

TERRY BROOKS

THE NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TANEQUIL

EPICKÁ FANTASY

SHADOWS OF THE EARTH

Kapitola 1.

Když Sen Dunsidan, premiér Federace, došel ke dveřím své ložnice, na okamžik se zastavil a ohlédl se přes rameno.

Neviděl nikoho, kdo by tam být neměl. Jeho osobní strážce u dveří ložnice, hlídky na obou koncích chodby - nikdo jiný. Nikdy tam ani nikdo jiný nebyl. To mu však nebránilo, aby se o tom každý večer ostražitě nepřesvědčoval. Očima pečlivě zkoumal pochodněmi osvětlenou chodbu. Nikdy není na škodu se přesvědčit a ujistit. Bylo moudré být opatrný.

Vstoupil do ložnice a tiše za sebou zavřel dveře. Teplá záře a sladká vůně svíček uvnitř ho uklidňovaly. Byl nejmocnějším mužem v Jižní zemi, ale zdaleka ne nejpopulárnějším. Před příchodem čarodějky Ilsy mu to nijak nevadilo, ale od té doby se nemohl zbavit obav. I když nakonec zmizela, vypovězena do říše temného šílenství a zvířecích tužeb, odkud nikdy nikdo neunikl, necítil se v bezpečí.

Na okamžik se zastavil a zadíval se na svůj odraz v dlouhém zrcadle, upevněném na stěně naproti jeho posteli. To zrcadlo tam bylo umístěno z jiných důvodů: aby dosvědčilo uspokojení a požitky, jichž by stejně tak dobře mohl dosáhnout v jiném životě - tak vzdálené mu nyní připadaly. Samozřejmě, mohl by si jich dopřávat stále, ale věděl, že by mu neposkytly žádnou radost a potěšení.

V těchto dnech ho sotva něco těšilo. Jeho život se stal pouhým cvičením krutého a nemilosrdného odhodlání a železné vůle. Veškeré jeho konání diktovala pouze politická účelnost a prospěšnost. Každý čin, každé slovo přesahovaly svými souvislostmi a dopady svůj okamžitý význam. Na nic jiného nebyl ani čas, ani místo. Po pravdě řečeno, nebylo to ani potřeba.

Jeho odraz v zrcadle opětoval jeho pohled, a on byl poněkud šokován, když viděl, jak zestárl. Kdy k tomu došlo? Byl přece v rozkvětu života, zdravý na těle i na mysli, na vrcholu své kariéry, bezesporu nejvýznamnější muž ve Čtyřzemí. Jenže odraz v zrcadle nelhal. Jeho tvář, kdysi hladká a hezká, byla nyní vráscitá a ztrhaná. Stíny starostí se na ní usadily jako rez. Kdysi stával zpříma, nyní byl nahrbený. Z jeho obrazu v zrcadle už nečišela sebedůvěra a síla. Připadal si jako prázdná škeble, z níž někdo vysál živý obsah.

Odvrátil se strachem a zhnusením nad sebou samotným. Nikdy se nevzpamatoval z toho, co s ním učinil Morgawr té noci, kdy vysál život ze všech těch Svobodných zajatců, které nechal přivést z věznic Federace. Nikdy nezapomněl, jaké to bylo pozorovat, jak se z nich stávají živí mrtví - stvoření, pro něž nemá život jiný význam než ten, který mu určí čaroděj. Dokonce i poté, co byl Morgawr zničen, přetrvávala vzpomínka na tu noc, šepot šílenství čekajícího, až ho pohltí, pokud zabloudí příliš daleko z bezpečí předstírání a přetvářky, které ho udržovaly při zdravém rozumu.

Když se stal premiérem, přineslo mu to určitou úctu a respekt od těch, které vedl, ale i to mu nyní všichni prokazovali mnohem neochotněji než v počátcích, kdy lidé ještě doufali, že možná něco dokáže. Tato naděje se už dávno rozplynula ve skalách a půdě Prekkendorranu, kde tolik lidí prolilo svou krev a ztratilo životy. Byl to jeho neúspěch, že nejen nedokázal vyhrát tuto válku, která po třicet let hltavě požírala Čtyřzemí, ale dokonce ji ani nepřivedl k nějakému rozumnému míru. Nepodařilo se mu ani zvýšit prestiž Federace v očích těch, jimž šlo o Jižní zemi. Kdyby měl už zítra zemřít, mohl očekávat, že by po něm zůstala jen hořkost a zklamání.

Přistoupil ke své posteli, posadil se a automaticky sáhl po poháru stojícím na nočním stolku; pak si nalil ze džbánu víno. Dlouze se napil, uvažuje o tom, že se konečně dokázal zbavit alespoň nesnesitelné přítomnosti Grianne Ohmsfordové. Nenáviděná čarodějka byla konečně pryč. Se Shadeou a'Ru jako spojencem, i když zrádným a naprosto nespolehlivým, měl celkem rozumnou šanci ukončit jednou provždy to, s čím se střetával na každém kroku posledních dvacet let. Sdíleli spolu vizi budoucího světa - takového světa, v němž Federace a druidové budou kontrolovat a diktovat osudy všech ras. Společně najdou cestu, jak ukončit válku mezi Svobodnými a Federací a ovládnout Jižní zemi.

I když to se ještě nestalo, a taky nic nenaznačovalo, že by k tomu mohlo v brzké době dojít. Zvláště ho trýznil Shadein neúspěch zatahnout do celé věci Radu druidů, který byl zvláště pokořující a znepokojující. Začínal uvažovat, jestli jejich aliance skutečně stojí na téže straně. Jistě, ona z jeho

otevřené podpory měla prospěch, a on - nu, otevřeně řečeno zatím nic.

Takže byl nucen se stále ohlížet přes rameno, protože pochyby přetrvávaly a odpor vůči jeho vůdcovství vzrůstal.

Právě vyprázdnil svůj pohár a uvažoval o tom, že si nalije další, když se ozvalo zaklepání na dveře. Bezděčně vyskočil. Kdysi by ho bylo vyděsilo nenadálé ticho. Ti, kterých se obával nejvíce, čarodějka Ilsa a Morgawr, by se byli klepat neobtěžovali. Nyní se mu však z každého nepatrného zvuku sevřely kolem hrudi železné obruče strachu. Okamžik počkal, než se jejich sevření uvolní, a pak vstal a opatrně odložil pohár na stolek u postele. „Kdo je?“

„Omlouvám se, premiére,“ ozval se hlas jeho kapitána stráží. „Přeje si s vámi mluvit nějaký návštěvník. Trvá na tom, že je to velmi naléhavé, a podle jeho vzhledu bych soudil, že je to asi pravda.“ Krátká pauza. „Je to nějaký inženýr od vzdušných lodí, neozbrojený a sám.“

Dunsidan se napřímil. Někaký inženýr? Teď v noci? Měl jich spoustu, pracujících na jeho vzdušných lodích, a všichni měli za úkol hledat způsoby, jak jeho flotilu zefektivnit. Ale jen málo z nich, pokud vůbec někdo, by se s ním pokusilo mluvit přímo, zvláště tak pozdě v noci. Okamžitě v něm vzklíčilo podezření, ale zaplašil ho, když si uvědomil, že jakýkoli pokus vidět se s ním za těchto podmínek je spíše známkou určitého zoufalství. To ho mátl. Potlačil výhrady a rozčilení a přistoupil ke dveřím.

„Vstupte.“

Inženýr vklouzl do dveří jako fretka do díry. Byl to malý muž bez jakýchkoli výraznějších fyzických charakteristik. Způsob, jakým se k Senu Dunsidanovi choval, vypovídal o tom, že je to muž, který si uvědomuje, že je důležité nepřehánět. „Premiére,“ řekl, ukláněje se, a pak čekal.

„Máte něco naléhavého, o čem se mnou chcete mluvit?“

„Ano, premiére. Jmenuji se Orek. Etan Orek. Víc než dvacet let jsem sloužil jako inženýr na vzdušné lodě. Jsem váš nejvěrnější služebník a obdivovatel, premiére, a tak jsem věděl, že když jsem učinil svůj objev, musím přijít přímo za vámi.“

Stále se ukláněl, nijak nepředstíraje, že se obrací na Sena Dunsidana jako na sobě rovného. V jeho postoji byla jakási poníženost, která premiérovi vadila, ale přiměl se k tomu, aby to ignoroval. „Narovnejte se a podívejte se na mě.“

Etan Orek tak učinil, ačkoli se mu nepodařilo setkat se se zkušeným pohledem Sena Dunsidana přímo. Raději se zadíval na přezku jeho opasku. „Omlouvám se, že vás ruším.“

„Jaký objev jste učinil, inženýre Oreku? Chápu to tak, že to nějak souvisí s vaší prací na mých vzdušných lodích?“

Druhý muž rychle přikývl. „Ano, premiére. Pracoval jsem na diapsonových krystalech. Snažil jsem se najít způsob, jak zvýšit jejich výkon jako konvertorů okolního světla na energii. Byl to v posledních pěti letech můj úkol.“

„A tak?“

Orek zaváhal. „Můj pane,“ řekl, přecházející k formálnějšímu a uctivějšímu oslovení. „Myslím, že bude nejlepší, když vám to raději ukážu, než kdybych o tom mluvil. Myslím, že to lépe pochopíte.“ Prohrábl si vlasy a nervózně sepal ruce. „Byla by příliš velká drzost vás požádat, abyste zašel se mnou na mou pracovní stanici? Víím, že je pozdě, ale myslím, že nebudete zklamán.“

Dunsidan na okamžik zvažoval možnost, že by mohlo jít o nějaký vražedný pokus. Ale tuto myšlenku zavrhl. Kdyby ho jeho nepřátelé vážně chtěli odstranit, jistě by přišli s lepším plánem. Ten malý muž byl příliš ustrašený na to, aby mohl být nástrojem premiérovy smrti. Ne, byl tady kvůli něčemu jinému, a jakkoli se Sen Dunsidan zdráhal si to připustit, měl stále větší zájem zjistit, o co jde.

„Uvědomte si, že jestli to bude plýtvání mým časem, bude to pro vás mít nepříjemné následky,“ řekl tiše.

Etan Orek na něj pohlédl, náhle zpřímá a pevně. „Doufám, že bude spíš namístě odměna než potrestání, premiére.“

Dunsidan se mimoděk pousmál. Ten malý chlapík byl hrabivý, kteroužto kvalitu u lidí oceňoval. Tak dobře. Poskytne mu šanci ke slávě a zisku. „Tak tedy pojďme, inženýre. Podíváme se, co jste objevil.“

Vyšli z ložnice a vydali se chodbou. Za ně se okamžitě zařadil Dunsidanův osobní tělesný strážce, což premiérovi dodalo sebedůvěry. Zatím nedošlo k žádnému vražednému útoku na něho, ačkoli odhalil několik spiknutí, které by k tomu mohly vést. Ti lidé, kteří v nich byli zapleteni, pokaždé prostě zmizeli. Vzkaz byl jasný: pouhá zmínka o odstranění premiéra z úřadu byla považována za zradu, a podle toho se s ní nakládalo.

Přesto nebyl Sen Dunsidan tak klidný, aby si myslel, že k nějakému vražednému pokusu nemůže dojít. Byl by blázen, kdyby si myslel něco jiného, vzhledem ke stavu jeho vlády a nespokojenosti jeho lidí. Kdyby byl vražedný pokus úspěšný, jeho pachatelé by za svůj čin nebyli odsouzeni. Ti, kdož by zaujali jeho místo, by je za to ještě odměnili.

Kráčeli úzkou klikatou uličkou, a on si uvědomoval možné nebezpečí, které v sobě skrývá. Zdravá opatrnost byla namístě.

Této noci si však nemyslel, že je tato opatrnost nezbytná. Nedokázal by nikomu vysvětlit proč. Byla to prostě otázka instinktu, a jeho instinkt se skoro nikdy nemýlil. Tomu malému muži, kterého následoval, tomu Etanu Orekovi, šlo o něco jiného než o jeho odstranění. Počínal si velmi uvážlivě a cílevědomě. Bude zajímavé zjistit, oč mu jde, i kdyby ho potom bylo nezbytné zabít.

Došli ke vchodu do premiérové rezidence, kde stáli strážníci v černých pláštích s kopími blyštícími se ve světle pochodní.

„Kočár,“ nařídil Sen Dunsidan.

Zatímco čekali, Etan Orek nervózně přešlapoval a snažil se vyhýbat jeho pohledu. Možná by spolu mohli hovořit, ale k čemu by to koneckonců bylo? Nebyli přece žádní přátelé. Až dnešní noc skončí, pravděpodobně už spolu nikdy znovu mluvit nebudou. Jeden z nich bude možná dokonce mrtvý.

Když na nádvoří konečně přijel kočár, byl Sen Dunsidan už celý netrpělivý. To, co po něm jeho inženýr chtěl, si vyžadovalo spoustu úsilí, a nikdo nevěděl, jestli to bude stát za to.

Ale když už mu jednou vyhověl, nebyl důvod změnit názor. A kromě toho, staly se už podivnější věci. Se svým konečným úsudkem ještě počká.

Nastoupili do kočáru, po jehož stranách zaujali své místo strážníci. Koně zafrkali a kočár se rozjel do tmy. Město bylo tiché, a jediná světla zářila z oken domů ministrů Koalice. Za hradbami se silnice výrazně zhoršila. Na nebi zářil měsíc a zaléval Arishaig svým jasným světlem.

Za nocí jako tato, pomyslel si premiér temně, se často projevovala moc magie. Problém byl v tom rozeznat, zdali je taková magie dobrá nebo špatná.

Na letišti vzdušných lodí na severním okraji města je Etan Orek zavedl k jedné z menších krychlovitých budov, umístěné až za ostatními a zjevně nesloužící jako hangár pro něco tak velkého jako vzdušná plavidla. Strážný je vyšel přivítat. Očividně zmatený a zastrášený neočekávaným premiérovým příchodem si pospíšil jim odemknout dveře budovy.

Inženýr je vedl dlouhou chodbou, jen spoře osvětlenou lampami na obou koncích. V patách za ním kráčeli dva z Dunsidanových strážců, kteří bedlivě prohlíželi každý kout, kde by se mohl ukrývat nějaký vrah.

Uprostřed druhé chodby se inženýr zastavil u malých dveří a řekl: „Tady, premiére.“

Otevřel dveře a nechal jako první vstoupit strážce, jejichž mohutné postavy okamžitě zmizely ve stínu. Rozsvítili pochodně upevněné na stěnách, a když vstoupil Sen Dunsidan, místnost už byla jasně osvětlena.

Premiér se pochybovačně rozhlédl. Místnost byla zaplněna pracovními stoly, na nichž se kupily různé součástky a materiály. Na stěnách visely police s náradím a na podlaze se válely kusy kovu všech velikostí a tvarů. Uviděl několik otevřených beden diapsonových krystalů jejichž vybroušené plochy se třpytily ve světle pochodní. Zdálo se, že všechno v této místnosti je pohozené jaksi nazdařbůh, bez sebemenšího zájmu, jestli to půjde později znovu najít.

Sen Dunsidan pohlédl na Etana Oreka. „Nuže, inženýre Oreku?“

„Můj pane,“ odpověděl ten druhý s hlubokou úklonou. Stál blízko - pro premiérův pocit klidu příliš blízko. „Bude lépe, když to uvidíte sám,“ zašeptal.

Sen Dunsidan se lehce předklonil. „Míníte tím, abych poslal své strážce pryč? Nežádáte trochu víc, než byste měl?“

Malý muž přikývl. „Přisahám vám, premiére, že budete v naprostém bezpečí.“ Rychle vzhlédl. „Přisahám.“

Sen Dunsidan neřekl nic.

„Nechte si je tady, jestli chcete,“ pokračoval Orek rychle. Pak se na okamžik odmlčel. „Ale když to uděláte, budete je možná muset později zabít.“

Dunsidan na něho upřeně pohlédl. „Nic, co byste mi mohl ukázat, by neospravedlnilo takové zacházení s muži, do jejichž rukou denně vkládám svůj život. Předpokládáte příliš mnoho, inženýre.“

Malý muž znovu přikývl. „Úpěnlivě vás prosím. Pošlete je pryč. Stačí jen za dveře. Jen tak, aby neviděli, co vám musím ukázat.“ Dech se mu zrychlil. „Budete je mít stále na doslech. Mohou být okamžitě u vás, kdybyste měl pocit, že je potřebujete. Ale budou taky bezpečně pryč, pokud se rozhodnete, že je tady nechcete.“

Sen Dunsidan si ho dlouho mlčky prohlížel. Pak přikývl. „Jak si přejete, mužičku. Ale nemyslete si, že se nedokážu bránit sám, kdybyste se pokusil o falešnou hru. Kdybych dospěl k názoru, že se mě pokoušíte zradit, zabiju vás dřív, než stačíte mrknout.“

Etan Orek přikývl. V jeho očích se třpytila nezaměnitelná směsice strachu a očekávání. Ať to bylo cokoli, byla pro něho tato záležitost nesmírně důležitá. Byl kvůli ní ochoten riskovat všechno. Takové odhodlání budilo v Senu Dunsidanovi určité obavy, ale nenechal se jimi ovládnout. „Strážci,“ zvolal. „Nechte nás o samotě. Zavřete dveře. Čekejte venku tak, abyste mě slyšeli, kdybych vás povolal.“

Strážci udělali, co jim řekl. Kdysi by při podobném požadavku váhali. Avšak nyní, poté co přežili hrstku nešťastníků, jimž se takové váhání stalo osudným, bez řečí uposlechli. Tak tomu taky dával Sen Dunsidan přednost.

Když se dveře zavřely, otočil se znovu k Etanu Orekovi. „Modlete se, inženýre, aby to za to skutečně stálo. Už mi začíná docházet trpělivost.“

Malý muž důrazně přikývl a zamířil ke dlouhému stolu na druhé straně místnosti, pokrytému různými úlomky a zbytky součástek. Se spikleneckým úsměvem začal úlomky a zbytky odklízet, dokud se neobjevila dlouhá černá skříňka rozdělená na tři sekce.

„Dával jsem si pozor, abych svou práci udržel přede všemi v tajnosti,“ vysvětloval rychle. „Bál jsem se, že by mi ji mohli ukrást. Nebo ještě hůř - prodat ji nepříteli. Člověk nikdy neví.“

Sklidil ze stolu všechno s výjimkou té skřínky. Pak znovu pohlédl na Sena Dunsidana. „V posledních třech letech jsem měl za úkol hledat nové a lepší způsoby, jak přeměnit rozptýlené světlo v energii. Účelem je, jak jistě dobře víte, zvýšit tah našich plavidel v bojových podmínkách, aby tak mohla lépe vymanévrovat útočníky. Tato konverze je funkcí složení krystalu, jeho tvaru a jeho umístění v trubici. Jednoduchý krystal má omezenou kapacitu konverze světla v energii, a nepřišel jsem na nic, co by to mohlo změnit.“

Přikývl, jako by sám sebe ujišťoval, že má pravdu. „Takže jsem tento přístup opustil a začal experimentovat s vícenásobnými krystaly. Rozumíte, premiére, vycházel jsem z toho, že když jeden krystal vytvoří určité množství energie, pak dva pracující společně by toto množství mohly zdvojnásobit. Vtip je samozřejmě v tom zjistit, jak svést rozptýlené světlo z jednoho krystalu do dalšího beze ztráty energie.“

Sen Dunsidan přikývl, náhle zaujat. Pomyslel si, že teď chápe, proč se ho Etan Orek tak naléhavě snažil přivést sem. Tomuhle inženýrovi se nějakým způsobem podařilo vyřešit problém, který trápil Federaci už léta. Objevil způsob, jak zvýšit energii generovanou diapsonovými krystaly používanými v jeho vzdušných lodích.

„Nejdříve,“ pokračoval druhý muž, „všechny mé pokusy skončily neúspěchem. Když jsem objevil způsob, jak krystaly umístit tak, aby jejich plošky přenášely konvertovanou energii z jednoho do druhého, prostě v trubicích vybuchovaly. Přidané energie bylo příliš mnoho, než aby ji kterýkoli z nich dokázal pojmout. Takže jsem začal kombinovat více než dva a snažil se najít jiný způsob, jak vést jejich energii, aby nebyla tak přímá a nepoškozovala je.“

„Měl jste úspěch?“ nedokázal se udržet Sen Dunsidan. Rozvláčný výklad Etana Oreka ho unavoval. „Objevil jste způsob, jak zvýšit tah?“

Malý muž zavrtěl hlavou a usmál se. „Objevil jsem něco jiného. Něco lepšího.“

Přistoupil k pochodnám a jednu po druhé uhasil, pouze s výjimkou těch u dveří. Pak přešel ke skřínce a zvedl její víko. Objevila se série diapsonových krystalů různých velikostí a tvarů, umístěných v kovových vidlicích ve třech sekcích skřínky. Krystaly byly seřazeny v řadách od malých k velkým, ale každý z těchto krystalů byl vpředu a vzadu blokován štítkem, přesně odpovídajícím velikosti daného krystalu. Všechny štítky byly spolu propojeny tenkými tyčemi.

Orek odstoupil stranou, aby mohl Sen Dunsidan nahlédnout dovnitř. Premiér tak učinil, ale to, co viděl, mu nedávalo žádný smysl. „Kvůli tomuhle jste mě sem přivedl?“ vyštěkl.

„Ne, premiére,“ odvětil druhý muž. „Přivedl jsem vás, abyste viděl toto.“

Ukázal na vzdálený konec místnosti, kde byl na stěně upevněn kus těžkého kovového pancéře. Pak ukázal na zadní část skřínky, kde bylo cosi zahalené černým plátnem. Sen Dunsidan přihlížel.

Etan Orek se usmál. „Dívejte se, můj pane.“

Zvedl plámo a odkryl diapsonový krystal tvaru mnohostěnného jehlanu. V okamžiku, kdy bylo plátno odstraněno, začal jehlan matně oranžově zářit. „Vidíte?“ řekl Orek. „Začíná shromažďovat rozptýlené světlo. A teď, dívejte se!“

O několik sekund později se chopil tyčí a odstranil soustavu štítků. Pojednou z jehlanu vytrysklo světlo a proniklo všemi ostatními krystaly ve skřínce, rozsvěcující je jeden po druhém stejnou oranžovou září. Světlo shromažďovalo energii.

Pak, se slyšitelnou explozí, vytrysklo světlo z úzkého otvoru krytého sklem v přední straně skřínky v úzkém paprsku ohně, který zasáhl kus pancéře na druhém konci místnosti. Kov vybuchl ve spršce jisker a plamenů, a pak se začal tavit. Světlo vypálilo v pancéři i ve stěně za ním díru o velikosti mužské pěsti.

Etan Orek rychle zatáhl za tyč spojenou se zadním krystalem, a vysunul tak krystal z řady. Ostatní krystaly začaly rázem ztrácet energii a jejich světlo začalo slábnout. Inženýr chvíli počkal, a pak vrátil štítky na jejich místo a zakryl zadní krystal plátnem.

Obrátil se k Senu Dunsidanovi, a neunikl mu otřesený výraz na premiérově tváři. „Chápete?“ opakoval dychtivě. „Chápete, co to je?“

„Zbraň,“ zašeptal Dunsidan, který stále ještě zcela nevěřil tomu, čeho byl svědkem. Kus kovu na druhém konci místnosti byl ještě stále do ruda rozpálený, a kouřilo se z něho. „Zbraň,“ opakoval.

Etan Orek přistoupil blíž. „Nikomu jsem to neřekl. Jenom vám, můj pane. Věděl jsem, že byste to tak chtěl.“

Sen Dunsidan rychle přikývl, nabýváje opět klidu. „Udělal jste dobře. Dostane se vám odměny a uznání.“ Pohlédl na inženýra. „Kolik těchto věcí máme?“

Inženýr se zatvářil bolestně. „Jen tu jednu. Ještě jsem nedokázal postavit další. Vyžaduje to čas propočítat správný úhel a potřebnou refrakci. Žádné dva krystaly nejsou přesně stejné, takže každou z těchto skříněk bude nutno stavět zvlášť.“

Odmlčel se. „Ale možná že k tomu, aby vykonala, co je třeba, bude jedna víc než dostačující. Uvažujte. K dodání energie krystalům v této skřínce jsem použil světlo pochodně u dveří, tedy slabý a matný zdroj. Představte si, jakou energii budete mít k dispozici, když ty krystaly budou vystaveny jasnému slunečnímu světlu. Představte si dosah a účinek, když rozšíříte ohnivě pole. Všiml jste si? To světlo nepropálilo sklo v přední stěně skřínky. Zahřívá je, to ano, ale neničí. V souladu s tím ovládáme energii naší zbraně.“

Dunsidan sotva poslouchal. Myšlenky mu cválaly kupředu k tomu, co tento objev znamená k jeho obrovským možnostem, k jistotě, kterou náhle pocítil, že jedním mohutným úderem by mohl změnit běh dějin. Těžce oddechoval, a dalo mu práci se přinutit ke klidu, aby se mohl zabývat bezprostředními záležitostmi.

„O tomhle nikomu neřeknete, Etane Oreku,“ nařídil. „Poskytnu vám prostor, materiály a stráž, abyste mohl nerušeně pracovat. Když budete potřebovat nějakou pomoc, budete ji mít. Zprávy o mém postupu budete podávat mně, a pouze mně. Vaši nadřízení budou informováni, že jste byl přidělen k projektu osobní povahy. Chci, abyste mi postavil co nejvíce těchto zbraní. Rychle. Jestli je ta jedna všechno, co dokážete, pak to bude muset zvládnout ta jedna. Ale další by byly nanejvýš žádoucí, a ještě více by vylepšily vaši pověst.“

Položil inženýrovi ruku na úzké rameno. „Vidím váš vzestup. Vidím život ve slávě a v bohatství. Vidím zodpovědné postavení, které přesáhne všechno, o čem jste kdy snil. Věřte mi, význam toho, co jste dokázal, nelze ani dost dobře docenit.“

Etan Orek se začervenal. „Děkuji vám, premiére. Skutečně vám děkuji.“

Sen Dunsidan ho chláholivě poplácal po rameni a vyšel z místnosti. Jeho čekající strážé se k němu okamžitě přidaly. Dva muži však zůstali u dveří dílny s přísnými rozkazy nedovolit nikomu kromě Dunsidana vstoupit dovnitř nebo vyjít ven. Inženýr bude od nynějška pod zámkem. Jíst bude v dílně. Bude zde i spát. Jednou denně může na hodinu vyjít ven, když už všichni ostatní budou doma, ale nikdy jindy ne.

V kočáru dospěl Sen Dunsidan k závěru, že Etana Oreka nezabije hned. Nechá ho naživu, dokud nesestaví přinejmenším deset těchto zázračných zbraní. Nechá ho žít, dokud nebude rozdrvena armáda Svobodných a podroben Prekkendorran.

Na to by mělo stačit šest týdnů.

Kapitola 2.

Na východním obzoru se objevil stříbřitý nádech úsvitu, když Shadea a'Ru uslyšela zazvonění zvonku. Byla už vzhůru, sedíc u psacího stolu v komnatě rezervované pro Ard Rhys z Rady druidů, v komnatě, která kdysi patřila Grianne Ohmsfordové, ale nyní náležela jí. Byla už vzhůru, protože nemohla spát, naplněna svými neustále se měnícími plány a zneklidněna svou neschopností je realizovat.

Její neúspěchy nebyly samozřejmě zcela nevysvětlitelné. Ačkoli čarodějka Ilsa byla u druidů obecně mimořádně nepopulární, Shadeu neměli o moc raději. Odcizila si skoro tolik členů řádu jako její předchůdkyně, využívajíc své nadřazenosti a fyzické odvahy k zastrašování a terorizování, i když by byla udělala lépe, kdyby používala jemnějších prostředků. Nyní vyžadovalo veškeré její úsilí přesvědčit své stoupence, že své způsoby změnila a bude pro ně chápavým a pozorným vůdcem, což oni pošetile považovali za důležité.

Zatím řád ztrácel sílu a chřadl. Zajistila si své držení úřadu Nejvyššího druida s pomocí svých spojenců, zvláště Traunta Rowana a Pysona Wence, kteří se lépe hodili do role diplomatů nežli ona, a kteří neúnavně pracovali, aby na její stranu přivedli co nejvíc druidů. Jenže efektivita Rady druidů byla stále omezenější, její stín už nebyl tak zastrašující a působivý, jako když byla v jejím čele Grianne Ohmsfordová. Národy a vlády na řád pohlížely s nedůvěrou a pohrdáním a ani na okamžik nepovažovaly pozici řádu za téma, které by mělo jakýkoli vliv na Čtyřzemí. Jedinou výjimkou byla Federace - ale to jenom proto, že už dávno získala Sena Dunsidana za spojence, když mu přislíbila, že řád bude podporovat jeho úsilí o konec války v Prekkendorranu. Nicméně ani o premiérovi nebylo v poslední době moc slyšet. Vůdce mocné Federace odpočíval v Arishaigu, a od té doby, kdy vyhlásil, že ji podporuje jako úřadující Ard Rhys, od něho neměla skoro žádné zprávy.

To ovšem odpovídalo charakteru Sena Dunsidana. Období jeho vedení Sjedené rady se vyznačovalo zákulisními manipulacemi. Dlouho po své pozici toužil, což nebylo pro nikoho žádným tajemstvím. Dosáhl jí, protože jeho rivalové záhadně zemřeli, oba ve stejný den, což byla shoda příliš zjevná, než aby se dala ignorovat. Ale v letech, které následovaly poté, co dosáhl svého cíle, se už tak spokojený nezdál. Člověk, který kdysi s oblibou vystupoval na veřejnosti, se nyní objevoval jen zřídkakdy, a jen když to bylo nevyhnutelné. Nejednou musela snášet jeho lstivý a povýšený postoj. Ale nyní se zdálo, že je méně sebejistý, má méně energie, a ona se domnívala, že jeho tajemství začínají nahlodávat jeho kdysi neotřesitelnou sebedůvěru.

Nicméně to byl cenný spojenec. Jestli se rozhodl ukrýt se v Arishaigu, nezáleželo na tom, dokud jeho podpora bude otevřená a každému zřejmá. Problém byl najít způsob, jak ho přesvědčit, aby jí vyhověl.

Nyní tu však byla záležitost zvonku a toho, co oznamoval. Vstala od stolu a přešla k oknu v alkovně, obrácenému na sever. Na jeho římse byla připevněna plošina s drátěnou klecí pro poštovní holuby stejného druhu, jaký používala Grianne Ohmsfordová, když byly tyto komnaty její. Zvuk zvonku znamenal, že ten, kterého očekávala, se konečně vrátil.

Otevřela okno a nahlédla do klece. Divoká, tmavá tvář střelhibitého letce její pohled opětovala. Na pravé noze měl malou trubičku se zprávou. Sáhla do klece, familiérně ptáka polaskala a tiše na něho mluvila, aby ho uklidnila. Tito ptáci si na své majitele brzy zvykli a nikdy svou oddanost a věrnost neměnili. Byla nucena zabít všechny ptáky své předchůdkyně, protože pro ni byli zcela bez užitku. Jejich věrnost byla legendární, a jako tvorové, kteří tvořili celoživotní páry, nedokázali přijmout nového pána.

Po chvíli stáhla ptákovi trubičku z nohy a přenesla ji na světlo. Odšroubovala víčko, vytáhla tenký svitek papíru a opatrně ho rozvinula.

Znamé písmo potvrdilo to, co předpokládala už celé dny:

GALAPHIL ZNIČEN. TEREK MOLT A AHREN ELESSEDIL MRTVÍ. STOPUJI TOHO CHLAPCE.

O zničení Galaphila už věděla, a předpokládala, že zmizel i Terek Molt, zvláště když od něho od té doby nedostala žádnou zprávu. Že je mrtev i Ahren Elessedil, to byla první pozitivní zpráva,

kteřou v této záležitosti dostala. Byla víc než potěšena skutečností, že má nejsilnějšího spojence Gianne Ohmsfordové z cesty.

Stopuji toho chlapce.

Při těchto slovech pocítila záchvěv vzrušení. Aphasius Wye stále pronásledoval Penderrina Ohmsforda. S tím chlapcem byl konec. Jakmile začal Aphasius někoho pronásledovat, nebylo úniku. Byla to jen otázka času. Bála se, že nájemný vrah také zmizel v požáru, který strávil Galaphila, a po několika dnech bez jakékoli zprávy vyslala holuba, aby ho hledal. Nezáleželo jí na tom, jak přežil, ale jenom na tom, že přežil.

Odnesla zprávu k psacímu stolu a vsunula ji do plamene svíčky. Papír zčernal, zkroutil se a změnil se v popel. Vyhodila ho z okna a dívala se, jak saze unáší vítr.

Aphasius Wye.

Objevila ho zcela náhodou, vyvržence a samotáře žijícího na okraji pásu bídých, špinavých chatrčí, které obklopovaly město Dechtery. Byla poslední rok ve službách Federace, velká, silná žena, neznající strach, a s velkými ambicemi. S Aphasiem Wyem se setkala, protože hledala jistého dezertéra z armády - muže, kterého znala dost dobře na to, aby ho neměla ráda. Měla za úkol ho najít a přivést zpátky. Neměla v této záležitosti na vybranou.

Nicméně Aphasius Wye ho našel první. Dítě ulice neznámého původu - Aphasius - se stalo něčím jako legendou pro ty, kteří obývali temné podzemní části Dechtery. Kdysi v mládí byl těžce znetvořen, ale ještě předtím s ním tak špatně a krutě zacházeli, že se jeho tělesný vzhled ani zdaleka nevyrovnal škodám na jeho psyché. Emocionálně a psychicky přebýval v říši, kde se ocitlo jen málo jiných, temné, bez duše a bez citů. Jestli měl nějaký kodex chování, Shadee se ho nikdy nepodařilo odhalit. Když hledala toho dezertéra, zjistila jen, že Wye považuje zabíjení za jakési rituální očišťování. Bylo zvláštní, když zjistila, že Aphasius cítí jakési neočekávané spojení s ní.

Skutečnost, že ho to k ní přitahovalo, možná souvisela s jejich podobným zázemím jako sirotků a dětí ulice, vyvrženců donucených hledat si svou vlastní cestu ve světě. Možná to souviselo s tím, že oba přijímali násilí jako způsob života. Když zjistila, co udělal tomu dezertérovi, požádala ho pouze o kousek toho muže, aby mohla prokázat, že je mrtvý. Nepátrala po okolnostech. Nedala najevo ani souhlas, ani nesouhlas s tímto činem. To na něho možná zapůsobilo.

Ale možná i on přitahoval ji. Zjišťovala, že jeho vnější i vnitřní znetvoření je pro ni podivně atraktivní, jako kdyby přežití toho všeho bylo důkazem jeho pružnosti, jeho ceny. To, že byl odporný na pohled, s pokřivenými údy, připomínající pavouka - pro ni nic neznamenalo. Ani jeho záliba v mrzačení a vykuchávání svých obětí, která mohla odrážet jeho vlastní nedostatek sebeúcty. Ve světě armády Federace platila síla srdce a těla víc než síla charakteru nebo tělesný vzhled. Shledávala Aphasia Wye obdivuhodným pro jeho schopnosti a nestarala se o obal, v němž se tyto schopnosti skrývaly. Zabíjení bylo umění, a tento muž, toto podivné stvoření ulic a temnoty, je pozvedl na nevšední úroveň.

Potom ho navštěvovala pravidelně. Hovořili spolu o smrti a umírání, o zabíjení a přežití, a jejich rozhovory potvrzovaly, že jsou si podobnější, než by se při povrchním pohledu mohlo zdát. Mluvil v krátkých, škobrtavých větách, a jeho hlas zněl jako rozdrčené sklo a suché listí, a byl zabarvený hořkostí. S většinou lidí neměl na slova čas, ale zjistil, že jsou příjemná, když je sdílí s ní. Neřekl to, ale ona to dokázala vycítit. Neměl přátele, neměl domov, neměl nic, co by se blížilo normální existenci. Žil na okraji civilizace jako hlodavec v jámě na odpadky.

Nejprve nedokázala odhalit nic o jeho způsobu života. Co dělal, aby zůstal naživu? Jak trávil svůj čas? On se o takových věcech nešířil, a ona měla dost rozumu, aby na něho netlačila. To bylo předtím, než si jí začal být jist, než nabyl pocitu, že to spojení mezi nimi je dostatečně silné. Pak jí to řekl. Byl zbraní pro ty, kteří ji potřebovali a mohli si za ni dovolit zaplatit. Byl jedem tak smrtícím, že jeho dotyk nikdo nepřežil. Když ho někdo potřeboval najít, pustil tu zprávu do ulic. Pokud chtěl, přišel za nimi, ale nikdo si ho nikdy nedovolil hledat.

Byl nájemný vrah, ačkoli se tak sám ještě nenazýval.

O dva roky později, když se rozhodla opustit Federaci a pokusit se naplnit své ambice někde jinde, byla za trest nadopována a znásilněna skupinou mužů, kteří z ní chtěli udělat odstrašující příklad. Uzdravila se, vystopovala je a všechny je zabila. Aphasius Wye jí je pomáhal najít, ačkoli

měl dost rozumu, aby ji neoloupil o to potěšení vidět je umírat. Pak uprchla z Dechtery a z Jižní země do chránivé izolace Ztracené varty a Divočiny. Hluboko v Západní zemi pokračovala ve studiu magie a připravovala se na svou cestu do Paranoru, kde měla v úmyslu stát se jedním z nových druidů.

Do dvou měsíců po jejím příjezdu se ve Ztracené vartě objevil i Aphasius Wye. Jak ji našel, bylo záhadou, kterou nikdy nevyřešila, ale na tom nezáleželo. Po pravdě řečeno byla ráda, že ho vidí. Řekl, že ji následoval, protože chtěl vidět, co bude dělat. Byl to zvláštní pohled na věc, ale ona ho chápala. Chtěl sdílet násilí a vzestup, jemuž se hodlala věnovat. Rozuměl jí stejně dobře, jako si rozuměla ona sama. V jejím životě bude zabíjení a smrt, bez ohledu na to, kam půjde a co bude dělat. Bylo to v její povaze. A v jeho taky.

Nežil s ní, ani nikde poblíž. Zůstával na periferii její existence, a vynořoval se na povrch, jen když mu poslala vzkaz, nebo když sám vycítil, že ho potřebuje. Když se setkala s Iridií, Aphasius Wye byl první osobou, kterou elfské čarodějce představila. Byla to jakási zkouška. Kdyby byla Iridia Wyem pobouřena a znepokojena, byla by jí k malému užitku v mnohem nepříjemnějších situacích. Iridia mu však sotva věnovala druhý pohled. Byla stejného založení jako Shadea, hnána stejným neukojitelným hladem.

Ti tři spolu koexistovali ve Ztracené vartě, dokud Shadea spolu s Iridií neodešla na východ do Paranoru. Aphasia Wye nechaly úmyslně na starém místě, aby nekomplikoval její uvedení do Rady druidů. Později, když upevnila své postavení a nastala potřeba, poslala pro něho. Ostatní, kteří se připojili k jejímu spiknutí proti Ard Rhys- Terek Molt, Pyson Wence a Traunt Rowan - chovali k jejímu nebezpečnému příteli instinktivní odpor a nedůvěřovali mu. Molt ho ze začátku nazýval monstrem. Wence ho nazýval ještě hůř. Rowan, který o něm během svého pobytu v Jižní zemi slyšel, si své myšlenky nechával pro sebe. Ale kdykoli v jeho přítomnosti padla zmínka o Aphasiu Wye, výraz jeho tváře ho pokaždé prozradil.

Shadeu ve skutečnosti velice těšilo, když zjistila, jak jsou mužem, který poslouchal jenom ji a odpovídal jenom jí, oťreseni.

Odvrátila se od okna své ložnice a vrátila se k psacímu stolu. Byla toho spousta, co o Aphasiu Wye nevěděla. Vlastně ji zneklidňoval taky, alespoň občas. Bylo v něm něco podlidského, něco tak prvotního, že to bylo neslučitelné s lidskou přirozeností. Byl to jeho dar - dar, který se rychle naučila využívat ve svůj prospěch, když byla konfrontována s obtížnou situací. Krutý, neúprosný, nikdy neklamal. Byla by ho použila i proti Ard Rhys, kdyby nebyla přesvědčena, že z těch dvou je nebezpečnější Grianne Ohmsfordová, a že kromě ní je to jediná osoba, která by se mu dokázala úspěšně postavit.

Ale proti tomu chlapci...

Naklonila se, aby sfoukla svíčku.

Později toho dne, když se Rada druidů rozešla do svých pokojů, se ve dveřích její komnaty objevili Traunt Rowan a Pyson Wence. Neviděla je od toho rána, kdy jim řekla o zprávě od Aphasia Wye. Dali si pozor na svou reakci - snad v ní byl náznak rezignace, že nepříjemný úkol zajmout toho mladého chlapce bude nakonec stejně proveden, možná náznak pošetilosti, kterou v celé té záležitosti spatřovali. Ani jeden z nich toto úsilí příliš nepodporoval. Zdálo se, že jsou přesvědčeni, že odstranění Grianne Ohmsfordové je všechno, na čem záleželo, že za tím se už rozkládají jen zelené pastviny pod modrou oblohou. Postrádají ten starý oheň, pomyslela si, tu vášeň, která je přivedla do mého okruhu vlivu. Ale neměla obavy. Stále budou dělat to, co je třeba, a nebylo pravděpodobné, že se utopí v nesmyslné zuřivosti jako Iridia.

Kromě toho už vypracovávala plány nových spojení, díky nimž nebude nezbytné udržovat ta stará.

„Právě jsme dostali zprávu, Shadeo,“ začal Traunt Rowan, jakmile za nimi zavřel dveře. „Nalezli jsme rodiče toho chlapce.“

Pocítila vlnu povznesené nálady. Všechno konečně zapadlo na své místo. Jakmile budou mít pod kontrolou rodiče, budou moci klidně spát. Už nebude nikdo jiný, kdo by se zmizením Ard Rhys zabýval. Tam venku byli možná ještě Kermadec, nebo Tagwen, ale žádný z nich nedisponoval magickými schopnostmi Beka Ohmsforda. To on byl nebezpečný. „Kde?“ zeptala se.

„Ve Východní zemi. Hledali jsme je v té oblasti už od doby, kdy Molt od chlapce zjistil, že jeho rodiče jsou na výpravě v Anaru. Ale nikdo nic neviděl ani neslyšel, až do minulého týdne. Tehdy nějaký obchodník, pracující na zásobovací trase v Nefritové soutěsce na spodním okraji Černavy, prodal nějaké zboží muži a ženě, kteří pilotovali vzdušnou loď Rychlá jistota. To jsou ti, které hledáme.“

„Před týdnem?“ Shadea se zamračila. „Ach, ale je tady jedna věc,“ přerušil ji Pyson Wence horlivě. „Po celou tu dobu jsme je hledali ve Vlčích hřbetech, protože jsme přepokládali, že mířili tam. Ale tam nebyli! Prozkoumávali Ravenshorn, dál na východ a tak hluboko v Anaru, že se k nim nedonesla žádná zpráva o našem pátrání. Máme štěstí, Shadeo, že ještě stále nemají tušení, co se stalo jejich synovi, protože by se nám jinak byli jistě ztratili.“ „Ještě stále nemají o ničem ani tušení?“ Wence zavrtěl hlavou. „Ne. Přišli jsme na ně náhodou. Naši zvědové se vyptávali všude, dokud nenarazili na toho obchodníka. On samozřejmě nezná cenu této informace, a ochotně ji poskytl těm, kteří ji znají. Takže nyní víme, kde jsou. Co uděláme?“

Přešla k oknu a zadívala se ven, přemýšlejíc o tom. Musí být opatrná. Na rozdíl od toho chlapce disponuje Bek Ohmsford dostatečnými magickými schopnostmi, aby dokázal spálit na popel každého, kdo by byl tak hloupý, aby mu k tomu poskytl důvod. Zbavit se jeho nebude tak snadné. V ideálním případě, musí být dopraven do Paranoru.

Obrátila se zpátky k nim a ukázala na Traunta Rowana. „Vezměte si Athabasku a leťte na východ. Vyhledejte naše zvědy a získejte pokud možno další informace. Pak najděte chlapcovy rodiče.“

„Mám je kvůli vám zabít?“ zeptal se. Nedokázal zcela skrýt pohrdání ve svém hlasu.

Přistoupila těsně k němu. „Nemáte na to žaludek, Traunte? Jste na to příliš slabý?“

Dlouho na sebe mlčky hleděli. K jeho cti budiž řečeno, že neuhnul pohledem. Byl možná rozporuplný, ale také odhodlaný.

„Nikdy jsem nepředstíral, že vaše konání podporuji, Shadeo,“ řekl opatrně. „Já bych se neobtěžoval ani s tím chlapcem, ani s jeho rodiči, ale to rozhodnutí není na mně. Teď, když bylo rozhodnuto, udělám, co je třeba. Ale nebudu předstírat, že z toho mám radost.“

Spokojeně přikývla. „Takže to tedy uděláte. Řekněte jim, že Ard Rhys zmizela, a že ji hledáme. Řekněte jim, že jejich syn ji také odešel hledat. Když s vámi přijdou do Paranoru, možná nám mohou pomoci najít oba dva. Nic z toho není lež, a v tomto případě je pravda žádoucí. Nikdo nezemře mimo tyto zdi, pokud tomu budeme moci zabránit.“

Traunt Rowan zvolna přikývl. „Ponecháte je naživu dost dlouho, aby vám pomohli udělat... co?“

„Pomohli nám najít toho chlapce, jestli bude třeba, a možná nám pomohli se ujistit, že je Gianne Ohmsfordová bezpečně zavřená v Zapovězeném. Jestli se nám podaří přimět Beka Ohmsforda, aby k tomu zjištění použil svou magii, můžeme si být jisti, že naše úsilí eliminovat hrozbu Ohmsfordů uspěje.“

„Já myslím, že bychom ho měli zabít, a bude to,“ prohlásil Pyson Wence. „Je příliš nebezpečný.“

Zasmála se. „To jste takový zbabělec, Pysone? Vyřadili jsme našeho nejnebezpečnějšího a největšího nepřítele. Proč bychom se měli starat o někoho tak neschopného, jako je její bratr? Vždyť není ani druid! Nepraktikuje svou magii. Rozhodl se ji zcela ignorovat. Nemyslím, že bychom si s jeho schopnostmi měli dělat starosti. Připomínám, že jsme druidové, kteří sami mají určitou moc.“

Malý muž při této výtce zrudl jako předtím Traunt Rowan, ale ani on neuhnul pohledem. „Příliš riskujete, Shadeo. Nejsme tak mocní, jak si namlouváte. Jen se podívejte na situaci v Radě. Stěží ji kontrolujeme. Naše převaha je tak slabá, že o ni při prvním chybném kroku můžeme rychle přijít. Místo pronásledování příbuzných Gianne Ohmsfordové bychom měli upevnit svou moc a udělat pořádek v Radě. Teď, když je Molt mrtvý a Iridia si šla po svých, potřebujeme spojení. Takoví existují, tím jsem si jist Ale bez přesvědčování a lákání nepřijdou.“

„To si uvědomuji,“ odvětila vyrovnaně, zadržujíc hněv. Bože, to je pitomec. „Ale hlídat si záda, to je právě teď základní požadavek. Nemůžeme dovolit, aby se přívrženci bývalé Ard Rhys stali hrozbou.“

Nastalo napjaté ticho. Pak Pyson Wence pokrčil rameny. „Jak si přejete, Shadeo. Vy jste náš

vůdce. Ale nezapomeňte - my jsme vaše svědomí, Traunt a já. Nesnažte se nás propustit Příliš rychle.“

Dost brzy udělám něco mnohem horšího, ty malá kryso, Pomyslela si. „Nikdy bych vás nepropustila, aniž bych nejdříve vyslechla, co máte na srdci, Pysone,“ řekla. „Vaše rady jsou mi vždycky vítané. Závisím na vás.“ Usmála se. „Skončili jsme?“

Počkala, dokud za sebou nezavřou dveře, a pak si sedla ke svému psacímu stolu, aby napsala krátký vzkaz. Traunt Rowan se za úsvitu vydá z Paranoru do Ravenshornu. On i Wence přijali její rozhodnutí o osudu Ohmsfordových. Ve skutečnosti jim byl osud Ohmsfordovy rodiny zcela lhostejný, pokud si sami nemuseli umazat ruce krví. Byli velice schopní, pokud šlo o manipulace a podvody, ale už ne tak dobří, když došlo na zabíjení. To byla její parketa - její a Aphasiova.

Občas ji napadalo, oč snazší by byl její život, kdyby byla nikdy nepřišla do Paranoru. Možná by bylo rozumnější se přestěhovat. Nebyla by Ard Rhys rádu, ale ani by nemusela nést břemeno zmatku a nerozhodnosti jeho členů. Mohla by provozovat svou magii sama nebo s Iridií jako partnerkou, a mnoho dokázat. Jenže ona chtěla víc než jen to. Dychtila po moci, která pramenila z vedení těch, kteří mohli ve velké míře ovlivňovat osud Čtyřzemí. Sen Dunsidan si možná myslel, že budoucností světa je Federace, ale ona věděla něco jiného.

Byly nicméně chvíle, kdy si přála, aby mohla všechny druidy prostě odstranit a dělat všechno sama. Věci by šly kupředu rychleji a efektivněji. Bylo by méně konfliktů a sporů. Byla unavená břemenem odpovědnosti.

Rychle napsala zprávu. O jejím obsahu se už rozhodla, zatímco naslouchala tlachání Pysona Wence. Čas váhání minul. Jestli nebyli oni dost tvrdí, aby udělali, co je třeba, pak bude ona dostatečně tvrdá za ně.

Když zprávu napsala, přečetla si ji po sobě.

AŽ TOHO CHLAPCE NAJDEŠ, NEOBTĚŽUJ SE HO DOPRAVOVAT ZPÁTKY. OKAMŽITĚ HO ZABIJ.

Svinula papír a vložila ho do trubičky, v níž dostala zprávu ráno. Připevnila trubičku ptákovi k noze. Pták na ni pohlédl svými jasnými očima. Ano, malý válečníku, pomyslela si, jsi mnohem lepší přítel než ti, kteří právě odešli. Škoda, že je nemůžeš nahradit.

Vytáhla holuba z klece a vypustila ho do vzduchu. Za okamžik jí zmizel z dohledu směrem k severu. Poletí celou noc a celý příští den. Ať je Aphasius Wye kdekoli, holub ho najde.

Chvilku přemýšlela o tom, co udělala. Vynesla nad tím chlapcem rozsudek smrti. Nebyl to její původní záměr, ale od doby, kdy po Ohmsfordových začala pátrat, se její názor na ně změnil. Potřebovala vše zjednodušit, a nejjednodušší způsob, jak se vypořádat s Ohmsfordovými, byl zabít je všechny, a tím to bude vyřízeno. Mohla říkat Trauntu Rowanovi a Pysonu Wencovi něco jiného, mohla tvrdit, že existuje jiný způsob, ale ona věděla své. Potřebovala, aby všechny dveře, které by mohly vést ke Gianne Ohmsfordové, zůstaly navěky uzamčené a zapečetěné.

Příští týden touto dobou bude tento úkol splněn.

Kapitola 3.

Tagwen zkrřížil paže a nespokojeně zavrčel.

„Jestli tohle není ten naprosto nejpitomější nápad, s jakým jsem se kdy setkal, tak už nevím, co je to pitomost!“ Ztrácel i to málo, co zbývalo z jeho trpělivosti. „Proč si myslíme, že existuje jakákoli možnost, aby to fungovalo? Jak dlouho nad tím už sedíme? Tři hodiny, Penderrine! A stále nemáme žádné vodítko, co dělat.“

Chlapec ho unaveně poslouchal, připouštěje v duchu, že Tagwen má pravdu. Raději rychle pokračoval.

„Khyber má pravdu v tom, že nelze spoléhat na magické elfeíny. Nemůžeme to udělat, pokud si nebudeme jisti, že toto stvoření také používá magii - magii, na kterou by elfeíny mohly reagovat. Neviděl jsem nic, co by naznačovalo, že to dělá. Možná to není člověk, ale to neznamená, že spoléhá na magii. Jestli ano, a my to zjistíme, pak může Khyber použít magické elfeíny, aby ji oslabil. Ale jinak musíme najít jiný způsob, jak nad ním získat nějakou výhodu.“

„Nu, viděli jsme, jak rychle se ten tvor dokáže pohybovat,“ řekla mladá elfka. „Je mnohem rychlejší a mrštnější než my, takže tady asi žádnou výhodu nezískáme.“

„Co kdybychom našli způsob, jak to stvoření zpomalit?“

Trpaslík pohrdavě zavrčel. „No, to je skvělý nápad! Možná bychom je mohli spoutat lany nebo řetězy. Možná bychom je mohli shodit do pohyblivého písku nebo bažiny. Vlákat je do bezedné jámy nebo svrhnout z útesu. Tady v horách jich musí být tucty. Stačí ho jen chytit ve spánku a zajmout.“

„Zadržte, Tagwene,“ řekla tiše Khyber. „Tohle není k ničemu.“

Hleděli jeden na druhého v nespokojeném mlčení. Soustředěně přemýšleli. Předešlé noci se na obloze nad západním úpatím Umrličích hor objevil Rejnoček. Uplynulo dvanáct hodin od děsivého zjištění, že této vzdušné lodi velelo stvoření z Anatherae, které zabilo Gara Hatche a jeho Tuláky a zajalo Cinnaminson. Od té doby nikdo nespal, ačkoli to předstírali. Nyní, když se opět rozednilo, seděli v záři slunce na svahu hory a snažili se rozhodnout, co dělat dál. Většinou se přeli o to, jak nejlépe pomoci Cinnaminson. Pen své druhy možná přesvědčil, že by ji neměli opouštět, ale to neznamenal, že je přesvědčil, že existuje způsob, jak ji zachránit.

„To stvoření by bylo méně pohyblivé, kdybychom je dokázali vlákat do uzavřeného prostoru,“ navrhla Khyber.

„Nebo je přinutit šplhat na strom nebo na nějaký útes,“ dodal Pen, „kde by nemohlo využít své rychlosti a hbitosti.“

„Nějaký okraj nebo soutěska, úzké a kluzké.“

„Proč sakra nehledáme způsob, jak to stvoření přinutit, aby k nám plavalo!“ odsekl Tagwen rozčileně. „Pravděpodobně moc dobře neplave. Pak bychom je mohli utopit, až se k nám přiblíží. Praštit je po hlavě veslem nebo něčím takovým. Kde je nejbližší velké jezero?“ Znechuceně zafuněl. „Copak jsme se o tom nebavili? Jaká je šance, že k tomu dojde? Co na světě to stvoření přesvědčí, aby šlo někam, kam chceme my?“

„Musíme je nějak vylákat ven z lodě,“ prohlásil Pen, dívaje se z trpaslíka na elfku a zase zpět. „Ven z lodě a pryč od Cinnaminson. Jestli ji máme osvobodit, musíme je od sebe oddělit.“

„Och, to by nemělo být tak těžké,“ zamumlal Tagwen. „Potřebujeme jen správnou návnadu.“

Tvář mu zbledla, jakmile si uvědomil, co omylem řekl. „Nemyslel jsem to vážně! Vůbec o tom neuvažuj, Penderrine. Ať se stane cokoli, ty musíš zůstat v bezpečí. Kdyby se ti něco stalo, Ard Rhys by neměla žádnou naději na záchranu. Vím, co cítíš k tomu děvčeti, ale ještě víc by ti mělo záležet na tom, co jsi byl poslán udělat. Nemůžeš riskovat svůj život!“

„Uklidněte se, Tagwene,“ řekl mu chlapec. „Kdo mluví o riskování mého života? Já jen hledám způsob, jak vychýlit rovnováhu v náš prospěch na dostatečně dlouho, abychom stačili osvobodit Cinnaminson a uniknout. Kvůli tomu prvnímu ji musíme oddělit od jejího věznitele. Kvůli tomu druhému musíme získat kontrolu nad lodí.“

„Dostat ho z lodě a od Cinnaminson, pak dostat nás na loď a bezpečně pryč,“ shrnula Khyber.

Pohlédla na něho. „To se nezdá za normálních okolností moc pravděpodobné.“

„Dobrá, tak ty okolnosti změníme,“ prohlásil Pen. „Ten tvor je možná rychlejší a silnější než my, ale není nezbytně chytřejší. Můžeme ho přelstít. Můžeme najít způsob, jak ho přimět, aby udělal chybu.“

Tagwen vstal a vydal drsný zvuk, který nenechal nikoho na pochybách, co si o tomto prohlášení myslí. „Už toho mám dost. Musím se projít, mladý Penderrine, mladá Khyber. Musím nechat tohoto rozhovoru a pročistit si hlavu. Když jsme začali s touto odyseou, byl jsem tajemníkem a osobním asistentem Ard Rhys, a neopustil jsem ten život proto, že jsem vyhledával pohodlí. Tleskám vaši snaze pokusit se zachránit Cinnaminson, ale nemyslím si, že to k něčemu povede. Jestli - zatímco budu pryč - přijdete se nějakým řešením tohoto dilematu, rád si je vyslechnu, až se vrátím.“

Vysekl jim nedbalou poklonu a odešel.

Sledovali jeho odchod mlčky, dokud nebyl z dohledu i z doslechu. Pak Khyber řekla: „Možná to posuzuje střízlivěji než my.“

Pen se okamžitě naježil. „Předpokládám, že si taky myslíš, že bychom to měli vzdát? Prostě ji nechat na pospas tomu monstru a jít dál svou cestou?“

Mladá elfka zavrtěla hlavou. „To si vůbec nemyslím. Když jsem ti řekla, že pomohu, myslela jsem to vážně. Ale začínám uvažovat, jakou pomoc dokážeme poskytnout. Možná by bylo moudřejší pokračovat do Taupo Rough a požádat o pomoc Kermadeca a jeho trolly. Ať je ta bytost cokoli, skalní trollové jsou pro ni pravděpodobně těžšími protivníky než my.“

„Mohla bys mít pravdu,“ přisvědčil Pen. „Ale abychom to zjistili, museli bychom urazit celou tu cestu do Taupo Rough, pak přesvědčit Kermadeca, aby nám pomohl, pak se sem zase vrátit a najít Rejnočka, který se pohybuje ve vzduchu, zatímco my jsme na zemi. Nemyslím si, že máme moc velké šance. Jestli něco neuděláme hned teď, bude pravděpodobně příliš pozdě. To stvoření se nebude obtěžovat tady Cinnaminson držet, pokud na tom nemá nějaký vlastní zájem.“

Vzpomínal, jak Cinnaminson, slepá, ale disponující jakýmsi vnitřním viděním, které vidoucí lidé neměli, úmyslně odvedla svého únosce od místa, kde se ve skalách ukrývali Pen a jeho druhové. Nemohl si být jist, že věděla, že tam je, ale v hloubi srdce cítil, že ano. Žasl nad její odvahou a děsil se, že by ji to mohlo stát život.

„Dobře.“ Khyber se napřímila a nahnula se k němu. „Zkusme to znovu. Víme, co musíme udělat. Musíme tu věc dostat z Rejnočka a pryč od Cinnaminson. Musíme bytost venku udržet dost dlouho, abychom se mohli zmocnit lodě, vzlétnout a uniknout. Kolik času by to zabralo, kdybys pilotoval?“

Pen uvažoval, prohrabuje si rukou své rudé vlasy. „Pár minut, víc ne, jestli nebyly odpojeny energetické linky. Ale ani tak by to netrvalo dlouho. Spojit kterýkoli pohonný agregát s přívodem energie, přeseknout lana, uvést do chodu pohon a jsme pryč. O Cinnaminson se nebudeme starat, dokud nebudeme ve vzduchu.“

„Takže teď musíme přijít jen na to, co dostane našeho přítele v plášti ven z lodě.“ Na okamžik se zamyslela. „Kromě tebe.“

„Ale já jsem přesně to, co ho přitáhne,“ řekl tiše. „Ty to víš. Jsem to já, po kom jde. To víme z Anatcherae. Neznáme důvod, ale víme, že si přišel pro mě.“ Zhluboka se nadechl. „Nedívej se na mě tak. Já vím, co jsem řekl Tagwenovi.“

„Dobře, to znamená, že taky víš, že říkáš nesmysly. Tagwen měl pravdu, když tě varoval před jakýmkoli plány, které by tě vystavily riziku. Proto ses na tuto cestu nevydal, Pene. Jsi důvod všeho, co se stalo, a nemáš právo sám vyhledávat situaci, kdy bys mohl být zabit.“

„Ale to přece vůbec nenavrhují.“ Nedokázal skrýt rozčilený tón. „Jde o to se postarat, abych mohl za všech okolností uniknout, i když budu hrát návnadu. V tom je ten trik. Jde o to dostat to monstrum ven z Rejnočka, a současně mě na palubu. Ale nevidím žádný jiný způsob, jak by k tomu mohlo dojít, pokud tu bytost nepřimějeme, aby si myslela, že má šanci mě dostat do rukou.“

Khyber vzdychla. „Ty předpokládáš, že jejím cílem je dostat tě do rukou. A co když tě chce prostě zabít? V Anatcherae se jí to skoro povedlo.“

Pen odvrátil pohled a protřel si oči. „Přemýšlel jsem o tom. Nemyslím, že se mě to pokoušelo zabít. Myslím, že se mě to hlavně snažilo vyděsit. Myslím, že to doufalo, že ztuhnu na místě, a ono mě dostane, dřív, než mi kdokoli bude moci pomoci. Chtělo mě to zajmout a dopravit k tomu, kdo

to poslal.“

Uviděl pochybovačný výraz, který jí přeběhl po tváři, a spěšně pokračoval. „No dobře, možná se mé to pokoušelo zranit nebo zpomalit. Je to možné.“

Zavrtěla hlavou. „Taky je možné, že už nejsi v kontaktu s realitou. Zamilovanost ti brání rozumně uvažovat. Začínáš vymýšlet možnosti, které nemají žádný základ ve skutečnosti nebo ve zdravém rozumu. Musíš s tím přestat, Pene.“

Potlačil ostrou odpověď, která se mu drala na jazyk, a rozhlédl se po svahu hory. Jeho vinou tady trčeli a ztráceli čas. Měli by raději cestovat do Taupo Rough a najít Kermadeca, aby se mohli dostat do zřícenin Stridegate a na ostrov Tanequilu, získat do vlastnictví větev z toho stromu, vytvořit z ní kouzelnou hůlku, vrátit se do Paranoru, proniknout do Zapovězeného a nějak zachránit jeho tetu, Grianne Ohmsfordovou, Ard Rhys!

A přece byl tady a nic z toho nedělal. Místo toho naléhal na záchranu Cinnaminson, a musel připustit, že tak činil ze sobeckých důvodů. Podíval se vzhůru na jasně modrou oblohu, a pak dolů na úpatí hor, klesající k řece Rabb. Pociťl náhlé bodnutí paniky, když si uvědomil, že Khyber má pravdu. Chytil se stébel.

Ale nedokázal snést myšlenku, že by zanechal Cinnaminson v rukou toho pavoukovitého stvoření. Musí existovat nějaká cesta. Proč nedokázal přijít na to jaká? Proč nedokázal něco vymyslet?

Nedokázala by mu pomoci jeho magie? Byl na tuto cestu vybrán hlavně kvůli ní, protože mu poskytne možnost komunikovat s Tanequilem. Pokud by mu umožnila toto, nedokázal by najít způsob, jak ji využít tady? Skrývala možnosti, o kterých se mu ani nesnilo. Měly by být použitelné i tady. Kdyby o nich dokázal přemýšlet. Kdyby se dokázal přenést přes pocit, že jeho magické schopnosti jsou malé a bezvýznamné, bez ohledu mohl udělat, byl Pen. Ale Khyber ani Tagwen o tom nechtěli ani slyšet, takže bylo třeba najít jiný způsob.

Až v pozdním odpoledni, když byli vysoko na svazích vedoucích vzhůru k Umrlčím horám, dali konečně dohromady jakž takž proveditelný plán. Pak začali vzpomínat, jak dobře chutnal králík, kterého Pen chytil přede dvěma dny, a přáli si, aby si byli kousek schovali. Měli vodu z horských potoků a kořínky a různé bobule, ale nic z toho nebylo tak dobré jako ten králík.

„Můžeme rozdělat oheň,“ řekla Khyber. „To přitáhne pozornost na velkou vzdálenost. To stvoření na Rejnočkovi ho nemůže přehlédnout. Ale my tam nebudeme. Uděláme z větví a listů figuríny spáčů, ale pak se ukryjeme ve skalách.“

Pen přikývl. „Musíme najít správné místo, kde by to stvoření muselo přistát na určitém místě a přiblížit se po určité trase. Je zapotřebí, aby se tomu stvoření zdálo, že si myslíme, že jsme chráněni, ale že ve skutečnosti nejsme. Musí si myslet, že je chytřejší než my.“

„To by nemělo být tak těžké,“ zavrčel pohrdavě Tagwen. „Ta věc je chytřejší než my.“

„Ideální by byl nějaký otevřený prostor, který ústí do trhliny ve skalách,“ pokračoval Pen, ignoruje ho. „Můžeme namazat půdu a skály dehtem.“ Pohlédl na Tagwena. „Bude ta hmota lepit, když zchladne?“

Trpaslík zavrtěl hlavou. „Ta věc tuhne. Musíme ji udržovat teplou. Mráz je taky problém. Jestli bude mrznout, dehet ztuhne a ztratí svou lepkavost.“

V jejich plánu bylo příliš mnoho proměnných, a Pen měl stále větší obavy, že by mohl nějakou přehlédnout. Ale stejně s tím nemohl nic dělat. Mohl už jen pokračovat.

Blížil se soumrak a stíny se prodlužovaly, když Khyber sevřela Pěnoví paži a řekla: „Tady! To je přesně to, co hledáme.“

Ukázala přes řídké zalesněné údolí na palouk, lemovaný na jednom konci bludištěm obrovských balvanů na úpatí hory.

„Máš pravdu,“ přikývl Pen. „Pojďme si to prohlédnout, než bude tma.“

Prošli údolím a sérií roklin, zatímco slunce klesalo k obzoru. Na východě už obloha temněla a měsíc ve třetí čtvrti zvolna stoupal vzhůru. Kolem začali poletovat noční ptáci. Vítr změnil směr a ochladil se.

Pojednou Pen ukázal zpátky. „Neviděli jste, že se tam něco pohnulo?“

Trpaslík a elfka se pozorně zadívali do stínů ukládajících se mezi stromy. „Já nic nevidím,“ řekla

Khyber.

Tagwen také zavrtěl hlavou. „Snad nějaké stíny. Vítr.“ Pen přikývl. „Možná.“

Zanedlouho došli na palouk a ke skalám. Pen okamžitě pochopil, že to je přesně to, co doufal, že najdou. Palouk se mírně zvedal k nepřehlednému bludišti obrovských balvanů. Byly mezi nimi sice průchody, ale většina z nich po pár desítkách yardů končila. Jen jeden z nich vedl až na konec. Bylo jím možné projít, ale člověk přitom musel překonávat různé překážky a dobře si vybrat ty správné soutěsky. Nejlepší na tom bylo, že jedna z nich vedla na okraj lesa, kterým právě prošli.

„Rozděláme oheň na jedné z těch volných plošin, vyrobíme naše spící figuríny a ukryjeme se. Ta zatracená vzdušná loď zpozoruje ten oheň z velké dálky, ale my ji také uvidíme. Poznáme, jestli je to Rejnoček. Uvidíme, jak přistane, a také co se bude dít dál. Jakmile ten tvor vejde do skal, proběhneme lesem a dostaneme se do lodě. To je perfektní.“

Ani trpaslík, ani elfka se toto silácké prohlášení neobtěžovali komentovat, takže posléze i Penovi zaznělo poněkud směšně.

Vrátili se na palouk. „Jeden z nás se ukryje tady,“ řekl. „Až sem přijde náš přítel z Rejnočka, musí na něho hodit ten dehet. Té bestii by mělo chvílku trvat, než zjistí, co se stalo. A to už budeme na cestě ke vzdušné lodi.“

Tagwen se zasmál. „To je děsný plán, mladý Penderine. Předpokládám, že si myslíš, že bys to měl být ty, kdo hodí ten dehet, že?“

„Tagwen má pravdu,“ souhlasila rychle Khyber. „Tvůj plán nevyjde.“

Pen se na ni zamračil. „Proč ne? Co je na něm špatného?“

Mladá elfka jeho zlostný pohled snesla. „Za prvé, už jsme se shodli na tom, že jsi jediná osoba nezbytná k tomu, abychom uspěli při pátrání po Ard Rhys. Takže nesmíš riskovat. Za druhé, jsi jediný z nás, kdo umí řídit vzdušnou loď. Takže se musíš dostat na palubu, jestli odsud máme odletět. A za třetí, ještě pořád nevíme, co je to vlastně za bytost. Nevíme, jestli je to člověk nebo ne. Nevíme, jestli dokáže používat magii. Je v tom příliš mnoho proměnných, než aby sis s nimi dokázal poradit. Já mám elfeiny. Ovládám i tu špetku magie, pokud to bude zapotřebí. Jsem rychlejší než ty. Jsem postradatelná. Proto se s tou bytostí musím střetnout já.“

„Jestli se mineš,“ řekl Tagwen temně, „budeš muset být zatraceně rychlá.“

„To je další důvod, proč byste vy a Pen měli vyrazit k Rejnočkovi, jakmile ta bytost vstoupí do skal. Musíte být ve vzduchu dřív, než se vzpamatuje a dojde jí, že naběhla do pasti, ať už se mi to podaří nebo ne. Jestli se vrátí dřív, než přesečnete lana, jsme všichni už teď mrtví.“

Následovalo dlouhé, zamyšlené ticho, kdy zvažovali možná rizika svého plánu. Pen zavrtěl hlavou. „A co když si ta věc vezme Cinnaminson do skal s sebou?“

Khyber na něho mlčky pohlédla. Nemusela mu říkat to, co už stejně věděl.

„Mně se to nelíbí,“ zavrčel Tagwen. „Vůbec se mi to nelíbí, nic z toho.“

Jenže už bylo rozhodnuto.

Kapitola 4.

Na rozeklané svahy Umrlčích hor se snesla noc jako černá hedvábná opona, propíchaná tisíci stříbrnými jehlami. Jas noční oblohy poskytoval viditelnost na mnoho mil od místa, kde seděla Khyber Elessedilová s Penderrinem a Tagwenem. Čistota horského vzduchu byla v ostrém kontrastu s mlhou v Anatcherae na Lazarenském jezeře nebo dokonce takového Innisboru. V té temnotě byla jakási konejšivost. Zvuky světa zůstaly hluboko dole na travnatých pláních. Tady se Khyber cítila klidná a spokojená. Tady bylo docela možné jakési znovuzrození, které svět potřeboval.

Udělal všechno, co bylo v jejich silách, aby se připravili na přílet Rejnočka. Založili velký oheň pod místem, kde se ukrývali, a naložili do něj dostatečné množství dřeva, aby vydržel hořet několik hodin, než bude třeba znovu přiložit. Dehtovou kouli umístili dostatečně blízko k ohni, aby ji chránili před chladem a dehet zůstal lepkavý. Z trávy a větví vyrobili figuríny a přikryli je svými plášti. Rozložili je dostatečně daleko od ohně, aby nebylo možné na první pohled poznat, o co jde, ale dost blízko, aby budily dojem spících poutníků. To všechno udělali ještě před západem slunce. Prozkoumali i různé trasy přiblížení a úniku.

Khyber předpokládala, že víc už ani udělat nemohli. Museli se spokojit s tím, co měli.

Jejich plán se změnil pouze v jednom aspektu. Místo aby se předem ukryli ve skalách, čekali na přiblížení se Rejnočka. Tak lépe poznají, až bude třeba se připravit. Jejich plán byl prostý - počkat, až se to stvoření objeví, hodit na ně z úkrytu ve skalách dehet a utéci. V té době už budou Pen a Tagwen na palubě Rejnočka, a poletí Khyber naproti. Kdyby nedokázali znovu přistát, shodili by jí prostě lano a vytáhli by ji.

Všechno to znělo celkem jednoduše a proveditelně, ale ona už měla své pochyby. V první řadě byla ta dehtová koule těžká a neskladná. Sotva ji dohodí dál než dvacet stop. To znamenalo nechat tu věc přijít nebezpečně blízko. A bude těžké se přesně trefit. Vzpomněla si také, jak rychle se to stvoření pohybovalo po střeších Anatcherae, a pochybovala, že by mu dokázala utéci, kdyby je dehet nezpomalil.

Samozřejmě, použije na podporu svého úsilí svých druidských dovedností. Jenže tyto její dovednosti byly většinou nevyzkoušené, a už vůbec ne za tak příšerných okolností.

Unaveně si povzdechla. Přemýšlet o těchto věcech k ničemu nebylo, protože věděla, že na nich nemůže nic změnit. Většina plánů počítala se štěstím. Bude muset doufat, že bude štěstí stát při ní.

Poslouchala dech svých druhů v nočním tichu, a občasné zaskřípění jejich bot na skále, když měnili svou polohu. Pen ležel na zemi, a Tagwen seděl s hlavou opřenou o kolena. Oba podřimovali. Neměla jim to za zlé. Blížila se půlnoc, a po vzdušné lodi nebylo vidu ani slechu. Začínala si myslet, že odletěla někam jinam, i když Pen trval na tom, že to stvoření bude propátrávat celý prostor, o kterém se dalo předpokládat, že ho mohou obsáhnout pěšky. Cinnaminson se ho od nich mohla pokusit odlákat, ale stvoření bude přibližně vědět, kde je má hledat, bez ohledu na to, co říká Cinnaminson. Nicméně, zatím se ta věc neobjevila, a Khyber začínala být netrpělivá.

A taky jí začínala být zima. Bez pláště, který by ji hřál, se roztřásla zimou. Podle ní byla celá tato výprava katastrofou. Ale byla to ona, kdo jim dodával odvahy, když je ujišťovala, že je strýc Ahren vezme pod svá druidská křídla a pomůže jim při pátrání po stromu, který Penovi umožní vstup do Zapovězeného. Byla to ona, kdo řekl, že je to jejich závazek a povinnost pomoci Ard Rhys.

Ucítila, jak se jí sevřelo hrdlo a oči jí zalily slzy, když pomyslela na Ahrena Elessedila, nyní mrtvého ve Struskách. Její rádce, její náhradní otec, její nejlepší přítel - zabítý jiným druidem. Druidové ve válce s druidy - to byla zvrácenost. Kdysi zoufale toužila stát se jedním z nich, ale teď už si tím nebyla tak jista. Ahren byl mrtvý, Grianne Ohmsfordová byla uzavřena v Zapovězeném, a samotný řád, k němuž se tak zoufale snažila připojit, byl za to všechno odpovědný. Trošku se naučila, jak používat elementární magii, ale prozatím jí to k žádnému velkému užitku nebylo. Měla s sebou elfeíny, ale ty ve skutečnosti nebyly její. Otevřeně řečeno, byla pouhou amatérkou, zlodějkou a uprchlicí, a riskovala život pro něco, o čem si ani nebyla jista, že v to věří.

Dala průchod svému zklamání a zoufalství tichým pláčem, snažíc se držet tvář odvrácenou od

svých přátel, aby je neprobudila. Po chvíli se zase utišila a jakž takž se dala dohromady. Nemohla si dovolit truchlit. Rozhodnutí už padlo, vydali se na cestu, a nebylo už návratu. Když se vydali na cestu, byla přesvědčena, že záchrana Ard Rhys je nezbytná, a na tomto přesvědčení se nic nezměnilo. Ztráta strýce ji bolela, ale věděla, že kdyby tady byl, řekl by jí, aby se nevzdávala, aby pamatovala, co je v sázce, aby byla statečná a důvěřovala svým instinktům a zdravému rozumu. On na pouti Jerle Shannary zažil horší věci. Nalezl sílu v poznání svých vlastních chyb a omylů a vypořádal se s nimi. Byl v té době mladší než ona teď, ale změnil se na té cestě v muže. Ona musela dokázat totéž, pokud měla být hodna jeho důvěry.

Ponořená ve svých myšlenkách málem přehlédla temný stín Rejnočka, který se objevil nad obzorem a zamířil k nim.

„Pene!“ zasyčela horečně. „Tagwene!“

S trhnutím se probudili. Khyber stiskla trpaslíkovi rameno a ukázala mu na temný stín vzdušné lodě. „Je to ona,“ zašeptal Pen.

„Jdu dolů,“ oznámila Khyber. „Nezapomeňte. Jakmile uvidíte, že ta věc opustila vzdušnou loď, vyrazíte do lesa. I kdyby si vzala Cinnaminson do skal s sebou, Pene. Bez ohledu na cokoli.“

Jeho odpověď neslyšela, pokud se vůbec na nějakou zmohl, a ona na ni ani nečekala. Už neměla čas se tím zabývat. Pen bude prostě muset splnit svou úlohu, stejně jako ona svoji, a všechny své myšlenky na Cinnaminson prozatím odložit. Nebyla si tak jista, že to dokáže, ale to už nemohla nijak ovlivnit.

Srdce jí prudce bušilo a tvář jí zrudla námahou, když spěchala skalním bludištěm k místu, kde hořela rozdělaná vatra. Donutila se myslet pouze na úkol, který ležel před ní. Jednou či dvakrát pohlédla na oblohu, ale byla příliš hluboko v bludišti skal, než aby zahlédla temný obrys Rejnočka. Ten tvor, který je pronásledoval, musel spatřit oheň. Jen trpělivost, říkala si. Ta věc přicházela.

Khyber se dostala na mýtinu a našla dehtovou kouli. Byla ještě příhodně teplá. Vrátila se do svého úkrytu. Mýtinu s jejich dost neuměle vytvořenými figurínami matně osvětlovaly měsíc a hvězdy.

Teď už musela jen čekat. Nic jiného se už dělat nedalo. Kdyby byla zběhlejší ve své magii, asi by s dehtovou koulí dokázala víc, jak ji to kdysi učil Ahren. Jenže to už bylo dávno. Teď v duchu litovala, že tehdy nestudovala déle a pečlivěji.

Minuty ubíhaly. Tma byla tichá a konejšivá. A všude ticho, nikde ani náznak pohybu.

Čím déle čekala, tím byla více přesvědčena, že jejich plán není dobrý a je odsouzen k neúspěchu. Bytost, která je pronásledovala, byla nesmírně rychlá a hbitá. Její šance ji zasáhnout a potom ještě uniknout byla dost mizivá. Začala uvažovat o způsobech, jak by mohla využít to málo, co znala z magie, aby bytost zpomalila - aby ji nemohla dostihnout. Ale pronikla jí chladná jistota, že k tomu nemá nezbytné schopnosti.

Snad by mohla použít elfeíny. Snad ta bytost byla nadána nějakou schopností magie, aby na ni mohly zaúčinkovat.

Nebo by mohla povolát na pomoc vítr, který by mohl Rejnočka odvést někam daleko. Ten vítr už jednou velmi dobře fungoval. Nebyl důvod, proč by neměl úspěšně fungovat znovu. To kouzlo dokonale ovládala. Taky to mohla být zbraň, kterou by mohla případně použít.

Zatím jen čekala. Minuty běžely, a stvoření se neobjevovalo.

Něco nebylo v pořádku. Už to trvalo dost dlouho. Kde ta věc byla?

Pečlivě prozkoumávala zrakem celou mýtinu, ale stále neviděla jediný náznak jakéhokoli pohybu.

Pak uslyšela tichý, škrábavý zvuk přímo nad hlavou.

Vzápětí bytost spatřila, jak pavoukovitě šplhá po úzké skalní římse. Tvor byl oděný v kápi a plášti, tichý, temný a mlčenlivý. Khyber si v tomto okamžiku uvědomila, jaké chyby se dopustili. Předpokládali, že ta věc se k nim přiblíží po zemi, což by na jejím místě udělali oni. Ale ta věc nebyla jako oni. V Anatcherai běhala po střeších. Na palubě Rejnočka visela v lanoví. Měla ráda výšku. Využila jí i tady, když nevstoupila do bludiště po křivolaké stezce, nýbrž po vršcích balvanů, přeskakujíc z jednoho na druhý jako hmyz, který připomínala.

Udělej něco!

Ta věc se stále zvolna pohybovala, studujíc pozorně oheň a zahalené postavy. Možná vycítila, že něco není v pořádku, nebo se prostě jen ujišťovala, že nic nepřehlédla. Ať tomu bylo jakkoli, jestli má Khyber použít dehet, bude to muset udělat, dokud ta bytost bude v dosahu jejího hodu. Samozřejmě, jakmile se pohne, bytost ji uvidí, protože bude muset vystoupit ze svého úkrytu.

Pojednou si uvědomila, že to nepůjde. Nedokáže být dost rychlá a přesná. To stvoření se dokáže pohybovat mnohem rychleji než ona. Hledá nějakou past, a uvidí ji v okamžiku, kdy vyjde ze stínu.

Co jiného můžu udělat?

Ta otázka jí zoufale zněla v mysli.

Pak se stvoření pojednou otočilo a zadívalo se k jihu, ke stromům za paloukem, směrem, kudy se blížili k Rejnočkovi Pen s Tagwenem. Stvoření znehybnělo, a pak vzápětí zmizelo mezi balvany.

Khyber na okamžik strnula. Byla příliš daleko, aby jim mohla přispěchat na pomoc.

Existovala jediná možnost. Opustit svůj úkryt a co nejrychleji se rozběhnout ke vzdušné lodi.

Když Khyber Elesedilová zmizela ve skalách, Pen s Tagwenem pozorovali, jak se Rejnoček zvolna přibližuje k jejich úkrytu a začíná sestupovat k palouku. I když jim byly ku pomoci měsíc a jasné světlo hvězd, nedokázali rozeznat, co se děje na jeho palubě. Zatímco plavidlo přistávalo, bez úspěchu se rozhlíželi po Cinnaminson a jejím únosci. Začínali se obávat, že je pro ni příliš pozdě, že ta věc, která ji zajala, dospěla k názoru, že jí nestojí za námahu. Pak bytost konečně uviděli.

„Musíme jít, Penderrine,“ šťouchl do něho Tagwen.

Z lanoví vzdušné lodě ještě stále visely postavy Gara Hatche a jeho posádky. Penderrin polkl a přinutil se odvrátit pohled.

Cinnaminson bude v pořádku, říkal si. Ta věc jí ještě nic neudělala, ne tak rychle. Ala jeho slova mu samotnému zněla dutě a falešně.

Pen se rychlým pohledem přesvědčil, že to stvoření stále ještě míří k jejich ohni, a pak vyrazili. Na cestu jim svítil měsíc, ale cesta jim trvala déle, než Pen předpokládal. Zdálo se, že minuty přímo letí, a oni se ještě stále nedostali na volné prostranství mezi stromy a skalami.

„Slyšíte něco?“ zašeptal Tagwenovi, ale trpaslík jenom zavrtěl hlavou.

Konečně se dostali ze skalního bludiště, ale Rejnočka Pen ještě stále neviděl. Khyber hodí každým okamžikem dehet. Museli si pospíšet. Museli se dostat k Cinnaminson.

„Tagwene,“ zašeptal znovu, pobízející svého druha ke spěchu.

Vzápětí spatřil pavoukovitou siluetu, ženoucí se po skalách směrem k nim. V prvním okamžiku nepochopil, co vidí. Pak vydechl děsivým poznáním.

„Tagwene!“ vykřikl. „Poběžte!“

Trpaslíkovi ještě zcela nedošlo, co se stalo, ale věděl, že to není dobré. Konečně spatřili Rejnočka, temnou a tichou siluetu proti obzoru. Stvoření se k nim blížilo.

Je příliš blízko, pomyslel si Pen s hrůzou. Blíží se příliš rychle.

„Rychleji, Tagwene!“ vykřikl.

Trpaslík začal zůstat pozadu. Pak náhle ještě víc zpomalil. Pen se ohlédl. Neopustil by Tagwena, ani proto, aby se sám zachránil. Sáhl po svém noži a připravil se k boji.

Kde je Khyber?

Stvoření se už dostalo na otevřené prostranství a zaujalo rovněž bojový postoj.

„Pene!“ vykřikla varovně Khyber, která se náhle objevila v ústí bludiště a rozběhla se k nim. Pak se však mezi stromy za nimi objevila velká, tmavá silueta a vrhla se na pavoukovitou bytost se zaječením, při němž Penovi naskočila husí kůže.

„Bandita!“ vydechl Pen nevěřícně, když v měsíčním světle rozeznal masivní hlavu bažinného kocoura. Pavoukovitá bytost vytrhla lesknoucí se nůž.

Bandita nezaváhal ani na okamžik. Oba protivníci se na sebe vrhli.

„Utíkej, Penderrine!“ vykřikl Tagwen. „Nemůžeme čekat!“

Chlapec poslechl, protože věděl, že do boje mezi tím stvořením a bažinným kocourem nemůže nijak zasáhnout. S myšlenkou na Cinnaminson odtrhl od zápasu pohled a rozběhl se k Rejnočkovi. Užasle pochopil, že je Bandita celou dobu sledoval. Přišel bažinný kocour do této vysoko položené krajiny prostě proto, aby se s ním setkal? Tomu nemohl uvěřit.

Za sebou slyšel zvuky divokého zápasu.

Už byli skoro u vzdušné lodě, když se přiměl k ohlédnutí. Stvoření v potrhaném plášti klopýtalo směrem k nim. Bandita ležel nehybně na zemi a jeho srst byla zbrocena krví. Pen ucítil v očích slzy a rozběhl se ještě rychleji.

Khyber už byla na palubě, odřezávajíc kotvu. Pen bleskově vyšplhal po žebříku. Po Cinnaminson nebylo ani vidu ani slechu.

„Dostaň nás odsud!“ vykřikla na něho Khyber. „Ta věc přichází!“

Pen se vrhl do pilotní kabiny a odkryl diapsonové krystaly. Když se na palubu vyšplhal i Tagwen, lapající po dechu, odřízla Khyber poslední poutací lano. Pen zapojil pohon a Rejnoček se dal do pohybu.

Byli příliš pomalí. Stvoření se jednou rukou stačilo zachytit konce lana a teď stoupalo se vzdušnou lodí. „Tagwene,“ vykřikl Pen.

Trpaslík si klekl a podíval se dolů. Uviděl tmavou siluetu, držící se jednou rukou lana a ve druhé svírající nůž. Trpaslík začal uvolňovat upevňovací kolíky. Khyber se mu vrhla na pomoc. Konečně byl vytržen poslední kolík a lano i s bytostí spadlo do tmy.

Tagwen a Khyber se snažili očima proniknout temnotou pod sebou, ale po stvoření nebylo ani stopy. Na trávníku ležela jen mrtvola Bandity.

Jakmile byli bezpečně ve vzduchu a loď plula ustálenou rychlostí, Pen požádal Tagwena, aby převzal řízení. „Jen ji držte takhle, a nebudete mít žádné problémy. Já se musím podívat dolů“

Tagwen bez poznámky přikývl. „Já půjdu s tebou,“ nabídla se rychle Khyber. „Bude to možná lepší -“

Pen jen zvedl ruku, aby ji umlčel. „Ne, Khyber, to musím udělat já sám.“

Beze slova vstal a vydal se k zadnímu průlezu. Dveře byly otevřené a měsíční světlo osvětlovalo schody klesající do stinné chodby. Záměrně se vyhýbal pohledu na mrtvoly Gara Hatche a jeho posádky, snaže se obrnit proti tomu, co dole možná najde.

Na vrcholu schodiště se zastavil, naslouchaje tichu. Pak se přemohl a vykročil.

Dole se znovu zastavil, snaže se pohledem proniknout tmou. Nikde se nic nehýbalo. Neslyšel žádný zvuk. Potlačoval svou rostoucí paniku a opatrně vykročil chodbou. U každých dveří se zastavil a nahlédl dovnitř. Ve skladištích ani v ložnicích nikdo nebyl.

Dveře do kapitánovy kajuty byly pootevřené. Uvažoval, jestli do ní má nahlédnout. Nevěděl, co je horší - vědět nebo nevědět.

Nakonec se rozhodl do kajuty vstoupit. A tam ji uviděl, spoutanou lany a přikovanou k posteli. „Cinnaminson,“ zašeptal.

Rychle k ní přistoupil a vyňal jí roubík. „Cinnaminson,“ zašeptal znovu.

Lehce vydechla. „Věděla jsem, že přijdeš,“ zašeptala.

Khyber stála vedle Tagwena. Uvažovala, že sundá těla Tuláků, ale pak se rozhodla, že ten úkol nechá na později. Noc byla chladná a jasná.

„Měla by ses jít podívat, jestli je v pořádku,“ řekl Tagwen.

Zavrtěla hlavou. „Měla bych zůstat, kde jsem.“

„Nic neslyším. Ty ano?“

Znovu zavrtěla hlavou. „Nic.“

Chvíli mlčeli. Pak Tagwen řekl: „Viděla jsi, co se stalo na tom palouku?“

Přikývla. „Viděla. Ale nechápu to. Ta kočka nás musela sledovat celou cestu ze Strusek. Proč by to dělala? Bažinné kočky nemají rády hory. Myslím, že to bylo kvůli Penovi. Kvůli tomu, jak s ní předtím mluvil, nebo něčemu takovému.“

Tagwen zabručel. „To není ta nejpodivnější část. Jde o to, co stalo potom, když napadla to stvoření. Obětovala svůj život, aby zachránila toho chlapce. Aby zachránila nás všechny. Proč by to dělala?“

Dotkla se lehce řízení, spíš jenom aby pocítila kontakt s kovem. „Nevím.“ Pohlédla na něho. „Možná Penova magie dokáže víc, než si uvědomuje.“

„To se mi nezdá.“

Znovu se odmlčeli. „Nemyslím si, že jsme tu věc zabili,“ řekla konečně.

Tagwen pomalu přikývl. „Já taky ne.“

„Půjde po nás. Nevzdá se.“ „To ne.“

Vyhlédla do noci. „Pravděpodobně nás už stopuje.“ Tagwen zavrčel a prohrábl si plnovous. „Doufám, že má před sebou dlouhou cestu.“

Pen cítil, jak se Cinnaminson chvěje. „Chytili nás, když jsme se vraceli přes Strusky. Byli v druidské lodi, Galaphil, zahákovali nás a vnikli na palubu. Jeden z nich byl trpaslík, podle hlasu a pohybů. Chtěl vědět, kde jsi a co jsme s tebou udělali. Otec byl zděšen. To jsem cítila. Věděla jsem podle toho, co se stalo v tom močále, jak je z nich vyděšený. Ani se nesnažil lhát. Řekl jim, že tě opustil, když zjistil, kde ve skutečnosti jsi. Dal jim vaše popisy. Nemohla jsem proti tomu nic dělat.“

Nadechla se a přitiskla se k němu těsněji. „Nemohla jsem proti tomu nic dělat!“ zašeptala a znovu se rozplakala.

Seděl vedle ní a konejšivě ji hladil. Věděl, že pláč jí uleví. Zdálo se, že je fyzicky v pořádku, ale emocionálně měla blízko ke zhroucení.

„Odešli, jakmile se od mého otce dověděli, kde tě mají hledat. Pak se tam ale náhle objevil ten další. Nic neříkal, a my jsme pod tou kápí a pláštěm nic neviděli. Několikrát na mě promluvil. Měl podivný hlas, jako by mluvil přes tlustou látku. Nevím, jak se jmenuje, protože to nikdy neřekl.“

Dotkl se její tváře. „Ať to bylo cokoli, shodili jsme to z Rejnočka dolů. Přelstili jsme ho, a on se snažil dostat zpátky na palubu, ale my jsme dokázali včas odříznout lano. Myslím, že ta bytost je možná mrtvá.“

Zavrtěla hlavou. Tvář měla pojednou ztuhlou strachem. „Není mrtvá. Není. To bych věděla. Dokážu ji cítit! Nestrávil jsi s ní tři dny jako já, Penderrine. Necítil jsi, jak se tě dotýká. Neslyšel jsi ten hlas. Ty nevíš!“

Přitiskl ji k sobě. „Řekni mi to tedy. Řekni mi všechno.“

„Uvěznili nás. Nevím, jak to dokázala, ale nic jsem neslyšela. Nikdo neměl šanci bojovat. Byla jsem zamčená dole, ale všechno jsem slyšela. Ta bytost otce a ostatní mučila, a pak je zabila. Trvalo to dlouho. Slyšela jsem je naříkat -“

Zavrtěla hlavou. „Nikdy na to nezapomenu. Nikdy. Pořád to slyším.“ Zhluboka se nadechla. „Když bylo po všem, ta... věc přišla pro mě. Myslela jsem, že budu další na řadě. Ale ona věděla o mém vnitřním zraku, o tom, jak dokážu cítit věci ve své mysli. To bylo to, co chtěla. Řekla mi, abych tě našla. Bála jsem se tak, že jsem udělala, co mi řekla, protože jsem nechtěla zemřít. Dělal jsem všechno, co chtěla, až do chvíle, kdy jsem tě objevila, a pak jsem nás nasměrovala jinam. Nevím proč, nevím, jak jsem našla tu odvahu. Tehdy jsem myslela, že jsem mrtvá.“

„Viděli jsme, že jsi toho tvora vedla pryč,“ zašeptal Penderrin. „Věděli jsme, cos udělala. Proto jsme šli za tebou.“ „Kdybyste to neudělali...“

Zachvěla se a opět se rozplakala. „Nemůžu uvěřit, že je táta mrtvý.“

Pen pomyslel na Gara Hache a jeho bratrance, visící z lanoví jako strašáci, potrava pro mrchožrouty. Bude je muset odříznout a uklidit, dříve, než bude Cinnaminson smět vyjít na palubu. Možná neviděla svými očima, ale dokázala vidět jinými způsoby. Nechtěl, aby viděla tohle.

„Řekni mi, co to má všechno znamenat,“ zašeptla. „Prosím, Pene. Musím vědět, proč je táta mrtvý.“

Pen jí to řekl, od samého začátku, počínaje zmizením Ard Rhys, a pokračoval svým vlastním letem na západ, aby vyhledal Ahrena Elesedila, a jejich putováním, než našli Gara Hache a Rejnočka. Řekl jí, jak došlo k tomu, že se dostal do této situace, co měl v plánu udělat a proč, a kam nyní letí. Svěřil se jí se svými pochybami a obavami, a vysvětlil jí své důvody, proč v tomto podniku přesto pokračuje. Zatímco hovořil, přestala se třást a uklidnila se. Zdálo se, že její hrůza z toho, co se stalo, ustoupila do pozadí.

Když skončil, zvedla hlavu z jeho ramene. „Jsi mnohem statečnější než já,“ řekla. „Stydím se za sebe.“

Nevěděl, co říct. „Myslím, že si bereme svou odvahu jeden od druhého.“

Přikývla a zavřela oči. „Potřebuji se chvilku vyspat, Pene. Nespala jsem tři dny. Nebude ti to vadit?“

Přikryl ji, políbil na čelo a počkal, až usnula. Trvalo to jen pár minut. Díval se na ni a pomyslel

si, že její nalezení byl ten nejvzácnější dar, který kdy dostal, a že musí najít způsob, jak ho chránit. Jednou ji ztratil, ale znovu to už nepřipustí.

Věděl, že jeho rozhodnutí prověří čas. Co by dělal, kdyby se to stalo? Obětoval by pro ni svůj život jako Bandita pro něho? Miloval ji dost na to, aby to udělal? To nemohl vědět, dokud nebude před takovou volbu skutečně postaven. Mohl si říkat cokoli, učinit jakýkoli slib, jenže sliby byly jen slova, dokud je nebylo třeba realizovat.

Věděl, jak moc na něm bude záviset. Bude ho potřebovat, aby tam pro ni byl. Ale to fungovalo oběma směry. Protože on na ní závisel taky. Možná byl jen chlapec, a ona byla dokonce ještě mladší než Khyber, ale to na věci nic neměnilo.

Budou muset být silní jeden pro druhého, jestli měli jeden druhého ochránit.

Vyšel ven a tiše za sebou zavřel dveře.

Kapitola 5.

Na úpatí Ravenshornu, dosud rozpálené po horkém dni, se začal pomalu snášet soumrak, když Rue Meridian řekla překvapeně: „To vypadá jako nějaká vzdušná loď letící k nám.“

Bek Ohmsford se otočil a uviděl černou skvrnu na západním obzoru, zezadu ozařovanou zapadajícím sluncem. I když si nebyl zcela jist, co vidí, dal na ni. Vždycky měla lepší oči než on.

Obdivně se na ni zadíval. Nemohl si pomoci. Stále ji miloval stejně silně jako tehdy, když se před nějakými dvaceti lety potkali. On byl tehdy jen citlivý, vnímavý hoch, a ona, o několik let starší a s hojnými životními zkušenostmi, byla ženou. Ženou s velkým Ž. Díky okolnostem se do sebe nevyhnutelně zamilovali, i když ho to po všech těch letech ještě stále překvapovalo.

Zůstávala silná a krásná, nijak nedotčená během času - vzácný a úžasný poklad. Požehnaná tmavě rudými vlasy a jasnými zelenými očima, vysokým, urostlým tělem a nesmírně živou osobností, ho ještě stále překvapovala svými protiklady.

Narozená u Tuláků, plavila se se svým bratrem na vzdušných lodích, bojovala v Prekkendorranu, cestovala na tehdy neznámý kontinent Parkasia, a vrátila se, aby se provdala a zůstala s mužem, jehož svět se tak lišil od jejího, že ani nedokázal změřit propast mezi nimi. Mohla si vybrat jinou cestu, něco bližšího životu, který kvůli němu opustila, ale neudělala to. A nikdy kvůli tomu neřekla jediné slůvko lítosti. Vzhledem k tomu, jak byl její život divoký a svobodný, se mu zdálo nemožné, že by se ho vzdala, ale přesto to udělala v okamžiku.

Společně se usadili v Patch Run a začali se svým programem výzkumu vzdušných lodí. Chtěli syna, a jeden se jim narodil hned během prvního roku. Penderrin pro ni, Pen pro něho, Malý Zrzek pro strýce, Tuláka Reddena Alt Mera, byl vším, v co doufali. Existence Pena v jejím životě Rue výrazně změnila, a výhradně k dobrému. Stala se usedlejší. Nalezla větší radost a potěšení ve svém domově a jeho pohodlí. Potřebovala trávit čas se svým dítětem, svým synem, aby ho připravila čelit vnějšímu světu. Učila ho, hrála si s ním a milovala ho víc než kohokoli jiného s výjimkou Beka. V důsledku toho ji i Bek miloval ještě víc.

Zachytila jeho pohled a usmála se. „Já tě taky miluju,“ řekla.

Během své cesty na palubě Jerle Shannary zjistili, že také sdílejí jednu důležitou podobnost ve svých jinak velmi rozdílných životech - oba jako mladí ztratili své rodiče. Beka vychovali Coran a Liria Leahovi, Quentinovi rodiče, a Rue její bratr. Jejich společným rozhodnutím bylo, že Pen bude své rodiče znát lépe, než znali oni své. Od začátku bylo jejich záměrem, aby s nimi sdílel všechny aspekty jejich společného života, včetně jejich obchodu. Stal se jeho součástí brzy, učil se řídit vzdušné lodě, udržovat je a opravovat, znát jejich součásti a funkce, kterým sloužily. Pen byl dobrý student a rychle ovládl složitosti navigace a aerodynamiky. Když mu bylo dvanáct, už projektoval vzdušné lodě jako svého koníčka. Ve čtrnácti postavil své první plavidlo.

Samozřejmě s nimi chtěl létat na jejich cesty, ale k tomu ještě nebyl připraven. Bylo to pro něho zdrojem velkého zklamání. Ale byl mladý, a překonal to.

Bek si rukou zastínil oči před šikmými slunečními paprsky. Byl středního věku, ne tak vysoký jako ona, ale širší v ramenou. Měl tmavé vlasy a oči, a plet' zhnědlou od slunce. Vždycky byl rychlý a činorodý, ale přesto začínal pociťovat nevyhnutelné účinky přechodu do středních let. Pomyslel si, že jeho ne zcela dokonalý zrak je první známkou toho, co ho čeká.

„Myslím, že je to nějaká druidská loď,“ řekla Rue tiše.

Ted' už i on rozeznával vzdušnou loď, ale pořád by nedokázal říct, jakého druhu je. „Co by tady dělala druidská vzdušná loď?“

Vrhla na něho rychlý pohled, a on poznal, že ať si myslí cokoli, není to dobré. Byli míle a míle daleko ve Středním Anaru, v divočině, kam se odvážil jen málokdo, pokud to nebyl traper, obchodník nebo badatel. Ravenshornské hory byly většinou neobydlené, a jen zřídkakdy tudy cestoval někdo jiný kromě gnomských kmenů, které je považovaly za svůj domov. Druidská vzdušná loď by se pustila tak daleko jen za nějakým velmi konkrétním účelem a ve věci, která nemůže počkat.

Ben se podíval na jejich cestující, sedící okolo mapy a debatující o tom, kam chtějí letět dál. Dva

byli z Pohraničí, tři z hlubokého Jihu, a nějaký trpaslík - ti všichni chtěli vidět zemi, o které jenom slyšeli. Byli pět týdnů na cestě z Patch Run, když Bek a Rue zahájili sérii zastávek, aby nabrali své zákazníky a naložili zásoby. Ve Východní zemi se zdrželi tři týdny, než odstartovali zpátky.

„Tvá sestra?“ nadhodila Rue, a kývla hlavou směrem ke vzdušné lodi.

Potřásl hlavou. „Nevím. Možná.“

Nechtěl nahlas vyslovit to, co ho nejvíc zneklidňovalo. Jedním z důvodů, proč by za nimi přiletěla nějaká druidská vzdušná loď, mohlo být to, že se něco stalo Penovi. Ta zpráva se mohla dostat ke Gianne, a ona se mohla vypravit na cestu, aby to Bekovi řekla sama. Zapudil ale takové myšlenky, aspoň prozatím. Tohle mnohem pravděpodobněji souviselo s Ard Rhys nebo se stavem Čtyřzemí.

Sledovali, jak k nim loď pluje ve slábnoucím odpoledním slunci, míříc neomylně k jejich tábořišti. Jak zjistila jejich polohu, bylo záhadou, protože jen málo lidí vědělo o jejich zamýšleném cíli. S určitou pomocí by je snad dokázal nějaký druid najít, ale pouze Bekova sestra disponovala dostatečnou magickou silou, aby to dokázala bez jakékoli pomoci. Teď už viděl, že je to skutečně druidská loď, takže začal uvažovat, kdo je na její palubě.

Ostatní členové expedice loď také uviděli a shromáždili se kolem svých průvodců. Někteří se zeptali, co se děje, ale Bek jen pokrčil rameny a řekl, že nemá tušení. Pak je požádal, aby se vrátili do tábora, kde byla zakotvena Rychlá jistota. Bylo to preventivní opatření, které by přijal za jakýchkoli okolností.

„Očekáváš potíže?“ zeptala se Rue.

„Ne, jen chci být připravený.“

„My jsme vždycky připraveni,“ řekla.

„Přinejmenším ty.“

Usmála se. „Proto tě to ke mně přitahovalo, nepamatuješ snad?“

Velká vzdušná loď se snesla nad travnatý palouk před tábořištěm. Z přídě a zádě byla svržena kotevní lana, a z boku spuštěn provazový žebřík. Bek poznal Athabasku, jednu ze čtyř řadových lodí druidské flotily schopnou vyvinout velkou rychlost a sílu. Její vzhled na něho zapůsobil. Ale ani druidská loď se rychlostí nemohla rovnat rychlosti Rychlé jistoty.

Po žebříku začal sestupovat druid v černém plášti a kápi, kymáčeje se, jak opatrně hledal nohama příčky žebříku. Velký muž, spatřil Bek, mohutně stavěný a silný, ale zjevně neobeznámený se vzdušnými loděmi a létáním. Sestoupil po žebříku, odhodil nazad svou kápi, aby odhalil tvář, a zamířil k nim. Bek ho nikdy předtím neviděl, ale on neznal většinu druidů v Paranoru. S výjimkou své sestry a Ahrena Elessedila, který už v Paranoru nebyl, se za ta léta setkal pouze s jedním nebo dvěma z ostatních, a na ty si už sotva vzpomínal. Druidský život vedla jeho sestra, ne on, a Bek se od něho úmyslně držel stranou. Někdy měl špatný pocit, že nedělá víc, aby jí pomohl v její práci, ale to nebyla práce, o kterou by měl někdy zájem, a tak usoudil, že bude lepší to ani nepředstírat.

Muž, který se k nim blížil, byl mladší než oni, ačkoli ne o moc, a jeho ustaraná tvář naznačovala, že je možná starý v jiných směrech. Životy druidů byly naplněny tajemstvími, jejich práce byla tajná a často nepoznatelná. Druidové Beka vždycky znepokojovali. Druidská role se dobře hodila k jeho sestře, k jejímu životu jako čarodějky Ilsy, kdy zdokonalila umění vytáček, úskoků a přetvářky. Takové dovednosti byly ve světě druidů nezbytné, i když sloužily podpoře dobra a ne zla. Ve Čtyřzemí nebyli druidové příliš oblíbeni. Nebyl to předsudek, který sdílel, ale skutečnost, již sám dobře poznal. Moc živila strach, a strach nedůvěru. Druidský řád byl pro mnohé genezí všech těchto tří věcí.

„Nejsou v posádce Athabasky Gnomové?“ zeptala se pojednou Rue. „Kde jsou trollové?“

Bylo už příliš pozdě na spekulace. „Bek Ohmsford?“ zeptal se druid, když k nim došel. Zvedl ruku, aniž by čekal na odpověď. „Jmenuji se Traunt Rowan.“

Potřásl Bekovi rukou, pak podal ruku i Rue. Jeho stisk byl pevný a uklidňující. Promluvil klidným, vyrovnaným tónem, z něhož vyzařovaly upřímnost a zájem.

„Byl jsem vyslán Radou druidů, abych vás dopravil do Paranoru. Ard Rhys zmizela. Nevíme, co se jí přihodilo, ale je pryč, a my nedokážeme zjistit proč.“

Bek přikývl. Jeho sestra zmizela už předtím, a mnohokrát. Byla známa tím, že mizela bez

výstrahy, pokud se pouštěla do nějakého podniku, který chtěla udržet v tajnosti. „Musíte mít další důvod pro obavy mimo ten, který jste mi řekl. Šla si svou cestou, aniž by upozornila ostatní, už mnohokrát. V čem je to tentokrát jiné?“

„Její osobní asistent, Tagwen, vždycky ví, kde je. Nebo aspoň ví, když odchází. Tentokrát nevěděl vůbec nic. Ani trollská stráž. Nikdo. Tady se problém poněkud zkomplikoval. Tagwen byl natolik znepokojen, že vyhledal Ahrena Elessedila, aby v pátrání po ní pomohl. Společně odcestovali do Patch Run, aby našli vás. Ale zjistili, že jste pryč, a místo toho mluvili s vaším synem. Když odešli, vzali ho s sebou. Teď nemůžeme najít žádného z nich.“

Bek ucítil bodnutí strachu. Rue mu pevně sevřela ruku. „Jak jste toto všechno zjistili? Nedostali jste žádné zprávy, že ne?“

Druid zavrtěl hlavou. „Žádné. To, co víme, jsme zjistili vyptáváním se těch, kteří znali aspoň kousky a útržky pravdy. Tagwen zanechal zprávu, kam odchází. Sledovali jsme ho do městečka Emberen v Západní zemi. Zjistili jsme, že mluvil s Ahrenem Elessedilem, a že odešli spolu. Odtud jsme je vystopovali do Patch Run. Ale nevíme, co se stalo potom. Víme jen, že váš syn je také pryč.“

Zatvářil se smutně. „Mrzí mě, že nevíme víc. Pátrali jsme po nich spoustu dní. Myslíme si, že zmizení Ard Rhys by mohlo naznačovat, že je v nebezpečí celá její rodina. Existují určité náznaky, že tomu tak je. Ona má mnoho nepřátel, a každý ví, jak jste jí blízký, a také to, že i vy disponujete Shannarovou magií. Někteří z těch nepřátel vás možná považují za stejně nebezpečného pro jejich zájmy, jako je ona.“

„Penderrin by nikdy s nikým neodešel, ani s Ahrenem Elessedilem, aniž by nám zanechal zprávu,“ vložila se do řeči náhle Rue. „Podívali jste se po nějaké zprávě?“

„Ano,“ řekl Traunt Rowan. „Dívali jsme se všude. Ale žádnou jsme nenašli.“

Prohledali jste náš dům, pomyslel si Bek. Proč jste takovou troufalost považovali za nutnou?

„Jestli Pen nezanechal zprávu, bylo to proto, že k tomu neměl dost času.“ Rue vklouzla do role jeho matky-ochránitelky, a Bek uviděl v jejích očích hněv. „Proč jste mu svou ochranu nenabídli dřív?“

Po hezké tváři Traunta Rowana se mihl zákmít rozčilení, ale pak rychle zmizel. „Dělali jsme, co jsme v té chvíli považovali za nejlepší. Byli jsme poněkud dezorganizovaní, zmatení. Nevěděli jsme přesně, co se stalo.“

„Zdá se, že to ještě stále nevíte,“ odsekla.

Druid se obrátil k Bekovi. „Když se se mnou vrátíte do Paranoru, možná je společně dokážeme najít. Víme, že máte silné spojení se svou sestrou, že s ní sdílíte její magické schopnosti. Doufali jsme, že možná najdete způsob, jak použít svůj talent, abyste nám pomohl s naším hledáním. Když dokážeme nalézt buď vaši sestru, nebo vašeho syna, máme šanci nalézt oba.“

Zaváhal. „Připouštím, že jsme stále zoufalejší. Potřebujeme nový přístup. Potřebujeme veškerou pomoc, kterou můžeme dostat.“

Znělo to upřímně, a jeho prosba měla smysl, ale Beka něco zneklidňovalo. Nemohl přijít na to co, ale ani to nedokázal zcela pominout.

„Co s expedicí?“ zeptal se.

„Dohlédnu na to, aby bylo o všechno postaráno. Další loď, placená řádem, splní vaše závazky k vašim cestujícím. S vaším svolením poletím zpátky do Paranoru s vámi na palubě vaší lodi. Athabaska může pokračovat ve svém pátrání. Všechny naše vzdušné lodě se účastní pátrání po celé rozloze Čtyřzemí. Nechci stahovat žádnou z nich ze služby, dokud tato záležitost nebude vyřešena.“ Na okamžik se odmlčel. „Uděláme všechno, co je v našich silách, abychom vašeho syna našli.“

Tato poslední poznámka byla určena Rue, nepochybně proto, aby ji uklidnila, ale Bek si byl ztraceně jist, že na to už je příliš pozdě.

„Musíme ho najít, Beku,“ řekla rychle. „Musíme pro to udělat všechno, co je třeba.“

Měla samozřejmě pravdu, což ale nezmírnilo jeho pocit neklidu. Proč by Pen, který byl vždycky tak spolehlivý, najednou zmizel, aniž komukoli zanechal nějakou zprávu? Kam by ho byl Ahren Elessedil bral, že to vyžadovalo takové utajení? Ať se na to díval ze všech myslitelných úhlů, stále docházel ke dvěma stejným možnostem - že jeho syn byl nucen uprchnout, nebo že Traunt Rowan

lhal.

„Dovolte, abych si promluvil s našimi cestujícími a řekl jim, co se děje,“ řekl druidovi. „Pak půjdeme s vámi.“

Vzal Rue za ruku a zavedl ji k místu, kde ve stínu Rychlé jistoty stálo jejich šest cestujících. Rychle je seznámil s poněkud cenzurovanou verzí skutečnosti - že nastala nouzová situace, která vyžaduje, aby okamžitě odletěli domů, že přiletí jiná vzdušná loď s jiným kapitánem a posádkou obeznámenou s prací expedice, aby mohli dokončit svůj program. Objevilo se sice několik zklamaných pohledů, ale všichni to přijali celkem dobře. Nikdo z nich nežádal zpátky své peníze. Podali si ruce a popřáli si navzájem mnoho štěstí.

Bek přešel k bednám srovnaným pod zádí jejich vzdušné lodě a začal se v nich přehrabovat. Rue zprvu zaváhala, ale pak se nad ním naklonila. „Co to děláš?“

„Předstírám, že dělám něco užitečného,“ odpověděl. „Získávám pro nás trochu času, abychom mohli popřemýšlet.“

Připojila se k němu a začala také krámovat v bednách. „Ani ty mu nedůvěřuješ.“

Vrhl rychlý pohled na druida, který vedl jejich cestující k Athabasce, na niž se měli nalodit. „Proč si myslíš, že Tagwen cítil potřebu vyhledat Ahrena Elessedila, když je v Paranoru víc než stovka dalších druidů, na které se mohl obrátit? Proč se rozhodl hledat pomoc mimo zdi Paranoru? To na mě nepůsobí dobrým dojmem.“

„Ne,“ přisvědčila, „to ne.“

„Ale předpokládejme, že měl dobrý důvod cestovat celou tu dlouhou cestu do Emberenu, aby našel Ahrena. Proč cítili Traunt Rowan a ostatní druidové náhle potřebu ho sledovat? Jestli měli obavy o naši rodinu, proč neletěli rovnou do Patch Run, aby nás varovali? Přidali k tomu Pena jako důvod svého pátrání, ale nevěděli nic o spojení na nás předtím, než začali hledat ty druhé dva.“

Rue sevřela rty. „Řekl, že Pen je možná v nebezpečí, a možná my všichni. Ale neřekl, od koho nám hrozí, že ne?“

„Přesně tak. Ať je to cokoli, nemyslím si, že nám říká pravdu.“

Náhle se napřímila. „Tak proč letíme do Paranoru? Jestli je to past, neměli bychom do ní lézt tak rychle.“

Zavrtěl hlavou. „Něco od nás chtějí. Kdyby nechtěli, zvolili by jiný přístup. Kromě toho, když nepoletíme do Paranoru, ztratíme nejlepší šanci zjistit, co se vlastně děje.“

Odhrnula si z čela uvolněné prameny vlasů a zahleděla se do dálky. „Cha, kdybys mě s ním nechal o samotě, dokázala bych ho během deseti minut přinutit, aby nám všechno řekl.“

Bek se proti své vůli usmál. „Je to druid, Rue. Je příliš silný na to si s ním zahrávat. A jestli ho postrašíme, nebude příliš ochoten nám říci cokoli. I když lže, poskytuje nám drobné záblesky pravdy. Prozatím toho využijme. Stáhnout ho z kůže a dát ji sušit můžeme později.“

Vzala ho za ruku. „Chci, aby byl Penderrin v bezpečí, Beku. Jestli se tohle týká tvé sestry, týká se to pravděpodobně jejich nepřátel, a její nepřátelé jsou příliš nebezpeční, než aby se s nimi dokázal vypořádat nedospělý chlapec.“ Vrhla rychlý pohled na druidskou vzdušnou loď. „Nelíbí se mi, že jsme se zase zapletli do jejího života.“

Vstal a objal ji. Dovolila mu to, ale její tělo v jeho objetí zůstávalo nepoddajné a odmítavé, a on cítil její hněv. „Nesváděj to tak rychle na Grianne,“ zašeptal. „Ještě nic nevíme jistě. Nevíme ani, jestli je Pen nezvěstný. Víme jen to, co nám bylo řečeno, a tomu vlastně nemůžeme věřit.“

Přikývla a položila mu hlavu na rameno. „Co když říká pravdu? Ani tuto možnost nemůžeme zavrhnout. Jenom proto, že se nám jeho vyprávění nezdá, to nemusí být lež. Nemůžeme riskovat Penovo bezpečí.“

Chlácholivě ji k sobě přitiskl. „Penovi se nic nestane. Nezapomínej, kdo ho vychoval. Není bezmocný a nepřipravený. Jestli zmizel, je to možná proto, že to tak chce. My musíme zjistit důvod. Ale kvůli tomu musíme letět do Paranoru. Jsi ochotna to risknout?“

Ustoupila od něho, a v jejích zelených očích se objevila ta stará, známá rozhodnost. „No, co asi myslíš?“

Kapitola 6.

Shadea a'Ru šla spodní západní chodbou druidské Pevnosti a naslouchala okolním zvukům. Mimo Pevnost byl vzduch teplý a omamující, ale uvnitř byl chladný a temně rezonující. Z kamenných stěn zněl ozvěnou sotva slyšitelný šepot, podobný zrníčkům prachu tančícím ve světle.

Pozorně těm hlasům naslouchala, ale jen proto, aby se ujistila, že ji nesledují.

Ted' se bude podávat polední jídlo, a pak bude následovat doba odpočinku pro ty, kteří si ji dopřávali. Takových však bylo málo. Druidové, které vedla, dobře věděli, že každý neúspěch v jejich práci mívá své následky. Nechávala je v nejistotě, jaké ty následky budou a kdy se dostaví. Nechávala je pracovat bez dohledu a termínů, protože její nepředvídatelnost byla právě tou pobídkou, kterou potřebovali. Určitá nejistota a několik skutečných lekcí, to byly silné motivátory.

Nezúčastňovala se výkonu trestů na těch, kteří ji zklamali - na to byla příliš chytrá. Nevyužívala svého úřadu k přímému trestání. Už dávno se naučila, že tresty musí být vykonány jemnějšími a lstivějšími způsoby. Toto opatření podtrhlo několik málo dobře zvolených odstrašujících příkladů, k nimž sáhla na samém začátku, v prvních dnech po převzetí pozice Ard Rhys. Vybrala si k tomu dva mladší druidy, kterým chyběla široká podpora, a jejichž přítomnost nebude postrádána. Povolala je do své pracovny a prostě je propustila. Poslala je domů, aniž by jim poskytla sebemenší vodítko k tomu, jak a v čem pochybili. Mohli požádat o znovupřijetí, poradila jim, jakmile pochopí povahu svých nedostatků. To byl férový a spravedlivý přístup k přísným požadavkům na disciplínu řádu, a nikdo její rozhodnutí nemohl nijak zpochybnit.

Jenže sdělení bylo jednoznačné. Pokud někdo neuspěje nebo pochybí, bez ohledu na to, jestli chápe jak nebo proč - zaplatí za to. Nejlepší způsob, jak se takovým následkům vyhnout, byl tvrdě pracovat a nedělat potíže.

Samozřejmě, ti mocnější z druidů se tak snadno zastrašit nedali. Jejich propuštění by vedlo ke konfrontaci toho druhu, jemuž se snažila vyhnout. Přesto však byla odhodlaná je všechny umravnit a donutit je přijmout její vůdcovství a kontrolu. Nevýžadovala po nich veřejné projevy jejich loajality, chtěla jen, aby všichni pochopili, že ona je Ard Rhys nejen podle titulu.

Proto to tajné setkání s nejmocnějším z těch, jejichž podporu požadovala. Kdyby Gerand Cera souhlasil s tím, že ji bude otevřeně podporovat, kdyby dokázala získat jeho podporu pro své úsilí, pak by bylo snadnější přesvědčit i ostatní. Problém byl v tom, že ji Cera nenáviděl skoro tolik, jako nenáviděl Gianne Ohmsfordovou. Jestli měla při získávání jeho podpory úspěh, musí nejdříve najít způsob, jak si ho naklonit.

Zastavila se ve vstupu do rotundy, která sloužila jako křižovatka spojovacích chodeb. Světlo, dopadající sem úzkými štěrbinami v kamenných stěnách, se odráželo na zábradlí schodiště, vedoucího nahoru na západní strážní věž. Vybrala si toto odlehlé a soukromé místo, aby vyzkoušela Cerovo odhodlání.

Jestli se obával setkat se s ní tady, sám a nechráněný svými stoupenci, nebyl to spojenec, kterého potřebovala. Jestli se objeví, posílí to její přesvědčení, že účelu, který mu přisoudila, poslouží.

Potřebovala nového spojence. Terek Molt byl mrtvý, Iridia Eleri opustila Paranor, a Traunt Rowan a Pyson Wence začínali jevit známky váhání a nerozhodnosti. Ačkoli ji oba uposlechli, nedokázali vzbudit respekt a strach trpaslíka a čaroděje. Nejvíce ji podráždila Iridia, která prostě zmizela po smrti svého milovaného Ahrena Elesedila, ale s tím Shadea nemohla nic dělat. Pátrání po Iridii by bylo jen plýtváním časem a zdroji. A ještě hůř, demonstrovalo by slabost. Bude rozumnější se s ní vypořádat později.

Vrátila se na okamžik v myšlenkách k Trauntu Rowanovi, který by v této chvíli měl být hluboko ve Východní zemi a blízko k navázání kontaktu s Bekem Ohmsfordem a jeho ženou. Kdyby se mu je podařilo dopravit do Paranoru, měla by další páku v pátrání po tom chlapci a jeho společnících, pokud by došlo k nemyslitelnému a Aphasius Wye by neuspěl. Měla by také prostředky pro další potvrzení toho, že je Gianne Ohmsfordová bezpečně uvězněná v Zapovězeném, kde už nemůže způsobit žádnou další škodu. K tomu by se dalo využít magie jejího bratra. Bylo nebezpečné ho použít tímto způsobem, ale zdálo se jí, že toto riziko musí podstoupit. Až s ním skončí, až se

zmocní toho chlapce a ověří si, že je jeho teta mrtvá a definitivně ze scény, bude pak snadné se zbavit celé Ohmsfordovy rodiny.

Ale jedno po druhém. Musela se soustředit na bezprostřední úkol, a to získání podpory Geranda Cery. Rychle se rozhlédla po rotundě, dohodnutém místě setkání. Nebylo po něm ani stopy.

„Tady jsem, Shadeo,“ řekl ze stínů za ní.

Polekaně se otočila. Vysoký a hrozivý ve svém černém rouchu stál v téže chodbě, kterou sem přišla. Musel ji celou cestu sem sledovat, a ona ho vůbec neslyšela. Byla to jasná ukázka jeho umění, předvedená proto, aby jeho příchod mylně nepovažovala za známku slabosti. To bylo pro něho typické. Přežil všechna ta léta jen proto, že se postaral, aby nikdo nikdy nepochyboval o tom, čeho je schopen.

„Gerande Cero,“ pozdravila ho, nabývající klidu.

Přistoupil k ní. Jeho úzká, ostře řezaná tvář a sevřené rty vyjadřovaly nesouhlas. Jinak byl jeho výraz nečitelný, jako by v jeho mysli nebyly žádné myšlenky a v jeho srdci žádné city. Byl to strašný protivník, a jen málokdo v Paranoru by se ho odvážil vyzvat.

„Jsme sami?“ zeptal se.

Odpověď na tuto otázku už jistě zná, pomyslela si. Chtěl jenom, aby si myslela, že jí důvěřuje. „Samozřejmě. To, co ti musím říct, není určeno pro cizí uši.“

„Nemyslel jsem si to.“ Rychle se rozhlédl kolem, jako kdyby tu byl poprvé. „Jistě, není moc pravděpodobné, že by sem někdo přišel. Nicméně jsme tady na můj vkus příliš na ráně. Při podobném setkání by nás neměl nikdo vidět, ani náhodou.“

Přikývla. „Pojďme tudy.“

Vedla ho další chodbou až do prázdné strážnice u vnější hradby.

„Tady?“ zeptala se. Přikývl, a ona za nimi zavřela dveře.

Přešel k lavici u protější zdi a posadil se. „Dovol, abych ti ušetřil čas a námahu, Shadeo. Zavolalas mě, protože požaduješ mou pomoc. Zdá se, že tvoji vlastní spojenci mizejí rychleji, než jsi, myslím, na začátku toho všeho předpokládala. Obávám se, že se někteří z nich nevrátí. Ty jsi sice formálně Ard Rhys, ale nedržíš ten titul moc pevně. Spojenci jsou nezbytní. Po mé podpoře toužíš nejvíc. Mám pravdu?“

Jeho troufalost ji rozzlobila, ale ovládla se. Měl samozřejmě pravdu, což byla jedna z jeho silných stránek – schopnost rychle a přesně analyzovat situaci. „Tvou podporu bych uvítala,“ potvrdila.

Ostré rysy se mu stáhly. „Proč bych ti ji měl poskytnout?“

„Mohla bych říci to, co je zřejmé - že by pro tebe bylo lepší mít mě za přítele než za nepřítele.“

Hořce se usmál. „Ty nemůžeš být nikdy mým přítelem, Shadeo. Nikdy nemůžeš být přítelem nikoho, koho považuješ za svého potenciálního rivala. Já tě v žádném případě za přítele nechci. Stejně tak tě nechci mít za nepřítele. To, že jsi úspěšně odstranila Grianne Ohmsfordovou, pro to poskytuje dostatečný důvod. Působivý výkon. Neočekávaný. Nikdo neví, jak jsi to dokázala. Je pryč, skoro jako kdyby nikdy neexistovala. Vysvětlíš mi, jak jsi to dokázala?“

Pokrčila rameny. „Jak jsi řekl: nechceš mě mít za nepřítele.“

„Pak tě tedy nemohu mít ani za přítele, ani za nepřítele. Možná je nějaká střední cesta?“

„Možná. Proč se ji nepokusíme najít?“ Přešla místnost a posadila se k němu. „Já tvou pomoc potřebuji. Vystihl jsi situaci naprosto přesně. Ztratila jsem staré spojence, a potřebuji nové. Rada teď stojí za mnou, ale možná svoji loajalitu změní, pokud se jí naskytne příležitost. Nedokážu druidům nijak prospět, dokud tento problém nebude bezpečně eliminován. Ty můžeš přemýšlet, co chceš ode mě, ale mým hlavním cílem je řád posílit a zefektivnit. Pod Grianne jsme se utápěli v nespokojenosti a neefektivnosti. To se už změnilo, i když uplynulo jen pár dní od doby, co je pryč.“

Gerand Cera zvedl jedno obočí. „Jak to?“

„Získala jsem podporu Sena Dunsidana a Federace. Tato podpora dalece přesahuje jeho oficiální uznání mého správcovství řádu. Došlo k hlubšímu dorozumění, k takovému, které nám nad ním jednou případně poskytne kontrolu.“

Pomalou přikývl. „On rozdrtí Svobodné, a ty se postaráš, aby řád připustil, aby k tomu došlo. Ale jak nad ním potom získáš kontrolu?“

Usmála se. „Věz, že já nemám v úmyslu jednat tak zmateně a neorganizovaně, jak bylo zvykem za mé předchůdkyně. Já mám v úmyslu jednat rázně a hned. Změním běh dějin a vytvořím z druidského řádu špici kopí této změny.“

„Jsi velmi ambiciózní,“ řekl tiše.

„To nepopírám. Mé ambice se týkají jak řádu, tak mě samotné. Můžeš se ke mně v tomto úsilí přidat, nebo se dál stavět proti mně. Když se ke mně přidáš, poskytnu ti nové postavení v řádu, šanci na postup po mém boku.“

Zasmál se. „Jen do té doby, kdy mě už nebudeš potřebovat.“

Vydržela jeho pohled „Nebo ty mě?“

Chvíli se na sebe dívali v tichém vzájemném ocenění, zvažující skryté úmysly toho druhého proti možnosti, že slova, která byla vyslovena, mohou být pravdivá. Ticho se prodlužovalo, a Shadea v pohledu svého partnera postřehla nepatrný nádech nejistoty.

„Tak tedy spojenectví?“ řekl.

„Velmi těsné spojenectví. Osobní i profesionální.“

Pozorně na ni pohlédl. „Nemyslíš přece vážně, že bychom se spojili i tímto způsobem,“ zeptal se tiše.

Pomalou přikývla. „Ale ano. Proč ne? Neříkej, že ti to nikdy nepřišlo na mysl. Tohle napadne každého muže, dříve nebo později. Vidím, jak se na mě dívají. Ví, na co myslí. Já se ti sama nabízím. Samozřejmě že si uvědomuji riziko toho, co dělám. Avšak člověk musí vždycky riskovat. Jde mi o otevřené a zjevné spojenectví, kterému se nikdo z řádu neodváží vzepřít“

„No,“ řekl, svíraje úzké rty. „Tohle jsem neočekával. Považuješ mě za tak přitažlivého?“

Pokrčila rameny. „Ne tak, jak si možná myslíš. Ale přitažlivého jiným způsobem. Muži a ženy o těchto věcech neuvažují vždycky stejně. Přijmi mou nabídku, a možná ti to jednoho dne vysvětlím.“

Dlouhou chvíli ji mlčky a zkoumavě pozoroval. Neuhnula pohledem. „Samozřejmě, mohl by ses přestěhovat do mých komnat,“ řekla. „Mohl bys se mnou spát, nebo taky ne, jak by sis přál. Záleželo by na tom, aby nás ti ostatní brali jako dvojici. Viděli by, že jsme spolu spojeni ve všem, ne jen na základě nějakých pitomých proklamací, ale zcela otevřeně. Já jsem Ard Rhys, ale ty bys byl mým druhým já. Tvé slovo by bylo mým. Spolu bychom prosadili věc řádu.“

Změřil si pohledem její tělo. „Neříkám, že necítím jisté pokušení. Znáš mě dost dobře, abys to věděla. My oba toužíme po moci ve všech jejích formách. Tvá poddajnost by byla nanejvýš uspokojující. Ale kam povede? Kde skončí?“

Zasmála se. „Musíš to vědět, Gerande Cero, abych tě přesvědčila? Nejsi vzrušen představou, že ani jeden z nás neví, jak tohle všechno dopadne, že je to hra, kterou musíme přijmout? Život je riziko. Jaký by měl jinak smysl?“

Podíval se na ni. „A co tvoji ostatní spojenci? Jak se jim bude líbit tato změna plánů?“

Pokrčila rameny. „Přijmou ji. Nemají na vybranou. Já jsem jediná, komu se zodpovídají.“ Pohládila ho po tváři. „A teď i tobě, pokud přijmeš mou nabídku.“

Zavrtěl hlavou. „Zbavila by ses mě v okamžiku, bez rozmyšlení mě odhodila.“

„Ty bys udělal totéž se mnou,“ opáčila. „Nedělejme jeden ze druhého hlupáka. Budeme z toho mít užitek do té doby, než nám to přestane vyhovovat, a pak uvidíme. Nemusí to nezbytně skončit zabíjením. Toužíš tak po mé smrti, že si nedokážeš představit žádnou jinou možnost? Nepřipadám ti jiná než Grianne Ohmsfordová?“

Usmál se. „Jsi jiná ve více směrech, než dokážu spočítat.“

Nepletu si tě s ní. Ale ani se v tobě nemýlím. Kdybych tvůj návrh přijal, musel bych si neustále hlídat záda.“

Položila mu ruce na ramena a přitáhla ho o krok blíž. „Ale jdi. Proč bych ti dávala takovou nabídku, kdybych si přála tvou smrt? Jsou přece mnohem méně komplikované způsoby. Jakmile s tebou budu oficiálně spojená, bude pro mě mnohem obtížnější se tě zbavit, ne? Kromě toho, jaký by to mělo smysl? Jestli mám dosáhnout toho, co chci, potřebuji tě živého a po mém boku. To snad chápeš, ne?“

Když se k němu přitiskla a políbila ho na ústa, jeho tvář zůstávala nevzrušená a nečitelná. „Chápeš?“

Pak její polibek opětoval, a ona věděla, že ho dostala.

Později, když už druidové z Paranoru spali nebo pracovali ve svých vyhrazených pracovnách a všechno zahalil hustý tmavý závoj tmy, vyklouzla ze své postele, aby se mohla projít prázdnými chodbami a přemýšlet. Než zavřela dveře, vrhla jen rychlý pohled na spícího Geranda Ceru. Svádění jejího nejnebezpečnějšího nepřítele bylo korunováno úspěchem. Bylo to dokonce i příjemné. Nelhala mu. Zjistila, že je dost přitažlivý. Jeho hrozivý vzhled a nebezpečně bystrá mysl ji nesmírně přitahovaly.

Kráčela prázdnou chodbou ke schodišti, které vedlo na centrální věž. Měla na sobě jen noční košili. Opovrhovala brněním a zbraněmi, které jen překážely a zpomalovaly. Nebála se ničeho na světě, tak proč by se měla starat o to, jestli je odhalená nebo zakrytá? Konvence a konformita byly pro jiné. Ona bude tím, čím se jí zlíbí.

V této chvíli byl Gerand Cera její. Věděla, že on si myslí opak. Vzal si její tělo, a myslel si, že k tomu získal i její mysl. Spojil se s ní, aby mohl položit špičku nohy na stupně úřadu, který zastávala. Pravděpodobně už plánoval, jak se jí zbaví. Jenže ona věděla přesně, do čeho jde - chápala, že přijal její návrh jen proto, aby dostal to, po čem toužil nejvíc - pozici, kterou zastávala ona. Bude jí stát po boku, aby ji mohl snadněji odstranit.

Ale tato čepel byla dvousečná. Mít ho nablízku jí poskytovalo stejné příležitosti. Jeho plány s ní se nelišily od jejích plánů s ním. Jenomže jejich dohoda zvýhodňovala ji. To o ní si budou myslet, že sjednotila druidy, že usmířila dvě hlavní frakce, aby ukončila nekonečné spory, hašteření a z toho plynoucí neakceschopnost. O ní si budou myslet, že dovolila zdravému rozumu převládnout nad pýchou. Ji budou považovat za skutečného vůdce řádu, a Gerand Cera, ačkoli mohl tvrdit opak, bude pouze manželem Ard Rhys.

Manželem, jak se už rozhodla, jehož užitečnost v Paranoru rychle ztratí svůj smysl.

Vystoupila na věž a vyšla na ohoz. Od západu vál chladný vítr. Zavřela oči a vdechovala noční vzduch, naslouchajíc tichému hlasu noci. Tady se cítila klidná a spokojená, sama na vrcholku Pevnosti, její Pevnosti, jejího světa. Dobude ho, a udrží si ho. Těm, kteří by jí mohli pomoci, nebude bránit, ale udělají dobře, když budou znát svoje místo.

Ráno Gerand Cera osloví Radu. Naoko měl promluvit o stavu Čtyřzemí a o roli druidů při sledování jeho proměn. Ale skutečným účelem jeho projevu bylo dát všem jasně na vědomí, že je nyní jejím spojencem, jejím manželem, jejím druhým já. Udělá to v domnění, že u naslouchajících druidů vzbudí dojem, že nad ní získal kontrolu. Ale nikdo tomu nebude věřit. Nezáleželo na tom, co řekne nebo udělá. Nikdo tomu nebude věřit.

A pokud ano, udělají lépe, když to nedají najevo.

Kapitola 7.

Bylo už pozdní odpoledne, když Rychlá jistota vyplula ze stínů obklopujících Dračí štíty k jasné ozářeným věžím Paranoru, tyčícím se proti obzoru, růžově a zlatě zbarvenému září zapadajícího slunce. Bek připravoval lanoví na přistání, zatímco Rue stála u kormidla a vedla vzdušnou loď na zvolené místo. Byl klidný, bezvětřný den, a plavba nevyžadovala velké pilotní umění. Cesta jim trvala pouhých čtyřicet osm hodin. Počasí zůstávalo klidné a bylo jasno, takže letěli ve dne i v noci. Oba Ohmsfordové se u řízení střídali, díky čemuž se jim občas podařilo urvat i pár hodin spánku. Byli na tento režim zvyklí, používajíce ho často, když to dovolovaly povětrnostní podmínky. Byli by klidně mohli kdekoli zakotvit a vyspat se, ale oba hnala touha dostat se co nejdříve do cíle a zjistit pravdu o Penovi.

Jednou věcí si byli jisti. Traunt Rowan si něco nechával pro sebe, a ať to bylo cokoli, souviselo to s tím, proč byli tak naléhavě pozváni do Paranoru.

Bek vrhl rychlý pohled tam, kde druid seděl na vyhlídkové lavici s bezpečnostním lanem pevně připoutaným k pasu. Necítil se ve vzduchu moc dobře, a tak trávil většinu času v této poloze. Ale byl přátelský. Byl více než ochoten s nimi hovořit, kdykoli se k němu přiblížili, vždycky přístupný diskusi o skutečnostech týkajících se zmizení Grianne a Pena, zdánlivě plný snahy jim pomoci najít jejich rodinu. Jenomže jak si Bek všiml už na začátku jejich cesty, Traunt Rowan neřikal všechno. Ještě nepadla ani zmínka o tom, proč se druidové rozhodli hledat Tagwena po jeho odchodu z Paranoru, nebo proč je jejich hledání přivedlo k Penovi. Nepadla ani zmínka o tom, co se stalo s trollskou stráží, která tak věrně sloužila jeho sestře od začátku jejího funkčního období jako Ard Rhys. A co bylo ze všeho nejdůležitější, nenabídl ani žádnou domněnku, co se mohlo stát Grianne.

Bek si uvědomoval, že jeho obavy a podezření jsou možná přehnanou reakcí na jistou nedůvěru, kterou v něm tento posel vzbudil, a že se možná snadno vysvětlí. Bek ale v podobných věcech vždycky důvěřoval svým instinktům, a v tomto případě ho jeho instinkty varovaly, že něco není v pořádku. Protože Rue měla stejný pocit, byl rozhodnutý být opatrný a hlídat si záda, dokud lépe nepochopí, o co jde.

Zatímco Rychlá jistota klesala k širokému západnímu nádvoří, kde kotvily druidské vzdušné lodě, pokud nebyly někde na cestách, napadlo ho, že předtím byl v Paranoru pouze dvakrát v životě. Byl to pro něho šok, vzhledem k tomu, že Grianne byla Ard Rhys skoro dvacet let. Ale důvod pro to mu byl celkem jasný. Pokaždé, když ji byl navštívit, začal vzápětí toužit po tom, aby byl už zase pryč. Měl pocit, že je v hradbách Pevnosti polapen, v pasti a bezmocný. Kamenné chodby mu připomínaly Antraxovo podzemní doupě. Tmavé postavy druidů mu připomínaly Morgawra a jeho Mwellrety. Ještě stále ho strašila doba, kterou strávili v Parkasii. Jeho vzpomínky byly nepříjemně živé a znepokojivé.

Jeho sestra se mu velice naléhavě snažila vysvětlit, čeho se s řádem snaží dosáhnout, v čem spatřuje jeho službu Čtyřzemí. Byl to sen Walkera Boha, Poutníka, který se snažila naplnit, a zasvětila tomu svůj život. Ale to byla její vize, ne Bekova, a on neviděl žádný důvod, proč by ji s ní měl sdílet. Nesdílel Poutníkovu víru ve význam druidů pro rasy, neakceptoval myšlenku, že by Rada druidů fungovala účinněji nebo moudřeji než vlády, které už byly ustaveny. Důvěřoval své sestře a věřil, že je schopná a myslí to dobře. Jenže to stále byla jen jedna žena, a za jakkoli mocnou se možná považovala, její vážnost výrazně snižovala její minulost čarodějky Ilsy. Odhalení pravdy, kým a čím byla, prostřednictvím kontaktu se Shannarovým mečem velmi uškodilo její psyché. Možná se probudila z nějakého komatu, do něhož upadla následkem toho, že musela čelit této pravdě, ale on si nebyl jist, že se z toho dostala úplně.

Její odpovědnost byla obrovská, a odpovědnost těch, jejichž pomoc vyhledávala, naprosto zanedbatelná. Zdalipak se znovu nezměnila v to temné stvoření, kterým byla předtím, než ji našel? Nenáviděl se za to, že takto uvažuje, ale chápal tlak, jemuž čelila, a váhu úkolu, který na sebe vzala. Jedna věc byla znovu ustavit druidský řád, ale jiná věc ho vést. Chtěl jí říct, aby toho nechala a odešla s ním pryč. I když mu vysvětlila, co se pokouší vykonat, měl nutkání jí říci, ať s tím přestane. Ale nakonec neřekl nic. Byl to její život, ne jeho. A bylo to její rozhodnutí.

Stál na přední palubě a přistihl se při tom, že uvažuje, jestli Grianne vůbec ještě někdy uvidí. Veškerý jeho zájem a obavy se týkaly Pena, ale byla to Grianne, kdo zmizel první, a kdo byl nezvěstný nejdéle. Vzhledem k tomu, že takto nezmezela poprvé, a vždycky se vrátila, ani o tom moc neuvažoval. Přesto bylo možné, že i Ard Rhys zašla na nepřátelské území příliš daleko, a nedokázala teď najít cestu ven. Bylo možné, i pokud šlo o Grianne, že se nevrátí.

Pak věnoval pozornost spouštění kotevních lan. Sestoupil po provazovém žebříku spuštěném z paluby. Vzduch uvnitř druidské Pevnosti byl horký, suchý a prašný. Už teď si začal přát, aby byl někde jinde. Zhluboka se nadechl, a počkal, až dolů slezou Rue a Traunt Rowan. Nemělo smysl si dál lámat hlavu. Prostě byl tady, a zůstane, dokud nezjistí, co sem přišel zjistit.

S Rue po boku následoval druida k masivním dvoukřídlým dveřím na druhém konci nádvoří. Ale ještě než k nim došli, dveře se otevřely a vyšla z nich trojice temně oděných postav. Beka při pohledu na ně zamrazilo. Ovládal silnou magii, ale jeho schopnosti a zkušenosti se nemohly rovnat zkušenostem a schopnostem těchto lidí.

Když se k nim uvítací výbor přiblížil, Traunt Rowan se otočil zpět k Bekovi a Rue. „Váš přilet byl netrpělivě očekáván,“ řekl, a uctivě se uklonil.

Zjevnou vůdkyní těch tří byla vysoká, silná a širokoramenná žena. Když k nim došla, odhodila nazad svou kápi. „Beku Ohmsforde,“ řekla, napřahujíc ruku. „Já jsem Shadea a'Ru, v nepřítomnosti vaší sestry Ard Rhys.“

Rychle si potřásla rukou s Bekem i s Rue, a pak kývla na své průvodce. „Můj První z řádu, Gerand Cera, a můj asistent, Pyson Wence.“

Bek jim odměřeně kývl na pozdrav.

„Co jste se dověděli o našem synovi?“ zeptala se Rue okamžitě. „Nalezli jste ho?“

„Ne.“ Shadea snesla její pohled, aniž by uhnula očima, což by moc lidí nedokázalo. „Samozřejmě, pokračujeme v pátrání, jak po vašem synovi, tak po Ard Rhys, ale už nevíme, kde hledat dál. Když půjdete se mnou, vysvětlím vám to.“

Aniž by čekala na jejich souhlas, otočila se a zamířila zpátky do Pevnosti, následována svými společníky a Trauntem Rowanem, který s ní rychle srovnal krok. Bek vrhl rychlý postranní pohled na Rue, pokrčil rameny, a oba je následovali. Snažil se si vzpomenout, jestli se o těchto druidech jeho sestra někdy zmínila, ale nepodařilo se mu to. Jediný, kromě Ahrena Elessedila, kdo to mohl vědět, byl Tagwen. Jenže ten byl taky pryč.

Uvnitř Pevnosti jim Shadea pokynula, aby ji následovali.

„Ard Rhys zmizela během odpočinku ve své komnatě už před několika týdny. Vešla do svého pokoje, a už odtamtud nevyšla. Nenašli jsme žádné známky zápasu. Trollové, kteří byli na stráž, nám řekli, že během noci nikdo nepřišel, a že nic neslyšeli. Stejně jsem je propustila, čistě z opatrnosti. Máme mnoho nepřátel, kteří mají spoustu důvodů nás zlikvidovat. Ti trollové mohli být podplaceni.“

Možná ano, pomyslel si Bek, ale možná taky ne. „Vzpomínám si, že moje sestra jednou říkala, jak na nich závisí, a jak jsou spolehliví.“

Shadea si prohrábla své nakrátko ostříhané plavé vlasy. „Možná udělala chybu, když jim důvěřovala. To ale nevíme.“

„A nikdo ji od té doby neviděl? Nikdo od ní nedostal žádnou zprávu?“

„Nikdo. Zdálo se, že Tagwen snad má nějakou představu, co se s ní mohlo stát, ale ten potom taky zmizel. Vystopovali jsme ho do Emberenu a k Ahrenu Elessedilovi. Pak jsme je stopovali do Patch Run. Když odtamtud odešli, zjevně s sebou vzali i vašeho syna. To je vše, co jsme v tomto směru zjistili. Stále nevíme, proč Ard Rhys zmizela, nebo kam mohla jít. Nevíme ani, kde je váš syn, kde je Tagwen a Ahren Elessedil. Naše vzdušné lodě pokračují v pátrání, ale čas běží, a naše úsilí zatím k ničemu nevedlo. Doufám, že to vy dokážete změnit.“

Bek ucítil, jak mu Rue stiskla ruku. „Jak vám mohu pomoci? Já o celé této záležitosti nic nevím.“

Shadea a'Ru přikývla. „Není žádným tajemstvím, že vy a vaše sestra k sobě máte nesmírně blízko. To, jak jste před dvaceti lety našli jeden druhého, je v obecné paměti. Zdědil jste schopnost magie, která vás vede po cestách, kam vás nikdo nemůže následovat. Já myslím, že jí

můžeme využít, abychom ji našli, a nejspíš i vašeho syna. Ukážu vám jak.“

Prošli šerými chodbami a vystoupali po sérii schodišť nahoru. Ve velkém sále uprostřed Pevnosti se setkali s dalšími druidy, pohybujícími se v malých skupinách a nesoucími různé knihy a papíry. Jen málokdo z nich se namáhal věnovat jim byt' jen krátký pohled. Ale i ti zvědaví se rychle odvrátili, když zachytili Shadein studený pohled.

Bojí se jí, pomyslel si Bek.

Vzpomněl si, že to bylo stejné, když byl navštívit svou sestru. Stejně pohledy, stejně rychlé odvrácení tváře. V její nepřítomnosti se nic nezměnilo. Napadlo ho, jestli to s sebou nese samotné postavení Ard Rhys. A pokud ano, pak se podívoval, proč by měl po takovém postavení někdo toužit.

Když zatočili do další chodby, vyběhl proti nim nějaký mladý druid a srazil se s Bekem tak prudce, že Beka povalil na podlahu.

„Jé, promiňte,“ omlouval se, provinile pomáhaje Bekovi na nohy a sbíraje papíry, které mu vypadly z rukou. „Neviděl jsem vás. Spěchal jsem. Moje chyba. Jste v pořádku? To je dobře. Ještě jednou se omlouvám.“

Podali si ruce, a Bek ucítil, jak mu do dlaně vklouzl malý kousek papíru. „No, naštěstí se vám nic nestalo,“ řekl mladý druid, a na okamžik se očima setkal s Bekovým pohledem. Ještě se omluvil Shadee, a spěšně odešel.

Bek nenápadně vsunul kousek papíru do kapsy. Nikdy předtím toho druida neviděl. Pohlédl na Rue, ale zdálo se, že ta si ničeho nevšimla.

Vyšli po několika schodištích do vyšších pater Pevnosti. Na stráží přede dveřmi stáli Gnomové. Před Shadeou rychle ustoupili stranou.

Když Shadea odemkla zamčené dveře, druidové uvedli Ohmsfordovy dovnitř.

Bek se rychle rozhlédl. Místnost byla prázdná s výjimkou velké nádrže s vodou umístěné uprostřed. Nádrž byla mělká a široká, a voda v ní tmavozelená. Na dně nádrže byly čáry a značky. Bek si uvědomil, že je to vlastně mapa, mapa Čtyřzemí.

„Tady nám můžete pomoci, Beku,“ řekla Shadea a'Ru. „Této místnosti říkáme chladná komora. Kamenné stěny izolují nádrž. Věstecká voda v nádrži kopíruje silové čáry, které drží zemi pohromadě. Reaguje na narušení těchto čar, když je použita mocná magie. Studujeme je, abychom zjistili, kde ta magie byla použita.“

Obrátila se k němu. „Chtěli jsme tuto vodu využít, abychom vystopovali pohyb vaší sestry poté, co zmizela, ale neobjevili jsme žádné narušení, které by signalizovalo použití její magie. Ale možná kdybyste k tomu použil kouzlo Písně přání, dokázal byste zjistit, kde je. Víím, že jste touto schopností obdařen. Použijete ji tady?“

Bek se jí chvíli díval do očí, pokoušeje se v ní číst. Žádala ho velmi otevřeně a přímo, aby něco udělal, ale on příliš nedůvěřoval jejím motivům. Stále ho zneklidňovaly vytáčky a mlžení Traunta Rowana, jeho neochota se podrobněji zmínit o okolnostech doprovázejících zmizení jeho sestry a syna. Byl unaven nedostatkem spánku a nedůvěřoval své schopnosti jasně přemýšlet.

„Vím, že chcete, abych to udělal hned,“ řekl jí. „Já chci taky. Ale pochybuji, že bych vám dokázal pomoci, dokud si neodpočinu. Použití magie Písně přání vyžaduje značné soustředění, a já se obávám, že ho v této chvíli nejsem schopen. Potřeboval bych něco sníst a trochu se vyspat. Pustím se do toho ráno, až budu fit.“

„Beku!“ vybuchla hněvivě Rue. „Snažíme se pomoci tvému synovi a tvé sestře! Co tím myslíš, že si potřebuješ odpočinout? Odpočívat můžeš později!“

Její slova se ho dotkla, ale pohlédl jí zpřímá do očí. „Já mám o ně také obavy. Ale nechci udělat žádnou chybu. Prostě si nejsem jist, zdali se dokážu dostatečně soustředit.“

V jejích očích se mihlo překvapení a zmatek. „Tak tedy zítra?“

Shadea a'Ru, zjevně nespokojena s tímto odkladem, o tom chvíli uvažovala. Pak zdráhavě přikývla. „Tak zítra. Traunt Rowan vás odvede do vaší ložnice a nechá vám přinést jídlo. Dobře si odpočiňte.“

Bez dalších slov vyšla z místnosti. Ve tváři se jí zračilo znechucení.

„Pojďte se mnou,“ řekl Traunt Rowan. Odvedl je do obydlí, které jim bylo přiděleno. Sestávalo

ze dvou prostě zařízených ložnic. Před dveřmi stáli na stráži nepřátelsky se tvářící Gnomové.

„To je pro vaše bezpečí,“ vysvětlil Traunt Rowan rychle. „Nechceme nic riskovat, pokud jde o vaši rodinu, ani tady. Dokud nezjistíme, co se stalo Ard Rhys a vašemu synovi, budeme vás všechny pečlivě střežit. Večeři vám pošlu hned.“

Když odešel a zavřel za sebou dveře, Bek si položil prst na ústa a zavrtěl varovně hlavou dřív, než stačila Rue cokoli říct. Pečlivě prozkoumal místnost, zdali někde neposlouchají nějaké nepovolané uši. Když chápavě přikývla, objal ji a přitiskl ústa k jejímu uchu.

„Jsi v pořádku?“

Ucítil, jak přikývla. „Co měly znamenat všechny ty řeči o únavě?“ zašeptala.

„Jen výmluva pro Shadeu,“ odpověděl, rovněž šeptem. „Na celé té věci není něco v pořádku. Musím popřemýšlet o tom, co ode mě chce.“

Další přikývnutí. „Já jí taky nevěřím. Nevěřím žádnému z nich. V něčem nám lžou.“

„Pokud jde o toho mladého druida, který do mě narazil na chodbě, tak to nebyla náhoda. Předal mi nějakou zprávu. Mám ji v kapse. Strčil mi ji do ruky, když mi pomáhal vstát. Nechtěl, aby Shadea a ti ostatní viděli, co dělá. Dost riskoval.“

„Znáš ho? Je to nějaký přítel Grianne?“

„Nevím, kdo to je, ani jestli je to její přítel.“

„Podíval ses na tu zprávu?“

Zavrtěl hlavou. „Čekal jsem, až budeme sami. Nechci riskovat, aby mě někdo viděl, jak ji čtu.“ Rozhlédl se po místnosti. „Pojď se mnou k oknu a postav se tak, aby nebylo vidět, co dělám.“

„Ty myslíš, že nás sledují nebo poslouchají? Tady?“

Zavrtěl hlavou. To nevěděl. Ale nechtěl riskovat. V sázce byla bezpečnost jeho sestry a jejich syna, a některým druidům možná leželo na srdci jejich blaho, bez ohledu na to, co říkali.

Přešli k oknu. Krvavě rudé slunce zapadalo za obzor. Stíny se prodlužovaly a nad severovýchodním obzorem se objevil měsíc. Vzduch byl chladný a svěží. Bek opatrně vytáhl z kapsy malý lístek papíru a rozbalil ho. Byla na něm napsána dvě slova.

NEVĚŘTE JIM.

To bylo všechno. Bek zprávu okamžik studoval, a pak ji znovu ukryl. Až k tomu bude vhodná příležitost, zničí ji. Ale to bude muset udělat velmi pečlivě. Druidové dokázali zrekonstruovat takovou zprávu z pouhého popela.

„Evidentně ne každý souhlasí s tím, co se stalo mé sestře,“ řekl. „Například ten mladý druid“

„Možná i jiní.“

Položil jí ruku na paži. „Nemůžeme důvěřovat nikomu.“ Přikývla a setkali se očima. „Co budeme dělat?“ Usmál se. „Doufal jsem, že mi to možná řekneš ty.“ Nahnul se a jemně ji políbil na čelo. „Jo, to jsem doufal.“

* * *

Promluvili si o tom později, když spolu leželi v objetí.

„Myslíš, že pořád poslouchají?“ řekla. Ostří v jejím hlasu naznačovalo, co by mohla udělat, kdyby zjistila, že tomu tak je.

Pohládl ji po vlasech. „Myslím, že mají na práci jiné věci.“

„Doufám, že nás nepozorují, když se koupeme. Z toho mi naskakuje husí kůže. Ale dokážu si představit nějakého druida s krysí tváří, jak to dělá.“

„Nikdo nás při koupání nesledoval.“

Na chvíli se odmlčela. „Aspoň že to jídlo, které nám dali, bylo slušné. Otrávit se nás nepokusili.“

„Mají s námi jiné plány. Jed nepoužijí, dokud nás potřebují.“

„Potřebují k čemu? Ty máš nějaké tušení, že?“

Už předtím šeptali, ale on teď hlas ještě ztišil. „Přemýšlel jsem o tom. Grianne zmizela bez jakéhokoli zjevného důvodu, ale Tagwen odešel hledat pomoc mimo rád. To naznačuje, že nevěděl, komu mezi zdejšími druidy může důvěřovat. Nevěděl to o nic víc než my. Ale věděl, že může důvěřovat Ahrenovi. Takže odcestoval do Emberenu, aby ho požádal o pomoc, protože věděl, že mu ji Ahren ochotně poskytne. Tímhle jsem si docela jist.“

„Já taky.“

„Ale pak odešli do Patch Run. Možná proto, že chtěli vyhledat nás, ale místo toho našli Pena. Takže se Pena zeptali, kde jsme. Pravděpodobně jim to řekl a chtěl jít s nimi. Nějak se mu je podařilo přesvědčit, že je to dobrý nápad.“

„Nebo ho vzali s sebou, protože se domnívali, že je v nebezpečí.“

„Správně. Ale co se stalo potom? Šli nás hledat? Jestli ano, proč nás nenašli? Pen by nás byl najít dokázal. Věděl by jak.“

Ahren by mu byl mohl pomoci svou druidskou magií. Ale očividně se stalo něco, co tomu zabránilo. Takže je teď hledají tihle druidové, kteří nás sem dopravili. No, a alespoň naoko pátrají i po Grianne. Ale nemohou je najít.“

„Chtějí, abychom je našli my,“ zašeptala Rue. „Chtějí, abychom to udělali za ně. Ale možná jim nechtějí pomoci. Možná jim chtějí uškodit.“

To dávalo smysl. Druidové mohli dobré a čestné úmysly jen předstírat. Po chvíli mlčení Rue zašeptala: „Nemůžeme jim pomáhat. Nemůžeme přivést Penderrina do ještě většího nebezpečí, než ve kterém už je.“

„Já vím.“

„Nelíbí se mi, že se do toho všeho zapletl, do života tvé sestry, do těch druidských intrik a úskoků.“

„Nepodceňuj Pena. Je chytrý a schopný, a už má nějaké zkušenosti, jak to ve světě chodí. Možná nedisponuje magií, která by ho chránila, ale má svůj rozum. Kromě toho, jestli je s Ahrenem, je stejně dobře chráněný, jako kdyby byl s námi.“

„S tím bych nesouhlasila. V první řadě by vůbec neměl být v situaci, kdy by nějakou ochranu potřeboval.“

Cítil, jak se v ní zvedá hněv. „Rue, poslouvej. To, co se stalo, změnit nemůžeme. Vždyť ani nevíme jistě, co se vlastně stalo. To jsme sem přišli zjistit. Možná to zjistíme, jakmile budeme mít příležitost mluvit s tím mladým druidem. Hněv nám zatím příliš neposlouží.“

„Proč si myslíš, že se zlobím?“

„No-“

„Nemyslíš, že mám právo být rozzlobená?“

„No-“

„Naznačuješ, že když jsem rozzlobená, nedokážu přemýšlet?“

Zaváhal nad odpovědí, a pak ucítil, že se Rue chvěje potlačovaným smíchem. „Moc legrační,“ zašeptal.

Šťouchla ho do žeber. „Myslela jsem si to.“

Tiše leželi a naslouchali navzájem svému dechu. Bek hladil ženu po žebrech a po nohou. Cítil okraje jizev, které utržila před dvaceti lety na palubě Jerle Shannary. Byla to připomínka její síly a pružnosti, připomínka toho, jak tvrdý vedla tehdy život. Vždycky byl přesvědčen, že je silnější než on, tvrdší duševně i tělesně. Nikdy o tom nepochyboval. Ostatní si možná mysleli, že vzhledem k tomu, že ovládal magii Písně přání, byl tím silnějším v jejich partnerském vztahu on, možná už jen proto, že byl muž. Ale on věděl, jak je to doopravdy.

„Nerozzlobím se, dokud nedostanu Penderrina zpátky,“ řekla náhle tak tiše, že její slova sotva pronikla k jeho uším. „Ale pak za sebe neručím.“

„Nic jiného jsem ani nečekal.“

„Dostaneme ho zpátky, Beku. Je mi jedno, co to bude stát.“

„Dostaneme ho zpátky.“

„Jak?“

„Už ses mě na to ptala.“ „Neodpověděl mi.“ „Přemýšlel jsem. Ještě stále přemýšlím.“ „Tak si pospěš. Mám obavy.“

Usmál se jejímu netrpělivému naléhání, ale byl rád, že to ona ve tmě nevidí. Měla o svého syna strach, a on nechtěl, aby si nějak mylně vyložila jeho přístup k tomuto problému. I on měl obavy. Ale chápal, že to, co potřebují nejvíc, je klid a promyšlený přístup. Síla Rue spočívala v jejím odhodlání, ale ta jeho v bystrém rozumu.

„Pospíším si,“ slíbil.

„To bych moc ocenila.“

„Já vím.“

„Miluji tě.“

„Já tě taky miluji.“

O několik minut později už spali.

Kapitola 8.

Bek a Rue se probudili brzy, už za prvního světla. Starosti a obavy ze zkoušek, které na ně čekaly, klidnému spánku příliš nepřály. Umyli se, oblékli, a přede dveřmi našli snídani, sestávající z chleba, sýra, ovoce a studeného piva. Když si odnášeli podnos s jídlem dovnitř, chodba byla zcela opuštěná, s výjimkou Gnómů, kteří zde stáli na stráž. Bek jim kývl na pozdrav, ale nedočkal se žádné reakce.

„Nemyslím, že jsme tady hosty v obvyklém slova smyslu,“ řekl Rue, když zavřel dveře.

Za hodinu zaklepal Traunt Rowan, a oči mu doslova zářily očekáváním. „Jste připraven se o to teď pokusit, Beku?“ zeptal se.

Bek byl připraven. Měl už svůj plán, ačkoli se o něj s Rue nepodělil. Když se probudili, řekl jí pouze, že už ví, co dělat, ale že bude lépe, když si to nechá pro sebe. Její reakce na něj by neměla působit nuceně a připraveně. Musí mu důvěřovat, i když to bude vypadat, že dělá něco, co by neměl. Pochopil, co bylo třeba. Pokud šlo o Pena nebo Grianne, nemohl důvěřovat nikomu v Paranoru. Pokud bude mít štěstí a získá o nich nějakou informaci, bude patřit jim, a jenom jim.

Vysvětlil jí to všechno šeptem ještě za ranního šera, dává si pozor na možné nepovolané uši.

Vyšli z ložnice za Trauntem Rowanem, který je zavedl dlouhou chodbou a po schodišti do chladné komory s věsteckou vodou. Bek držel Rue za ruku, jako by se chtěl ujistit o její fyzické přítomnosti a cítit její duševní podporu. Dokázal z toho dotyku, že síly jejího stisku, vyčíst její pocity. Zeptal se druida nenuceně, jestli dorazily nějaké nové zprávy, jestli se už vrátily vzdušné lodě, pátrající po jeho synovi a sestře, jestli se zdá, že bude pěkné počasí. Vyjádřil Rowanovi uznání nad noclehem, který pro ně zařídil, a jenž byl mnohem lepší nežli to, na co byli zvyklí v posledních týdnech. Pochválil i jídlo. Vlastně mluvil proto, aby se sám uklidnil.

„Shadea je připravena,“ řekl mu Traunt Rowan, když dorazili k cíli, a Bek pochopil, že je to varování, že má být připraven i on.

Chladná komora byla teď brzy ráno ještě chladnější než včera. Když Bek vešel dovnitř, mimoděk se zachvěl zimou. U okna stála Shadea a'Ru, dívající se oknem na východ slunce. Široká ramena jí halil šarlatový plášť, splývající až k zemi. Když se otočila, Bek uviděl, že spona pláště na sobě nese emblém Eilt Druin, symbol úřadu Nejvyššího druida. Spona ve světle vycházejícího slunce na okamžik zazářila a Bek měl dojem, že odraz tohoto tvrdého třpytu zachytil i v Shadeiných očích.

„Už bychom rádi začali, Beku,“ řekla nedbale. Kývla na pozdrav i Rue, ale nepromluvila na ni. „Už jste si dostatečně odpočinul?“

„Ano,“ ujistil ji Bek. „Začneme.“

Pokynula mu, aby se postavil vedle ní k nádrži. Bek se zahleděl do víření tmavozelené vody. Chvilí je studoval, pak pohlédl na Shadeu. Přitom zachytil pohled Geranda Cery, stojícího ve stínu vzadu a trochu stranou. Napadlo ho, kolik dalších lidí se někde v této místnosti skrývá. Byl zvědav, jestli je dokáže všechny zmást a ošidit.

„Teď už chápete, co dělá věstecká voda“ řekla Shadea. „Jestli dokážete využít svou magii, abyste navázal spojení s jejími impulzy, měl byste být schopen proniknout k tomu, co je viditelné jen pro někoho. Doufám, že dokážete proniknout až k magii, která sídlí ve vaší sestře, nebo snad ve vašem synovi. Každá malá stopa každé malé vodítko, třeba sebenepatrnější, mohou pomoci.“

Pomoci komu? Pomyslel si. Ale neřekl nic, jen přikývl.

„Mohli byste ode mě trochu odstoupit?“ zeptal se.

Všichni, včetně Rue, ustoupili od nádrže, aby mu poskytli prostor, který potřeboval. Zhluboka se nadechl a zavřel oči, aby se soustředil. Uklidnil se a ztratil se v hlubokém tichu, které se v místnosti rozhostilo. Bude mít pouze jeden pokus, a pokud nebude dost přesvědčivý, ocitne se v nejhorších potížích, jaké kdy v životě měl. Toto byli druidové, připomínal si snad už po sté. Pokud šlo o použití kouzel, druidy nebylo tak snadné ošálit.

Na druhou stranu, nikdo z nich neovládal, ba ani plně nechápal, magii Písně přání. To byla zase jeho výhoda, pokud vůbec nějakou měl.

Začal tiše pobrukovat melodii, která zrcadlila šepot větru ve větvích stromů. Vyvolal ho z místa,

kde odpočíval, a nechal ho naplnit teplem. Chlad v místnosti se postupně vytratil. Jeho soustředění bylo tak naprosté, že zmizeli i lidé okolo něho. Byl sám, ztracený v sobě a ve svém kouzle.

Když znovu otevřel oči, viděl pouze nádrž před sebou. Vztáhl ruce a nechal je vznášet se těsně nad hladinou zelené vody, tak nízko, že téměř cítil vlnky narušující její jinak klidný povrch. Pomalu rukama pohyboval. Nespěchal. Čekal na reakci vody.

Pak začal pracovat ještě pomaleji, aby zachytil jakoukoli známku Grianne nebo Pena. Přítomnost té první by se projevila okamžitě - tak silné bylo spojení mezi nimi. V tom měla Shadea pravdu; jejich sdílená magie vytvářela mocný spojovací článek. Ale na povrchu vody se neobjevilo nic, žádná stopa po jeho sestře. Hledal dál, křížem krážem v celém Čtyřzemí. Pohyboval rukama v pomalých kruzích, které postupně pokryly všechna možná místa, kde by mohla být. Pořád nic.

Už si začínal myslet, že celé jeho úsilí bylo jen ztrátou času - výsledek, o kterém nechtěl ani přemýšlet - když pojednou na něco narazil. Povrch vody se nepatrně zvlňil. Rychle odvrátil pohled, aby si Shadea ničeho nevšimla, a pokračoval v pátrání v jiných oblastech, snaže se budit věrohodný dojem. Muselo se zdát, že usilovně pracuje. Ale teď to bylo těžší, protože ho jeho instinkty nutily se vrátit na místo, kde objevil to, co hledal.

Čas ubíhal. Nic dalšího už neobjevil. Nechal ruce znovu sklouznout nad místem spojení, zkoumaje svůj předchozí objev. Voda se znovu nepatrně zvlňila, a on ucítil přítomnost kouzla. Zapamatoval si to místo a odtáhl ruce. Teď už věděl, kam má jít a po čem se dívat.

Pak podržel ruce nad místem, které vyznačovalo věže Paranoru.

Věštecká voda náhle začala vrít a pak vybuchla v mohutném gejzíru. Kouzlo proniklo Bekem a zničilo jeho obranu i spojení s vodou v nádrži. Zastihlo ho to nepřipraveného, a když se konečně vzpamatoval, ležel na zádech na podlaze, z jeho oděvu stoupala pára a měl připálené vlasy.

„Beku!“ To byla Rue, která se nad ním skláněla a držela jeho hlavu v náručí. Zamrkal, aby se zbavil protivného pocitu omámení. Celá místnost kolem něho vířila, a její hlas mu zněl jako ozvěnou. Ztratil snad vědomí? Jak dlouho tady ležel? „Podívej se na mě!“ řekla. „Vidíš mě? Slyšíš, co říkám?“

Beze slova přikývl. Jejich druidští hostitelé se kolem něho shromáždili také. Nakláněli se nad ním jako supové, ve tvářích směs hladu a očekávání. Plánoval, že je ošálí použitím určité odchylky v kouzlu Písně přání. Ale neplánoval, aby se to stalo tímto způsobem. Brnělo ho celé tělo, a hlava ho bolela, jako kdyby těsně předtím dostal od někoho strašnou nakládačku.

„Co jste viděl?“ zeptala se ho Shadea, pozorujíc ho přivřenýma očima. „Musel jste něco vidět, něco cítit.“

Zavrtěl hlavou. Jazyk ho nechtěl poslouchat a měl ztuhlé čelistní svaly. „Nic,“ zamumlal nezřetelně. „Nevím, co se stalo. Pracoval jsem s magií. Jen všeobecný průzkum. Pak jsem rukama náhodou přešel nad místem, kde je na mapě Paranor. A stalo se tohle.“

Spatřil v jejích očích pochopení, záblesk zadostiučinění a radosti - reakci, která naznačovala, že objevila to, co hledala, a že to není nic, co mu někdy prozradí.

Pak znovu nabyla svého obvyklého dobře ovládaného výrazu, který nic neprozrazoval, a usmála se. „Dostal jste se do kontaktu s magií, která střeží druidskou Pevnost, Beku. To byl, tak říkajíc, zpětný zášleh ochrany, kterou jsme tady pro sebe vybudovali. Paranor nás chránil. Měla jsem vás varovat. Jste v pořádku?“

„Musím si trochu odpočinout, než to zkusím znovu. Ještě se svým pátráním nejsem hotov.“

„Můžete si odpočinout, jak budete potřebovat.“ Vstala a rychle pohlédla na své druidy. „Odvedl jste dobrou práci, na první pokus. Příště to uděláte ještě lépe. Traunte, odveďte naše hosty do jejich pokojů. Dohlédněte, aby měli všechno, co potřebují, zatímco Bek bude odpočívat. Jídlo, pití, čisté šaty, později snad i procházku v zahradách. Zítra ráno, Beku, to zkusíme znovu.“

Vyšla z místnosti tak rychle, že Bek neměl žádnou další šanci zkoumat její podivnou reakci. Stále ještě slabý a napůl omámený se pomalu posadil a položil si hlavu na kolena.

„To bylo dramatické,“ zašeptala Rue, když ho vzala kolem ramen a pomáhala mu na nohy. Traunt Rowan jim už otevřel dveře a díval se chodbou za Shadeou a Gerandem Cerou. „Neměl jsi v úmyslu si tímhle nějak ublížit?“

„To vůbec ne, kdyby to šlo tak, jak mělo,“ zašeptal v odpověď. Uviděl překvapený výraz v jejích

očíh a vynutil ze sebe unavený úsměv. „Nic z toho jsem neplánoval.“

„Co se tedy stalo?“

„To nevím. Něco, co jsem neočekával. Ale ani tak to nebyla zbytečná námaha.“

Naklonila se k němu blíž. „Penderrin?“ Přikývl. „Myslím, že jsem ho objevil.“

Usnul skoro okamžitě, jakmile došli do své ložnice. Byl tak unavený, že se dokonce ani nesvlékl. Tvrdě spal, dokud ho Rue nevzbudila, aby něco snědl, a pak znovu usnul. Zdály se mu zvláštní sny, nesouvislá kolekce obrazů z jeho minulého života i z úplně jiných životů, všech propojených jakýmsi zvláštním způsobem, který je činil nereálnými a nevyzpytatelnými. Několikrát měl pocit, že na něho mluví Rue, ale to nestačilo k tomu, aby ho to z těchto snů vytrhlo.

Když se opět probudil, slunce už zapadalo. Byl v místnosti sám. Na stolku vedle postele ležel podnos s jídlem. Najedl se, pak se umyl a přešel k oknu, aby se podíval na zapadající slunce a stoupající měsíc. Na severu se na temnější obloze začaly objevovat hvězdy.

Stál tak dobré půl hodiny, než se znovu objevila Rue.

„Už jsi vzhůru?“ řekla hned ve dveřích, když ho uviděla. „Jak se cítíš?“

„Jako kdyby mě někdo shodil z útesu. Ale líp než předtím. To zatracené omámení je pryč, bolesti nejsou tak zlé. Myslím, že budu žít. Kde jsi byla?“

„Traunt Rowan mě vzal na procházku po druidských zahradách.“ Usmála se. „Jsou opravdu krásné, a byla bych z nich ráda viděla víc. Ale ta procházka se změnila ve výslech. Většinu času jsem musela odrážet otázky o Penovi. Druidové toho o našem synovi moc nevědí, ale zdá se, že by se strašně rádi dověděli víc. Hrozně rádi.“

Ztišila hlas a posadila se k němu. „Na druhou stranu jsem získala docela dobrou představu o Pevnosti. Myslím, že by se nám to mohlo hodit, pro případ, že se odsud budeme muset rychle dostat.“

Položila mu ruku kolem ramen. „Dnes ráno jsi mě vyděsil. Určitě jsi v pořádku?“

Naklonil se k ní a políbil ji. Pak přitiskl ústa k jejímu uchu. „Zatímco jsi byla pryč, přemýšlel jsem,“ zašeptal. „Přemýšlel jsem o dnešním ránu a o tom, co se stalo v chladné komoře. Mám určitou představu, která by možná stála za uváženou.“

„Nejdříve mi řekni o Penderrinovi,“ řekla naléhavě, rovněž šeptem. „Čekala jsem celý den, až se dáš natolik dohromady, abys se mnou mohl mluvit. Říkal jsi, že jsi ho objevil?“

Přikývl. „V Umrličích horách. Proběhlo to příliš rychle, než abych si byl jist, kde přesně je; nemohl jsem věnovat čas tomu, abych to zjistil, aniž bych přestal s tím, co jsem dělal. Ale byl to zcela určitě on.“

„Proč by byl až tam?“

„To nevím.“ Zhluboka se nadechl. „Vím jen toto: hledal jsem ve věstecké vodě jakoukoli známku po Penovi nebo Grianne. Objevil jsem Pena v Umrličích horách, jak jsem řekl, ale přerušil jsem ten kontakt dřív, než Shadea nebo někdo z ostatních mohli poznat, co dělám. Možná by to stejně nepoznali, ale nechtěl jsem riskovat. V Paranoru jsem úmyslně nehledal; koneckonců, tady Grianne údajně zmizela. Jaký by to mělo smysl?“

„Na tu otázku bys možná odpověděl jinak, kdybys o ní přestal přemýšlet,“ řekla tiše.

Přikývl. „Možná ano. Každopádně jsem se ještě jednou vrátil k místu, kde jsem objevil Pena, abych se ujistil, že je skutečně v Umrličích horách; že jsem se nemýlil. Pak jsem ruce znovu posunul jinam, protože jsem se snažil rozmyslet, co bych měl dělat dál. To mě ale rozptýlilo, a dostal sem se mimoděk rukama nad Paranor. V té chvíli věstecká voda explodovala a odhodila mě od nádrže. Shadea tvrdila, že to ochranná magie Paranoiou zareagovala na mé vniknutí, protože bránila Pevnost. Ale já jsem se nepokoušel nikam vniknout. Neudělal jsem nic, co by je ohrožovalo. Prostě jsem hledal Pena a Grianne, a myslím, že magie, která střeží Paranor, reagovala právě na tohle. Myslím, že reagovala proto, že jsem objevil něco, co se pokoušeli skrýt.“

Okamžik mlčela. Pak řekla: „Ale nebyl to Penderrin, protože ten je někde v Umrličích horách. Takže to musela být Grianne.“

„Taky myslím. Když zmizela, Tagwen opustil Paranor, aniž by kteréhokoli ze zdejších druidů požádal o pomoc. Myslím, že klíč ke zjištění, co stalo mé sestře, leží tady, a že tito druidové, kteří tvrdí, že jsou její přátelé, ten klíč skrývají.“

„Ale dopravili tě sem, abys ji našel. Proč by to dělali, kdyby se snažili skrýt, kde je?“

„Myslím, že nás sem dopravili, abychom hledali Pena, a ne Grianne. Viděla jsi Shadein výraz, když jsem vysvětloval, co jsem dělal, když mě kouzlo odmrštilo od věštecké vody? Byla hrdá! Myslím, že to potvrdilo něco, co už o Grianne věděla. Ve skutečnosti hledá Pena, ale musela mi říct, abych hledal i svou sestru, protože by se to jinak zdálo divné.“

Bek ucítil, jak mírně zavrtěla hlavou. „Pořád nechápu, co s tím vším má společného Penderrin. Pořád nechápu, proč je tam nahoře v Umrlčích horách, míle a míle ode všeho.“

Neodpověděl hned. Na tyto otázky neměl odpovědi. Jeho instinkt mu říkal, že Pen je na útěku, že z Patch Run utekl, aby se vyhnul zajetí, možná právě těmito druidy, možná někým jiným. Nejvíce ho znepokojovala skutečnost, že je Pen bude nejspíš hledat. Nedal by se na útěk jen tak naslepo, a určitě by nešel do Umrlčích hor, kdyby k tomu neměl dobrý důvod.

Hleděl do houstnoucí tmy. Pen byl uvážlivý a schopný, ale to Bekovy obavy o svého syna nezmírňovalo. Pen byl přece jenom ještě chlapec, a chyběly mu životní zkušenosti nezbytné k tomu, aby si s nebezpečím tohoto druhu poradil. Jestli byl pronásledován, stále existovala možnost, že zpanikaří.

„Beku, právě jsem o něčem přemýšlela,“ zašeptala Rue. „Jestli Shadea ví, že kouzlo Písně přání odhalilo Grianne, bude očekávat, že odhalí i Penderrina. Nedokážeš dlouho předstírat opak.“

Přikývl. „Přemýšlel jsem o tom.“

„Nemůžeme připustit, aby k tomu došlo. Jak tomu zabráníme?“

Naklonil se k ní a políbil ji na ústa. „Zatímco oni spí, my využijeme tu věšteckou vodu a najdeme ho sami.“

Kapitola 9.

Na Čtyřzemí padla noc, a Arishaig se rozzářil světly pochodní a svíček, když se Sen Dunsidan vrátil z večere do své ložnice. Tento den se docela vydařil. Jeho projev před Sjdnocnou radou vyvolal bouřlivé a neutuchající ovace, následující jeho opatrně vyjádřený slib, že našel způsob, jak rychle a úspěšně ukončit vleklou válku v Prekkendorranu. I ti, kterým jeho role ve vládě Federace vadila, mu poté gratulovali k jeho odvaze. Samozřejmě, v duchu doufali, že neuspěje, ale on věřil, že se to nestane.

Zčásti to bylo díky jeho předchozí návštěvě Etana Oreka, který už dokončil práci na prvním exempláři zařízení, jemuž nyní říkal „vrhač ohně“. Namontoval ho na otočný podstavec, který mu dovoľoval devadesátistupňový palebný úhel, a vybavil ho zaměřovacím systémem a tlumiči s pružinami, které ho chránily před otřesy a výkyvy během letu vzdušné lodě. Byl také opatřen ovladači regulujícími průchod energie krystaly.

Když tu zbraň Sen Dunsidan vyzkoušel tentokrát, rozsah jejích ničivých schopností mu téměř vyrazil dech.

Jeho nadšení opadlo jen trošičku při zprávě, že zatím ještě nejsou hotové žádné další zbraně tohoto druhu. Ale po dlouhých hodinách pokusů s různými kombinacemi krystalů se Orek konečně blížil ke svému cíli a očekával, že další vrhač bude dokončen během týdne.

V loděnici pro stavbu vzdušných lodí stavěli najatí Tuláci novou obrovskou vlajkovou loď, Dechteru, která po svém dohotovení ponese tajnou zbraň Sena Dunsidana do bitvy. Zkontroloval jejich práci a byl s rychlostí jejího postupu spokojen. Poprvé po dlouhé době si dokázal představit svět ovládaný Federací.

Jeho ložnice byla osvětlená svícemi, ale v koutech a výklencích ležely hluboké stíny, a tak nečekanou návštěvu nespátl, dokud nevystoupila na světlo, aby ho pozdravila. V tom okamžiku ztuhl, a srdce mu vyskočilo až do krku. Nedokázal ze sebe vypravit slovo. Pak ji poznal a rychle vydechl.

„Iridio,“ řekl. Napřímil se. Znovu se uklidnil a jeho rozčilení pominulo. „Co tady děláte?“

„Čekám na vás.“

Iridia Eleri přistoupila blíž. Její štíhlá postava a bílá pleť jí dodávaly skoro éterický vzhled. Byla zahalená do lehkého, dlouhého cestovního pláště, a tmavé vlasy jí ve volných vlnách spadaly na ramena. Byl uchvácen, jako vždycky, její neskutečnou krásou. Neviděl ji už celé týdny, už od té doby, kdy mu dala tu tekutou noc, kterou on obratem předal Shadee a Ru, aby odstranila Grianne Ohmsfordovou a uchvátila kontrolu nad Paranorem. Nějakou dobu byla jeho špiónkou v druidské Pevnosti, ale to až poté, co mu opatřila ten nápoj, čímž prokázala svou skutečnou cenu.

„Z jakého důvodu na mě čekáte?“ zeptal se. „Dohodli jsme se přece, že zůstanete v Paranoru a budete sledovat činnost naší nové Ard Rhys, abych měl uvnitř Pevnosti své oči a uši. Dohodli jsme se, že nikdy nepřijдете sem.“

Elfská čarodějka pokrčila rameny. „Dohoda se změnila.“

Nikdy jí nedůvěřoval, nikdy se necítil uspokojený tím, co pro něho dělala. Byl víc než ochoten přijmout její nabídku pomoci a využívat jejích služeb jako špiona. Ale měla příliš dlouho příliš blízko k Shadee, než aby bez výhrad přijal myšlenku, že je připravena sloužit jemu. Jedna věc byla zradit Grianne Ohmsfordovou, kterou všichni nenáviděli. Něco jiného bylo zradit přítele. Ne že by se někdo jako Iridia někdy cítil příliš vázaný přátelstvím. Ale její pletichy ho mátlly. Neřekla mu, kde získala tekutou noc. Neřekla mu, proč se ji rozhodla předat Shadee jeho prostřednictvím, místo aby ji své přítelkyni předala přímo. Nevysvětlila mu svou potřebu utajení její práce pro něho. Ať se snažil, jak chtěl, nedokázal přijít na to, co z toho všeho měla. To všechno mu nesmírně vadilo, protože byl člověk, jehož život byl postaven na pochopení podstaty nečestného jednání.

„Vypadáte unaveně, Sene Dunsidane,“ řekla. „Jste unavený?“

Zavrtěl hlavou. „Jsem rozčilený, Iridie. Nemám rád překvapení, a lidi, kteří rozhodují za mě, aniž by si o tom se mnou předtím promluvili. Proč se naše dohoda změnila?“

Přistoupila k jedné ze židlí u okna a posadila se. V matném světle ji sotva viděl, ale náhle si

uvědomil, že je na ní něco jiného, něco odlišného.

„Se Shadeou jsem se pohádala,“ řekla. „Bohužel se to nedá napravit. Už se se mnou nebude radit o důležitých věcech, ale hledat cestu, jak mě ponížit a nakonec se mě zcela zbavit. A proto už nemohu být užitečná jako váš špion.“

„Pohádala?“ opakoval.

„Nesouviselo to nijak s naší dohodou. O vás a o mně nic neví. Ani nemá žádné podezření. Důvod toho sporu se týká někoho, koho jsem měla kdysi velmi ráda.“

Slyšel pověsti o jejím vztahu s jiným druidem, a milostné aféře, kterou Grianne Ohmsfordová rázně ukončila. Mohla mít na mysli tohle? Ale Shadea s touto záležitostí neměla nic společného. Neviděl žádnou spojitost.

„Takže jsem přišla sem,“ dokončila, sáhla po poháru a nalila si víno.

„Přišla jste sem dělat co?“ Přistoupil k ní blíž, aby na ni lépe viděl. Stále ještě nevěděl, co se na ní změnilo.

Napila se vína, pak odložila pohár a podívala se na něho. „Přišla jsem sem, abych byla vaším osobním poradcem. Když už nemohu být užitečná uvnitř řádu, pak budu užitečná zvenčí. Naše dohoda stále trvá, premiére. Jen se prostě trochu změnila. Musím vám být prospěšná jinou formou. Když už pro vás nemohu získávat informace uvnitř druidského řádu, mohu vám radit, co se řádu týče. Poskytnu vám takové rady jako nikdo jiný. Protože jsem mezi nimi žila, chápu jejich myšlení, vím, co udělají. To vám nemůže poskytnout nikdo jiný.“

Váhal. Její argumenty se mu zdály přesvědčivé, ale nedůvěřoval zcela jejím motivům.

„Musíte mi říct, co ode mě očekáváte,“ řekla. „Nikdo nezná Shadeu a Ru lépe než já. Uzavřel jste s ní spojení, a jejím prostřednictvím s řádem, ale potřebujete vědět, jak tohoto spojení využít. Já vím, jak daleko se Shadea nechá zatlačit, a v jakých směrech. Víam, co ji může přesvědčit, pokud je třeba ji přesvědčovat. Znáam její slabiny daleko lépe než vy.“

„Znáam ji dost dobře, abych ji udržel v šachu,“ řekl.

Tiše se zasmála. „Znáte ji dost dobře, abyste přišel o život. Jestli si myslíte, že bude dodržovat vaši dohodu, jakmile z ní přestane mít užitek, pak jste hlupák a blázen. Uzavřela ji proto, aby získala důvěryhodnost pro řád a pro sebe. Využije vás, aby zničila Svobodné a změnila rovnováhu sil, a pak vás využije, aby získala kontrolu i nad Federací. Musíte připustit, že to tak je.“

Ve skutečnosti to připouštěl. Vlastně to věděl, ačkoli na to nerad myslel. Musel to přijmout jako nezbytný důsledek svého spojení s ní, protože toto spojení potřeboval k tomu, aby ukončil patovou situaci v Prekkendorranu. I se svou novou zbraní si dával pozor na druidy, jejichž moc spočívala v ovládnutí magie. To, co mu Iridia říkala, pro něho nebylo žádnou novinkou, ale poskytovalo mu to nový pohled na dané skutečnosti.

„Máte tedy v úmyslu mi sloužit jako poradce?“ opakoval, pokoušeje se přivyknout této myšlence.

„Váš druidský poradce. Váš osobní poradce. Takového nebude mít nikdo jiný ve Čtyřzemí, kromě vás, což vám poskytne takovou míru vážnosti a úcty, jaké byste jinak nikdy nedosáhl.“

„Vy opustíte řád?“

Znovu se zasmála, a při tom zvuku ho zamrazilo v zádech. Nebylo to samotným smíchem, ale prázdnotou, která z něho čísel. „Už jsem řád opustila. Je lepší být vaším poradcem v Arishaigu než poskokem v Paranoru. Pochopte mě, Sene Dunsidane. Jsem mocná čarodějka. Narodila jsem se s tím. Naučili mě tu moc používat. Jsem rovnocenná Shadee, ačkoli si to ona možná nemyslí. Možná jsem rovnocenná i Grianne Ohmsfordové. Chci pro sebe to, co chcete vy - uznání a moc. Vaše moc a uznání přijdou s vítězstvím Federace nad Svobodnými. Moje uznání a moc přijdou, až nahradím Shadeu jako Ard Rhys. Společně to my dva dokážeme snáze. Přijměte moji nabídku.“

Mlčky ji studoval. Bylo by možné, že by se obrátila proti němu a stala se Shadeinou špionkou? Mohla být tohle pečlivě promyšlená šaráda, součást plánu, jak ho zlikvidovat? Ale ne, to asi ne. Kdyby Shadea chtěla, aby zemřel, mohla by to zařídit jednodušší cestou. Kromě toho, jaký užitek by z něho Shadea měla, kdyby byl mrtvý? Jeho místo by prostě zaujal kdokoli jiný z Rady, a ona by riskovala ztrátu svého spojení s Federací. Nemohl přijít na důvod, proč by chtěla, aby k tomu došlo.

Založil si ruce na prsou. „Tak dobře, Iridie. Přijímám. Vaše rady budou nanejvýš vítané.“ Pak zvedl varovně ukazováček.

„Ale doufám, že nemáte v úmyslu si se mnou hrát. Jestli zjistím, že ano, bez váhání vás zabiji. Jste možná druidka, ale přesto jste pouze z masa a kostí.“

Na její bledé tváři se objevil trochu udivený, trochu štitivý výraz, jako by se dívala na nějaké podivné zvíře. „Kdo vám nabídl své služby jako váš špion v druidském táboře? Kdo vám poradil způsob jak se zbavit Grianne Ohmsfordové, aniž by padlo podezření na vás? Kdo vám přinesl tekutou noc? Kdo stál po vašem boku na každém kroku této cesty? Jmenujte mi někoho, kromě mě.“

Z této výzvy čísel chlad, který ho varoval před jakoukoli jinou odpovědí s výjimkou jediné. „Mate pravdu.“ Měl pocit, že se ocitl nebezpečně blízko něčemu, co nedokázal ani pochopit, ani kontrolovat. Co to v ní bylo, že ho to pojednou tak zneklidňovalo?

„Zařídím pro vás ubytování ve svém domě,“ řekl rychle, uvědomuje si, že na ni upřeně hledí.

Ale zdálo se, že si toho nevšimla. Vstala a přešla ke dveřím ložnice. „Neobtěžujte se. Já se o sebe postarám sama. Jsem na to zvyklá.“ Pak se otočila. „Až mě budete potřebovat, budu tady.“

Přitáhla si těsněji plášť a zmizela.

U dveří stály strážé a v hale premiérový rezidence pracovali sluhové, takže Moric počkal, dokud nebyl bezpečně sám v prázdné místnosti v zadní části domu, a teprve pak se své kůže a šatů zbavil. Nenáviděl jejich zápach a toužil se vrátit do kanálů, kde se několik dnů skrýval, zatímco špehoval toho člověka Dunsidana. Když se stvoření zbavilo šatů a kůže, složilo je a nacpalo do vaku pod svým pláštěm. Vak přivázalo ke svému měkkému tělu. Znovu si je oblékne až při příštím setkání. To už dokáže lépe snášet jejich pach.

Zbavený svého přestrojení, vylezl Moric oknem. Bylo to sice ve třetím patře, ale to mu nečinilo žádné potíže. S pomocí drápů sešplhal dolů jako ještěrka. Přešel vnější hradbu a rozplynul se v temnotě noci.

Strávil ve městě už skoro celý týden, seznamuje se se svým novým prostředím. Po svém příchodu ze Zapovězeného se rychle zbavil člověka, který mu příchod usnadnil. Absorboval ho jako houba vodu, zkonsumoval maso, kosti a krev, ale jeho vzpomínky a povahové rysy asimiloval a kůži si ponechal, aby se do ní přestrojil sám. Moric byl démon, ale také tvaroměnič. Ale zatímco většina tvaroměničů dokázala pouze předstírat, že jsou jinými stvořeními, Moric je dokázal skutečně pohltit a stát se jimi. To byla užitečná schopnost, zvláště tady, v tomto světě, kde by si ho jinak velmi rychle všimli.

Smrt té ženy mu zajistila utajení, a její kůže mu poskytla možnost uniknout pozornosti druidů. Sídliho zde příliš mnoho těch, kteří ovládali a užívali kouzla, než aby se mohl Moric cítit klidný a v bezpečí. Byl sice mocný, ale s takovým množstvím by si poradit nedokázal. Kromě toho to, co potřeboval, získal od druidů. Svedení a zkažení, snadno podlehli pokušení, které se jim nabízelo, a nerozumně otevřeli dveře, za nimiž byl uvězněn. Byli tak hrabiví a chtiví prospěchu, že se nikdy ani na okamžik nezamýšleli nad tím, co vlastně dělají. Jak snadno manipulovatelní byli! Nejdříve ta žena, jejíž kůži si přisvojil, a pak ti, kteří sdíleli její nenávisť vůči té ženě. Kdyby nebyla zrazena a poslána do Zapovězeného, aby zaujala jeho místo, byl by ještě stále uzavřený ve světě Jarka Ruus. Ale mazanost a podvody lorda Strakena, Temného pána, je oklamaly všechny, a tak poprvé za mnoho století byl nějaký démon opět volný.

Přesto by to bylo všechno k ničemu, kdyby Moric nesplnil to, kvůli čemu sem byl poslán. Klíčem byl ten člověk Dunsidan. Když Moric přišel do města, ještě to nevěděl. Jeho plány nebyly ještě plně formulované. Jeho hlavním zájmem bylo najít způsob, jak využít svůj lidský převlek.

Včera se však dověděl o projektu, který se ten člověk Dunsidan snažil udržet v tajnosti. Dověděl se o zbrani, kterou nechal postavit, a o nadějích, které vkládá do jejího použití proti lidem. Moric sledoval, jak si ten muž, pověřený tímto úkolem, hrál s krystaly. Sledoval, jak Dunsidan tu zbraň použil a v okamžiku propálil tlustý plát kovu. To bylo hodno zájmu. Ten člověk zamýšlel použít tu zbraň jako válečný nástroj. Moric nebyl tak krátkozraký.

Město spalo, a Moric jím mohl nerušeně procházet. Těch pár lidí, které potkal, ho vůbec nespatriho. Vyšplhal na nějakou zeď nebo se skryl v temnotě, a počkal, až přejdou. Byl by je mohl

snadno zabít - a měl by z toho potěšení - ale byl tady za jiným účelem a nemohl si dovolit se rozptylovat. Jeho cena spočívala nejen v jeho adaptabilitě, ale také v jeho až prostomyslné odhodlanosti. Na zabíjení lidí bude mít dost času později, až splní svůj úkol.

Když se dostal ke svému úkrytu, rozhlédl se rychle kolem, aby se ujistil, že je sám, a pak teprve prolezl mřížemi. Zápach stoky byl sladký a vítaný, a démon si pospíšil, aby se dostal do studených, temných katakomb. Bylo to jediné místo v tomto ubohém světě, které mu připomínalo jeho vlastní svět. Tady se cítil dobře. Jednoho dne, sliboval si, tady bude všechno takové jako toto.

Tma v tunelech byla hustá a hluboká. Moric si našel mělčími ponořenou jen několik palců ve smrduté vodě a spláscích a spokojeně se uložil ke spánku.

Kapitola 10.

Byli ještě celé míle daleko, když Grianne poprvé uviděla pevnost. Stála na plošině, v níž přecházelo úpatí nějaké obrovské hory. Věže a bašty pevnosti, vyčnívající z šedivé mlhy, se rýsovaly proti obzoru jako rakovinný nádor.

Byl to obrovský komplex budov. Dívala se na něj ze slámy, na níž ležela. Její řetězy tiše zvonily, jak se převalovala podle kymáčení vozu, v němž byla uvězněna. Jeli směrem k pevnosti, a ona si byla jista, že je to jejich konečný cíl. Ať ji zajal kdokoli, bude na ni čekat tady. Přemýšlela, co to mělo všechno znamenat, zatímco podivná karavana jela dál. Koně trkali, kola skřípěla, ozývalo se praskání bičů, kletby vozků a vytí zvířat podobných vlkům. Vzduch byl plný dusivého prachu, a ona cítila jeho suchost a stáří. Ten prach ji dusil, a tak zabořila hlavu do podpažního dŮlku, aby mohla alespoň trochu dýchat. Od toho, jak byla spoutaná, ji bolelo celé tělo, a z prachu a zápachu zvířat jí třeštila hlava.

Jednou, když se podívala správným směrem, uviděla podivné stvoření, které malé procesí zřejmě vedlo. Mělo podivně protáhlou tvář, na hlavě chuchvalec hrubých černých vlasů, vousy a oči zářící zájmem. Tvor neřekl nic, jen si ji pozorně prohlédl a odešel.

Vyčerpaná a omámená usnula, a když se opět probudila, stoupali už po dlouhé, křivolaké rampě vedoucí do pevnosti. Teď se zdála ještě větší, černější než popel mokrého ohniště a špičatější než vrhací nůž. Obrovská, železem pobitá brána se otevřela, aby je vpustila dovnitř. Na hradbách se hemžila stvoření, která jí připomínala Weku Dartu, a kov jejich zbraní a brnění se matně třpytil. Ať byl pánem pevnosti kdokoli, měla silnou obranu, a zdálo se, že jediný přístup sem je po křivolaké rampě, v celé své délce vystavené ostřelování z hradeb.

Náhle jí to všechno připomnělo Tyrsis, velikou truborožskou pevnost ve Čtyřzemí. Tato pevnost mohla být jejím zrcadlovým obrazem, a ona měla pocit, že byla postavená na téže plošině v tomto světě jako Tyrsis v jejím vlastním. Tato podobnost ji překvapila, a přesto věděla, že i při rozdílnosti oddělených historií mohou některé věci fungovat stejně. Využití geografických podmínek při volbě obranného postavení bylo určitě jednou z nich.

Brána je pohltila a s dunivým třeskem se za nimi zavřela. Pak se všude kolem ní objevily obličejy, s ostrými rysy a hladovým pohledem, s hrubými vlasy, plochými nosy a špičatými ušima. Skřeti, uvědomila si, ačkoli nikdy žádného z nich neviděla. Byli vyhnáni do Zapovězeného za časů Bájných, jak četla v Pamětech druidů. Někteří z nich se nepříjemně šklebili, odhalující své ostré, špičaté zuby a černé dásně. Natahovali se skrze mříže, aby se jí dotkli. Vlci na ně vrčeli a chňapali po nich, jako kdyby chtěli bránit jídlo, které už brzy dostanou. Vozkové, které neviděla, praskali biči a zuřivě kleli. Všude panoval strašný hluk a zápach, a dokonce i tady, za hradbami pevnosti, se ve vzduchu vznášela oblaka prachu.

Malá karavana zastavila u ústřední věže obehnané hradbami, nahoře osazenými ostrými hroty, mezi nimiž jako hadí jazyky vyčnívaly vrhače oštěpů. Vozy obklopily tucty dalších skřetů. Někteří z nich nesli lana a řetězy připojené ke smyčkám a svorkám, a další měli zbraně. Vytí a vrčení vlků už Grianne neslyšela; pravděpodobně je zavřeli někde před poslední hradbou, protože jejich role hlídačů a strážců skončila.

Odněkud se znovu vynořilo stvoření s chomáčem černých vlasů, aby odemklo a otevřelo dveře její klece. Když její věznitel vstoupil dovnitř, klidně stála, uvažujíc o tom, že pokud se přiblíží dostatečně blízko, mohla by mu zlomit vaz. Ale tvor se držel mimo její dosah. Odpoutal řetězy, jimiž byla svázána, od mříží klece, a podal jejich konce skupinám skřetů, kteří na ně už čekali. Všechno to působilo nacvičeným dojmem a proběhlo to hladce, takže nedostala příležitost k jakémukoli odporu.

Zůstala tedy klidná a nechala je dělat, co měli v úmyslu. Mohla počkat. Ponechali jí roubík a pouta. Všimla si, že její žalárnici drží řetězy napnuté, aby ji mohli snadno strhnout zpátky, kdyby se pokusila o nějaký náhlý a nečekaný pohyb. Chápala, že jakýkoli pokus sáhnout po roubíku v ústech by vyvolal přesně takovou reakci. Nevěděla, jestli si byli vědomi moci Písně přání, a proto jí ten roubík dali, nebo jestli se prostě chránili před možností, že by mohla využít nějaké kombinace slov

a gest a udeřit na ně magickou silou.

Pohlédla na vozky a zjistila, že jsou to stvoření, která se podobají obrovským ropuchám, trůnící na svých sedačkách se zadními nohama nacpanýma pod ně, zatímco v krátkých předních končetinách svírají otěže býkům podobných zvířat. Jejich hlavy se širokými tlamami čněly dopředu a oči s očními blánami nehnutě zíraly. Ani se nepohnuli, aby slezli dolů ze svých sedaček. Neprojevovali sebemenší zájem o to, co se dělo kolem nich.

Uviděla, že klece před ní a za ní jsou prázdné. Byla tedy jediným zajatcem.

Stvoření s chomáčem vlasů se objevilo před ní. Jeho podivná tvář byla bezvýrazná a ploché oči se na ni upřeně dívaly. Bytost jí pokynula, aby ji následovala. Skřeti nepříliš jemně trhli jejími řetězy, aby jí dali na srozuměnou, co se od ní požaduje. Sotva udržela rovnováhu. Podvolila se jim, protože to bylo jediné, co v dané chvíli mohla udělat.

Před ní se otevřely masivní dveře ve vnější hradbě věže. Hradba byla několik stop silná, a dveře byly vyztuženy křížem přibitými masivními trámy a železnými pásy. Nádvoří uvnitř bylo zcela holé a prázdné - pásma smrti mezi první a druhou, stejně impozantní hradbou. Z hradeb a bran výhružně hleděly střelny. Bytost s uzlem vlasů zamířila k dalším dveřím. Skřeti ji napůl vlekli za ní.

Ocitli se ve velké místnosti osvětlené pochodněmi. Vpředu vedlo dolů do tmy jednoduché schodiště; jediný další vchod do této místnosti. Vzduch byl chladný a vlhký. A na podlaze a na stěnách se třpytily stružky vody. Po celé místnosti visely z železných kruhů řetězy, a uprostřed stálo jednoduše zařízené křeslo. Mučírna, usoudila Grianne, a mimoděk se zachvěla. Na pokyn bytosti s chomáčem vlasů ji skřeti odvedli k jedné ze stěn, roztáhli jí nohy a připevnili železa na jejích kotnících ke kruhům zapuštěným do kamene. Pak jí kolem pasu hrubě utáhli silný kožený opasek, a řetězy na jejích zápěstích upevnili k železným kruhům na opasku, takže mohla zvednout ruce jen o pár palců.

Její mysl horečně pracovala. Vezli ji sem celou tu cestu jen proto, aby ji zabili? Chtěli ji mučit, aby od ní získali nějaké informace? Na okamžik zavřela oči. Když je znovu otevřela, skřeti byli na kolenou. Chumáč vlasů se hluboce ukláněl, a do místnosti vcházel zřejmě pán této pevnosti.

Okamžitě poznala, že je to démon, i když žádný z těch, které znala. Byl vysoký, vyšší než ona, a široký v ramenou. Kráčel vzpřímeně jako člověk, a v podstatě měl i lidské proporce, ačkoli tím veškerá podobnost končila. Kůži měl černou a ostnatou, s výjimkou tváře, která byla plochá a bez výrazu. Z ní hleděly třpytící se studené modré oči. Neměl šaty, ale byl ověšen impozantním arzenálem sečných a bodných zbraní. Některé z nich nikdy dříve neviděla. V jedné ruce nesl podivný límec.

Když se k ní přiblížil na deset stop, zastavil se a napřáhl ruku s límcem. Jako zázrakem se po jeho boku objevila bytost s chomáčem vlasů, převzala ho a upevnila ho Grianne kolem krku. Když byl límec na místě, pohlédla bytost na svého pána.

„Víš, co to je? Nazývá se to ovládací límec,“ řekl démon, který ho donesl. K jejímu překvapení mluvil jazykem, který poznávala. „Když se pokusíš použít svá kouzla, způsobí ti dostatečnou bolest, aby tě přiměla si přát, abys to byla nikdy neudělala. Když mě jakýmkoli způsobem neposlechněš, límec tě potrestá. Kývni, jestli mi rozumíš.“

Přikývla. Bytost s chomáčem vlasů jí odstranila roubík. Grianne se rozkašlala a odplivla si, aby své hrdlo zbavila suchosti a prachu. Chumáč vlasů si ji chvíli pozorně prohlížel, a pak uvolnil i řetězy na jejích kotnících.

„Klekni si na kolena a ukloň se mi,“ řekl démon.

Nebyla si jista, jestli slyšela dobře, a nevěřicně na něho pohlédla. Jeho bezvýrazná tvář se odvrátila, a jedna jeho ruka opatřená drápy, udělala slabé, takřka nedbalé gesto. V celém těle jí okamžitě explodovala mučivá bolest, vyzařující z límce jako prameny ostnatého drátu do hrdla, do těla i do údů. Vykřikla. Nedokázala se tomu ubránit. Klesla na kolena a sklonila před démonem hlavu.

„Budeš mluvit, jen když ti řeknu. Kývni, jestli rozumíš.“

Okamžitě přikývla. Límec ji už netrýznil, ale předchozí bolest přetrvávala v malých vlnách, které přicházely a odcházely s každým nadechnutím.

„Když se mnou budeš mluvit, budeš mě oslovovat pane. Kývni, jestli rozumíš.“

Přikývla.

„Chceš trochu vody? Můžeš odpovědět.“

S tváří staženou zuřivostí odpověděla: „Ano, pane.“

„Dej jí vodu, Hobstulle.“ Démonův hlas byl hrubý a chraptivý, a bez sebemenšího náznaku jakéhokoli citu.

Hobstull jí přinesl pohár vody; měla kovovou příchut' a páchla bahnem. Přesto ji vypila. Pak se rozhlédla. Skřeti mezitím zmizeli. Byla sama s Hobstullem a pánem pevnosti.

„Víš, kde jsi?“ zeptal se démon. „Můžeš odpovědět.“

Přikývla. Démon zamítavě mávl rukou a ji znovu prostoupila bolest, která ji srazila k zemi. Ležela schoulená, vzlykala a naříkala. Démon ji nevzrušeně pozoroval, poté se o krok přiblížil.

„Odpověz mi tak, jak ti bylo řečeno. Chci tě slyšet říkat ta slova, která jsem tě naučil.“

Na okamžik zavřela oči, překonána svým ponížením a vztekem. „Ano, pane,“ zašeptala po chvíli.

„Víš, kde jsi? Můžeš odpovědět.“

„V Zapovězeném, pane.“

„Ve světě Jarka Ruus,“ opravil ji démon mírně. „Kam jsem tě nechal dopravit, abys v něm žila.“

Sotva ho slyšela. Hlava jí třeštila dozvuky bolestí, které jí předtím způsobil límec. Démon pokynul Hobstullovi, a ten ji znovu naplnil pohár. Mlčky jeho nechutný dar přijala.

„Můžeš mi poděkovat,“ řekl démon.

Zhluboka se nadechla. „Děkuji vám, pane.“

Démon přikývl. „Hobstull z tebe nemá velkou radost. Přinutila jsi ho pracovat tvrději, než si před třemi dny představoval. Tvou vinou se cítí neschopný. Je můj chytač, můj pátrač a hlídač důležitých vzorků. Je ten, na kom budeš záviset, pokud jde o jídlo a pití, takže ho nechtěj rozčítit.“

Podívala se na Hobstulla, který jí oplatil stejným pátravým, zkoumavým pohledem, jaký si pamatovala z dřívějšíka

„Hobstull používá pasti, které lákají jeho kořist zvuky, pohledy a vůněmi oslovujícími její nejhlubší potřeby. Je v tom velice dobrý. Díky jeho chytrosti a vytrvalosti jsem získal mnoho vzorků. Ty jsi nejnovější, a možná nejdůležitější. Ale pořád jsi jen vzorek. Chápeš?“

Vzorek. Silou vůle ovládla svůj hněv. „Ano, pane.“

„Dobře.“ Modré oči se mu zatřpytily. „Já jsem Tael Riverine, lord Straken, pán pevnosti Kraal Reach. Já tady vládnu. Vládnu všemu od Dračí hranice na severu ke Quince na jihu, od plošin Huka na západě po Brockenthrog na východě. Vládnu tobě. Nauč se to akceptovat. Jsem tvůj pán, nyní a jednou provždycky.“

Na okamžik se odmlčel. Potom dodal: „Rozumíš, Grianne Ohmsfordová, kdysi Ard Rhys druidů?“

Pocítila beznaděj. Zoufale věřila, že její zajetí byla náhoda a ne úmysl, že bude mít šanci se dostat na svobodu, až zájem jejího věznitele o ni opadne. Ale jestli démon věděl, kdo je, pak zde byla proto, že ji sem chtěl dopravit, a tím ztratila naději, že ji propustí.

„Ano, pane,“ přinutila se říct.

Uviděl výraz na její tváři. „Tys dost dobře neposlouchala, co jsem ti řekl předtím, že? Nedávalas pozor.“

Proti své vůli se přikrčila v očekávání dalšího náporu bolesti.

„Řekl jsem ti, že jsi ve světě Jarka Ruus, kam jsem tě dal dopravit, abys tady žila. Jsi tady kvůli mně. Jsi tady proto, že jsem si to tak přál. Vzpomeň si na svůj vlastní svět, na svou návštěvu Království umrlčí hlavy, kde kdysi vládl Černý mág. Vzpomeň si na ohně, které se zažehovaly a hořely bez jakéhokoli důvodu. Vzpomeň si na tvář, kterou jsi v těch ohních uviděla, když ses je snažila prozkoumat svou magií.“

Okamžitě pochopila, o čem démon mluví. Všechno to si pamatovala, zvláště tvář, která se objevila v těch plamenech.

Byla to jeho tvář. Byla to tvář lorda Strakena, Temného pána.

„Už si vzpomínáš, že?“ řekl démon. „Dobře. Ted' si znovu klekni a pokloň se mi.“

Udělala to, a uvnitř ji zamrazilo poznání, v jak hlubokých problémech se ocitla.

„Postarej se o ni, Hobstulle,“ přikázal Temný pán.

Pak se lhotejně odvrátil a odešel.

Hobstull k ní přistoupil, připnul další řetěz ke kruhu na jejím opasku a vytáhl ji na nohy. Chvilku si ji pozorně prohlížel, a pak škulbl za řetěz, aby jí naznačil, že ho má následovat. Zavedl ji k železným dveřím, skrytým pod schodištěm, a pak ji vedl dolů po vlhkých kamenných schodech. Poslušně ho následovala, rozhodnutá si uchovat všechno, co ještě zbývalo z její síly, na chvíli, kdy ji bude moci použít lépe. Přemýšlela o své tísní. To, co jí řekl stín Černého mága, bylo potvrzeno. Byla v Zapovězeném, protože to zařídil lord Straken, jenž se domluvil s hrstkou druidů, kteří ji nenáviděli. Ale hlavně tady byla proto, aby se něco jiného mohlo dostat na svobodu. Lord Straken to nepřiznal, ale ona si tím byla jista.

Jenže to nebyl lord Straken, kdo pronikl do jejího světa oplátkou za to, že byla ona dopravena sem, ale nějaký jiný démon, o kterém ještě nic nevěděla.

Proč tam neodešel lord Straken sám? Bylo skutečným účelem této výměny dopravit sem ji, nebo dostat toho druhého démona ven? V odpovědi na tuto otázku spočíval klíč k pochopení všeho.

Pod schody byla temná chodba, lemovaná silnými dřevěnými dveřmi s úzkými špehýrkami. Když je míjeli, zaslechla zevnitř nějaké zvuky. Na stěnách hořely pochodně a vytvářely v chodbě hustý kouřový opar. Odněkud shora sem sice ventilačními průduchy proudil čerstvý vzduch, ale nebylo ho dost, aby mlžný opar rozptýlil. Odtud jistě mnoho lidí neuteklo, pomyslela si.

Pohlédla dolů na svá pouta, a náhle se viděla tak, jak ji museli vnímat její věznitelé - nějaké zvíře na řetězu, výstavní exponát, mazlíček pro jejich pobavení, zajímavý vzorek. Ve svých vlastních očích spadla na nejnižší úroveň možné existence, ale z pohledu jejích věznitelů se jí dostávalo přesně takového zacházení, jaké zasluhovala. Ve světě Jarka Ruus znamenali lidé méně než zvířata. Na vrcholku potravního řetězce byli démoni. Lidé tu byli pouhou zvláštností. Bylo to směšné, ale nikdy předtím o tom neuvažovala. Vůbec moc nepřemýšlela o Zapovězeném. Sice existoval, ale od její každodenní existence byl tak vzdálený, že stál stěží za přemýšlení.

Až doted'. Ted' pro ni představoval všechno, co bylo důležité.

Hobstull se zastavil před jedněmi z dveří, vsunul do zámku klíč a otevřel je. Zavedl ji dovnitř, odepnul řetěz z jejího opasku a vrátil se ke dveřím. Znovu se na ni pozorně podíval, a pak dveře zavřel a zamkl.

Grianne Ohmsfordová, Ard Rhys druidského řádu, hleděla bezmocně do tmy, která ji obklopovala.

Kapitola 11.

Ztuhla nerozhodností, paralyzovaná pocitem bezmoci a ztráty, stála dlouho bez hnutí. Zdálo se, že temnota a samota jejího vězení jen zdůrazňují, v jak zoufalé situaci se ocitla. Přišla o všechno, co důvěrně znala a na čem závisela - o své přátele a rodinu, o svůj domov a postavení, o celý svůj svět. Bolest a ponížení, které musela strpět z rukou lorda Strakena, otřásl její sebedůvěrou. Všechno, na co spoléhala, že jí pomůže, i její životní zkušenosti zmizely tak dokonale, že si téměř nedokázala představit, že by se to mohlo ještě někdy vrátit.

Nakonec klesla na kolena na kamennou podlahu cely a rozplakala se. Neplakala už dlouho, a neplakala by ani teď, kdyby tomu dokázala zabránit. Někdo ji mohl slyšet a pochopit, jak je zoufalá. Léta se učila, jak bezpečně skrýt jakýkoli náznak slabosti -nejdříve jako čarodějka Ilsa, a později jako Ard Rhys. Od útlého dětství se snažila skrývat své pocity. Ale tato metoda sebeobranu zmizela spolu se vším ostatním, na co se mohla spoléhat.

Když se vyplakala, otřela si tvář o rameno, aby si osušila oči, a pak se zahleděla do tmy. Špehýrka v těžkých dveřích cely propouštěla dovnitř trochu světla, a po chvíli se mu její oči přizpůsobily natolik, že si mohla prohlédnout své okolí. Její cela měla sotva šedesát čtverečních stop. Byla zde jedna postel pokrytá slámou, vědro a uprostřed místnosti stoka. Nebylo zde nic k jídlu a žádná voda na pití. Na posteli neležela žádná přikrývka. Sednout se dalo pouze na postel.

Vyzkoušela pouta, která spojovala její zápěstí s koženým opaskem, pak zatáhla i za opasek. Všechno drželo pevně. Zakroužila hlavou, aby vyzkoušela pevnost ovládacího límce, ale protože ho nemohla vidět nebo si na něj sáhnout rukou, moc toho nepoznala. Přezky límce i opasku byly vzadu, kam na ně nemohla dosáhnout. V cele nebylo nic, v čem by se mohl odrazit jejich obraz. Zhluboka se nadechla a vydechla. Nebylo jí pomoci.

Znovu vstala, přešla ke dveřím a vyhlédla špehýrkou do chodby. Mohla vidět jen několikery dveře dalších cel na protější straně chodby. Pochodně blikaly. Zaslechla slabé zvuky pohybu a hovoru, ale neobjevila jejich zdroj. Vzduch byl plný různých pachů, a žádný z nich nebyl příjemný.

Co budu dělat?

Odvrátila se ode dveří a znovu se zahleděla do temnoty své cely. Nikdo, na kom záleželo, nevěděl, kde je. Ten chlapec, který se ji vydal zachránit - chlapec! - neměl žádné tušení, kde ji hledat. Ne že by si myslela, že na tom záleželo. Ten chlapec by na tom stejně nic nezměnil. Nikdo. Snad by jí dokázal pomoci Weka Dart. Těžko říct. Ale určitě to nedokáže hned teď. Ulk Bog ji varoval, aby se nevracela, skoro jako by věděl, co se stane. A na okamžik v ní při této myšlence vzklíčilo temné podezření. Ale rychle ho zapudila. On ji do vlastní zkázy neposlal. Zvolila si svou vlastní cestu, a on zase svou. Zavinila si to sama. Teď byla jakákoli pomoc od něho v nejlepším případě nepravděpodobná. Byl bezpečně pryč, a tak to zůstane.

Hlavou jí vířily otázky. Co tady vůbec dělala? Proč už nebyla mrtvá? Temný pán, lord Straken, ji dal dopravit do Zapovězeného, a přitom věděl, kdo je. Když byla čarodějkou Ilsou, zbavovala se svých nepřátel rychle a bez váhání, jakmile se ocitli v její moci. Živý nepřítel byl vždycky nebezpečný. Proč ji tedy ten démon držel uvězněnou? Souviselo to s tím přesunem jeho spojence do Čtyřzemí výměnou za ní? O této možnosti zatím neuvažovala. Možná by kouzlo, které přesun umožnilo, přestalo účinkovat, kdyby jeden z nich v tom druhém světě zemřel. Ale zemřeli by za této situace oba? Jestli ano, bude mít lord Straken zájem ji chránit, dokud jeho spojenec nebude připraven k návratu.

Chvíli přemýšlela, jak by mohl takový návrat vypadat, ale nemělo to smysl, když nevěděla, co má její protějšek za úkol.

Stočila se v myšlenkách k jiným věcem, ke zmatku ve Čtyřzemí, ke zradě svých vlastních druidů a ke své rodině. Bylo možné, že se nepřátelé, kteří se zbavili jí, pokusí zlikvidovat i Beka. Jakmile její bratr zjistí, že je nezvěstná, vypraví se ji jistě hledat. Její nepřátelé se ho možná pokusí zastavit. Nebylo by to poprvé, kdy šel nějaký nepřítel po Ohmsfordově rodině s podobným úmyslem. Skutečnost, že byla Ard Rhys, činila ze současné generace Ohmsfordových takové cíle, jakými nebyli od časů Shey Ohmsforda a Černého mága.

Čím déle uvažovala o možných souvislostech, tím si začínala být jistější. Pocit nerozhodnosti a zmatku zmizel. Její strach se změnil v hněv. Už své uvěznění nepřijímala jako holý fakt. Nikdo ji nikdy neuvěznil a nedržel ji tak. Nedotáhla by to v životě tak daleko, kdyby podléhala slabošským pocitům. Nepřežila proto, že by se vzdávala ve zdánlivě beznadějných situacích.

Znovu vyzkoušela pevnost řetězů a opasku. Tentokrát se opasek pokusila pootočit tak, aby se přezka dostala více dopředu. Zatahovala břicho a tahala rukama doprava. Konečně se jí podařilo dostat přezku tak daleko, že mohla vidět, jak je vyrobená. To, co uviděla, ji naplnilo nadějí. Kdyby našla něco, co by se do ní dalo zaklesnout, možná by dokázala vytáhnout kožený jazyk z kovové přezky, a pak ho uvolnit i ze spony.

Prohlídkou kamenných stěn cely neobjevila nic. Obrátila svou pozornost ke dveřím. Klika byla příliš hladká. Ale když pečlivě prohlédla panty, objevila hlavičku hřebíku vyčnívající právě dost daleko, aby mohla posloužit jako hák.

Příští hodinu trpělivě pracovala, uvolňujíc palec po palci kožený jazyk. Po celou tu dobu naslouchala zvukům z chodby, pátrajíc po sebeslabším zaškrábání bot na kameni, po zaskřípění otevírajících se dveří. Neslyšela nic. Po hodině jazyk uvolnila a začala pracovat s přezkou. To bylo těžší. Snažila se až do vyčerpání. Pak to zkusila znovu. V té chvíli ji opustily síly a usnula.

Probudil ji zvuk otvírajících se dveří její cely. Objevil se Hobstull. Nesl podnos, na němž byl pohár vody a jakési jídlo. Položil ho ke dveřím, nedbale na ni pohlédl a beze slova vyšel ven, zamykaje za sebou dveře.

Když byl pryč, vstala a přešla k jídlu. Protože měla ruce stále ještě připoutané k opasku, nemohla je při jídle použít. Musela si kleknout a pít a jíst jako zvíře. Byla do běla rozpálená vztekem, ale přinutila se sníst všechno. Bude potřebovat sílu k tomu, co před ní leží, a to byla svoboda.

Jakmile se najedla, začala znovu pracovat na přezce. Byla nyní silnější, fyzicky i psychicky. Zdravý rozum jí napovídal, že tohle nepůjde. Dějala to proto, že nedokázala přijít na nic lepšího. Věděla ze zkušenosti, že jsou chvíle, kdy je lepší prostě pokračovat než měnit směr postupu, i když se nezdá, že by to k něčemu vedlo. Šance na úspěch se nedají vždycky přesně změřit. Vytrvalost tváří v tvář neúspěchu taky něco znamená.

Nakonec bylo její úsilí odměněno. O několik hodin později se jazyk konečně vysmekl z té zatracené přezky, a opasek volně spadl. Podržela ho a prohlížela si ho s úžasem, úlevou a divokým zadostiučiněním. Její zápěstí k němu byla ještě stále připoutána, takže se ho nemohla zbavit úplně, ale měla větší volnost pohybů než předtím a mohla zvednout ruce k hrdlu a nenáviděnému límci.

Ale když začala hledat přezku, která by ho otevřela, zaváhala. Bylo možné, že jakýkoli pokus límec sundat spustí podobnou reakci, jakou zažila předtím. Bylo také možné, že kdyby s límcem začala manipulovat, Temný pán by byl varován. To si nemohla dovolit, dokud nebude bezpečně pryč z pevnosti. Kdyby si však límec nechala, nemohla by použít svou magii, aby ji chránila a pomohla jí při útěku. Bude mít vážný hendikep ještě dříve, než vůbec najde cestu z cely.

A to bude obtížné. Možná příliš.

Zdráhavě spustila ruce. Rozhodla se, že si límec zatím nechá a bude riskovat.

Začala pracovat na řetězech poutajících jí zápěstí k opasku. Železo, z něhož byly vyrobeny, se samozřejmě nedalo jen tak ohnout, a jí stejně chyběly potřebné nástroje. Bude se muset nejdříve dostat z cely, než bude moci udělat něco víc.

Pak přede dveřmi náhle uslyšela zaskřípání bot.

Okamžitě ustoupila stranou a přitiskla si opasek k tělu. V zámku se otočil klíč. Dovnitř vstoupil nějaký skřet a sehnul se pro podnos, který tady pro ni nechal Hobstull. Grianne shromáždila všechnu svou zbylou sílu a udeřila ho opaskem do tváře. Bez hlesu se zhroutil. Pomyslela si, že ho možná zabila, ale s tím si teď nemohla dělat starosti. Odtáhla skřeta stranou, kde ho nebude vidět z chodby. Vzala mu klíče a vyhlédla na chodbu. Chodba byla opuštěná.

Svírajíc pevně opasek, aby omezila chřestění řetězů, vykročila s ovládaným spěchem chodbou. Zastavila se jen na okamžik, aby za sebou zamkla. Nevěděla, jak brzy její věznitelé objeví, že je volná, ale nemyslela si, že to potrvá moc dlouho.

A až k tomu dojde, musí být už za hradbami pevnosti, jestli má mít vůbec nějakou šanci.

Dostala se ke schodům a vydala se vzhůru. Zdola slyšela tiché zvuky ostatních vězňů, tlumené

těžkými dřevěnými dveřmi a silnými kamennými stěnami. Kdyby ji viděli, mohli by vykřiknout. Pospíchala do schodů, vrhající rychlé pohledy za sebe i před sebe. Srdce jí bušilo. Na vrcholku schodiště se zastavila. Nic neslyšela. Přitiskla ucho ke dveřím. Stále nic.

Nedalo se nic dělat. Musela vyjít ven.

Opatrně stiskla kliku. K jejímu překvapení povolila a zámek cvakl. Opatrně vyhlédla, aby zjistila, co je za dveřmi. Sotva mohla uvěřit svému štěstí. Místnost byla prázdná.

Tiše proklouzla dveřmi a ukryla se do stínu pod schodištěm. Ocitla se zpátky v místnosti, kde se setkala s lordem Strakenem. Pohlédla do tmy na schodech, po nichž démon vyšel. Neviděla nic.

Na druhé straně místnosti byly zavřené dveře vedoucí na nádvoří.

Poprvé byla na rozpacích, co dělat. Kdyby vyšla na nádvoří, kde by se plně vystavila pohledům obyvatel pevnosti, byl by to konec. Kraal Reach se jen hemžil démony a skřety, a její šance dostat se ven skrz všechny ty hradby a brány byla přinejlepším nepatrná. Bude muset vymyslet něco jiného.

Náhle ji napadlo, že by pomohlo nějaké přestrojení.

Rozhlédla se po místnosti, ale nic vhodného neviděla. Žádný plášť či brnění, vůbec nic, co by zakrylo, kdo vlastně je. Navíc tam nebyly žádné další dveře kromě těch, jimiž sem přišla, a těch, které vedly ven. Její možnost volby byla jasná. Mohla použít buď schody, po kterých odešel Temný pán, nebo se vrátit zpátky do cely.

Ucítila narůstající paniku, a rychle ji potlačila. Nedokázala se přimět k návratu. Půjde tedy nahoru.

Začala stoupat do schodů.

Byla v polovině, když se otevřely dveře z nádvoří, a objevil se Hobstull. Ztuhla na schodech a přitiskla se ke zdi, doufajíc, že jsou stíny dost hluboké, aby ji skryly. Hobstull zavřel dveře a vydal se ke schodům vedoucím dolů k celám. Aniž by zvedl hlavu, přešel místnost a zmizel. Za pár minut zjistí, že je Grianne pryč. Odvrhla opatrnost a rozběhla se po schodech k temné chodbě. Rozhlížela se po známkách přítomnosti lorda Strakena, ale nic neviděla. Vklouzla do chodby a narazila na věšák, na němž viselo několik černých plášťů. Sáhla po jednom z nich, přehodila ho přes sebe a spěchala dál. Musela několikrát zahrnout, jak se chodba vinula do věže, a každou chvíli čekala, že uslyší poplach. Ale žádný se neozýval.

Konečně se dostala ke dveřím vedoucím na úzký chodníček, z něhož byl výhled na pevnost. Nyní viděla všechny hradby, pět soustředných kruhů, které postupně uzavíraly stále větší nádvoří a četné budovy.

Pashanon byl jen mlhavou, šedivou prázdnotou hluboko pod útesem, ale pevnost sama kypěla životem. Uviděla, v jak dokonalé pasti se ocitla, jak daleko by se musela dostat, aby byla v bezpečí, a propadla zoufalství. Bez pomoci své magie a s rukama spoutanýma řetězy nemohla doufat, že se dostane ven. Ani přestrojení by nestačilo, když musela projít mezi tolika démony a kontrolními stanovišti.

Musela vymyslet jiný způsob. Náhle tu možnost objevila ocelové hroty vyčnívající z hradby, aby zabránily útočníkům v jejím zlezení. Přešla o kousek dál, aby ji nezahlédli zdola. Zahákla železný kroužek, který upevňoval řetěz k okovu na jejím pravém zápěstí, za nejbližší hrot a začala jím kroutit. Okov se jí zařezával do zápěstí, až jí začala téct krev, ale se zaťatými zuby pokračovala bez ohledu na bolest. Konečně kroužek praskl.

S levým zápěstím jí to zabralo dokonce ještě kratší dobu, ale stálo ji to stejné množství krve. Přitiskla si poraněná zápěstí k hrudi, nechávajíc krev vsáknout do látky, a rozhlížela se po nějaké cestě dolů. Když žádnou neobjevila, vydala se po chodníku vedoucím kolem věže.

Ještě pořád nebyl vyhlášen poplach, což jí připadalo divné. Možná Hobstull vůbec nešel do její cely. Možná šel do cel kvůli něčemu jinému. To nevěděla.

Objevila strážní věž s padacími dveřmi a žebříkem vedoucím do dalšího podlaží. Rychle po něm slezla a objevila další padací dveře a další žebřík, po kterém také slezla. Z nádvoří pod sebou uslyšela klábosení skřetů, a odněkud z větší dálky vytí a vrčení vlčích démonů. Mezi ní a bezpečím stálo příliš mnoho nepřátel. Neměla naději mezi nimi všemi projít.

Horečně přemýšlela. Nemohla zde být nějaká podzemní cesta, nějaké tunely používané obránci,

aby se dostali z hradby na hradbu, aniž by se vystavovali nepříteli, jak tomu bylo v Tyrsisu, v jejím vlastním světě?

Sestoupila až na dno věže. Odtud se však dalo vyjít pouze ven, nebo zpátky nahoru. Zahalila se těsněji do pláště a vyšla ze dveří na nádvoří. Skřeti se hemžili všude, ale žádný z nich se na ni neobtěžoval pohlédnout. Rychle přešla otevřený prostor k nejbližším dveřím, otevřela je a vklouzla dovnitř.

Nyní byla v budově opírající se o další hradbu, v jakémsi skladišti zbraní a brnění. Prošla jím k dalším dveřím a ocitla se v klikaté chodbě, v níž se brzy beznadějně ztratila. Hledala nějaké schodiště vedoucí dolů, ale žádné nenalezla. Její plán útěku bral rychle za své.

Konečně objevila dveře vedoucí na další nádvoří. Ale tam byli všude vlčí démoni. Slídili po kořisti nebo leželi ve stínu, byly jich celé tucty, mohutných šedých zvířat s hustou hřívou kolem krku a čelistmi dost silnými, aby překously násadu kopí. Dívala se na ně jen tak dlouho, aby zvažila nebezpečí, a potom dveře rychle zavřela. Kdyby mohla použít svou magii, nedělala by si starosti. Bohužel, bez ní pro ně nebyla žádným soupeřem.

Ale jestli měla uprchnout, musela se přes to nádvoří nějak dostat. Žádná jiná cesta neexistovala.

Otevřela dveře a znovu vyhlédla ven, pátrajíc po nějakém vyvýšeném chodníku či můstku, který by ty dvě hradby spojoval. Žádný tam nebyl, přinejmenším tam, kam dohlédla.

Vzápětí se někde za ní rozlehl poplašný výkřik, následovaný duněním bubnu a hlubokým troubením rohu. Ani na okamžik nebyla na pochybách, co to znamená, a aniž by dál uvažovala, vyběhla ze dveří a rozběhla se přes nádvoří k protější hradbě.

Vlčí démoni na ni okamžitě pohlédli, ale ona jejich pohled neopětovala. Dívala se přímo před sebe, snažíc se jednat, jako by sem patřila.

Potřebovala jen pár minut.

Za ní znělo stále poplašné troubení a bubnování, a teď se všude na hradbách začali objevovat skřeti. Nezastavila se, pokoušeje se nepropadnout panice.

Dostala se ke dveřím a uchopila kliku, aby je otevřela. Byly zamčené.

Aniž by se zastavila, otočila se a vydala se k dalším dveřím. V té chvíli se už vlčí démoni dali do pohybu, jejich podezření narostlo. Jejich temné vrčení přimělo dva skřety na hradbě za ní, aby se podívali dolů na nádvoří.

Nějaký velký vlk se postavil přede dveře, k nimž se snažila dostat, a upřel na ni svůj pohled. Okamžitě se zastavila, což byla chyba. Vlk temně zavrčel, protože vycítil, že se ho bojí. Otočila se, ale cestu jí zablokovali další vlci. Na hradbách se shromažďovali další skřeti a dívali se dolů na ni.

Věděla, že skončila, pokud nepoužije svou magii.

Sáhla rychle po ovládacím límci, aby uvolnila jeho přezku, ale nemohla ji najít. Horečněji hledala, ale marně.

Vlci se přibližovali, teď už výhružně a s vyceněnými zuby a naježenými šedivými hřívami. Ten nejbližší už od ní nebyl dál než deset yardů.

Neměla na vybranou. Aby se ubránila, bude muset použít svou magii i s nasazeným ovládacím límcem.

„Haahhh!“ zavrčela na vlky a udělala rychlé ochranné gesto, které je přimělo couvnout.

Postupovala proti nim, jako by je zamýšlela potrestat, a oni, nejistí tím, co by mohla udělat, jí uvolnili cestu. Koneckonců, byla to stvoření Temného pána, a on je vycvičil k poslušnosti. Tresty byly součástí jejich výcviku. Jakkoli byli divocí, nemohli zcela ignorovat reakce, které do nich byly vtlačeny.

Její odvaha a drzost je přimrazily na místě. To už byla zpět u prvních dveří, které zkoušela, své jediné šance na útěk. Byla objevena, a pokud se do dveří nedokáže dostat, její věznitelé ji během okamžiku dopadnou.

Přestala sledovat hradby i vlky. Ignorovala křik za sebou. Přestala myslet na cokoli jiného kromě těch dveří.

Nadechla se a přivolala kouzlo Písně přání, aby jí pomohlo se osvobodit.

Ale v minutě, kdy jí začala proudit první slova tohoto kouzla, zareagoval ovládací límec oslepující bolestí, která jí svým sevřením paralyzovala hrdlo a zmrazila hlasivky. Bolest byla

okamžitá a neúprosná. Vysála z ní všechnu sílu a zmrazila jí mysl. Zachycena strašlivým sevřením ovládacího límce ztuhla a nezvučně vykřikla.

Nedokázala si pomoci jinak.

Zhroutila se na prašné nádvoří, propadajíc se do temnoty. Ztratila všechno kromě bolesti a neomylného pocitu neúspěchu, který cítila i přes narůstající tmu jako rubáš, který ji zahaloval.

Kapitola 12.

Ben Ohmsford a jeho druhové pluli na palubě Rejnočka po severovýchodní obloze nad úpatím Umrlčích hor, hledajíce městečko Taupo Rough a Kermadeca. Když najdou to první, poskytnou jim dočasný přístav, když najdou toho druhého, získají průvodce, kterého potřebovali, aby se dostali do Stridegate. V Kermadecově moci jako Maturena skalních trollů z Taupo Rough bylo poskytnout jim pomoc, kterou potřebovali v pátrání po Ard Rhys. Trollové možná cizincům ve většině situací pomáhali jen velmi neochotně, ale když se to týká Grianne Ohmsfordové, Kermadec pochopí, že jde o výjimku.

Byla noc, ale pluli čtvrtinou rychlosti, dost pomalu na to, aby mohli sledovat pohyb na zemi a horizont. Opatrnost byla nutná, protože kromě druidů je pronásledovaly i jiné věci, a všichni si byli až příliš dobře vědomi, v jak zoufalé situaci se ocitli. Měli štěstí, že unikli tvorovi, který zabil Gara Hatche a jeho Tuláky a zabil Cinnaminson, a měli rozumnou naději, že je nestopuje. Ale i když unikli jemu, kdo mohl vědět, zda po jejich stopách nebyli vysláni i další takoví. Při letu ze světa, v němž ztratili veškeré jistoty, na které kdysi spoléhali, si nemohli dovolit riskovat.

Když Cinnaminson usnula, vrátil se chlapec na palubu, s pomocí Khyber sňal těla Gara Hatche a jeho bratranců, zabalil je do přikrývek a uložil na dolní palubě k pozdějšímu pohřbení. Pak vystřídal Tagwena u kormidla. Zatímco kontroloval kurs a rychlost Rejnočka, zopakoval trpaslíkovi a elfce, co mu řekla Cinnaminson. Potom všichni chvíli mlčeli. Tagwen nabídl, že opět převezme kormidlo, aby se Pen mohl trochu vyspat, ale chlapec trval na tom, že u kormidla zůstane přes noc, pro případ, že by bylo zapotřebí jeho pilotních zkušeností. Když už měl Cinnaminson v pořádku zpátky, nechtěl riskovat, že ji v důsledku vlastní bezstarostnosti zase ztratí.

Takže šli místo toho spát Khyber a Tagwen, a Pen bděl u kormidla, dokud úsvit neozářil stěnu masivních štítů stoupající před nimi. Hvězdy a měsíc zmizely a tma ustupovala k západu. Nový den sliboval alespoň možnost něčeho lepšího a méně nebezpečného. V té chvíli už Pena pálily oči nedostatkem spánku. Když se objevil Tagwen s prostou snídaní sestávající z chleba a sýra, byl chlapec tak vděčný, že sotva dokázal promluvit. Hladově se najedl, a když navštívil Cinnaminson, aby se ujistil, že je v pořádku, odešel si lehnout.

Probudil se kolem poledne, když mu Khyber zatřásla ramenem a řekla mu, aby přišel na palubu. „Myslím, že jsme našli Taupo Rough,“ oznámila s úsměvem. „Pojď se podívat.“

Vstal a vyšel nahoru. Tam uviděl i Cinnaminson, která se probudila o pár hodin dřív. Když se zadíval přes lodní příď na krajinu před nimi, uviděl shluk tmavých kamenných budov a hradeb kupících se těsně u sebe na nízkém srázu, opírajícím svou zadní stranu o stěnu útesu protkanou jeskyněmi spojenými žebříky a chodníky. Připomínalo mu to králíkárnou, která pravděpodobně sahala stejně hluboko do hory, o kolik ji vpředu přesahuje. Po městě se pohybovali trollové všech postav a velikostí, ale zdálo se, že o přilet Rejnočka jeví jen malý zájem. Nebyla prováděna žádná obranná opatření, a podle toho, co Pen viděl, zde bylo jen málo stráží jakéhokoli druhu.

Chlapec o trollech nevěděl skoro nic. Viděl jich v životě jen pár. Jeho cesty ho nikdy nezavedly na daleký Sever, kde si jejich kmeny vybudovaly své domovy, a na jih trollové přicházeli málokdy. Měl dojem, že jednou nebo dvakrát slyšel mluvit trollským jazykem svou matku, ale nebyl si tím jist.

„Dokážeme se s nimi domluvit?“ zeptal se z náhlého popudu.

„Já jejich jazykem trochu mluvím,“ řekl Tagwen. Pokrčil rameny. „Na tom ale stejně nebude záležet, jakmile najdeme Kermadeca.“

Jestli je to Taupo Rough, a jestli je Kermadec tady, pomyslel si Pen, ale neřekl to.

Zatímco vedl loď pomalu k městečku, vybavil si to málo, co o jeho obyvatelích věděl. Trollové byli tradičně nomády, a často se stěhovali, když bylo ohroženo jejich bezpečí nebo začali být nespokojeni se svým momentálním bydlištěm. Ale protože žili zároveň v kmenech, zřídili si v oblastech, v nichž kočovali, územní hranice, a žádný z kmenů by nikdy nenapadlo vtrhnout na území jiného. Z takových chyb vznikla nejhorší z trollských válek, které však už dávno ustaly, bezprostředně po ustavení První rady druidů. Galaphil a jeho druidové považovali za svou hlavní

prioritu stabilizovat vztahy uvnitř ras. Dokázali to tak, že se stali arbitry a udržovateli míru, a získali si pověst, že jsou spravedliví a bez předsudků. Trollové, kteří byli v té době nejdivočejší a nejbojovnější z ras, přijali druidy za prostředníky s překvapujícím nadšením, snad proto, že si sami přáli ukončit kmenová krveprolití, která je tak dlouho trýznila. Trollové byli tradicionalisté, řekl Penovi jednou jeho otec. Považovali řád a poslušnost uvnitř kmenové struktury za dobré a nezbytné, a nade vše si cenili sebedisciplíny.

V Severní zemi žilo více druhů trollů, ale daleko nejpočetnější ze všech kmenů byli skalní trollové. Fyzicky větší a historicky bojovnější než ostatní kmeny, zdržovali se zásadně v Umrlčích a Kensrowských horách, protože dávali přednost horskému terénu s jeskyněmi a tunely před otevřenými tábořišti. Lesní a říční trollové byli menší velikostí i početně, a nepřesídlovali tak často jako skalní trollové. Byly mezi nimi ještě další rozdíly, ale Pen si je všechny nepamatoval. Vzpomínal si hlavně, že skalní trollové podle všeobecného mínění vyráběli nejlepší zbraně a brnění ve Čtyřzemí, a věděli, jak je používat, když byli vyprovokováni.

„Teď si nás někdo všiml,“ oznámila Khyber, a kývla směrem ke skupince trollských válečníků, která k nim přicházela.

Pen se snesl k zemi v otevřeném prostoru na jednom konci plošiny, dost daleko od městečka a jeho opevnění. Za žádnou cenu nechtěl vyvolat dojem nepřátelství. Zastavil pohonné trysky, uzavřel energetické trubky, shodil provazový žebřík a sešplhal po něm dolů, aby upevnil kotvy. Ostatní ho následovali, v čele s Tagwenem.

Trollové se k nim přiblížili, mohutní a odporní obří, jejichž kůže podobná pokožka vypadala jako brnění. Jejich zvláštní, ploché obličejy postrádaly jakýkoli výraz, ale oči měli ostré a pozorné.

Jeden z nich oslovil Tagwena hlubokými, hrdebními tóny. Nějaká otázka, pomyslel si Pen. Trpaslík pohlédl tupě na mluvčího, pak vrhl spěšný pohled na Pena. Chlapec zavrtěl hlavou. „Vy jste tvrdil, že mluvíte jejich jazykem. Tak mu něco odpovězte.“

Tagwen se srdnatě pokusil, ale to, co z něho vyšlo, znělo spíš tak, jako by se jeho žaludek nemohl shodnout s posledním jídlem. Trollové se zmateně dívali jeden na druhého.

„Prostě z toho jazyka použijte, cokoli znáte, a zeptejte se ho, jestli je tady Kermadec,“ řekla netrpělivě Khyber. „Zeptejte se, jestli jsme tady správně v Taupo Rough.“

Trpaslík tak učinil, nebo to tak aspoň vypadalo. Pen mezi vším tím blábolením zachytil slova Kermadec a Taupo Rough, a zdálo se, že uvítací výbor rovněž. Jeden z nich přikývl, pokynul jim, aby ho následovali, a zamířil zpátky k městečku. Zbývající tři zaujali místa kolem nich jako palisáda.

„Doufám, že jsme neudělali další chybu,“ zamumlala Khyber Penovi, neklidně se rozhlízejíc kolem.

Pen vzal za ruku Cinnaminson a pevně ji sevřel. Děvče se neodtáhlo, naopak se k němu přitisklo blíž. „Nevypadá to, ale to městečko je silně bráněné,“ zašeptala mu. „Většinu z toho nemůžeme vidět. Většina je ukrytá uvnitř hor. Cítím horko pecí a kováren. Cítím pohyb v zemi, vyzařující z té skály.“

Chlapec prudce vydechl. „Jsou tito trollové nepřátelé?“ zeptal se. „Jsme v nebezpečí?“

Zavrtěla hlavou. „Nemůžu říct. Ale jsou připraveni s něčím bojovat, a ať je to cokoli, mají v úmyslu to zničit, jestli se to na ně pokusí zaútočit.“

Pen přikývl. „Jestli budeme muset utéct, zůstanu u tebe.“

Neodpověděla, ale pevně mu stiskla ruku.

Prošli mohutnými kamennými hradbami, které tvořily vnější opevnění, do vlastního městečka. Trollové všech velikostí se otáčeli, aby se na ně podívali, ale hned se zase odvraceli. Jen několik málo mladých trollů, teprve sotva pět stop vysokých - ačkoli velkých v porovnání s Tagwenem - s nimi srovnalo krok a se zájmem si cizince prohlíželo. Nikdo se s nimi nepokoušel mluvit, a ani jim nijak nevyhrožoval. Cestou Pen studoval budovy a srovnával je se stavbami v jižních městech. Největší rozdíl byl v jejich konstrukci: ty zdejší byly skoro celé z masivní skály a napovídaly, že každá budova si zajišťuje vlastní obranu. Každý dům měl mohutné, železem pobité dveře a okenice, a do stěn byly vytesány střílny. Postavit takové domy vyžadovalo nepochybně spoustu práce, což se zdálo v přímém protikladu s nomádskou tradicí lidí, kteří je obývali.

„Neudělali jsme nic pro ochranu vzdušné lodě,“ zašeptala pojednou Khyber a zamračila se. Pen přikývl. „Já vím. Ale co jsme mohli dělat?“

„Poslat Tagwena napřed samotného, dokud bychom nevěděli, co můžeme očekávat,“ odvětila. „Nezachovali jsme se moc chytře.“

Pen neodpověděl. „Necítím žádné nepřátelství,“ řekla tiše Cinnaminson. „Nic nám nehrozí.“

Khyber obrátila oči v sloup, jako by naznačovala, že slepá dívka možná není tím nejlepším soudcem, ale nerozvíjela to.

Obešli roh masivní budovy připomínající spíše skladiště než obytný dům, když se před nimi objevil mohutný troll, rozpřáhl ruce a dunivým hlasem řekl jazykem trpaslíků: „Ježoune, tys našel cestu!“ Sklonil se dolů, aby trpaslíka zvedl a podržel ho před sebou v natažených rukou jako hračku. „Rád tě vidím v bezpečí a zdravého, mužíčku!“

Tagwen byl podrážděn. „Okamžitě mě postav na zem, Kermadecu. Co si sakra myslíš? Neškodila by trocha vážnosti a důstojnosti.“

Velký troll ho okamžitě postavil. „Tak dobře, omlouvám se, že jsem tě zarmoutil. Jenom jsem vyjadřoval svou radost, že tě vidím při dobrém zdraví. Nebyly to dobré časy, tam v Paranoru, Tagwene.“

„To vím taky,“ odsekl trpaslík. Pak si oficiálně odkašlal. „Nu, dovol, abych ti představil ostatní.“

Učinil tak spolu s krátkým vysvětlením, kdo jeho druhové jsou, aniž by prozradil, proč přišli všichni společně. Kermadec každému z nich pokynul. V jeho plochých rysech se nějakým způsobem odrážela radost, kterou ze setkání s nimi má. Velký muž měl v sobě cosi přesahující vše, co Pen o charakteru trollů slyšel, a on zjistil, že jejich hostitele začal mít ihned rád.

„Penderrine,“ řekl Kermadec, bera chlapcovu ruku do své. Bylo to jako potřásat si rukou s drsným kusem dřeva. „Tvá teta a já jsme velcí přátelé, přátelé od té doby, kdy se utvořil druidský řád, a já hluboce lituji toho, co se stalo. Tvá přítomnost zde naznačuje, že máš v úmyslu se ke mně připojit, abychom s tím něco udělali. Jsi nanejvýš vítán.“

Otočil se k Tagwenovi. „Ty mi teď musíš říct vše, co se stalo od našeho rozchodu v Paranoru, a já udělám totéž. Pojdte se mnou do mého domu, kde zároveň něco sníme a vypijeme. Co že jsi přiletěl vzdušnou lodí, Ježoune? Myslel jsem, že je nenávidíš.“

Když propustil trolly, kteří je sem dovedli od Rejnočka, vedl je Kermadec městem až téměř ke stěně skalního útesu, o nějž se město zády opíralo. Z této vzdálenosti viděl Pen složitou síť chodníků a žebříků, spojujících město s jeskyněmi a tunely, jimiž byl útes hustě protkán. Uslyšel také, poprvé, zvuk kladiv dopadajících na kovadliny, a ucítil pach ohňů v pecích, které je zásobovaly kovem.

Udivilo ho však, že neviděl žádný kouř nebo popel.

Zeptal se na to Kermadeca, a troll ukázal k obloze. „Zplodiny ohňů z pecí jdou do ventilačního systému, který je odvádí na opačnou stranu blízkých štítů. To pomáhá udržovat tady ve městě čistý vzduch k dýchání, a také maskovat to, co zde děláme. Nikdo nemůže zjistit, kde máme své pece, dokud se nedostane do jejich těsné blízkosti. Ty pece jsou krví našeho života. Bez pecí bychom nemohli vyrábět zbraně a kovové nástroje, které prodáváme ostatním rasám za zboží, které potřebujeme. Bez těchto pecí bychom se znovu stali tím, čím jsme byli kdysi - nájezdníky a něčím ještě horším. Kdyby se s nimi něco stalo, zůstali bychom bez prostředků obživy.“

„Co s těmi pecemi děláte, když se stěhujete na jiné místo?“ vyptával se chlapec. „Neberete si je s sebou, že ne?“

Kermadec se zasmál. „To by bylo šikovné, mladý Penderrine. Ale trochu obtížné. Ty pece jsou vestavěny přímo do skály hory. Ne, mu je uhasíme, necháme je vychladnout a zamaskujeme je. Uzavřeme také vchody, které k nim vedou. A nastavíme pasti, abychom odradili nezvané hosty. Pokud si pamatují, nikdo naše pece nikdy neobtěžoval.“

„A jsou takoví, kteří by to rádi udělali, to ti mohu sdělit,“ prohlásil Tagwen chmurně.

Kermadec ho plácl po rameni tak silně, že trpaslíka málem srazil na zem. „Kdyby mohli, Ježoune. Kdyby mohli.“

„Takže máte další pece na jiných místech?“ vyptával se dál Pen.

„Půl tuctu, a ještě víc, když budeme počítat i ty, které jsme opustili jako nebezpečné.“

Přesunujeme se často, ale naše města jsou zřízena dobře. Prostě se mezi nimi stěhujeme sem a tam, a při každé migraci si vybíráme ta, která se nám v danou chvíli zdají nejvýhodnější. Právě teď máme obavy z nezvaných hostů, a tak jsme si vybrali toto město s jeho skvělým obranným umístěním.“

Khyber se rozhlédla okolo. „Nezdá se, že byste byli až tak připraveni k obraně, kdyby na vás někdo zaútočil. Žádné stráže, žádné známky něčeho mimořádného. Prostě jsme sem s Rejnočkem přiletěli.“

„To jen proto, že jsme vás viděli už na vzdálenost pěti mil a identifikovali vaši loď jako neškodnou.“ Pohlédl na ni. „Nenechte se mýlit tím, co vidíte, Khyber Elesedilová. Udržíme hlídky ve všech směrech. Nás nikdo snadno nepřekvapí. V případě ohrožení můžeme během pár minut zmizet do jeskyní za městem, mnohem rychleji, než se k nim dokáže dostat nepřítel. Jakmile jsme uvnitř, dokážeme tam z uskladněných zásob přežít měsíce. Nebo můžeme uniknout černými únikovými tunely. A uvnitř těch jeskyní jsou také rozsáhlá opevnění, pro případ, že by útočníci pronikli až tam. Věř mi, věci nejsou vždycky takové, jaké se zdají.“

Což souhlasilo s většinou toho, s čím se na cestě do Taupo Rough střetli, takže se mu jeho hosté rozhodli dát za pravdu.

O pár minut později se ocitli v trollově velikém domě, plném jeho bratrů, sester, rodičů, prarodičů, stejně jako jejich dětí. Když dokončil představování, Kermadec vysvětlil, že trollové mají sklon bydlet společně v celých rodinách, a často tak žijí po celý svůj život. Dům, kde bydlela jeho rodina, patřil kdysi jiné rodině, ale ta rodina za ta léta ztratila dost svých členů, a tak už nepotřebovali něco tak velkého a rozlehlého. Protože se Kermadecova rodina naopak rozrostla, nabídli té druhé rodině výměnu za svůj menší dům.

Byl to zvláštní přístup k určování životních podmínek, ale zdálo se, že trollové jsou na něj zvyklí. Zdálo se, že domy nepatří jednotlivým osobám nebo rodinám, ale celé komunitě. Pen si pomyslel, že snad proto, že se skalní trollové tak často stěhovali, nebyli tolik vázaní na svůj majetek včetně domů, a proto spolu dokázali sdílet věci mnohem svobodněji.

Stále byl však zvědavý na všechny ty osoby žijící společně pod jednou střechou, a když byl obslužen studeným černým čajem, zeptal se, co určuje, jestli se nějaký člen rodiny odstěhuje. Nebo se nestěhovali? To přineslo ještě podivnější a složitější vysvětlení životního stylu trollů. Trollové, řekl Kermadec, neudržují rodinné jednotky stejným způsobem jako ostatní rasy. Trollové začínali svůj život jako děti v jedné rodině, ale často končili jako děti nebo dokonce dospělí v jiné. Když nemoc nebo smrt způsobily, že rodiče nemohli vychovávat své děti, nastoupili další rodiče. Když jsou děti nebo dospělí nespokojeni s rodinnou situací, mohou požádat o přestěhování jinam, a to je často povoleno, i když k tomu nedojde, dokud není vyvinuto poctivé úsilí příslušný konflikt urovnat.

A navíc, trollští rodiče nepovažují své děti za výlučné vlastnictví rodiny a nepřisvojují si všechnu odpovědnost za jejich výchovu. Za péči, výživu, učení a výchovu odpovídá celé město. Úspěchy a neúspěchy jsou vždycky sdíleny, rozhodnutí a prohlášení nejsou nikdy ponechána na jedné osobě. Trollské dítě začíná svůj život jako výsledek spojení dvou osob, ale dospělosti dosahuje jako výsledek úsilí mnohých.

„Nu, to zatím o společenské struktuře skalních trollů stačí, mladý Penderrine,“ prohlásil Kermadec, sedaje si naproti chlapci a jeho druhům. „Teď mi povězte všechno, co se stalo. Ježoune, ty začni. Od chvíle, kdy jsem tě v Paranoru opustil. Řekni mi všechno.“

Takže začali jeden po druhém hovořit, a každý z nich dodal další kamínek do skládačky. Tagwen hovořil o tom, jak se vydal vyhledat Penovy rodiče v Patch Run, a našel jenom Pena. Pen vyprávěl o jejich útěku před Terekem Moltem a následujícím setkání s Králem Stříbrné řeky, a o úkolu, který dostal - cestovat do zřícenin starověkého města Stridegate a na lesní ostrov Tanequilu. Pak znovu převzal štafetu Tagwen, aby vyprávěl o jejich rozhodnutí hledat pomoc v Emberenu u Ahrena Elesedila. Mnohé z toho bylo dost děsivé, zvláště vyprávění Khyber o tom, co se stalo jejímu strýci ve Struskách. Když přišla řada na Cinnaminson, aby jim řekla o stvoření, které zabilo jejího otce a bratrance na palubě Rejnočka, musela se několikrát odmlčet a uklidnit se. Ale ona i elfka prošly tou temnotou a hrůzami, aby se na konci vynořily o něco silnější než předtím, pomyslel si Pen.

Kermadec pozorně poslouchal, a když skončili, zavrtěl hlavou se směsí znechucení a nevíry. „Věděl jsem, že vaše Grianne má přílišnou víru ve svou schopnost zabránit druidům vrátit se ke své přirozenosti a svým způsobům. Ani Ard Rhys si nedokáže vždycky poradit s černými srdci a temnými úklady.“

Vzdychl. „Ale ztráta Ahrena Elessedila? Nikdy jsem si nemyslel, že se jí dožiju. Nikdy jsem si nemyslel, že by se mu mohlo cokoli stát, vzhledem k tomu, co už přežil. Byl ten nejlepší z nich, Khyber, tvůj strýc. Nejlepší z nich všech.“

Přikývla, oceňujíc jeho laskavá slova. „Cením si toho, že to říkáš.“

„A Cinnaminson.“ Otočil se ke slepé dívce. „Je mi líto smrti tvého otce, ať už k ní došlo za jakýchkoli okolností. Tvůj otec je nenahraditelná ztráta. A ty jsi projevila velikou odvahu a nesmírnou duchapřítomnost, když jsi šílenství, které jeho strávilo, přežila. Pošlu své trolly, aby tvého otce a bratrance pohřbili.“

Předklonil se. „Tak dobře. Řekli jste mi svůj příběh; dovolte mi teď, abych vám řekl svůj. Až to udělám, možná v celé záležitosti dokážeme najít smysl.“

Když opustil Tagwena v druidské Pevnosti, cestoval Kermadec pěšky na sever, a přes Streleheim do zřícenin království Černého mága. Nechtělo se mu, ale neměl žádný lepší nápad, kde začít s hledáním Grianne Ohmsfordové. Kdysi Ard Rhys doprovázel, když si chtěla na vlastní oči ověřit pověsti o zjeveních a podivných ohních uvnitř těchto zřícenin, a střetl se s přítomností něčeho neskutečně temného a zlého. Maturen si byl jist, že existuje nějaké spojení mezi tou přítomností a zmizením Ard Rhys, a doufal, že když zblízka prozkoumá místo, kde se tato přítomnost projevovala, možná objeví něco užitečného.

Byla to v každém případě dlouhá cesta, a jak Kermadec Tagwenovi otevřeně řekl, trollové k tomu, aby cestovali do Království umrlčí hlavy, potřebovali mít zatraceně dobré důvody. Kermadec byl statečný, a málokteré nebezpečí ho dokázalo odradit, ale toto bylo jedno z nich. Skalní trollové měli k zemi, kde vládl a byl zničen Černý mág, vrozený strach a nedůvěru. V té době a na tom místě totiž skalní trollové Černému mágovi sloužili, jako otroci a vojáci, aby mu pomáhali při dobývání a zotročování Čtyřzemí. Trollům trvalo mnoho let, než se z těch hrozných časů zotavili, než začali být znovu přijímáni ostatními rasami. Grianne Ohmsfordová odvedla obrovský kus práce, aby to umožnila. Jestli mohla cesta do zakázané země na oplátku pomoci jí, bude vykonána.

Nicméně, rozhodl se, že se tam nevrátí sám.

Proto cestoval nejdříve do gnómského města, ležícího pod řekou Léthé na západní hranici Ostronoží, aby našel jistého muže, o němž byl přesvědčen, že bude vědět lépe, jak se chránit proti nebezpečí, s nímž očekával, že se v těch zříceninách střetne. Ten muž se jmenoval Achen Wuhl, a byl to gnómský šaman. Byl starý, možná devadesátiletý, a šamanem byl po celý svůj život. Žil s warsty, kmenem, který migroval přes Streleheim mezi Kensrowskými a Umrlčími horami.

Kermadec se s Achenem Wuhlem setkal před dvaceti lety, když se skupina trollů, kterou vedl, dostala do kontaktu s warsty, na které právě v té chvíli útočili mutenové. Skalní trollové se většinou s Gnómy nestýkali a nevšímali si jich, protože tyto dvě rasy spolu tradičně měly spory o územní práva a migrační trasy. Ale muteny trollové nenáviděli víc než cokoli jiného. Jako pozůstatky temné magie Černého mága, bez hlasu a duše, mutenové přežívali v Ostronoží velmi podobně jako Prastvůry ve Staré slatině - tím, že kořistili z Gnómů, kteří je uctívali jako posvátné duchy.

Takže Kermadec porušil nepsané pravidlo, které trollům zakazuje se vměšovat do životů Gnómů, a jeho oddíl přišel na pomoc nešťastníkům, kteří byli vražděni a masakrováni muteny, protože se k těmto monstrům odvážili přiblížit příliš blízko ve snaze o smír. Mezi zachráněnými byly ženy a děti, a také šaman, Achen Wuhl, který od trollů přijal dar svého života se slibem, že jednoho dne tuto laskavost oplátí. Předtím Kermadec splnění tohoto slibu nežádal, a rozhodl se pro to až nyní.

Společně s Achenem Wuhlem cestovali zpátky přes Ostronoží, opatrně se vyhýbajíce jeskyním mutenů, dokud se nedostali do zřícenin Království umrlčí hlavy, na místo, kde se Grianne Ohmsfordová a on střetli s podivnými ohni a zjevením.

Aniž by se zmínil o účasti Ard Rhys, popsal Wuhlovi události jeho předchozí návštěvy. Řekl, že pátral po zdroji tohoto zjevení. Společně prohledali půdu kolem studeného a zčernalého ohniště, kde se zjevení objevilo, pátrajíce po něčem, co by odhalilo jeho zdroj. Nenašli nic. Když se blížila

noc, Kermadec navrhl, aby odtud odešli a vrátili se ráno. Ale Achen Wuhl trval na tom, aby zůstali. Jakmile bude tma, šaman se to zjevem pokusí vyvolat sám.

Kermadec cítil, že je to nebezpečný podnik, a že by to měl zarazit. Ale zoufale chtěl zjistit, co se stalo s Ard Rhys, a šaman byl jedinou nadějí, kterou měl, že toto tajemství rozluští. Achen Wuhl byl zručný a dovedný zaklínač a zkušený šaman. Nebyl by při svém úsilí neopatrný. Možná dokáže to, co Kermadec nesvedl: najde spojovací článek mezi zjevením a Ard Rhys. Ignoruje své instinkty, které ho pobízely k úprku odtud, přesvědčil Kermadec sám sebe, že je toto riziko nezbytné.

Takže spolu seděli v houstnoucí tmě, starý Gnóm a trollský Maturen, hlídající a čekající, až se něco stane. Tma padla, a nic se nestalo. Půlnoc přišla a odešla. Hory byly tiché a zdánlivě bez života.

Když zapadl měsíc a na obloze se třpytily hvězdy jako roztroušená zrnka zářivě bílého písku, starý šaman vstal. Pohybem ruky naznačil Kermadecovi, aby zůstal tam, kde je, a sám se vydal k místu, kde se posledně objevily ohně.

„Měl jsem z toho hned špatný pocit, ale mlčel jsem,“ řekl velký troll Penovi a jeho druhům. „Pořád jsem si pamatoval, jaký pocit ve mně to zjevení vyvolalo, jak temný a strašný byl jeho vzhled, a pomyslel jsem si, že by bylo lépe, kdybychom je už nikdy neviděli. Ale ten malý muž byl odhodlaný, měl odvalu. Tak jsem ho nechal jít. Myslel jsem, že je to cesta, která může vést ke tvé tetě, Pene. Myslel jsem, že bych tak mohl zjistit, kde je.“

Zavrtěl při té vzpomínce hlavou. „Achen Wuhl ty ohně roznítil okamžitě, jako by mu stačilo sáhnout někam dolů, kde byly ukryté, a povolal je ven. Ohně planuly a syčely přímo před ním, zářivé plameny, planoucí s takovou intenzitou, že jsem jejich horko cítil až tam, kde jsem opodál seděl. Slyšel jsem šamanovo mumlání, viděl jsem pohyby jeho rukou. Sledoval jsem ty plameny. V tohle jsem doufal, myslel jsem si. Konečně ji najdu.“

Ale pak ty plameny pojednou explodovaly. Jako kdyby získaly nový zdroj paliva, ačkoli kolem nebylo nic než tma. Vyšlehly vzhůru do výšky sto stop, možná víc, zářivě oranžové a žluté, praskající a syčící. Překvapilo mě to tak, až jsem se málem překotil na záda. Ale byla tam jedna zvláštní věc. Horko nebylo o nic větší. Ten oheň hořel se stejnou intenzitou při stejné teplotě jako předtím. Jako nějaké kouzlo.“

Tiše vydechl. „Z plamenů se něco natáhlo a ovinulo se kolem starce. Nevím, co to bylo. Hádám, že část toho ohně samotného. Zvedlo ho to a vtáhlo do sebe. Zmizel v okamžiku, tak rychle, že jsem sotva viděl, co se stalo. Nevydal ani hlásku. Prostě zmizel. Plameny ho pohltily. Nezbylo vůbec nic.“

Pak jsem uviděl tu tvář, tu, kterou jsme s Ard Rhys viděli kdysi. Uviděl jsem ji v tom ohni, jen na okamžik. Byla tmavá a pokroucená. Oči měla jako kočičí, jen modré a ledově studené. Ty oči prohledávaly tmu za okruhem ohně, jako by někoho lovily. Zakopl jsem, když jsem se před nimi pokoušel ukrýt. Přitiskl jsem se ke skalám, jako bych se do nich snažil vrůst. Na nic jiného jsem nepomyslel. Poháněl mě instinkt, který mě varoval, že jestli mě ta věc objeví, dopadnu jako ten stařec.

Tak jsem se ukryl. Tvář tam byla ještě chvíli, a její oči prohledávaly okolí. Pak zmizela. O sekundu později zmizely i plameny, zhroutily se do černého popela. S plameny pominulo i horko, a noc byla opět tichá a prázdná.

Zůstal jsem ještě pár minut tam, kde jsem byl, a pak jsem se zvedl, abych se rozhlédl kolem. Ve svitu hvězd bych mohl vidět, co zbylo. Nic. Vůbec nic.“

Odmlčel se a shlédl na velké ruce složené v klíně. Pen v tom tichu slyšel svůj vlastní dech.

„Byla to past,“ prohlásil Kermadec potichu. „Byla to past nalíčená na kohokoli, kdo by se odvážil pátrat po Ard Rhys. Dostala toho starce. Právě tak snadno mohla dostat mě. Vrátil jsem se do Taupo Rough sám. Na to místo se už nikdy znovu nevrátím.“

„Znamená to, že nám nepomůžeš?“ zeptal se ho Pen, netrpělivý se dovědět, kde v této záležitosti Kermadec stojí.

„Řekl jsem něco takového?“ zvolal skalní troll. „Řekl jsem, že vám nepomůžu najít ten strom, aby sis mohl vytvořit svou kouzelnou hůlku? Řekl jsem, že vám nepomohu dostat se k Ard Rhys a přivést ji zpátky ze Zapovězeného? Hloupost, mladý Penderrine! Samozřejmě vám pomohu! Kdybych vás měl donést do Stridegate a zpátky na vlastní zádech, udělám to! Všichni skalní

trollové z Taupo Rough vás ponesou, když bude zapotřebí. Dlužíme toho tvé tetě příliš mnoho, za to, že nás přivedla zpátky do Čtyřzemí. Věnovala nám důvěru a uznání navzdory všeobecnému nesouhlasu, a my za ten dar nezůstaneme dlužni. Ať ta černá srdce v Paranoru předstírají cokoli, my jsme stále ochránci Ard Rhys a znovu se postaráme o její bezpečí!“

Náhle vstal. „Ale musím si to trochu promyslet. Ta země, do které musíte jít, je nebezpečná - ne že by zbytek Čtyřzemí nebyl, když je teď Shadea a Ru úřadující Ard Rhys. Ale tohle je zrádná země sama o sobě, kvůli přítomnosti křemylů a některých dalších, co ani nemají jméno. Musíme na té cestě zajistit vaše bezpečí, totiž těch z vás, kteří se rozhodnou jít.“

Vrhl rychlý postranní pohled na Cinnaminson. „Ale na to bude čas později. Teď jezte a pijte. Pošlu hlídky, aby dávaly pozor na to, co vás stopuje, a začnu připravovat výpravu. Ale jak budeme cestovat? Nejbezpečnější je jít pěšky. Vzdušné lodě mají při překonávání těchto hor potíže. Zdejší větry jsou nepředvídatelné; mohou vzdušnou loď srazit do skal jako obtížný hmyz. Ale čas je taky důležitý, a pěší cestování je příliš pomalé.“

Ustaraně zavrtěl hlavou a zamířil ke dveřím. „Všechno to promyslím. Jestli něco potřebujete, stačí jen říct. Spousta z nás mluví jazykem trpaslíků. Dnes večer oslavíme váš bezpečný příchod.“

Pak otevřel dveře a vyšel ven.

„Nechci, abys mě tady nechal, Pene,“ řekla mu Cinnaminson, jakmile zůstali sami.

Dojedli, a Khyber a Tagwen si šli prohlédnout město. Chlapec a dívka spolu seděli v Kermadecově domě. Ostatní členové početné rodiny velkého trolla kolem nich tiše procházeli a hleděli si svého. Bylo po poledni, a Penovi se zase chtělo spát. Ale nemohl ulehnout, dokud neskončí tento rozhovor.

„Nemohu si vzít na odpovědnost, že tě zavedu do dalšího nebezpečí,“ odvětil, úmyslně potichu, aby nepřitahoval pozornost.

V její tváři se objevily bolest a úzkost. „Ta bytost, která zabila tátů, nás stále stopuje. Nezemřela tam na té louce. Půjde po nás. Když mě najde, využije mě k tomu, aby našla tebe - přesně jako předtím.“

„Tady budeš v bezpečí,“ trval na svém. „Kermadecovi muži jsou dobře ozbrojeni a toto město je dostatečně opevněno, než aby se k tobě cokoli dostalo. Ani bytost, které jsme unikli. Kromě toho nevíš, jestli po nás ještě stále jde.“

Upírala prázdné oči ve směru zvuku jeho hlasu, jako by ho skutečně mohla vidět mluvit. „Ano. Vím. Ta věc přichází.“

Vstal a přešel k otevřeným dveřím. Chvilí tam stál a uvažoval, pak se vrátil a posadil se vedle ní.

„Pošlu tě domů na palubě Rejnočka. Někdo v tomhle městě musí vědět, jak řídit vzdušnou loď. Dopraví tě zpátky do Západní země, kam si budeš přát. Kermadec to zařídí. Požádám ho, aby se postaral o tvé bezpečí.“

Dlouho na něho upřeně hleděla, jako by snad špatně slyšela, a pak pomalu zavrtěla hlavou. „Chceš se mě zbavit, Pene? Už mě ve svém životě nepotřebuješ? Myslela jsem, že říkáš, že mě máš rád. Ne, nemluv. Poslouchej. Nemůžeš mě poslat domů. Nemám domov, kam bych se mohla vrátit. Můj domov byl s tátou na palubě Rejnočka. Teď už není nikdo jiný, na kom záleží. Jenom ty. Můj domov je s tebou.“

Sklopil pohled. „Je to příliš nebezpečné.“

Natáhla se a dotkla se jeho líce. „Já vím, že se o mě bojíš. Ale to nemusíš. Jsem slepá, ale ne bezmocná. Viděls to sám. Nemusíš za mě přebírat odpovědnost. Jen mi musíš dovolit jít s tebou.“

„Když tě nechám jít se mnou, přebírám odpovědnost, ať se mi to líbí nebo ne,“ odsekl. „Nechápeš to?“

„Vím, že ti mohu být užitečná.“ Její hlas zněl zoufale, skoro plačtivě. „Potřebuješ mě! Mohu tě vést tam, kam jdeš, stejným způsobem, jako jsem tě vedla přes Lazareen a Strusky. Nikdo jiný nedokáže vidět v temnotě tak jako já. Nikdo jiný nemá můj vnitřní zrak. Mohu pomoci, Penderrine. Prosím! Nenechávej mě tady!“

„Ovšemže s námi jdeš,“ řekla Khyber Elesedilová tiše.

Elfská dívka stála ve dveřích a pozorovala je. Byli tak zabráni do svého rozhovoru, že si jejího návratu ani nevšimli.

„Khyber, nemyslím, že -“

„Nepoučuj mě, Pene. Nepotřebujeme poučovat, ona ani já. Obě máme společného něco, díky čemu dokážeme posoudit lépe, co je třeba, než ty. Obě jsme na této cestě ztratily někoho, kdo byl pro nás důležitý. Ztratily jsme část své rodiny, a tedy část nás samotných. Mohlo by nás to oslabit, ale my nedopustíme, aby se to stalo, že ne, Cinnaminson? Využijeme toho k tomu, aby nás to naopak posílilo. Žádná z nás ani na okamžik neuvažuje, že by zůstala tady. Jestli si myslíš, že já jsem lépe vybavená k tomu, abych zvládla to, co je před námi, protože používám elfeíny, nebo že Cinnaminson je méně schopná, protože její talent spočívá pouze v jejím vnitřním zraku, pak by ses nad tím měl zamyslet znovu!“

Obořila se na něho tak zhurta, že Penovi došla řeč. Pokud očekával, že s ním v této věci bude někdo souhlasit, byla v čele toho seznamu Khyber.

„Vypadni odtud, Pene,“ nařídila elfská dívka, ukazujíc ke dveřím. „Běž si najít něco na práci. Cinnaminson a já si musíme promluvit. Mezitím přemýšlej o tom, co jsem ti právě řekla. Přemýšlej o tom, jestli to, co od ní žádáš, je rozumné nebo ne. Když už budeš u toho, přemýšlej o všem, co se stalo, jestli se tedy dokážeš přenést přes všechny své tupohlavé názory.“

Byla rozzlobená, zrudlá a gestikulovala stroze a výhružně. Pen pomalu vstal a pohlédl dolů na Cinnaminson. Dívala se před sebe, z koutků očí jí prýštily slzy a stékaly jí po hladké tváři. Chtěl něco říct, ale pak se zarazil.

Když vycházel z místnosti, cítil na sobě zlostný pohled Khyber Elesedilové. Prošel domem, zachytávaje kradmé pohledy trollů, upíraje svůj zrak přímo před sebe. Když byl opět venku, zastavil se a zahleděl do prázdna, přemítaje o tom, co přesně se právě stalo.

Kapitola 13.

Na Paranor padla tma hluboká a dusivá, a druidská Pevnost byla zahalena v tichu. V sálech Pevnosti se pohybovali druidové jako duchové, zahalení v černých pláštích s kápěmi. Někteří drželi pod paží knihy nebo rukopisy na volných listech. Jiní nesli materiály ke svým úkolům, které jim byly přiděleny v zájmu druidského řádu.

Jeden nenesl nic, jen druhý plášť úhledně složený přes ruku, a vypadal tak zaměstnaně, že nevěnoval jediný pohled těm, které míjel.

Když postava v plášti vešla do místnosti, Bek Ohmsford vzhlédl a chvíli mu trvalo, než poznal, že to není vůbec žádný druid, nýbrž jeho žena. Rue Meridian přistoupila k němu a položila mu plášť na nohy.

Sklonila se k němu a zašeptala: „Doufám, že se necítíš tak špatně, jak vypadáš.“

Usmál se. Byl rozpálený a lepkavý, a na čele měl kapičky potu. „Vypadám strašně, co? Ten kořen, cos mi dala, skutečně funguje. Traunt Rowan se tady byl taky podívat, jak se mi daří.“

Řekl jsem mu, že se horečka vrátila, a je horší než předtím, a že je vysoce nakažlivá. Během sekundy byl venku. Od té doby nikdo nepřišel. Vidím, že jsi našla šaty. Neviděl tě nikdo?“

Sedla si vedle něho, naklonila se a políbila ho na čelo. „Věř mi, Beku. Jsem dost vynalézavá, když je potřeba. Prostě jsem o ně požádala. Řekla jsem tomu druidovi, kterého jsem zastavila, že bychom se tady cítili pohodlněji a spokojeněji, kdybychom byli oblečení jako oni. Kromě toho, já jsem jim lhostejná. Sledují mě zpoza rohů a prasklinami ve dveřích, to jo, ale nevěnují mi moc pozornosti. Ve skutečnosti záleží na tobě. Dokud si budou myslet, že máš v úmyslu udělat to, co po tobě chtějí, nebudeme mít potíže.“

Bek přikývl. „Po dnešním večeru pro ně budeme větší potíž, než považovali za možné. Podej mi navlhčenou roušku a ručník“

Vstala a udělala, co po ní žádal. Posadil se v posteli a začal si utírat lepkavý pot. Dalším ručníkem se pak osušil. Místnost byla plná stínů, a svíčky, které zapálil při západu slunce, je nedokázaly příliš rozptýlit. Tím lépe, pomyslel si, pro to, co zamýšleli.

„Měla jsi možnost zkontrolovat Rychlou jistotu?“

Znovu se k němu posadila a ztlumila hlas. Byl stále důvod se obávat, že by mohli být odposlouchávání. „Odpojili zadní úhlové trysky a uzamkli páku ovladače tahu. Ničeho jiného jsem si nevšimla. Předstírala jsem, že jsem nezaregistrovala ani to. Myslím, že bude lépe, když si budou myslet, že o jejich opatřeních nic nevíme. Nezbytné opravy by nám zabraly tak tři minuty. Můžeme se odtud dostat docela snadno, když budeme potřebovat.“

Dokončil mytí a utírání, vstal a začal se oblékat. Pohyboval se rychle a tiše, ohlížeje se často přes rameno ke dveřím a naslouchaje tichu, které je obklopovalo. Bylo nakažlivé, to ticho. Všechno v druidské Pevnosti se měnilo ve škálu ticha, jako kdyby zde byl zvuk nějakou nevíтанou dotěrností. Možná byl, když zde v takovém množství sídlila moc a síla, a boj o její kontrolu probíhal prostřednictvím tajných pletich a spleťtých a zákeřných klamů a podvodů.

„Nebudu litovat, až odtud vypadnu,“ řekla „Všechno tady je skličující. Jak to tvoje sestra dokáže vydržet? Přeju jí jen to nejlepší, ale nejvíc jí přeji tolik moudrosti, aby se pak rozhodla stát se někým jiným.“

„Já vím.“ Rozhlédl se. „Přál bych si mít nějakou zbraň.“

Sáhla pod svůj oděv, vytáhla dlouhý nůž a podala mu ho. „Přinesla jsem ho z lodě. Mám i své vrhací nože. Ale nemyslím, že nám budou zbraně k velkému užitku, kdybychom museli bojovat.“

Zasunul si dlouhý nůž za opasek a sáhl po druidském plášti. „Toho mladého druida jsi neviděla?“ Zavrtěla hlavou. „Ne.“

Bek jeho varovnou zprávu, kterou mu podstrčil prvního dne, pečlivě spálil, a Rue roztrousila popel po celé Pevnosti, ale stále nevěděli, kdo se je snažil varovat, a proč. Ten mladý druid věděl evidentně něco o tom, co se dělo. Možná věděl něco i o Penovi. Ale bylo příliš riskantní se snažit zjistit, kdo to je. Mohli jen čekat na jeho další krok, a on se zatím znovu neobjevil.

„Myslel jsem, že se pokusí o další kontakt.“ Bek si utáhl šerpu pláště. „Jestli riskoval potíže při

prvním kontaktu, musí nám chtít pomoci. Musí být v celé téhle záležitosti na straně mé sestry.“

„Možná, ale to neznamená, že ví, kde je, nebo co se jí stalo. Možná neví nic jiného než to, co nám řekl - že jsou za to odpovědni Shadea a'Ru a ostatní. Možná nás chtěl jen varovat.“

Bek se ustrojil, přistoupil k ní, objal ji a přitáhl blíž. „Mohla bys na mě čekat na palubě Rychlé jistoty,“ navrhl. „Tohle zvládnou sám.“

„Myslím, že o něčem podobném jsme debatovali už před dvaceti lety, ne?“ Naklonila se k němu a políbila ho na ústa. „Prostě pojďme.“

Došli ke dveřím a okamžik naslouchali. Gnomové určení k jejich střežení stáli stále v chodbě, ale po třech dnech už byli znudění. Nebude vyžadovat velké úsilí proklouznout kolem nich.

Bek se podíval na svou ženu. „Připravená?“

Přikývla a přetáhla si přes hlavu kápi pláště. On udělal totéž, pak otevřeli dveře a prošli jimi. Kouzlo jeho Písně přání už působilo, tiché mumlání, které nedoléhalo dál než k uším strážců. Účelově jim našeptávalo, aby si v myslích vytvořili určité představy. Říkalo jim, že ty postavy v pláštích opouštějící místnost jsou druidové, snadno rozeznatelní podle svých oděvů, že se s nimi nemusí obtěžovat a mohou se dívat jinam.

Samozřejmě, když se strážce podívaly zpátky, chodba byla prázdná.

Bek a Rue spěchali ke schodům vedoucím nahoru do chladné komory. Měli štěstí, že cestou nepotkali jediného druida. Když si Gnomové u dveří jejich ložnice neuvědomili, že byli oklamáni, měli slušnou naději, že dosáhnou svého cíle nepovšimnutí.

Vyšli po kamenných schodech do dalšího patra, prokluzující mezi stíny a světlem stejně nehluchně a kradmo jako lišky na lovu. Byl to nebezpečný podnik, a věděli to. V případě odhalení by už neměli žádnou šanci využít druidské magie k nalezení Pena. A co horšího, pravděpodobně by si museli cestu ven z Paranoru vybojovat, a Bek si nebyl jist, jestli by to dokázali. Jedna věc byla přežít cestu na palubě Jerle Shannary za mlada. Něco jiného bylo vyzkoušet sami sebe, když už dobrých dvacet let nebojovali ve skutečné bitvě. Teď byla špatná chvíle zjišťovat, jestli by je kouzlo Písně přání dokázalo uchránit před nebezpečnou a zkušenou Shadeou a'Ru.

Krátce a stručně, nejlepší bude nenechat se chytit.

Na vrcholu schodiště se znovu zastavili, a Bek pohledem prozkoumal kouty a chodbu. Nikde se nic nehýbalo. Celé patro vypadalo opuštěně. V tomto podlaží se nenacházely žádné ložnice, ale o kus dál bylo schodiště vedoucí do severní věže, v níž byly pokoje Ard Rhys. Shadea a'Ru bude tam.

Po chvíli se vydali chodbou ke chladné komoře. Největší nebezpečí teď spočívalo v tom, že by v té místnosti byl už někdo jiný, což by nejen zabránilo uskutečnění jejich plánu, ale museli by vysvětlit, proč tam přišli, nezvaní a bez doprovodu. To by byla obtížná situace. V nejlepším případě by byli pravděpodobně nuceni z Pevnosti uprchnout.

Štěstí jim však přálo. Když otevřeli dveře, zjistili, že je chladná komora prázdná. Rue znovu zkontrolovala chodbu, aby se ujistila, že je nikdo neviděl, a pak kývla na Beka, aby zavřel dveře. Stáli uvnitř v hlubokém tichu, a chlad pronikal i těžkou látkou druidských oděvů. Rue se chvěla zimou. Bek rychle prozkoumal místnost. Nesvítily zde žádné svíčky ani pochodně, a oni neriskovali nějaké rozsvítit. Ale vysokými okny sem pronikalo slabé světlo měsíce a hvězd, a odráželo se ve věstecké vodě v nádrži, což jim k práci stačilo.

Jejich plán nebyl komplikovaný a nevyžadoval ani moc času. Při svém prvním pokusu navázat kontakt vycítil Bek Penovu přítomnost v Umrlčích horách, ale neměl čas a příležitost polohu svého syna upřesnit. Nyní, sám a nerušený, použije své kouzlo na vodě, aby zjistil, kde přesně Pen je. Jakmile se to dozví, proklouznou Pevností k Rychlé jistotě, a vydají se na cestu, aby ho přivezli zpátky. Druidové možná zjistí, co se stalo, a pokusí se je sledovat, ale jejich plavidla se nemohla rovnat Rychlé jistotě, jež byla nejrychlejší lodí na obloze.

Zatímco Rue stála na stráž u dveří, Bek přešel k nádrži a zastavil se, shlížeje na věsteckou vodu a mapu Čtyřzemí na jejím povrchu. Voda byla klidná a nehybná, s výjimkou slabého pulzu zemské magie, křižujícího povrch podél zemských siločar. Bek jejich pohyby chvíli studoval, pak upřel pohled na Umrlčí hory a povolal Píseň přání. Udělal to rychle a tiše, zaměřuje své kouzlo do té oblasti vody, kde předchozího dne ucítil Pena. Udržoval své soustředění, zatímco jeho kouzlo pronikalo hluboko do nádrže.

Trvalo mu to jen pár okamžiků. Jeho spojem se synem bylo silné, zrozené z již staletí trvajících magického spojem v jejich rodu, a objevil ho skoro okamžitě. Podíval se blíže, zužuje oblast svého pátrání, zapamatoval si to místo a stáhl kouzlo zpátky.

Počkal, až se věstecká voda znovu uklidní, a pak odstoupil od nádrže, obrátil se k Rue a přikývl.

Spolu vyšli na chodbu a vydali se zpátky ke schodům. Nikdo nepromluvil, protože nechtěli narušit to hluboké ticho, nechtějící riskovat, že se prozradí. Promluví si, až budou na palubě Rychlé jistoty a bezpečně pryč odtud.

Tiše jako kočky sestupovali po prastarých kamenných schodech dolů k chodbě pod sebou, osvětlené loučemi, co chvíli se zastavují a naslouchají.

V okamžiku, kdy vyšli ze schodiště do chodby, na ně však dopadla těžká, kovem protkaná síť a přišpendlila je k podlaze. Všude kolem nich se objevily tucty Gnómů s nataženými a odjištěnými kušemi.

Po zbytek dne Pen prozkoumával město skalních trollů. Byl tak unavený, že stěží udržel otevřené oči, ale nemohl spát kvůli své hádce s Cinnaminson. Prudká reakce Khyber ho skutečně znepokojila. Jednou nebo dvakrát ho napadlo se vrátit do domu a vyříkat si to s ní, ale prostě se k tomu nedokázal přimět. Cítil se v rozpacích a ublíženě, částečně proto, že to nechápal, ale hlavně proto, že se to stalo před Cinnaminson.

Přinutil se proto zůstat venku, dokud nezačala večerní slavnost, uvítání uchystané pro ně obyvateli města, oslava s hudbou a zpěvem, což si dosud s trolly nikdy nespojoval. Ale ta hudba, vyluzovaná z píšťal, bubnů a podivného strunného nástroje nazývaného fiola, a ten tanec, energický a silácký, ho dostatečně vyvedly z jeho ponuré nálady, takže v době, kdy snědl dva talíře docela dobrého jídla a vypil několik pint velmi silného světlého piva, se už zase cítil docela dobře.

Dokonce se zúčastnil tance, pobídnut Kermadecem a podpořen účinky piva. Tančil s těmi, kdo byli nejbližší - muži, ženami i dětmi - protože se zdálo, že trollové netancují v párech, a když skončil, zjistil, že má zase jasnou hlavu a je šťastný.

Cinnaminson se objevila s ostatními z jejich malé skupinky, a během večere seděla s ním, a dokonce si s ním i krátce zatančila, ale on celou dobu nedokázal najít ta správná slova, takže spolu moc nehovořili. Tagwen byl nejdříve stejně nemluvný jako vždycky, ale po pár pivech pozoruhodně rozvázal. Khyber se usmívala, tleskala a mluvila s Penem tak přívětivě, jako by k jejich nedávné konfrontaci nikdy nedošlo.

Až když večer pokročil a jemu oči ztěžkly tak, že se obával, že padne, jestli nepůjde brzy spát, přešla mladá elfka k němu a posadila se vedle něho. V té chvíli byl sám, popíjel pivo, poslouchal hudbu a sledoval tanec trollů ve světle ohně. Připadalo mu, že trollové mají nevyčerpatelnou zásobu energie.

„Předtím jsem na tebe vyjela až příliš,“ řekla, pokládajíc svou ruku na jeho. „Nechtěla jsem tě peskovat. Byla jsem v té chvíli rozčilená. Prostě jsem předpokládala, že jsi podstatu problému pochopil, ale když jsem o tom později přemýšlela, uvědomila jsem si, že ne.“

Pohlédl na ni. „Jakého problému?“

„Když ti to řeknu, musíš mi slíbit, že si to necháš pro sebe. Slibuješ?“

Přikývl. „Tak dobře.“

„Když jsem tě slyšela, jak říkáš Cinnaminson, že s námi nemůže jít, pomyslela jsem si, jak necitlivý jsi k její situaci. Tys to ale viděl prostým rozumem. Kdyby šla, ocitla by se znovu v nebezpečí, a toho jsi ji chtěl uchránit. Já jsem to viděla jejíma očima: odhazoval jsi ji jako neužitečnou, která už nestojí za to, aby byla součástí tvého života. Ona tě miluje, Penderine. Upozorňovala jsem tě na to, ale tys mi zřejmě nevěnoval pozornost. Přivolal sis to sám, když jsi jí věnoval tolik času na palubě lodě.“

Okamžitě se naježil. „Neříkal jsem nic, co jsem nemyslel vážně! Ale stejně, nevím -“

Zvedla varovně ruku. „Neříkej nic víc, dokud mě nevyslechněš. Ty skutečně nechápeš. Kdybys chápal, nemluvili bychom spolu teď. Tak poslouchej. Co myslíš, že se s ní stalo, když to monstrum zabilo jejího otce a ty druhé dva? Myslíš, že ji ta věc nechala na pokoji? Myslíš, že ji jen využila k vystopování tebe? Bylo dost zlé, že musela ležet svázaná a bezmocná na dolní palubě a slyšet výkřiky svého otce a bratranců, když umírali. To by bylo pro jiného dost velké trauma na celý život.“

Tím to ale neskončilo.“

Ztuhl. „Co to říkáš?“

Upřela na něho tmavé oči. „Říkám, že trpěla tři dny sama s tím monstrem, a tomu nestačilo, že využívalo její dar nočního vidění. Využívalo ji i k jiným věcem, což tebe nikdy nenapadlo. Ta věc, která ji zajala, nemá sebemenší výčitky, když vidí jiné trpět. Má to ráda. Líbí se jí působit bolest. Všechny druhy bolesti.“

Hleděl na ni s vytřeštěnýma očima. Pokusil se něco říct, ale slova mu uvázla v hrdle. Proběhla jím vlna nevolnosti.

„Takže teď se považuje za špatnou a opovrženíhodnou.“ Khyber z něho nespouštěla pohled. „Když jí říkáš, že s tebou už nemůže jít, pokládá to za potvrzení toho, co si už o sobě sama myslí - že je bezcenná, že ji nikdo nemůže milovat. Nezáleží na tom, že ty to nevíš, protože si to nechala pro sebe. Stačí, že to ví ona.“

Pen pohlédl do tmy, naplněn náhlým vztekem, naplněn potřebou pomsty za to, co se stalo, ale neschopen v této chvíli ničeho jiného než sedět a zuřit. Představy, které se mu honily myslí, byly tak strašné, že je nedokázal unést. „Neuvědomil jsem si, jak ji zraňuji,“ řekl tiše. „Nevěděl jsem to.“

Stiskla mu ruku. „Byla bych raději, kdybys to stále nevěděl. Kéž bych ti to nemusela říct. Ale ty to děvče máš pořád rád, že? Takže musíš vědět, co se jí stalo, abys dokázal pochopit, čím prošla. Je křehká ve smyslu, který nechápeš. Možná má vnitřní zrak, ale ten není dostatečnou ochranou, a nedokáže ji smířit se ztrátou její rodiny. Její otec, ať byl jakkoli špatný, ji miloval, a ona milovala jeho. Byl jí oporou, když toho na ni bylo příliš. Kdo jí takovou oporu nabídne teď?“

„Já,“ řekl okamžitě.

„Pak ji nemůžeš nechat tady,“ řekla Khyber prudce. „Takhle jí bezpečí nezajistíš, Pene. Já vím, že je nebezpečné vzít ji s sebou, ale nechat ji tady je ještě horší.“

Mlčky hleděli jeden na druhého. V pozadí zněly hudba a zpěv trollů, odrážející se ozvěnou o skalní stěny útesu. Penovi bylo do pláče, ale slzy nepřicházely.

„Řeknu jí, že může jít s námi,“ řekl konečně. „Řeknu jí, že jsem se mýlil; že ji potřebujeme.“

Přikývla. „Dej si pozor na to, co říkáš a jak. Nelíbilo by se jí, že jsem ti řekla, co se stalo. Pravděpodobně ti to chce jednoho dne říct sama.“

Teď přikývl on. „Děkuji ti, Khyber. Děkuji ti, žeš mi to řekla. Děkuji ti, žeš mě nenechala udělat chybu, kterou bych nemohl napravit.“

Vstala a podívala se na něho. „Udělala jsem jen to, co jsem považovala za důležité, Pene, ale musím ti říct, že z toho nejsem moc nadšena“

Otočila se a odešla.

Na tichý příkaz Shadey a'Ru odstranili Gnomové těžkou síť, svázali Beka Ohmsforda a dal mu roubík. Byl by mohl bojovat nebo použít magii, ale bál se, že kdyby to udělal, zabili by Rue. Naplněn hořkostí ze zklamání se nechal zajmout bez boje.

„Nejste ani z poloviny tak chytrý, jak jsem si myslela,“ řekla mu, zatímco ho Gnomové odnášeli dolů do sklepení Pevnosti. „Věděla jsem o vašem kontaktu se synem už v té chvíli, kdy k němu došlo. Bylo nemožné to přehlédnout. Věděla jsem také, že jste dnes dopoledne předstíral, že jste nemocný, a že se vrátíte do chladné komory, abyste znovu použil věšteckou vodu, když k tomu dostanete šanci. Tak jsem vám ji poskytla.“

Naklonila se nad ním a lehce ho klepla po nose, posměšné gesto, kterého se nemohl nevšimnout. „Z toho prvního kontaktu jste nemohl jasně určit, kde Penderrin je; to jsem pochopila hned. Takže jsem věděla, že se budete chtít vrátit a zkusit to znovu. Nějak jste nás odhalil, že? Pravděpodobně se nějak prozradil Traunt Rowan. Postrádá šikovnost nutnou k tomu, aby oklamal někoho tak vnímavého a zkušeného, jako jste vy. Je to zklamání, ale ne zcela neočekávané. Přinejmenším já jsem věděla dost, abych nedůvěřovala tomu, že jste přijal jeho vysvětlení. Věděla jsem dost, abych ve vás mohla číst, stejně jako vy jste si musel přečíst jeho.“

Odmlčela se, dívajíc se přímo před sebe do tmy. Držela krok se strážemi, které ho nesly. Z jejího kroku vyčetli sílu a odhodlání. Vypadala větší a širší v ramenou, než si vzpomínal, a vyzařovala z ní sebedůvěra napovídající, že dokáže stejně dobře zacházet se zbraněmi jako se slovy. Nevěděl, co jeho sestra udělala, že si ji tak zneprátelila, ale Shadea a'Ru byla strašný nepřítel.

„Z vašeho syna se vyklubal všetečný chlapec, Beku,“ pokračovala po chvíli, „ale ne víc než Tagwen a ti ostatní, kteří se k němu při hledání vaší sestry připojili. Učinila jsem příslušné kroky, abych to jejich pátrání ukončila, ale až doposud mi dokázali unikat. Stopovala jsem je celou cestu z Patch Run do elfského města Emberen, a odtud na východ do Lazareenu. Pak jsem je ztratila Ale nyní, díky vám, vím přesně, kde jsou.“

Usmála se na něho, vychutnávajíc temný výraz jeho tváře. „Och, vy chcete vědět, jak to vím, když jsem nebyla v chladné komoře s vámi? Protože jsem vaši noční návštěvu očekávala, označila jsem věsteckou vodu svým vlastním malým kouzlem, ještě předtím, než jste s ní začal pracovat vy. Takže mi ta voda odhalí přesně to, co odhalila vám. Očekávám, že se tak o vašem synovi dozvím všechno, co potřebuji. Pak ho najdu a vypořádám se s ním.“

Bek ji poslouchal s rostoucím zoufalstvím, uvědomuje si, jakého naprostého hlupáka z něho udělali, že vykonal přesně to, co od něho Shadea v první řadě chtěla. A teď byl vězeň, neschopen udělat vůbec nic, aby pomohl Penovi nebo své sestře. Ale aspoň byli oba naživu, jak mohl předpokládat z toho, co mu právě řekla. Mohl také předpokládat, že se to pokusí změnit.

Pokračovali v cestě dolů, dokud neucítil vlhko a chlad hlubokého podzemí. Někde nedaleko slyšel tekoucí vodu. Teplo druidského ohně tady chybělo, jako kdyby tato část Pevnosti ležela daleko od zemí vyhřívaného středu.

Konečně přišli do chodby lemované těžkými dveřmi, uzavřenými železnými závorami. Jeho vězňatelé jedny z nich otevřeli a vstrčili ho do malé místnosti za nimi. Byly tam dřevěná postel, sláma a vědro. Podlaha, strop i stěny byly hrubé a nerovné, vyhloubené ve skalním podloží.

Uvolnili mu ruce a nohy, ale roubík mu nechali.

„Vytáhněte mu ten roubík, až odejdu,“ řekla Shadea. „Ale nejdřív poslouchejte, co vám musím říct, Beku. Chovejte se slušně, a možná odtud vyjdete živý. Vaši milovanou ženu zavřu odděleně, velice daleko od vás, kde ji tak snadno nenajdete. Víím, že vás kamenné zdi a železné dveře nezadrží, ale ji ano. Jestli se pokusíte uprchnout, jestli si vaše strážé budou jen myslet, že se pokoušíte uprchnout, bude okamžitě zabita. Rozumíte?“

Bek beze slova přikývl.

„Tito strážníci budou stát v každém podlaží vedoucím nahoru, u každých dveří, a budou navzájem v pravidelném spojení. Jestliže někdo neodpoví, bude to konec vašich nadějí, že svou ženu znovu uvidíte. Chovejte se slušně, a vy a vaše rodina to možná přežijete.“

Pokynula Gnómům, aby vyšli ven, a sama je následovala. Zavřela za sebou dveře a zastrčila závoru.

Bek Ohmsford zůstal sám ve tmě a naslouchal jejich vzdalujícím se krokům. Jednou věcí si byl jist. Bez ohledu na to, co mu Shadea a Ru řekla, věděl, že jestli nenajde nějakou cestu, jak se odtud dostat sám, nedostane se odtud vůbec.

Kapitola 14.

„Přemýšlel jsem o tom, co jsem ti včera řekl,“ řekl Pen, sedaje si vedle Cinnaminson. Bylo poledne, a on ji hledal už skoro hodinu.

Dívala se přímo před sebe, zatímco si prsty hrála s vlákny jemné šerpy, kterou spřádala na malém ručním stavu. Jak dokázala odlišit jednu barvu od druhé, bylo pro něho záhadou, ale podle dohotovené části šerpy s tím neměla žádné potíže.

„Mluvil jsem, aniž bych si dobře rozmyslel, co říkám,“ pokračoval, hledaje v její tváři nějakou reakci. „Ptala ses, jestli tě mám ještě rád, a já mám. Proto jsem tak rychle řekl, že nemůžeš jít s námi. Měl jsem o tebe strach.“

Stále nic neříkala. Seděli vysoko v jakémsi amfiteátru nazývaném shromaždiště, který se používal při volbách Maturena, pro hudební produkce při různých oslavách a festivalech, a pro schůze celé populace, když bylo třeba učinit rozhodnutí, které mohlo mít dopad na celé město. Amfiteátr byl na jižním konci města, obklopený kamennými zdmi a jedlemi, oáza klidu v jinak rušné komunitě.

Teď byl opuštěný, až na ně dva.

Pen vzdychl. „Chtěl bych, abys zapoměla na vše, co jsem řekl. Zachránila jsi nám životy v Lazareenu, když nás pronásledoval Galaphil. Znovu jsi nás uchránila před nebezpečím ve Struskách. Dokázala jsi tedy svou cenu, a já nemám právo ji teď začít zpochybňovat. Nemám žádné právo ti říkat, co máš dělat. Můžeš se rozhodnout sama.“

„Ty jsi mluvil s Khyber?“ zeptala se tiše.

„Přemýšlel jsem o tom, co řekla,“ odpověděl, vyhýbaje se té otázce. „Byla na mě tak rozzlobená. Chvilí mi trvalo, než jsem to pochopil.“ Prohrábl si rudé vlasy. „Nevěděl jsem, proč byla tak rozzlobená, dokud jsem o tom nějaký čas nepřemýšlel.“

Pokračovala v předení, hladce a přesně pohybujíc prsty, protahujíc pomocí člunku barevná vlákna. Čekal, nevěda, co dalšího říct, a obával se, že už řekl stejně příliš mnoho.

„Budu tedy teď mít tvou podporu?“ zeptala se konečně.

„Ano.“

„Chceš, abych šla s tebou? Ty, osobně?!“ „Ano, chci.“

„Proč? Řekni mi to, Penderrine. Proč chceš, abych šla s tebou?“

Zaváhal. „Nechci, abychom do toho zatahovali nás dva.“

„Ale my to musíme udělat. Bylo tomu tak od prvního dne, kdy jsme se setkali. To nevíš?“

Přikývl. „Myslím, že ano. Jen jsem to nechtěl použít jako důvod, proč bys měla jít. Ale je to důvod. Chci, abys šla, protože chci, abys byla se mnou. Nechci, abys byla kdekoli jinde než se mnou.“

Přestala tkát. Prsty jí znehybněly, celé tělo jí ztuhlo. V tomto okamžiku ji viděl jakoby zachycenou na nějakém obraze, portrétu tak úžasné krásy a hloubky, že si ji nedokázal představit jinak. Z toho pohledu ho až zabolelo u srdce. Chtěl pro ni v tu chvíli udělat všechno na světě.

Aniž by k němu vzhledla, natáhla k němu pravou ruku a položila ji lehce jako peříčko na jeho. „Pak tedy půjdu.“

Začala znovu tkát, věnujíc pozornost své práci. Chvilí se na ni nerozhodně díval. Chtěl ještě něco říct, ale pak ten nápad zavrhl. Bylo lépe nechat to tak, jak bylo.

Vstal. „Myslím, že bych se měl jít podívat, jak to vypadá s Rejnočkem teď, když ho přemístili z pláně. Vyhledám tě později.“

Přikývla a on sešel dolů po stupních amfiteátru a vyšel na ulici. Prošel městem k jižním branám a pak zpátky k útesům, dokud se nedostal do mělké soutěsky, do níž zatáhli Rejnočka, aby ho ukryli před nežádoucími pohledy. Při tom všem nemyslel ve skutečnosti na nic jiného než na Cinnaminson. Vzpomínal na její tvář, její tělo, její hlas, její slova, její vůni, pohyby jejích rukou, když tkala jemnou šerpu.

O dvě hodiny později o ní přemýšlel ještě stále, šťastně omámený směsí snů a vzpomínek, jež mu poskytla první skutečný klid a mír v duši po mnoha dnech, když pojednou začala trollská stráž

troubit na poplach.

Khyber Elesedilová stála s Tagwenem před Kermadecovým domem a poslouchala trpaslíka, který jí vyprávěl o zvláštnostech trollského života, když vtom se rozezněly rohy a bubny. Jejich zvuk byl v té chvíli tak neočekávaný a hlasitý, že oba polekaně vyskočili.

„Co je to?“ vypravila ze sebe konečně Khyber.

Tagwen zavrtěl hlavou, potahuje se zuřivě za vousy. „Nevím. Nějaké varování?“

Všude se začali rojit trollové, muži, ženy i děti, celé rodiny a domácnosti, vybíhající z budov a spěchající ulicemi s cílevědomostí, která napovídala, že oni ty zvuky chápou dokonale. Po chvíli Khyber v jejich pohybu rozeznala určitý systém, který jí napověděl, co se děje. Ženy a děti se stahovaly k útesům. Ty největší nesly ty nejmenší jako kroutící se uzlíčky. Nic s sebou nenesly, ani náradí, ani náhradní oděvy. Pohybovaly se rychle bez jakéhokoli váhání nebo přemýšlení o tom, co dělají, ale nebudily přitom dojem panického spěchu.

Cvičí to často, pomyslela si Khyber.

Muži se pohybovali opačným směrem, k hradbám, bránám a baštám, které sloužily jako ochrana a opevnění. Někteří z nich měli drátěné košile nebo plátové brnění. Všichni měli zbraně. Člověk nemusel být génius, aby si spočítal, co se děje.

Khyber se vrhla do domu pro svůj krátký meč. Když se opět vynořila, stál s Tagwenem Kermadec, velký a mohutný ve své železné přilbě a drátěné košili s ramenními chrániči.

„Útočí na nás,“ oznámil suše. Takhle ho předtím mluvit neslyšela. Všechna jeho srdečnost a otevřenost pominula, jeho hlas byl nyní hrozivý a drsný hněvem. „Od jihu letí vzdušné lodě s druidskými insigniemi. Důvod jejich návštěvy si dokážeme představit.“

Khyber si připjala svůj meč, a ucítila uklidňující přítomnost elfeínů v kapse tuniky. Nevěděla, jestli je bude muset použít, ale chtěla být připravena. Pohlédla na Tagwena, který neměl žádnou zbraň, a potom zpátky na Kermadeca. „Jak nás našli?“

Skalní troll zavrtěl velkou hlavou. „Nemám tušení. Druidové dokáží najít kohokoli, když si to usmyslí. Nemyslím, že vás sledovali. Kdyby ano, byli by tady dřív. Myslím, že vás objevili jiným způsobem.“

Otočil se, aby vydal rozkazy četě trollských válečníků, která procházela kolem. Město rozvířil pohyb, působící dojmem organizovaného chaosu.

„Připravujeme přivítání nezvaných hostů,“ řekl, obraceje se opět k nim a přecházeje do jazyka trpaslíků. „Nezaútočíme na ně, dokud si nevyslechneme, co nám chtějí. Necháme je nejdříve promluvit.“

„Možná jsou to přátelé,“ nadhodila Khyber nadějeplně, čímž si vysloužila jen Tagwenovo opovržlivé odfrknutí.

„Na to je těch lodí trochu moc,“ řekl Kermadec. „Kdyby to byli přátelé, přiletí v jedné lodi, a ne v tuctu. Poslali by napřed zástupce, aby nám sdělil jejich úmysly. Ne, je to útočná síla, která sem přišla za určitým konkrétním cílem.“ Rozhlédl se. „Kde je mladý Penderrin a to děvče?“

Khyber pohlédla na Tagwena. Trpaslík zavrtěl hlavou. Nikdo neměl tušení.

Kermadec vrhl rychlý pohled na oblohu. „Teď je příliš pozdě je hledat. Pojdte se mnou! Pospěšte si!“

Při zvuku válečných rohů a bubnů seskočil Pen z paluby Rejnočka na zem a dal se do běhu. Nemusel dlouho uvažovat, co dělá a kam běží. Nechal Cinnaminson v amfiteátru. Možná je tam pořád, sama a nechráněná. Nebude vědět, co se děje. Nebude vědět, kam utíkat.

Proběhl jižními branami právě ve chvíli, když se zavíraly, a protlačil se mezi houfem trollských válečníků. I ulice města byly plné trollů spěchajících k hradbám. Pen kolem nich proklouzl a spěchal k amfiteátru a k Cinnaminson. Kolem něho se ozývaly výkřiky, které mu potvrdily to, co už instinktivně věděl, na město někdo útočil. Byl by rád našel Khyber nebo Tagwena, aby se dověděl víc, ale bude je muset vyhledat později. Nejdříve musel najít Cinnaminson.

Dostal se do postranní ulice, skoro opuštěné a vedoucí přímo k jeho cíli. Teď běžel ze všech sil, zrudlý námahou v tom horku, a v mysli mu znělo varování. Neztrat' ji! Nedopust', aby se jí něco stalo!

Před ním se objevily stěny amfiteátru. Nikde nebylo ani známky života. Možná se už dostala

ven. Možná pro ni už někdo přišel. Ohlédl se přes rameno k hradbám, kde trollové zaujímali pozice na baštách a v bránách. Zdálo se, že ústředním bodem obrany budou brány, jimiž právě prošel, obrácené k jihu do širokého průchodu mezi Břítvinami na západě a Umrličími horami na východě. Důvod mu byl okamžitě jasný, jakmile se podíval na oblohu. Obzor zaplňoval tucet černých válečných lodí, letících průrvou přímo k Taupo Rough.

„Proboha,“ vydechl se strachem, vrhaje se do tunelu vedoucího do amfiteátru, a málem se srazil s Cinnaminson přicházející z druhého konce. Šla opatrně podél stěny a zakrývala si uši před zvuky rohů a bubnů.

„Cinnaminson!“ vykřikl a přitiskl ji k sobě.

„Pene!“ vydechla a zabořila mu tvář do ramene. Její tkalcovský stav a příze zmizely, a on cítil její bušící srdce. „Nemohla jsem najít cestu ven. Ty zvuky mě zmátly. Bylo to na mě příliš.“

„Už je to dobré,“ řekl, hladě ji po vlasech. Rychle, přerývaně oddechovala. „Vezmu tě zpátky k ostatním. Museli se ukrýt do hor. Obloha je plná druidských válečných lodí, hned před hradbami. Musíme jít. Můžeš jít?“

Přikývla na jeho rameni, pak k němu zvedla tvář. „Věděla jsem, že pro mě přijdeš.“

Z náhlého popudu ji políbil. „Vždy pro tebe přijdu. Vždy. Pojďme!“

Spěšně prošli tunelem. Když však dorazili na konec, Pen se prudce zastavil a zatlačil ji zpět do stínu.

Jedna z druidských vzdušných lodí se vznášela před hradbou přímo naproti jejich ukrytu. Kdyby chtěli uniknout, museli by přejít otevřené prostranství, kde by byli rychle zpozorováni.

Pen se nervózně kousal do rtu. Byli v pasti.

Khyber Elessedilová se krčila s Tagwenem na střeše nějaké budovy asi padesát yardů od jižních bran. Oba na sobě měli těsně utažené černé pláště a na hlavách kápě. Ukrývali se za zídou fasády a sledovali, co se bude dít.

Kermadec stál na baštách nad jižními branami, obklopený četou mohutných trollů v brnění a přilbách s ozdobnými hřebeny. Maturen sledoval, jak se druidské vzdušné lodě - jejich vlajky byly nyní jasně viditelné - řadí do linie podél vnější hradby, výhružné černé trupy, visící nad městem jako dravci. Z postavení, které zaujaly, vyzařovala zcela zjevná arogance, jako kdyby pohrdaly vším, o co by se trollové proti nim mohli pokusit. Nepokusily se jakkoli naznačit, že se jedná o přátelskou návštěvu. Kermadec měl pravdu. Druidové přišli vyhrožovat.

Čelní vzdušná loď klesla skoro až k zemi, a po provazovém žebříku sešplhal nějaký druid a vykročil kupředu. Byl to velký muž, a když se přiblížil, odhodil nazad svou kápi, aby odhalil tvář.

„Traunt Rowan,“ zašeptal Tagwen Khyber. „Jeden ze Shadeiny bandy.“

Sledovala, jak Jižan došel skoro až k bránám, než se zastavil a upřel pohled na trolly stojící nahoře.

„Kermadec?“ zvolal. Jeho hlas byl v náhlém tichu jasně slyšitelný.

„Tady jsem, Traunte Rowane,“ odpověděl Maturen. „Otevřete nám brány.“ „To nemám v úmyslu.“

„Vyveďte tedy ven toho chlapce, Pena Ohmsforda, a nemusíte je otvírat. Ti ostatní mohou zůstat, jestli je chcete.“

„Jsi smělý člověk, když přicházíš jako cizinec do naší země a vznášíš nějaké požadavky.“ Kermadecův hlas zněl úmyslně ostře. „Možná by ses měl zamyslet nad tím, kde stojíš, než řekneš cokoli dalšího.“

„Je tady ten chlapec?“

„Jaký chlapec?“

Druid okamžik mlčel. Pak řekl: „Jsi hlupák, když nás vyzýváš, Kermadecu.“

„Jediný hlupák je ten, kdo slouží Shadee a'Ru. Jediný hlupák je ten, který zradil Ard Rhys způsobem tak podlým a neospravedlnitelným, že to určitě povede k jeho zničení. Nevyhrožuj mi, Traunte Rowane! Nevyhrožuj trollům z Taupo Rough! Byli jsme obránci druidů skoro dvacet let, před tímto temným časem vaší historie, a jednoho dne se obránci druidů staneme opět. Víme toho o vás dost, abychom vás mohli vyzvat, pokud bude zapotřebí. Otočte své lodě a leťte odtud, dokud ještě můžete. Nemylte se v tom, kde jste.“

Traunt Rowan si založil ruce na prsou. „Máme rodiče toho chlapce, Kermadecu. Víme, že je Ahren Elesedil mrtvý. Nemáš nikoho, kdo bude v tomhle stát při tobě. Jsi sám.“

Khyber a Tagwen si vyměnili rychlý, šokovaný pohled. Druidové mají Beka Ohmsforda a jeho ženu? Jak se to stalo?

„Lže!“ zasyčel Tagwen.

„Sám?“ Kermadec se rozesmál. „Trollové jsou vždycky sami. Na tuto životní podmínku jsme nejen zvyklí, ale dokonce jí dáváme přednost. Tvoje hrozby nás neděsí. Když máte rodiče, nepotřebujete toho chlapce, ne? Nemohou vám dát rodiče vše, co potřebujete? Co vlastně potřebujete, mimochodem? Co vám může poskytnout ten chlapec, co jeho rodiče nemohou? Mluvíš, jak kdybys to věděl, ale já si myslím, že to ve skutečnosti nevíš. Vysvětli to, a já se dám možná přesvědčit.“

Traunt Rowan stál na trávníku, nehybný, temný a osamělý. Hněv z něho vyzařoval jako horko. „Srovnáme vaše město se zemí a všechny vás zabijeme, Kermadecu, jestli nám budete klást odpor. Tak znějí moje rozkazy. Přivezl jsem Gnómy, aby tyto rozkazy provedli. Přivezl jsem i muteny. Přeješ si zánik svého města a lidu? To máš v úmyslu?“

Zdálo se, že o tom Kermadec přemýšlí. „Já, Traunte Rowane,“ řekl konečně, a v jeho hlasu zněla temná hrozba, „mám v úmyslu vidět tebe, tvé nájezdníky a tvé vzdušné lodě pohlčené plameny podsvětí, které vás zplodilo.“

Mávl rukou. Z města okamžitě vylétlo mračno ohnivých šípů a dopadlo na rovinku před hradbami. Ta v příštím okamžiku vzplanula ohněm, který se rychle šířil. Plameny šlehaly tak vysoko, že zachvátily jednu ze vzdušných lodí. Oheň se rychle šířil po celém trupu. Vzdušná loď rázem ztěžkla. Pokusila se pošetile uniknout vzhůru, pak se otřásla, vybuchla, a její trosky se zřítily na zčernalou zem.

Ostatní vzdušné lodě začaly rychle couvat a stoupat, aby unikly z dosahu plamenů. Traunt Rowan se chránil druidským kouzlem. Nyní také ustupoval, vyhýbaje se pokud možno plamenům. Černý plášť kolem něho vířil v horkém vzduchu. Dostal se k provazovému žebříku a začal šplhat nahoru.

Trollové z Taupo Rough nyní na vzdušné lodě zaútočili katapulty. Dřevěné stroje byly umístěny všude podél hradeb, a jejich vidlice vrhaly ohromné balvany se smrtící přesností. Několik jich našlo své cíle, drtíce trupy a plachty a zanechávající po sobě zející díry a rozšklebené trhliny ve dřevě a látce. Jeden zasáhl stěžeň, a ten se zhroutil na palubu. Vzdušná loď se dostala do rotace, která ji vyřadila z boje.

Gnomové na lodích palbu opětovali z kuší a praků, plníce oblohu mračnem smrtících střel. Ale šípy a kameny dopadaly neškodně, odrážejíce se od těžkých brnění a kamenných hradeb, a způsobující dobře chráněným trollům jen malé škody.

Na okamžik se zdálo, že bitva skončila ještě dříve, než začala. Skoro celý jižní konec roviny byl v jednom ohni. Druidské vzdušné lodě byly na ústupu, ty, které už nepohltily kouř a plameny. Traunt Rowan zmizel s nimi.

Ale Kermadec už sestupoval z bašty a signalizoval svým mužům, aby učinili totéž. Po skupinách se začali stahovat přes město směrem k útesům. Khyber a Tagwen slezli ze svého úkrytu, vrhající úzkostlivé pohledy na rovinu. Právě se dostali dolů, když za nimi přišel Kermadec.

„Musíme najít toho chlapce!“ vybafl. „Jestli ho teď ztratíte, bude tohle všechno pro nic! Kde může být?“

„Možná našel cestu do útesů,“ navrhl Tagwen rychle. „Možná ho nemusíme hledat.“

„Slyšel bych, kdyby tam byl. Řekl jsem, aby mě o tom informovali. Ne, Ježoune, je ještě někde tady ve městě.“

Zatímco se zoufale snažili na něco přijít, Khyber odhodila těžký plášť, který jí nyní byl spíš na překážku, sáhla do kapsy a vytáhla elfeíny. Teď, když byli druidové tady, už nebyl důvod se magii vyhýbat.

„Já vím, jak ho najít,“ řekla. „Odstupte ode mě.“

Učinili tak okamžitě a bez ptaní. Se zavřenýma očima se uklidnila a soustředila se na kouzlo. Tomuto přístupu ji naučil Ahren. Ani přítomnost magie elfeínů jí nebyla po Struskách zcela

neznámá, a Khyber rozeznela náhlý závan horka, jenž byl reakcí na její zaklínání. Výhonky života jí pulzovaly z ruky celým tělem a pak zase zpátky, nabývající na rychlosti, síle a intenzitě. Kouzlo jí prostupovalo, příval síly hledající vítaný domov. Otevřela se mu.

Z elfeínů vytrysklo modré světlo a proniklo ulicemi města a budovami, skrze kámen i dřevo, síla, kterou pevné materiály nedokázaly zadržet. Pak se zformovala vidina, a oni v té mlze uviděli chlapce a dívku, krčící se v tmavém tunelu.

„Amfiteátr!“ zařval Kermadec, a navzdory váze těžkého brnění se dal do běhu.

Pen Ohmsford čekal příliš dlouho. Když se rozpoutal boj, zůstal s Cinnaminson v tunelu. Na budovy kolem jejich úkrytu dopadalo krupobití střel, a chlapec se proto neodvážil riskovat.

Pak boj náhle ustal a mračna tmavého kouře z roviny začala pronikat i do města. Pen stále váhal. Nebyl si jist. Odpočítal dvacet sekund, pak vzal Cinnaminson za ruku a táhl ji za sebou.

„Utíkej!“ přikázal, vynořuje se na otevřené ulici.

Ale v okamžiku, kdy vyběhl, se objevil obrovský trup nějaké vzdušné lodě prodírající se kouřem. Podél boku byli shromáždění Gnomové, střílející z kuší a praků na všechno, co se hýbalo. Na otevřeném prostranství a nechráněni se chlapec a dívka stali okamžitými cíli. Kolem nich zasvištělo mračno šipek narážejících do kamene. Jedna sklouzla Penovi po žebrech a zatočila s ním. Další ho zasáhla do paže a odhodila k nejbližší zdi.

„Pene, co se děje?“ vykřikla Cinnaminson, klečíc na rukou a kolenou v prachu. Tvářila se zmateně a vyděšeně. Kameny z praků padaly všude kolem ní jako kroupy.

„Vstaň!“ vykřikl, zvedaje ji na nohy. Po paži a boku mu stékala krev. „Poběž!“

Hledaje nějaký úkryt se ji snažil krýt, jak jen to bylo možné. Zdálo se, jako by byli jediní, kdo ve městě zbyl. Ulice byly prázdné a obyvatelé ukryti v bezpečí v tunelech a jeskyních. Ale kde ty tunely byly? Kterým směrem? Kouř nyní zahaloval všechno.

Malý přístěnek v zadní části jednoho z domů jim poskytl dočasný kryt, a když tam Cinnaminson zatáhl, oba lapali po dechu a krváceli.

Ještě nás kvůli mně zabijí, vyčítal si. Co mám dělat?

Nahoře kroužila druidská válečná loď, pátrající po jakémkoli pohybu. Pro tuto chvíli byli v bezpečí, ale zároveň v pasti. Dříve či později ti Gnomové přistanou a začnou prohledávat budovy. Nemohli zůstat tam, kde byli. Museli se odtamtud dostat.

„Penderrine!“ zahřměl známý hlas, a chlapec vyskočil.

„Kermadecu! Tady jsme!“

Vytáhl Cinnaminson z jejich úkrytu a rozběhl se za zvukem hlasu skalního trolla, drže se podél zdí, které poskytovaly určitou ochranu. Kouř nad nimi zhoustl a vzdušná loď připomínala obrovský stín zahalený v mlze a oparu. Gnomové stále naslepo stříleli do města, a chlapec kolem sebe slyšel svištět kameny a šípky.

Pak se před nimi konečně objevila obrovská obrněná postava Kermadeca. Aniž by zastavil, uchopil je každého pod jednou paží. „Teď si vás nemůžeme dovolit ztratit,“ řekl, oddechuje jako velké zvíře s těžkým nákladem. „Pevně se držte.“

Svíraný mohutnou paží jako pytel se zrním, poletoval Pen při každém kroku nahoru a dolů, až měl dojem, že mu při těch otřesech vypadnou oči z hlavy, ale usoudil, že to je jen malá cena za záchranu. Zavřel oči a trpělivě čekal, až se dostane do bezpečí.

Kapitola 15.

Když je Kermadec zase postavil, byli Pen a Cinnaminson bezpečně v jeskyních tvořících pevnost skalních trollů v útesech nad městem. Přinesl je dovnitř vchodem ukrytým ve skalách, vynesl je po úzkých kamenných stupních ke dveřím, které otevřel manipulací s různými výstupky, a chvíli počkal, aby se oba mohli vzpamatovat.

„Mysleli jsme, že nikdo nepřijde,“ řekla Cinnaminson. Tvář měla bledou a medové vlasy rozčuchané a pokryté prachem.

„Och, jen nám chvíli trvalo zjistit, kde jste,“ odvětil vesele velký troll a nakrátko k ní otočil zvláštní, plochou tvář. „Za to můžete poděkovat tomu elfskému děvčeti. Má kouzlo, nějaké modré drahokamy, které nám ukázaly obraz vás dvou, jak se ukrýváte v tunelu amfiteátru.“

Elfeíny, pomyslel si Pen. Úplně na ně zapomněl. Ale samozřejmě, teď je už může volně používat, když už není důvod utajovat naši přítomnost.

„Vzpomněl jsem si na Cinnaminson, a vrátil se pro ni,“ řekl Pen. „Ale když jsem ji našel, ztratil jsem se.“

„To je v našich ulicích snadné, mladý Penderrine. Byly záměrně stavěny tak, aby ses ztratil, pokud nejsi jedním z nás. Ale na tom nezáleží. Hlavně že jste teď v bezpečí.“

Uvolnil zámky ukrytých dveří a otevřel je, aby je vpustil do pevnosti. Uvnitř vládl kontrolovaný chaos stejného druhu, jaký viděl Pen ve městě při příletu druidských válečných lodí. Trollové spěchali všemi směry, každý se zdánlivě jiným úkolem. Ocitli se v ohromné jeskyni padesát stop vysoké a víc než sto metrů široké, z níž vybíhaly tucty tunelů. Nalevo se táhla řada opevněných redut ve stěně útesu nad Taupo Rough. Jejich střílnami sem dopadaly zářivé sluneční paprsky zahánějící stíny. Další světlo sem proudilo menšími prasklinami a trhlinami ve skále. To dodávalo jeskyni poněkud kropenatý vzhled, ale zároveň dostatečné množství světla.

Kermadec znovu zavřel zámky skrytých dveří, a pak přidal pár mohutných závor, aby vstup ještě více zajistil. „To by mělo zadržet všechny nežádoucí návštěvníky,“ prohlásil, otíraje si ruce. Rozhlédl se kolem. „Pojďte se mnou.“

Vedl je doleva, do jedné z redut, odstrkuje pracující trolly stranou a kráčeje po okraji tlusté ochranné zdi z kamenných bloků uzavírající vchod. Pokynul chlapci a dívce, aby šli dopředu, a - když stanuli na opevnění vedle něho - ukázal ven. „Já vím, že nemůžeš vidět, co je venku, děvče, ale mladý Penderrin ti to může později podrobně popsat. Tyhle lodě poslali, aby ho dopravily zpátky.“

Druidské vzdušné lodě znovu zaujaly pozici u hradeb města, vznášejíce se nepřítelšvsky vysoko nad zemí, ale bezpečně mimo dostřel katapultů, které by mohly střítet z útesů. Po provazových žebřících slézaly tucty Gnómů, a mířily k městským hradbám. Někteří nesli bořící berany, jiní vrhací háky a lana. Už začali zlétat hradby a útočit na brány. Za nimi šlo několik tuctů tvorů, kteří vypadali jako uplácení z mokrého bláta a vytvrzení na slunci. Trochu připomínali trolly, ale chyběly jim správné proporce a rysy. Bylo to, jako by někdo vytvořil kupu mizerných imitací.

„Muteni,“ zašeptal Pen.

„Naši nejhorší nepřátelé. Žádné mozky, žádné city, žádný účel. Na vývojovém žebříčku jsou jen jeden stupeň nad kameny. Magie je snadno ovládá. Za starých časů je ovládal Černý mág. Teď ho nahradili naši druidští protivníci. Ard Rhys by zaplakala.“

Ukázal směrem k rovině. „Zajímají vás ty předchozí výbuchy? Použili jsme olej získaný z temnějších oblastí Malgu, uzavřený v sudech a zakopaný do země. Velmi hořlavý. Druidové to neočekávali. Poskytlo nám to šanci k bezpečnému úniku, jakmile jsme zjistili, že jedinou možností je boj. Byla to ale jediná výhoda, kterou jsme tam dole měli. Teď budeme bojovat tady, v naší redutě, přinejmenším pro dnešek.“

Dotkl se jejich ramen a zavedl je zpátky do jeskyně. „Zítra odtud budeme pryč. Musím náš odchod připravit, a vy si potřebujete odpočinout.“ Chvíli prohledával pohledem jeskyni, a pak vykřikl: „Atalane!“

Mohutný troll s nejčernějšíma očima, jaké kdy Pen viděl, přispěchal k nim. Jeho tmavý pohled

sklouzl z Kermadeca na chlapce a děvče, a pak zase zpátky. „Mám práci.“

„Teď máš novou. Vezmi mladého Penderrina a jeho přítelkyni, a najdi jejich druhy. Vezmi je do jedné z horních místností. Postarej se, aby dostali něco k jídlu a pití, a aby se měli kde vyspat. Odejdou s prvním světlem. Já vyberu jejich eskortu.“

Druhý troll přistoupil blíž. „Co já, Kermadecu? Mám jít?“

Promluvil drsně a nevrle; znělo to spíš jako požadavek než dotaz. Kermadec mu věnoval dlouhý, zvažující pohled. „Musím si to rozmyslet.“

Pak se otočil zpátky k Penovi a Cinnaminson. „Atalan se postará o vaše pohodlí. Jistě spolu budete dobře vycházet. Jste stejného věku, když už ne stejného temperamentu.“

Pak bez ohlednutí odešel, nechávaje ty tři, aby se za ním dívali. Atalan zavrtěl hlavou. „Zachází se mnou jako s dítětem. Kdo si myslí, že je?“

Pen ani Cinnaminson se na to odpovědět nepokusili. Pen si byl jist, že kdyby je Kermadec nechal, ať se o sebe postarají sami, byli by teď už po smrti. Atalan se stále díval za Maturenem. Pak se zdálo, že si vzpomněl na své úkoly. Vrhł na ně letmý pohled a pokrčil rameny. „Pojďte se mnou.“

Zavedl je hlavní komorou k dalším stupňům vytesaným do skály, které je dovedly do vyšší úrovně. Cestou nemluvil a pohyboval se jako člověk, který se rezignovaně podvoluje osudu, jenž si nezasloužil. Když vyšli nahoru, ohlédl se dozadu na ně.

„Máš bratra?“ zeptal se Pena. Chlapec zavrtěl hlavou. „Dobrá. Kdybys měl, doufám, že bys s ním zacházel lépe, než zachází Kermadec se mnou. Narodil se dřív, ale to nezbytně neznamená, že je chytřejší. Teď je Maturen, ale to já jednoho dne budu taky.“

Odvrátil se a zavedl je do série úzkých klikatých tunelů vytesaných ve skále. Několikrát se potkali s trolly přicházejícími z druhé strany, ale Atalan ani jednou neuhnul, ale dral se kupředu s neústupností hraničící s hrubostí. Zdál se tak naprosto odlišný od Kermadeca, že se Penovi ani nechtělo věřit, že jsou skutečně bratři.

„Takže kvůli tobě je všechno toto šílenství,“ řekl po chvíli Atalan. „Co na tobě je, že přitahuješ takovou pozornost druidů?“

Pen pokrčil rameny. „Ard Rhys je má teta.“

„Tvá teta?“ Zdálo se, že to na Atalana udělalo dojem. „Je teď několik týdnů nezvěstná, že? Myslí si, že víš, kde je?“

„Nevím, co si myslí. S výjimkou toho, že nechtějí, abych ji hledal.“

Atalan přikývl. „To by vysvětlovalo, proč tě tak strašně chtějí dostat. A také, proč má můj bratr takový zájem ti pomáhat. Zapomíná ale, co byla předtím - stvoření temnoty a vraždění. Ty o tom víš, že?“

Pen přikývl. Začínal být rozzlobený. „Byla v moci Morgawra, a nebyla za své činy odpovědná,“ odpověděl odměřeným tónem.

Atalan znovu vrhl rychlý pohled přes rameno. „No, když to říkáš.“

Šli dál tunely, dokud se nedostali do místnosti ležící hluboko ve skalním útesu, kde bylo světlo matné a mlhavé, a hluk aktivity zezdola sem zazníval jen velice slabě.

„Počkejte tady,“ řekl jim skalní troll.

Zmizel v dalším průchodu, a když byl bezpečně z doslechu, prohlásil Pen Cinnaminson: „Nemyslím, že nás má moc rád.“

Otočila k němu nevidoucí pohled a usmála se. „Ani ty ho nemáš rád. Ale tohle je hlavně kvůli jeho bratrovi. Neměl bys to brát osobně.“

Přikývl, a napadlo ho, že to se lehko řekne, ale hůř udělá. Zvláště když se Atalan navázal do jeho rodiny. Ale měla samozřejmě pravdu, a tak nad tím mávl rukou. Seděli spolu, naslouchali vzdáleným zvukům a čekali, až se něco stane.

Když se Atalan konečně vrátil, nesl jim jídlo a pití, které před ně téměř beze slova postavil a opět zmizel. Protože neměli na práci nic lepšího, dali se do jídla. Ale uplynulo sotva pár minut, když se ve vchodu objevili Khyber a Tagwen.

„Hele, Penderrine, musíš se dostat do průšvihů vždycky, když na tebe nikdo nedává pozor?“ vyjela na něho Khyber. „Co se vám tam venku stalo? Jsi v pořádku, Cinnaminson?“

Rozběhla se k dívce a objala ji, vrhající na Pena temný pohled. Tagwen stál ve vchodu se

založenýma rukama, vraštil káravě obočí a mračil se na něho. Pen poznal, že ať řekne cokoli, nic to na věci nezmění.

Na palubě druidské vlajkové lodě Athabaska stál u předního zábradlí Traunt Rowan s Pysonem Wencem, a oba se dívali, jak Gnomové proudí do opuštěného trollského města, z něhož už začínal stoupat kouř. Jejich rozkazy - jakmile se ukázalo, že má Kermadec v úmyslu bojovat - zněly jasně: zničit v maximální možné míře Taupo Rough, a pak oblehnout pevnost v útesu. Trollové se možná ve své skalní pevnosti cítili v bezpečí, ale druidské válečné lodě byly vybaveny katapulty, které takovou obranu dokázaly prorazit. Navíc bylo trollů méně, a byli omezeni přítomností svých žen a dětí. Trollové se mohli držet den či dva, ale nakonec budou poraženi.

„Nelíbí se mi, že je Shadea tak dychtivá najít toho chlapce,“ řekl Pyson Wence tiše a zavrtal se pohledem do Rowanovy snědé tváře. „Vůbec se mi nelíbí, že jsme tady venku.“

„Podezíráš ji, že nás chce mít z cesty?“ zeptal se Jižan, nespouštěje oči z postupu Gnómů. Do Paranoru je přivedl Wence, ale při této operaci byli pod Rowanovým bezprostředním velením. Pyson Wence se vyznal v mnoha věcech, ale voják nebyl.

„Myslím, že by ráda viděla, kdyby se nám stalo totéž co Tereku Moltovi. Já jí nedůvěřuji.“

„Kdybys jí důvěřoval, byl bys jediný.“

„Znepokojuje mě, že jsme tak rychle ztratili Molta i Iridii. Jeden je mrtvý, druhý zmizel, a teď vyslala nás dva, poslední ze Shadeiny společnosti, hledat toho chlapce, zatímco to ona táhne s Gerandem Cerou a snaží se získat pozici Ard Rhys doživotně.“

Shadein románek s Cerou znepokojoval i Traunta Rowana, ale stále ještě mu zcela nevěřil. Shadea byla příliš sebestředná, než aby jednala s jiným druidem jako se sobě rovným. O něco jí šlo, a když o jejím vztahu s Cerou poprvé uslyšel, rozhodl se počkat. Ještě pořád neměla moc tak pevně ve svých rukou, aby si mohla dovolit odkopnout své staré spojence. Ztráta Molta a Iridie byla nešťastná, ale nedošlo k ní přímo Shadeinou vinou.

Její posedlost najít Pena Ohmsforda byla znepokojivější. Měli ji přece zajímat hlavně jeho rodiče, uvažoval, zvláště Bek Ohmsford, který ovládal kouzlo Písně přání, základní zbraň Grianne Ohmsfordové. Ale i když Shadea uvěznila Ohmsfordovy ve sklepeních Pevnosti, nebyla spokojená. Než je uvěznila, přiměla je podvodem, aby odhalili místo pobytu jejich syna, takže mohla pokračovat v jeho pronásledování. Bylo v tom něco víc, pomyslel si.

Kolečka uvnitř koleček. Hry a další hry. Byla to součást druidské kultury, která se mu nikdy příliš nelíbila. Raději se s problémy střetával otevřeně. I proto šel té poslední noci za Ard Rhys a zcela nevybíravě ji požádal, aby na svůj úřad rezignovala. Možná by se byla dala přesvědčit, kdyby na to měl víc času, a kdyby Shadea nebyla tak dychtivá použít tekutou noc. Ale Shadea byla ambiciózní a manipulativní, dokonalá představitelka druidského řádu. Traunt Rowan byl spíš výjimka. Kupodivu se právě díky tomu považoval za méně zranitelného Shadeiným hněvem. Věděla, že nebyl ambiciózní ani ctižádostivý; věděla, že byl spokojený s jejím vedením. Jeho cílem bylo od samého začátku odstranit Grianne Ohmsfordovou jako hlavu řádu, ale nikdy neměl v úmyslu zaujmout její místo. Jiní byli ve své touze po postupu a moci agresivnější, čímž se dostávali do nebezpečných vod, zatímco on stál bezpečně na břehu.

Znovu se zadíval na Taupo Rough. Útok Gnómů dosáhl úpatí útesu. Začali přisunovat zlézací žebříky, vrhací háky a pojízdné štíty. Až bude všechno na místě, útok na pevnost začne.

„Chci, abys šel do města s našimi lovci,“ řekl náhle Pysonu Wencovi. Když se na něho druhý muž nevěřícně podíval, dodal: „Aby viděli, že se podílíme na jejich úsilí. Nechci, abys vedl útok, Pysone. Potřebuji jen, abys jim dodal jistotu.“

„Tak běž ty!“ odsekl Gnóm.

„Šel bych, ale musím velet vzdušným lodím, až začneme střílet z katapultů. Nechal bych tomu klidně velet tebe, kdybys měl tušení, jak katapulty používat“

Gnómský druid na něho vrhl zničující pohled. „Ty mi nevelíš, Traunte Rowane. Mně nevelí nikdo.“

„Na palubě této lodě a na této expedici ti velím,“ odpověděl klidně. „Byla na mě vložena odpovědnost za přivezení toho chlapce. Tys byl poslán, abys mi pomáhal. Proto musíš dělat, co ti říkám. Souhlasil jsi s tím, když jsi se mnou odletěl, mohl bych dodat.“

Pyson Wence se nepohnul. „Jestli je to tak, co ti zabrání, abys mě tady nenechal? Co když právě to od tebe Shadea chtěla?“

Jeho hlas byl nevrlý a obviňující. Traunt Rowan mu pohlédl do očí. „Podívej se na mě, Pysone. Podívej se dobře. Vidíš v mých očích zradu, nebo ji slyšíš v mém hlasu? Od kdy máš obavy, že bych při tomto podniku kohokoli z nás zradil?“

Dlouho hleděli jeden na druhého. „Tak dobře,“ řekl Pyson Wence konečně. V úzké tváři se mu zračily nespokojenost a znechucení. „Udělám, co chceš. Půjdu dolů se svými lidmi. Tobě důvěřuji, když už ne Shadee.“

Přistoupil k žebříku a začal šplhat dolů. Traunt Rowan ho mlčky sledoval a myslel si, že jestli Pyson Wence vůbec někdy někomu důvěřoval, byl to zázrak.

Pen spal zdravým spánkem v jeskyních trollské pevnosti, když vtom mu ramenem zatřásla něčí drsná ruka, a stejně drsný hlas řekl: „Vstávej! Odcházíte!“

Trhl sebou, v první chvíli zmatený a dezorientovaný, a pokoušel se si vzpomenout, kde je. Pak uviděl Atalana jdoucího vzbudit Tagwena, a upamatoval se. Netušil, jak dlouho spal, ale měl pocit, že to nebylo déle než pět minut. Protřel si oči a vyškrábal se na nohy. Khyber a Cinnaminson už stály u vchodu do jeskyně a vyhlížely ven do chodby. Místností otřásalo těžké hřmění, jako by do útesu bušil obrovským kladivem nějaký obr. Odněkud z nevelké vzdálenosti sem zazníval křik a hluk boje.

Pen přistoupil k dívkám. „Co se děje? Co se stalo?“

„Druidové a jejich Gnomové útočí na trolly,“ odpověděla Khyber. „Slyšíš to dunění? Vystřelují z katapultů obrovské balvany, aby rozbili trollská opevnění. Gnomové šplhají na útes po žebřících a lanech a pokoušejí se proniknout do pevnosti.“

„Což se jim dříve nebo později podaří,“ prohlásil Kermadec, vynořuje se z chodby. „Zdá se, že jsou k tomu odhodlaní. Musíme vás odtud okamžitě dostat, dokud ještě máme šanci. Všichni vzhůru a připraveni jít?“ Otočil se. „Atalane! Shromáždí jejich věci. Rozděl je mezi ostatní. Pospěš si!“

Atalan zaváhal. „Mám jít s vámi?“

„Ano. Teď se připoj k ostatním. Dělej!“

Atalanovy černé oči se dychtivě zatřpytily. Kermadecův bratr rychle posbíral všechno, co patřilo čtyřem druhům, a vyřítil se z místnosti. Bylo zřejmé, že zaujal nový postoj.

Pen z nadcházejícího útěku tak šťastný nebyl. „Kermadecu,“ řekl, přitahuje pozornost velkého trolla. „Je mi to líto. Neměl jsem se nechat od Tagwena přemluvit, abych sem přišel. Mrzí mě, co jsem udělal.“

K jeho překvapení se Kermadec rozesmál. „No, to si můžeš myslet, Penderrine. Můžeš se obviňovat. Ale skutečností zůstává, že musíme Ard Rhys přivést zpátky odtamtud, kam ji Shadea a ti druzí poslali. Kromě toho, k tomuhle by dříve nebo později stejně došlo. Trollové z Taupo Rough se nevzdají, dokud nebude tvá teta zpátky. Sebe z toho neobviňuj. Obviňuj ji, že neposlouchala mě nebo Ježouna, když jsme ji varovali, aby byla opatrnější.“

Pokynul Tagwenovi a shromáždil kolem sebe všechny čtyři. „Teď poslouchejte. Nemáme moc času. Evakuace žen a dětí už probíhá. Jakmile budou venku na druhé straně, budou je následovat muži. Pak budou pochodovat na nové bezpečné místo. Absolvovali jsme to už předtím, a máme v tom praxi. Všichni prostě zmizí. Nežůstane ani stopa. Druidové a Gnomové nikdy nepochopí, co se stalo.“

Ale nejdříve musíme dostat ven vás. Vybral jsem tucet trollů, aby zajistili váš doprovod. Půjde s vámi Atalan i já. Dáme na vás pozor, jak jen to bude možné. Ale ze začátku se musíme přesunovat rychle, protože jakmile Traunt Rowan zjistí, že jsme pryč, uvědomí si, co jsme udělali, a pošle své válečné lodě přes útesy na druhou stranu, aby nás hledaly. Ze vzduchu bude mít výhodu, protože my musíme překročit pohoří Klu, abychom se dostali do Inkrimu. Pěšky je to cesta asi na týden. Budeme dlouho v otevřeném terénu, ale nemáme na vybranou.“

Postupně zkoumavě pohlédl na každého z nich. „Cítíte se na to? Jste připraveni to zkusit?“

Všichni přikývli, ale troll zavrtěl hlavou. „Neupisujte se tak rychle. Jestli někdo z vás chce zůstat tady, teď je čas, aby mi to řekl.“ Odmlčel se. „Cinnaminson?“

Ztuhla. „Proč ses rozhodl začít se mnou? Je to proto, že jsem slepá?“

Kermadec natáhl mohutnou ruku a jemně ji položil na její rameno. „Ne, děvče. Ale máš v téhle záležitosti méně v sázce než ostatní. Pro tebe by bylo nejsnazší odejít.“

„Kdysi tomu tak bylo.“ Pomalu zavrtěla hlavou. „Ale teď už ne. Rozhodla jsem si. Půjdu.“

Kermadec se podíval na zbylé tři. „Pene, ty nemáš na vybranou, takže není důvod ptát se tě. A Tagwen půjde, protože mi nedůvěřuje natolik, aby mě to nechal udělat samotného. Co ty, Khyber Elesedilová?“

Divoce na něho pohlédla. „Já půjdu proto, že by šel můj strýc, kdyby žil. Já jdu teď v jeho stopách.“

Kermadec souhlasně přikývl. „Potom tedy půjdeme všichni společně.“ Otočil se na patách. „Pojďte se mnou.“

Vedl je zpátky chodbou, kterou už jednou prošli, směrem k místu, odkud zazníval křik bojovníků a hřmot obléhacích zbraní. Jak se zvuky boje odrážely ozvěnou v katakombách, Pen cítil, jak se mu začínají potit ruce. Vzpomněl si, jak se cítil, když byl pronásledován v ulicích města, vyhýbaje se šípům a kamenům z praků, pokoušeje se dostat do bezpečí. Netoužil to znovu zažít, a přece se zdálo, že právě k tomu teď dojde. Přál si, aby měli vzdušnou loď a mohli prostě uletět. Chtěl být zpátky na obloze, kde se cítil v bezpečí.

Hlavní sál reduty byl plný trollů spěchajících všemi směry. Další muži stáli u hradeb, tam, kde se útesy otevíraly směrem k městu dole, krčící se za svými opevněními, zatímco se balvany tříštily o skálu a nad hlavami jim svištěly šípy. Ženy a děti postupovaly v malých skupinách do zadní části jeskyně, a odtud do série tunelů osvětlených pochodněmi. Ženy poháněly děti jako štěňata, nesouce ty, které byly příliš malé na to, aby mohly jít samy. Zdály se klidné, pohybovaly se rozvážně a účelně, nedávající na sobě znát sebemenší známku paniky, kterou cítil Pen. Jejich sebekontrola na chlapce zapůsobila, a snažil se proto ze všech sil ovládnout také.

S Kermadecem v čele spěchali za ženami a dětmi. Ze stropu jeskyně padal prach, jak zhoustl déšť balvanů vrhaných katapulty na skalní stěny. Následná ozvěna byla hrozivá. Působilo to dojmem, že se hora kolem nich může zřítit, rozbita neustálým bombardováním. Pen instinktivně přikrčil hlavu k ramenům a natáhl se, aby vzal Cinnaminson za ruku. Udělal to stejně tak pro sebe jako pro ni, a byl vděčný, když ucítil uklidňující stisk jejích prstů.

Teď se promíchali se ženami a dětmi. Děti se na něho dívaly zvědavýma, úzkostlivýma očima. Snažil se v těch pohledech nečíst obvinění; ty děti určitě nevěděly, že za to všechno může on. Snažil se na ně usmívat. Nevěděl, jak jinak jim sdělit, že chce, aby o něm smýšlely lépe, než o sobě smýšlel sám.

„Zůstaňte pohromadě!“ zavolal Kermadec dozadu.

Náhle na Pena dopadla sprška sutě, a on zakopl o jedno z dětí. Pustil ruku Cinnaminson a zastavil se, aby dítě zvedl, očistil a podal je nejbližší z žen. Žena převzala dítě a usmála se na něho. Něco v pohledu jejích černých očí mu připomnělo jeho matku, a náhle po ní pocítil takový stesk, až to zbolelo. Bylo to jako fyzická rána, a zanechalo ho to strnulého a na okamžik dezorientovaného. Sevřelo ho u srdce z pocitu, že ti, které potřeboval nejvíc, jsou mu nejdále.

Stále bojuje se svými pocity, pospíšil si za ostatními.

Kapitola 16.

Utíkali tunely, pryč od Taupo Rough a čím dál hlouběji do nitra hor. Nejdříve následovali ženy a děti, součást jejich stálého proudu, ale pak se odpojili, aby se pustili jinou soustavou tunelů. Pen i ostatní z jejich malé skupiny se pohybovali rychle a účelně. Hluk boje, jemuž unikli, sem ještě nějaký čas doléhal, ale pak zeslábl a vytratil se, a oni pak slyšeli jen tichý zvuk vlastních kroků.

Nikdo nemluvil. Veškeré úsilí soustřeďovali na cestu tunely, na to, aby unikli pronásledování, které bude nepochybně následovat. Bylo možné, že je druidové a jejich Gnomové nedokážou skrze tunely vystopovat, ale Pen věděl, že na to Kermadec a jeho trollové nebudou spoléhat. Držel Cinnaminson za ruku a čerpal z její síly, ujišťuje sám sebe, že je s ním. Ani se nesnažil si namlouvat, že se jí drží kvůli ní; věděl, že ona se dokáže ve tmě orientovat lépe než on. Bylo to proto, aby zahnal své zoufalství a osamělost, protože se obával, že by jinak podlehl temným pocitům, které ho ochromovaly a zrazovaly od jeho cíle.

Strašily ho oči těch žen a dětí, vpálivše se mu jako přízraky do mysli. Nebylo by k tomu došlo, kdyby se necítil tolik vinen jejich osudem. Ale nemohl se zprostit odpovědnosti, kterou cítil, bez ohledu na to, co říkal Kermadec. Příliš mnoho z toho, co se už na této cestě přihodilo, se mohlo přisoudit přímo jemu. Zvraty štěstěny, zmařené plány a ztracené životy - to bylo trochu moc pro každého, s kým přišel do kontaktu od doby, kdy opustil Patch Run. Možná to nebyla jeho chyba, a na jeho účasti z dlouhodobého hlediska stejně nezáleželo, ale on dokázal vidět jen to, co bylo, ne to, co mohlo být. Jeho přítomnost byla katalyzátorem všeho, co se přihodilo. Tak mnoho na něm záviselo, a váha toho byla děsivá.

„Držte se vpravo,“ zavolal Kermadec přes rameno na Pena a jeho druhy. „Nedívejte se dolů.“

Vešli do jeskyně, která po levé straně spadala do černé propasti tak rozsáhlé, že by dokázala pohltit celá města. Cesta se změnila v úzkou římsu podél stěny jeskyně, a jejich skupina se k té stěně při opatrném postupu tiskla. Římsu osvětlovaly pochodně. Pen tak poprvé uviděl ostatní trolly, kteří se k nim připojili, řadu mohutných, tmavých stínů. Neměli brnění, jen kožené tuniky a kalhoty, sandály a těžké pláště. Všichni nesli zbraně, upevněné na zádech spolu s batohy se zásobami. Pohybovali se těžkopádně, ale bez jakéhokoli viditelného úsilí či námahy. Připomínali masivní skály, do nichž byly vytesány jejich obličeje.

Na druhé straně jeskyně se ve skalní stěně otvíral další tunel, a brzy začali znovu klesat. Sestupovali po celou cestu od chvíle, kdy vyrazili, a pokud Pen usuzoval správně, nacházeli se nyní už několik set stop pod úrovní Taupo Rough. Chtěl vědět, kam jdou, chtěl dosáhnout místa, kde by se mohl zeptat, a nejvíc ze všeho se chtěl zase dostat na čerstvý vzduch. Hora a její tma na něho doléhaly dusivou silou. Byl letec, zrozený pro vzduch, a nenáviděl být zavřený kdesi v podzemí.

Ale tunely se kroutily, hluboké a temné průchody, naplněné zatuchlým vzduchem a zápachem dehtu, podobné hrobkám. Pen se je pokoušel nevnímat, přemáhaje odpor a strach. Šeptal znovu a znovu něco Cinnaminson, jen proto, aby slyšel její hlas. Pokaždé mu stiskla ruku, jako by jeho potřebě kontaktu jasně rozuměla.

Když se z tunelů konečně vynořili, bylo pozdní odpoledne, a slunce zmizelo za štíty na západě. V horské kotlině vládlo přišerí. Nad hlavou viděli úzký klín oblohy, vzdálený a hustě zatažený mraky. Byli hluboko v údolí, kde ležely tak temné stíny, že jim to připadalo, jako by už nastala noc. Všude okolo nich se tyčily vysoké a příkré útesy s rozeklanými okraji. Pen stál s ostatními, vdechoval čerstvý studený vzduch a přemýšlel o tom, že se těmi tunely nějak dostal až na samé dno světa, a teď musí zase vystoupit nahoru, dřív, než svou cestu ztratí navěky.

Kermadec hovořil hlubokým, klidným hlasem s jedním z trollů v čele řady, ale rozhovor byl veden v jejich vlastním jazyce, takže mu Pen nerozuměl. Když skončili, druhý troll zmizel mezi stromy, a Kermadec se vrátil k chlapci a jeho druhům.

„Barek půjde na průzkum, abychom se ujistili, že je cesta bezpečná. Po pár minutách ho budeme následovat.“ Ukázal na hustou linii štítů ležících na východě. „To je pohoří Klu. Součást Umrličích hor, ale je to i samostatné pásmo. Dokud to bude možné, budeme odtud cestovat v noci.“ Odmlčel se. „Jsou všichni v pořádku?“

Všichni přikývli, ale bez jakéhokoli nadšení. Penovi se poněkud ulevilo, když zjistil, že jeho společníkům se v tunelech zřejmě nedařilo o nic lépe než jemu.

Kermadec přikývl. „Za pár minut budeme pokračovat. Musíme přejít údolí dřív, než padne noc, abychom si mohli být jisti, že jsme natolik v bezpečí, abychom se mohli trochu vyspat. Napijte se hodně vody. Je tady suchý vzduch.“

Pen a jeho přátelé udělali, co jim velký troll poradil, vysílající neklidné pohledy ke vstupu do tunelu, jímž přišli, a na oblohu, kde se mohly každou chvíli objevit pátrající vzdušné lodě.

„Bude jim trvat den nebo dva, než vůbec zjistí, že jsme pryč,“ prohlásil Tagwen přesvědčeně.

„Jen pokud jsou mimořádně pitomí,“ odsekl Atalan, který to zaslechl. Odmítavě pokrčil rameny. „Opevnění budou v této chvíli už opuštěna, a naši lidé na ústupu. Už nás pronásledují, mužičku.“

Tagwen se zamračil jako čert, protože se mu vůbec nelíbilo, že ho ten mladý troll oslovil tak familiárně. Když Atalan odešel, Pen řekl trpaslíkovi tiše: „Jmenuje se Atalan. Tvrdí, že je Kermadecův bratr.“

Tagwen zavrtěl hlavou. „Kermadec nikdy nemluvil o nějakém bratrovi. Vůbec nikdy nemluvil o své rodině. Ať je ten chlap kdokoli, měl by mít nějaké způsoby.“

„Nemyslím, že Kermadeca nějak zvlášť miluje. Myslím, že nelibě nese Kermadecovu pozici jako Maturena.“

Trpaslík si odfrkl. „Kermadec je silný a mocný, v tom se nemyl. Jestli máme dokončit tuto cestu v celku a ve zdraví, on nám to nepochybně umožní. Jeho bratr, jestli je to jeho bratr, by to měl sakra vědět.“

Na Kermadecův povel se vydali na východ mezi stromy. Protože už byli na dně údolí, cesta byla hladká a pevná. Trollové určili tempo pochodu a sami vyhledávali cestu. Pen se cítil mnohem lépe, když byl zase ve volném terénu, a jeho neklid a sklíčenost zesláblly, a posléze zcela pominuly. Vzhledl k obloze a toužebně si pomyslel, že kdyby dokázali najít nějakou vzdušnou loď, která by je zbytek cesty dopravila, nemělo by to chybu.

Jenže žádné vzdušné lodě samozřejmě nebudou. Kermadec řekl jasně, že vzdušné lodě by v těchto horách byly vystaveny riziku, a že je mnohem bezpečnější cestovat pěšky, pokud chtějí zůstat bezpečně ukryti před svými rádoby pronásledovateli.

Takovou volbu by Pen možná neučinil, ale byli v Kermadecově zemi, a tak se rozhodnutí skalních trollů podřídil. Ať se stane cokoli, Pen nechtěl zažít další střetnutí s druidy.

Lesní porost před nimi zřídil, jak se více otevřelo dno údolí. Přešli pod krytem mraků, mlhy a houstnoucí tmy střední plošinu. Mlhou začalo pronikat rozptýlené a stříbřité světlo měsíce a hvězd, poskytující právě tolik jasů, aby mohli bez tápání postupovat. Soudě podle tempa, které Kermadec nasadil, znali trollové tuto zemi dobře, a nedávali najevo sebemenší náznak váhání.

Když se zastavili k odpočinku v hustém borovém hájku právě v polovině cesty přes údolí, sedl si Tagwen vedle Pena a naklonil se blíž.

„Měl bys o Kermadecovi něco vědět, mladý Penderrine. Není to jediná historka o něm, ale řekl bych, že je nejvýstižnější. Před lety, když byl ještě chlapec, ho vzali na výlet ven s dalšími dvěma tucty mladých trollů, kteří prodělávali výcvik v přežití v divočině. Tento výcvik absolvovali všichni mladí skalní trollové, chlapci i dívky. Protože se jejich lid často stěhuje, předpokládalo se, že v určitém okamžiku se každý z nich může ocitnout odtržený od kmene, a bude nucen si najít cestu zpátky sám, možná i nebezpečnou krajinou. Mladí trollové výcvik prodělávali dvakrát do roka, počínaje věkem šesti nebo sedmi let, aby se naučili všechno, co potřebovali. Skupina, ve které byl Kermadec, sestávala z mladých trollů různého věku a obojího pohlaví. Ti nejmenší se výcviku účastnili poprvé. Byl podzim, a zeleň léta se právě měnila v bohatší barvy podzimu. Noční vzduch byl už štiplavý.“

Tagwen sklonil hlavu do stínu a pohladil si vous. „O ty dva tucty mladých se starali tři instruktoři, což bylo pro třídu této velikosti obvyklé. Pochodovali Břítvinami přes údolí z jednoho z městeček několik mil pod Lazareem. Dvoutýdenní výlet, plus minus pár dní - jak bylo plánováno. Krajina jim byla důvěrně známá, většinou neobydlená, s nízkými zalesněnými horami, malými jezery, potoky, typická pro střední Severní zemi, a bezpečně nad Královstvím umrlčí hlavy. Nic příliš nebezpečného.“

S tou výjimkou, že se stalo neočekávané. Nějaká banda odpadlíků z kmene lesních trollů, tradičních nepřátel skalních trollů, narazila na jejich skupinu, když sestupovala z příkrého svahu, a odpadlíci poznali, co je zač. Začali skupinu stopovat a rozhodli se, že počkají, až bude jejich kořist spát, zabijí instruktory, ukradnou jejich zbraně a zásoby, a nejmenší děti odvedou a prodají jako otroky. Nebyl to kdovíjaký důvod pro takový masakr, ale odpadlíci obvykle nepotřebují moc důvodů, aby své konání ospravedlnili.“

Odmlčel se, když šel kolem Atalan, ignoruje je stejně, jako je ignoroval celý den, jda si promluvit s Kermadecem. Tagwen se na něho zamračeně podíval. Pak vzdychl. „Přál bych si, abych o něm mohl smýšlet lépe. Přál bych si, aby mi k tomu dal nějaký důvod.“

Zavrtěl hlavou. „Tak, ti lesní trollové měli svůj plán. Ale ten nevyšel, protože nebyli dost opatrní. Instruktoři je zpozorovali, a rozhodli se uprchnout. To ale taky nevyšlo. Lesní trollové zaútočili, tucet silných válečníků, a dva instruktoři a jeden z chlapců byli zabiti. Kermadecovi a instruktorce se podařilo ukrýt zbytek dětí v hustém lese. To už zapadalo slunce. Lesní trollové strávili jejich hledáním celou noc. Kdyby byli chytřejší, možná by přišli na lepší nápad než pročesávat les ve tmě. Ale po boji s instruktory jich přežilo ještě devět, a mysleli si, že to k zajištění jejich bezpečí postačuje. Koneckonců, jejich kořistí byly pouhé děti.“

Usmál se. „Byl bych rád viděl jejich rozčarování, když zjistili pravdu. Kermadec nebyl až takové dítě, jak si mysleli. Byl už velký a silný, a stejně dovedný jako dospělí. Když si uvědomil, že se odpadlíci nevzdávají, opustil ostatní děti a instruktorku, která byla těžce zraněná z předchozí šarvátky, a začal lesní trolly sledovat. Překvapil je, a jednoho po druhém čtyři z nich zabil, než si zbytek uvědomil, co se děje, a stáhl se. Ale ještě pořád se nevzdali. Počkali do svítání, a znovu vyrazili na lov. Kermadec na ně však nastrojil léčku a zabil další dva. Tentokrát už zbytek utekl.“

Ale to ještě není konec. Kermadecova malá skupina se nacházela hluboko v Břítvinách, míle a míle od svého vlastního kmene, a instruktorka byla tak slabá, že už nemohla pochodovat, neřkuli pracovat jako průvodkyně. Takže ty děti vyvedl z hor a dovedl domů Kermadec. Trvalo jim to čtyři dny. Celou tu cestu nesl instruktorku na zádech, víc než padesát mil. Nikoho tam nenechali. Všichni se bezpečně vrátili domů.“

Tagwen chvíli mlčel. „V té době bylo Kermadecovi čtrnáct.“ Podíval se na chlapce. „Tak takovému muži jsi věnoval svou důvěru, pokud bys měl v tom směru nějaké pochyby.“

Krátce poté se znovu vydali na pochod, a urazili zbytek cesty přes údolí do hlubokého lesa, pokrývajících úpatí hor a postranní údolí a soutěsky. Poslední světlo zmizelo a vlády se ujala noc. Kermadec je zavedl na travnatý palouk u potoka, který stékal ze skal a vinul se údolím k západu. Rozložili tábor pod bezpečným krytem borovic a sosen, a zřekli se ohně. Snědli večeři studenou, a aniž by ztráceli další čas, zabalili se do příkrývek a uložili se ke spánku.

Než však usnuli, Khyber se přisunula k Penovi. I ve tmě viděl napjatý neklid v jejích tmavých očích. „Musím ti něco říct, Pene. Předtím jsem na to zapomněla, a když jsem si znovu vzpomněla, nedokázala jsem se hned rozhodnout, jestli ti to mám říct. Ale asi bych měla. Nevím, jestli je to pravda, ale Traunt Rowan řekl Kermadecovi, že druidové uvěznilí tvé rodiče.“

Dívčiny tmavé oči ho pozorně studovaly. „Je mi to líto. Zvlášť jestli jsem udělala chybu, když jsem ti to řekla. Jsi v pořádku?“

To nebyl, samozřejmě. Ani zdaleka ne. Cítil se dutý, zbavený veškeré radosti, že unikl z Taupo Rough. Jako by nestačilo, že nesl tíhu viny za všechny, kteří kvůli němu trpěli. Myslel si, že jeho rodiče jsou v bezpečí. Král Stříbrné řeky mu řekl, že je bude před nebezpečím varovat, že podnikne kroky, aby je ochránil. Ale to možná nestačilo, a ani oni toho nebyli ušetřeni.

„Možná to byla lež,“ řekla Khyber a uchopila ho za ruku. „Ve skutečnosti to pravděpodobně lež je. Řekli by cokoli, aby tě dostali. I něco tak zlého.“

Ale nebyla to lež. Instinktivně to věděl. Byla to pravda. Druidové jeho rodiče nějak přilákali do Paranoru a uvěznilí je tam. Nebyl si příliš jist, co od nich očekávali, ale bál se o ně, protože věřil, že kdokoli spojený s ním nebo s jeho tetou je vystaven riziku. V první chvíli chtěl okamžitě zanechat pátrání a jít za nimi a udělat všechno pro to, aby jim pomohl. Ale to bylo samozřejmě přesně to, v co druidové doufali. Svým rodičům by tak nijak neprospěl. Pomůže jim jedině tím, že najde svou tetu a přivede ji zpátky. Ona je mohla zachránit všechny.

Zůstal vzhůru dlouho poté, co ostatní usnuli, pokoušeje se znovu sebrat dostatek sebedůvěry, pokoušeje se znovu sám sebe ujistit, že se nevzdá.

Za svítání se vydali na další cestu. Začali stoupat vzhůru ke štítům pohoří Klu. Pohoří nyní tvořily rozervané, holé vrcholky, obroušené větrem a vodou do podivných tvarů, které sotva připomínaly hory, jakými bývaly kdysi. Skálu protínaly úzké soutěsky a rokle. Celé pohoří připomínalo směsici všech geologických konfigurací, jaké příroda dokázala vytvořit.

Jak den ubíhal a vzduch se ve vyšších polohách ochlazoval, houstla kolem nich mlha. Houstla pomalu, ale zřetelně, takže měl Pen čas si uvědomit, že budou do skal brzy stoupat naslepo. To nebyla příjemná vyhlídka, vzhledem ke zrádnému a obtížně schůdnému terénu. Ale Kermadec postupoval kupředu a vedl je tak rychle, jak podmínky dovolovaly, sérií soutěsek, vinoucích se a kroutících skrze útesy, tyčící se stovky stop nad nimi.

Mlha se na čas rozplynula, ale jejich postup se přesto zpomalil, protože stezka byla poseta napadanými kameny a místy pokryta ledem. Vítr jim skučel nad hlavou a trhlínami mezi útesy, a narážel do nich, když se snažili klást bez uklouznutí jednu nohu před druhou.

Pak mlha pojednou znovu zhoustla a zalehla je tak hustým závojem, že všechno kolem prostě zmizelo.

„Zůstaňte, kde jste!“ zavolal na ně Kermadec.

Pen na stezce ztuhl. Cítil, jak do něho proniká chlad skály, naslouchaje náhlému tichu, protože vítr ustal, a přemýšleje o tom, že právě došlo k nejhoršímu. Byli v pasti. Nemohli jít dopředu ani zpátky, vystaveni rozmarům živlů. Teď bylo pravděpodobně kolem poledne. Co se stane, až přijde noc?

Natáhl se, hmatáje kolem sebe, dokud nenalezl ruku Cinnaminson a nesevřel ji. Pak postoupil dopředu, dokud nestál těsně za ní. „Můžeš vidět něco, co my ne?“ zeptal se.

Otočila se k němu, a přitiskla mu k uchu studené rty. „Vidím něco málo z toho, co leží vpředu, ale nevím, kterou cestou jít. Existuje příliš mnoho možností. Všechny vypadají stejně.“

Pen chvíli přemýšlel. „Dokázala bys nás vést, kdyby ti Kermadec řekl, po čem se máš dívat?“

Sevřela jeho paži. „Nevím. Snad.“

Znělo to nejistě, ale ne vystrašeněji, než se on sám cítil. A ona pro ně znamenala největší naději. Zavolal na Kermadeca, a pak si opatrně našmátral cestu dopředu kolem ostatních, veda Cinnaminson za ruku. Pohybovali se velmi pomalu a opatrně, tisknouce se těly ke stěně útesu. Mlha byla čím dál hustší, a nefoukal žádný vítr, který by ji rozehnal.

Když se dostali k Maturenovi, vysvětlil mu Pen svůj nápad. Jakmile Kermadec pochopil, co slepá dívka dokáže, souhlasil s tím, aby se o to pokusila. Sám tak zlou mlhu nikdy nezažil, a nelíbilo se mu čekat, až se rozplyne. Bylo příliš nebezpečné zůstat na stezce mezi útesy. Potřebovali najít úkryt.

A tak pod vedením Cinnaminson, používající svůj vnitřní pohled, začali pomalu, palec po palci, postupovat kupředu. Cinnaminson se často zastavovala, aby vysvětlila, co vidí, a Kermadec jí radil, kterou cestou jít. Ústí každé takové stezky čekalo na jeho rozhodnutí. Většina z nich končila slepě, a jen málo z nich vedlo ven. Pen uvažoval, jak daleko jsou asi od bezpečného terénu a schůdnější cesty, ale nebyl si jist, jestli chce odpověď skutečně znát.

Pak mlha ještě zhoustla, a jejich postup se ještě více zpomalil. Pen cítil, jak Cinnaminson stále častěji váhá; že ani její vnitřní pohled nedokáže mlhou proniknout. Otočil tvář do mlhy, a zničehonic se rozechvěl. V té vlhkosti a barvách bylo něco špatného, co pronikalo varovně jeho prostydlým tělem.

„Kermadecu,“ zavolal, „proč se to neustále zhoršuje?“

„Protože tu mlhu vytvářejí druidové,“ odpověděla Khyber, neviditelná v mlze kdesi za ním. „Protože není skutečná. Zažili jsme to už předtím, Pene, když jsme překračovali Lazareen. Ti, kdo nás stopují teď, ji do těch štítů museli vyslat, aby nás dostali do pasti. Musí vědět, o co se pokoušíme.“

„Dokážeš se jí zbavit, elfské děvče?“ zavolal dozadu Kermadec. „Dokážeš jejich magii čelit svou vlastní?“

Dlouhá pauza. „Kdybych to udělala, prozradím nás. Vystopují podle mé magie, kde jsme.“

Myslím, že v to právě doufají.“

Po tomto prohlášení následovalo dlouhé ticho, naplněné těžkým oddechováním a šoupáním bot.

„Nemůžeme zůstat tady!“ zavrčel Atalan hněvivě. „Stejně nás najdou! Nebo nás dostane počasí. Přichází sníh.“

Cinnaminson se naklonila k Penovi. „Už nevidím. Můj vnitřní zrak je pryč. To musí také způsobovat ta druidská magie.“

Pen se opřel zády o skálu. Cítil její drsný povrch. Co mohou dělat? Jestli nedokáže najít cestu ani Cinnaminson, jsou v pasti. Ale kdyby Khyber použila svou magii, aby tu past otevřela, Traunt Rowan a jeho Gnomové je během chvíle dostihnou. Potřebovali nalézt jiný způsob. Ale jaký? Nějakou jeskyni, ve které se ukryjí? Ani hluboká trhlina by nestačila. Něco jiného...

Opřel se hlavou o skálu, a ucítil na tváři pohyb. Ucukl a překvapeně se podíval na šedozelenou skvrnu na kameni.

Lišejník.

Ale pohyboval se. Cítil, že se pohybuje. Zaváhal, a pak k němu znovu přiložil líc. A znovu ucítil, že se lišejník pohybuje. Nebyl si jistý, jestli to cítí svými smysly nebo myslí. Nebylo to přesně jedno ani druhé. Přidržel u lišejníku tvář a zavřel oči.

Teplo.

Lišejník vyjadřoval, co cítí, a Penovo zvláštní kouzlo zprostředkovalo jeho sdělení. Znovu k němu přiložil tvář, cítil slabý pohyb drobných výhonků, výraz drobné inteligence.

Teplo.

Rychle se rozhlédl. Lišejník rostl na skalách všude okolo. Zadíval se do mlhy. Pro něho vypadalo všechno stejně, ale pro ten lišejník možná ne. Lišejník nemohl vidět, ale mohl cítit. Byla to rostlina. Hledala slunce. Právě o tom s ním komunikovala. Teplo. Cítila skryté sluneční světlo.

Existoval způsob, jak by toho lišejníku mohl využít způsob, který by jim mohl pomoci se odtud dostat?

„Kermadecu!“ řekl rychle, hledaje Maturena. Velký muž se vynořil z mlhy za Cinnaminson. „Kterým směrem vede ta stezka, které se musíme držet?“

Velký muž se sklonil. „Vypadáš, jako bys uviděl ducha.“

„Prostě mi to řekni. Kterým směrem?“

„Na jihovýchod. Proč?“

„A čas? Jaká je denní doba?“

„Asi hodina po poledni, řekl bych. Proč se ptáš, Penderrine?“

„Takže sever bude tímto směrem?“ Ukázal, a Kermadec přikývl. „A jih tímhle?“ Skalní troll opět přikývl. Pen se zhluboka nadechl. „Dovol mi, abych převzal vedení. Myslím, že nás odtud dokážu dostat. Jestli ta stezka vede dolů, do pásma stromů, můžeme se dostat pod tuhle zatracenou mlhu. Necháš mě to zkusit?“

Kermadec mu přenechal své místo v čele řady, a Pen začal postupovat kupředu, zkoumaje rukama trsy lišejníků rostoucí na skále. Odpolední slunce bude na jihozápad od nich. Musel je tedy vést na jihovýchod, aby zůstali na stezce. Ze začátku to bylo snadné, protože jediná stezka vedla jedním směrem, a oni neměli na vybranou. Brzy jim ale orientaci začaly ztěžovat četné zákruty a odbočky, takže byl nucen znovu a znovu hledat správnou odpověď u lišejníku.

Nemohl si být jist tím, že jdou správně, to vůbec ne, dokud neviděl pranic ze svého okolí. Mlha byla tak hustá a neproniknutelná, že to bylo jako plavat v noci pod vodou. Ale aspoň se pohybovali, což bylo lepší než stát v otevřeném terénu s blížící se nocí na krku. Bylo lepší riskovat, říkal si. Bylo lepší něco dělat, než nedělat nic.

Občas se lišejník ztratil, a on byl nucen pokračovat naslepo, dokud nenašel další trs. Občas objevil trsy na místech tak studených a zastíněných, že byly uzavřené v sobě samých a on z nich nemohl vyčíst vůbec nic. Občas byl odkázán na to, aby hádal, protože si nebyl jist, jestli signály lišejníku dobře interpretuje. Byla to pomalá, mučivá práce; forma komunikace s lišejníkem byla složitější a choulostivější než komunikace s racky nebo jeleny. Nebyla to životní forma s vysokou inteligencí, a nedokázala mu poskytnout o moc víc než nepatrnou reakci na prostředí, které ji živilo.

Dokážu to.

Ostatním z jejich malé společnosti je nutno připsat k dobru, že ho nechali na pokoji. Zdálo se mu sice, že jednou nebo dvakrát zaslechl odněkud zezadu mrzuté bručení, ale to nebylo namířeno proti němu. Nenechal se tím vyrušovat ani rozptylovat své soustředění. Obavy a pochyby, které ho pronásledovaly v noci, byly zapomenuty. Teď měl co dělat, měl povinnost. Oni všichni tady byli kvůli němu, a teď aspoň dělal něco prospěšného. Už nebyl jen břemenem, které na sebe vzali a jemuž museli nabídnout svou ochranu, ale právoplatným členem skupiny, součástí úsilí najít cestu k jejich cíli.

Opatrně přejížděl rukama po lišejníku, cítil jeho drobné pohyby, jeho slabou reakci. Teplo. Ten lišejník se obrací ke slunci, ke světlu.

Mlha je stále zahalovala, a jak den ubíhal, světlo pomalu sláblo. Čas běžel. Pen stále soustředěně pokračoval v cestě. Cinnaminson nepromluvila od chvíle, kdy převzal vedení. Chápal to. Nemohla mu nijak pomoci. Ukázalo se, že její vnitřní zrak je vinou druidské magie nepoužitelný. Spoléhala na něho, stejně jako ostatní.

Dokážu to.

Už se téměř setmělo, když se z mlhy vynořili a našli první sporou travu na kamenitých pláních, tvořících kolébky života mezi holými štíty pohoří Klu. Jak sestupovali dolů, mlha se začala rozptylovat. Pak pojednou zmizela úplně, a oni stanuli mezi kosodřevinou na okraji alpského lesa.

Kermadec přistoupil k Penovi a plácl ho po rameni. „Dobrá práce, mladý Penderine. Jsme všichni tvými dlužníky.“

Ostatní trollové, dokonce i Atalan, přikývli na souhlas. Jejich tmavé oči vyjadřovaly to, co nevyjádřila slova. Khyber se usmívala. Ba i Tagwen neochotně zabručel, že by se Penovi mělo blahopřát.

Cinnaminson se neobtěžovala se slovy. Prostě k Penovi přistoupila a objala ho tak silně, že mu málem vyrazila dech.

Už dlouho se necítil tak dobře.

Kapitola 17.

Když Grianne Ohmsfordová znovu nabyla vědomí, překvapilo ji, když zjistila, že je stále naživu. Při svém pokusu o útěk z Kraal Reach byla přesvědčena, že pokud neuspěje, Tael Riverine ji odsoudí k smrti. To by alespoň na jeho místě udělala ona, být dosud čarodějkou Ilsou. Ležela na kamenné podlaze své cely, ponořená v bolesti a zoufalství, a zjišťovala, že její dřívější odhad se potvrdil: byla naživu proto, že ji tak démon potřebuje mít.

Byl to ale nebezpečný předpoklad, a ona ho rychle opustila ve prospěch nepříjemnějšího závěru: Temný pán má v úmyslu z ní udělat odstrašující příklad. Bude muset podstoupit nějakou formu trestu.

Když se dokázala znovu posadit, rychle odhadla svou situaci a zjistila, že nic není tak, jak bylo. Ovládací límec byl na svém místě, ale ruce teď měla spoutané za zády a spojené s opaskem a kotníky na nohou, takže se nemohla postavit, ale mohla lézt pouze po kolenou. Také byla přemístěna do jiné cely, takové, jejíž přední stěna byla nahrazena železnými mřížemi, aby proti ní mohl na stoličce sedět žalárník a sledovat každý její pohyb. Neměla sice roubík, ale to jí celkem k ničemu nebylo. Už znala následky pokusu vyvolat kouzlo Písně přání.

Přesto o tom začala uvažovat skoro okamžitě, protože věděla, co se stane jinak.

Nicméně, čas běžel, a nic se nedělo. Nakrmili ji lžící a dali jí napít přes mříž ze spojených rukou. Nejdříve vzdorovala, ale nakonec, hladová a žíznivá, podlehla. Kromě toho, když se její počáteční předpoklad ohledně jejího osudu dosud nevyplnil, stále více ji zajímalo, proč k tomu všemu vlastně došlo. Nenechali ji naživu bezdůvodně; lord Straken jistě neobdivoval její odvalu. Její útěk byl projevem neposlušnosti vůči stanoveným pravidlům, která měla respektovat, a výzvou démonově autoritě. Nemyslela si, že je pravděpodobné, že by jí to odpustil.

Ale hodiny ubíhaly, a pak i dny, a neobjevil se ani Tael Riverine, ani jeho poskok Hobstull. Neviděla nikoho kromě stráží, siluet v pláštích s kápěmi ve slabém světle pochodní hořících v úchytech na stěnách chodby. Tu a tam se některý ze strážných zvedl ze své stoličky, aby ji nakrmil nebo vyčistil nepořádek, který udělala, když byla nucena si ulevit, ale jinak ji ignorovali. Svůj čas trávila tím, že se snažila si udělat pohodlí, často měnila svou polohu, aby předešla křečím a otlakům. Byla v tom úspěšná jen částečně. Spávala neklidně a vždycky jen krátce, a protože byla zavřená v cele bez oken hluboko uvnitř skály, na níž stál Kraal Reach, nikdy nevěděla jistě, je-li den či noc. Po nějaké době jí na tom už nezáleželo. Nezáleželo už na ničem. Cítila, jak ji opouští naděje. Cítila, jak ji opouští odvaha. Její jediná šance na útěk zkrachovala, a ona neočekávala, že dostane další. Zbývalo jí jen připravovat se na osud, který pro ni Temný pán zamýšlel.

Pak, když uplynulo tolik času, že o něm ztratila jakékoli ponětí, se objevil Hobstull. V jedné chvíli byla chodba s výjimkou strážného prázdná, a v příští chvíli tam stál Hobstull a díval se na ni tím svým zvláštním způsobem. Opětovala jeho pohled, navenek stejně klidná jako on. Očekávání jí dodalo novou sílu. Konečně se bude něco dít.

Když se uspokojil pohledem, otevřel Hobstull dveře cely a vešel dovnitř. Po jeho boku stáli dva vyschlí, křivonozí skřeti ozbrojení kušemi a mířili na ni. Nehýbej se, doporučovaly jí mlčky jejich špičaté střely. Nehýbala se. Čekala, zatímco se Hobstull sklonil a uvolnil řetězy od jejího opasku a kotníků. Řetězy na zápěstí jí ponechal, dokud jí nepomohl vstát. Pak uvolnil i ty, dal jí ruce dopředu a znovu jí zápěstí spoutal. Ustoupil, aby viděl, jak bude reagovat, upíraje na ni své podivné oči, a pak přikývl. Uchopil volný konec řetězu, který jí poutal zápěstí, a vyvedl ji z cely. Prošli temnou chodbou ke schodům, a začali po nich stoupat. Hobstull vedl, skřeti šli ostražitě za ní. Mysl jí horečně pracovala. Jestli měli v úmyslu ji zabít, bude mít poslední šanci k útěku, až se dostane tam, kam jdou. Jestli měli v úmyslu ji potrestat, měla stejnou volbu. Možná bude žít dost dlouho, aby zjistila, proč ji nechali naživu, a proč jí tak dlouho dávali pokoj.

Když vyšli nahoru, zamířili do další chodby, a pak těžkými železnými dveřmi na malé nádvoří, obklopené ze čtyř stran budovami. Byly několik desítek stop vysoké, takže nádvoří tonulo v chladném stínu, a ozvěnou zde zněly hlasy, doléhající sem z otevřenějších míst. Zastavila se na nádvoří, zatímco jí Hobstull znovu sundal řetězy ze zápěstí, a tentokrát jí je nechal volné. Chvíli ji

beze slova studoval a odhadoval, a pak spolu se skřety vyšel ven dveřmi, jimiž sem přišli, a nechal ji samotnou.

Rozhlédla se kolem. Stěny byly příliš hladké na to, aby po nich mohla vyšplhat. Neviděla žádné dveře s výjimkou těch, kterými sem přišli, a vůbec žádná okna, jen malé štěrbinu shlížející z výšky na nádvoří, ale ty byly příliš vysoko a mimo dosah. Vražedná díra. Zhluboka se nadechla, přešla k jedné ze stěn, posadila se a opřela se o ni. Nad hlavou jí po šedivé obloze uháněly mraky jako pěnové čepičky vln na rozbouřeném moři, nažloutlé a zpěněné. Zahlédla temnou siluetu křídel, snad nějakou harpyji. Cítila rozklad země. Všechno v tomto světě působilo ohyzdně a poskvrněně. Všechno vypadalo, jako by umíralo.

Uplynuly dlouhé minuty, a pak se dveře na nádvoří znovu otevřely, a objevil se Tael Riverine. Vynořil se do bledého světla nádvoří jako nějaké zjevení, vystupující ze svého půlnočního doupěte, tak neproniknutelně černý, že nedokázala rozeznat jeho rysy. Zdál se větší, než si pamatovala, ale to bylo možná kvůli jeho ostnům vztyčeným jako srst rozzuřeného psa, trčícím na všechny strany jako výstraha. I tentokrát byl ověšený svými zbraněmi, jejichž hřeby a ostří se matně leskly.

Upřel na ni modré oči.

Vstala, nechtějíc dát najevo sebemenší známku slabosti. Vyžadovalo to od ní nemalé úsilí.

„Neposlechla jsi mě,“ řekl oznamovacím tónem.

Udělal nepatrné gesto, a jí znovu pronikla ta známá bolest, paralyzovala jí svaly a srazila ji na kolena. Sklonila hlavu a zkroutila se ve snaze popadnout dech.

„Neposlušnost vůči mým rozkazům je nepřijatelná,“ pokračoval démon, a znovu pohnul rukou.

Tentokrát se zhroutila úplně. Její agónie byla tak mučivá, že ležela schoulená do klubíčka a vzlykala. Její mysl se uzavřela a nedovolila jí myslet na nic jiného než na bolest. Tiskla tvář do prachu a cítila se zlomená a bezmocná.

„Klekni si,“ přikázal Tael Riverine.

Chvilí jí to trvalo, ale nakonec to dokázala, stále skloněná až do pasu, objímajíc si rukama tělo jakoby na ochranu.

„Podívej se na mě.“

Udělala to, zvedajíc hlavu ze závoje tmavých vlasů, pokoušejíc se skrýt směs strachu a utrpení, která jí při tom pronikla.

„Omluv se za svou neposlušnost.“ „Je mi to líto, pane,“ zašeptala.

Temný pán přikývl, a studené oči se mu zaleskly. „Tobě je líto jen to, že jsi byla chycena. Vidím to ve tvých očích. Odmítáš disciplínu. Není ve tvé povaze zvolit poslušnost, když se tomu můžeš vyhnout.“

Přistoupil k ní, mohutný a odporný, sáhl dolů, aby ji vytáhl na nohy, zvedl ji jako hadrovou panenku a opřel o stěnu nádvoří. Trochu jí podklesávaly nohy, ale zůstala stát, oči upřené na démona.

„Za to, cos udělala, bych kohokoli jiného zabil,“ řekl mírně. „Vychutnal bych si to. Způsobil bych mu bolest tak nesnesitelnou, že by smrt přišla jako úleva. Rozumíš tomu?“

Polkla. „Ano, pane.“

„Ale ty mě zajímáš.“

Odmlčel se, a ona čekala, co přijde dál, protože ještě nechápala, co to znamená. Proč by měla někoho ještě zajímat? Kromě toho, že už sloužila jako náhrada za nějaké stvoření, které kouzlo uvolnilo ze Zapovězeného, jaký důvod mohl mít Temný pán, aby se o ni zajímal?

„Víš, proč jsi tady, ve světě Jarka Ruus?“

„Ne, pane.“

Démon hněvivě zagestikuloval, a jejím tělem znovu pronikla nesnesitelná bolest, která ji srazila na kolena a přinutila ke zvracení. Démon ji znovu zvedl na nohy a přirazil ke zdi.

„Nelži mi!“ zasyčel démon, a v jeho podivných očích se zrcadlil vztek. „Považuješ mě za takového hlupáka? Mluv!“

„Já... už nebudu lhát, pane,“ vydechla.

„Jsi inteligentní. Umíš kalkulovat. Jsi chytrá. Můžeš předstírat, že nejsi, ale v takovém případě budeš potrestána. Rozumíš? Odpověz mi.“

„Rozumím, pane.“ Žaludek měla na vodě, ale potlačila nutkání ho znovu vyprázdnit.

Lord Straken trpělivě přikývl. „Tak znovu. Víš, proč jsi tady?“

„Ano, pane.“ „Řekni mi to.“

„Byla jsem sem dopravena, aby něco, co žije v tomto světě, mohlo být dopraveno do mého vlastního světa.“

„Velmi dobře. Víš, proč jsem to zařídil?“

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Ne, pane.“

Démon ji chvíli pozorně studoval, a pak přikývl. „Ještě ne, ještě nevíš. Ale budeš to vědět, dost brzy. Pochopíš všechno, protože to tvá zvědavá mysl bude přemítat tak dlouho, až se na povrch vynoří odpověď. A jestli ne, řeknu ti to sám. Jestli zůstaneš naživu dost dlouho, abych to mohl udělat.“

Jestli zůstaneš naživu. Zavřela oči a zvolna vydechla. Jaká byla pravděpodobnost, že zůstane naživu? Zamrkala, cítíc na sobě váhu jeho pohledu, zvažujícího a zvědavého. Uvědomovala si, jak je otrhaná a špinavá, nemytá a nečesaná. Na okamžik si připadala tak bezcenná, že si zasluhovala být odhozena bez dalšího uvažování.

„Jsi vzorek,“ řekl lord Straken, jako kdyby jí četl v mysli. „Hobstull tě považuje za stejně zajímavou jako já. On takové věci studoval víc, takže má jeho mínění váhu. Rád by se o tobě dověděl víc, ale já jsem mu zakázal použít své nože už teď. Potřebujeme příležitost pochopit, jakým druhem magie disponuješ. Ty ovládaš magii, já vím. Sídli v tobě - což je rys démona. To ho zajímá. Myslí si, že bys mohla být jedním z nás.“

Při té myšlence se příkrčila. Nebyla v žádném případě jako oni. Byla člověk. Bez ohledu na to, co si mysleli, byla člověk. Ale mlčela, ponechávajíc si své myšlenky pro sebe.

„Mám v úmyslu tě vyzkoušet, Grianne Ohmsfordová, bývalá Ard Rhys, můj vzorku, který tolik slibuje.“ Jeho hlas zněl pojednou podivně měkce a konejšivě. „Mám v úmyslu tě vyzkoušet takovým způsobem, jakým nebyl nikdy vyzkoušen kdokoli předtím. Chci vidět, co dokážeš. Chci znát sílu tvých instinktů přežít.“

Zatímco mluvil, ostny mu přilehly k tělu, což zcela změnilo jeho vzhled. Proti své vůli se na něho dívala, uvažujíc, co po ní vlastně chce.

„Dnes odpoledne,“ pokračoval stejným hlasem, „tě tedy vyzkouším. Uvidím, jak reaguješ.“

Pak se otočil a zmizel ve dveřích, zanechávaje ji bez dechu a tisknoucí se ke stěně nádvoří.

Za několik okamžiků se vrátil Hobstull se skřeti stráží a odvedli ji zpátky do její cely. Ačkoli ji znovu nespoutali, před její celou stáli tři strážníci, jejichž kuše na ni po celou dobu mířily. Sedla si tiše na podlahu a přemýšlela o tom, co jí Temný pán řekl. Bude vyzkoušena. Ale co to znamená? Jak vyzkoušena? Nenapadala ji žádná potěšující odpověď. Přála si načerpat nějakou sílu z toho, že je stále naživu, ale věděla, že by to bylo pošetilé.

Za chvíli se znovu objevil Hobstull s umývadlem horké vody, jasnou známkou toho, že se má na svou zkoušku umýt. Odložila sandály a košili, a vstala. Počkala, až Hobstull odejde, pak se otočila zády ke skřetům strážím, svlékla své hadry a použila je k omytí bolavého těla. Pak si obula sandály a košili a znovu si sedla, aby čekala.

Čekání bylo delší, než očekávala. Neměla přesné ponětí o čase, ale myslela si, že to muselo být několik hodin. Když ji Hobstull vyvedl zpátky po schodech a zase ven z věže na světlo, dne rychle ubývalo, šedá obloha temněla, a nekonečné mraky a mlha sestoupily níž. Hobstull jí znovu spoutal zápěstí řetězy, a obklopila ji falanga skřetů. Odvedli ji přes nádvoří a dvířky ve vnější zdi k místu, kde čekala pojízdná klec, podobná té, v níž ji sem přivezli. Strčili ji dovnitř, a řetěz, jímž byla spoutaná, upevnili k mřížím. Skřeti zformovali řady po obou stranách klece, a Hobstull vyšplhal na sedačku vedle kočího. Kočí práskl bičem nad hlavami mohutných rohatých tvorů zapřažených vpředu, a vůz se dal do pohybu.

Projeli soustavou mohutných bran z těžkých dubových trámů pobitých železnými pláty. K průvodu se přidali vlčí démoni, sledující ji žlutýma očima. Cítila jejich nenávist, četla v jejich vrčení jasné varování.

Zamířili do houstnoucí temnoty, k horám, o něž se pevnost opírala. Dav kolem nich zřídł. Nakonec jich zbylo jen pár, někteří z nich byli skřeti, někteří gormijové a koholdi, a některé

nedokázala identifikovat. Když byli za hradbami, zatočili k jihu, směrem k rozsáhlé proláklině, zařezávající se do ploché okolní krajiny. Nevábná a opuštěná, byla proláklina zvlněna ústími hlubokých kanálů a ostrými hřebeny, vzniklými následkem masivní eroze. Sledovali vozovou cestu, vyznačenou koly vozů a stopami zvířat. Vzduch byl mlhavý a prach se zvedal v těžkých mračnách.

Seděla tiše uprostřed klece, kývala se sem a tam s pohybem vozu, a držela si jeden rukáv své tuniky přes ústa na ochranu před prachem. Dojeli dost daleko, když se ohlédla zpátky na pevnost, jejíž hradby a věže se vzdáleností scvrkly do velikosti dětské hračky. Dívala se, zatímco byl obraz stále menší a nejasnější, až konečně zmizel úplně.

Když dojeli na dno údolí, cesta se narovнала, a krajina se znovu otevřela. Obyvatelé Kraal Reach, předtím nepřítomní, se nyní kupili všude, kam se podívala, ukazovali si prstem, oči a tváře měli rozzářené a dychtivé, a jak vůz projížděl kolem, živě a vzrušeně se mezi sebou bavili. O tom, co se stane, věděli víc než ona, to bylo z jejich chování jasné. Bylo zřejmé, že většina obyvatel města vyšla ven, aby přihlížela.

Před nimi vyrostla nějaká hráz, zemní val více než třicet stop vysoký. Vedly skrze něj dvě vysoké brány, a když klec projela na druhou stranu, zjistila Gianne, že násep obklopuje jakousi mělkou mísu o průměru snad čtvrt míle. Na vrcholu hráze seděly tisíce obyvatel Kraal Reach s ostrými tvářemi a pronikavými očima, volající a mávající na pozdrav. Takové uvítání ji příliš neuklidnilo. Bylo jisté, že její zkouška spočívala v tom, že podstoupí boj proti pečlivě vybranému protivníkovi.

Vůz zastavil před železnou konstrukcí, nesoucí dřevěná křesla. Uprostřed skupiny neidentifikovatelných tvorů skrytých v pláštích a kápích seděl lord Straken. Když se klec zastavila, démon vstal a sešel dolů pozdravit Hobstulla. Při jeho příchodu všichni sklonili hlavy, a vlci se odplížili pryč. Skřeti strážce ustoupily a hluboce se uklonily. Pouze Hobstull neprojevil poníženost. Lord Straken s ním tiše promluvil, a pak kývl na Gianne.

Když se k ní přiblížil Hobstull s klíčem v ruce, zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. Jestli se má pokusit o další útěk, bude to muset udělat teď.

Ale potlačila to nutkání. Říkala si, že musí počkat, že musí být trpělivá. Špatný tah by znamenal její konec. Proto když Hobstull otevřel dveře klece a vstoupil dovnitř, aby odemkl řetězy, které jí poutaly zápěstí, zůstala zcela klidná. Ustoupil stranou a naznačil jí, aby vylezla ven. Udělala, co jí bylo řečeno, a zastavila se na půdě arény, tváří k lordu Strakenovi.

„Ukloň se mi,“ přikázal tiše.

Udělala to, hluboce a pomalu. To ji nic nestálo. Necítila k tomuto stvoření žádnou úctu, jen hlubokou ostražitost. Bude dělat, co se po ní žádá, dokud nepřijde pravý čas. Čekat uměla.

„Jsi umytá a odpočatá?“ zeptal se démon.

„Ano, pane.“

„Je čas tvé zkoušky. Jsi připravena?“ „Ano, pane.“

„Moji poddaní se přišli podívat. Jestli zklameš tím, že projevíš strach nebo zbabělost, vydám jim tě, aby tě zabili. Jestli se pokusíš utéct, zabiju tě sám. Máš jen jedinou možnost. Splnit tuto zkoušku úspěšně. Dokázat, že stojíš za to, abys byla ponechána naživu.“

Čekala. Byla dost chytrá, aby nemluvila bez vyzvání, nebo aby nekladla otázky. Držela se zpříma, ruce sepjaté před sebou. Prsty si pomalu masírovala od pout znecitlivělá zápěstí.

Lord Straken pokynul, a pojízdňá klec odjela. S ní odešli i skřeti strážní a vlci. Zůstal jen Hobstull, zářivé oči upřené na ni. Byla jeho vzorkem, očekávajícím zkoušku. Nepodívala se na něho. Tohle zadostiučinění mu neposkytne.

„Jdi do středu arény,“ přikázal Temný pán. Modré oči se mu třpytily vzrušením, které u něho nikdy předtím neviděla. „Tam najdeš čekat svého protivníka. Můžeš použít jakoukoli magii, kterou disponuješ, abys ho porazila. Můžeš použít cokoli ze svého umění, aby ses ochránila. Pokud se nepokusíš uprchnout z této arény, ovládací límec proti tobě nebude použit. Jedinou odpovědnost máš vůči sobě samé. Tvou povinností je přežít. Jestli přežiješ, bývalá Ard Rhys, tvá budoucnost je zajištěna. Nebude třeba dalšího trestu. Budeš mít čestné místo mezi námi, takové, které pro tebe vyberu. Ted' jdi.“

Okamžitě vykročila, neodvažujíc se na něho podívat, protože se bála, že na ní pozná její nedůvěru a znechucení, přestože se je snažila skrýt. O čem to ten démon mluvil? Co si mohl myslet,

že by viděla čestného na životě v tomto pustém vězeňském světě? Toužila ve svém životě po jediném: po útěku. Lord Straken měl přehnané mínění o tom, co od ní může očekávat, jestli si myslel, že by to mohlo cokoli změnit, a že nemá žádnou představu o tom, co ho pohání.

Cestou se pátravě rozhlížela. Nebylo nic vidět, žádná známka jakéhokoli pohybu, žádná známka života. Jakého protivníka jí démon vybral, že se přišlo podívat celé město? Jakého tvora měla porazit v boji, aby tím dokázala, že stojí za to ji nechat žít?

Na okamžik pohlédla k obloze, pak k obzoru, protože ji napadlo, že by útok mohl přijít zvenku arény. Nic. Uvědomovala si ztišení mezi shromážděnými obyvateli Kraal Reach.

Ted' čekali, napjatě čekali. Veškerá konverzace utichla do sotva slyšitelného šepotu. Veškerý pohyb ustal. Oči všech se dívaly na ni.

Když se rozezněl jemný vrnivý zvuk, dosáhla už téměř středu arény. Okamžitě poznala, o co jde. Pronikl jí chlad a naskočila jí husí kůže. Okamžitě se zastavila, a ústy nezvučně vyslovila jediné slovo.

Fúrie.

Dostavil se zvláštní pocit klidu. Nejistota pominula, čekání skončilo. Přinejmenším cítila určité malé zadostiučinění, že poznala totožnost svého protivníka. Jaký byl lepší způsob ji vyzkoušet než stvořeními jako tato? Dýchala pomalu a zhluboka, aby se uklidnila. Vrnění nabývalo na intenzitě. Už měla jen okamžik.

Co budu dělat?

Měla silnější zbraň, svou magii proti jejich zubům a drápům. Její umění bylo vyšší a rafinovanější, vybroušené v tisících bojů. Ale fúrie byly hnány instinkty, které nepřikládaly žádný význam bezpečí nebo sebezáchově. Když našly kořist, ovládala je stádní mentalita, zaútočily a útočily tak dlouho, dokud nezemřel nepřítel nebo ony. Neposkytovaly milost a ani o žádnou nežádaly. Fúrie znaly pouze jediný způsob, a ten se vymykal jakémukoli racionálnímu chování. Ocitla se v doupěti šílenství, a zdrojem toho šílenství byla legie nelítostných a neúprosných zabijáků.

Vyzkoušela kouzlo Písně přání, aby viděla, jestli Temný pán nelhal o možnosti jeho užití. Napadlo ji, že jestli démon lhal, podlehe tak rychle, že ani nebude cítit, jak ji fúrie trhají na kusy. Ale kouzlo jí na její příkaz vykvetlo na konečcích prstů, shromažďujíc sílu, nabývajíc tvaru a čekajíc, až bude použito, a ovládací límec zůstával netečný. Pocítila naději, když si uvědomila, že ji čeká vyrovnaný boj. Bude mít šanci přežít.

Malou šanci.

Jestli má odtud odejít, bude je muset zabít všechny. Nic jiného ji nezachrání. Vrhnu se na ni a budou útočit tak dlouho, dokud z nich život nevyteče spolu s krví. Kdysi by takový úkol uvítala, boj temné magie proti temným záměrům, zřídlo nezkrotné sebedůvěry čarodějky Ilsy. Ale už nebyla čarodějkou Ilsou, a její touha po boji se vytratila se ztracenou identitou.

Její síla musí vycházet z jejího života jako Ard Rhys.

Co udělám?

Začaly se objevovat první fúrie, malé stíny ve slábnoucím světle, kočičí tváře a šikmé oči, vlnící se tvary, vylézající z děr v zemi a zpoza křoví. Zhmotňovaly se v soumraku jako duchové, a jejich vrnění narůstalo a sláblo ve vlnách očekávání. Byly všude kolem ní, celé stovky. Příliš mnoho pro ni, aby je překonala, bez ohledu na to, kolik magie použije, bez ohledu na to, jak silné bylo její odhodlání. Jako strašín, kterého viděla cestou ke svému střetnutí s přízrakem Černého mága, mohla bojovat vášnivě a zuřivě, ale nakonec podlehe.

Okamžitě začala znovu promýšlet svou strategii přežití. Samotná síla stačit nebude. Zachrání ji jedině prohnání. Inovace a překvapení. Něco neočekávaného. Fúrie se pomalu blížily, některé z nich byly už jen dvacet yardů daleko. Viděla jejich šílenstvím se lesknoucí oči. Cítila žár jejich krvelačnosti. Čím déle bude odkládat svou reakci, tím budou smělejší. Nyní se k ní plížily s jistou dávkou opatrnosti, ale tato fáze testování brzy skončí, a pak...

Testování.

Toho, kdo nebo co jsem.

Jakmile jí tato myšlenka proběhla hlavou, okamžitě věděla, co musí udělat. Nezdržovala se

úvahami o následcích nebo zvažováním rizika. Prostě to udělala. Znovu absorbovala kouzlo shromážděné v konečcích prstů, stáhla je zpátky do svého nitra, změnila jeho formu, a znovu je rozvedla po celém těle. Účinek byl okamžitý a nezvratný. Téměř okamžitě ztratila kontrolu, pohlcena reakcí kouzla. Kouzlo v ní hořelo, a horečně měnilo její vzhled a pach, její myšlení i vědomí. Začala vrnět jako ty, které se k ní plížily. Jako ty, s nimiž byla konfrontována. Změnila se během sekundy. Kouzlo jí procházelo, dokud Grianne Ohmsfordová, Ard Rhys Třetí rady druidů, prostě nezmizela.

To, co se objevilo na jejím místě, byla další fúrie, větší a nebezpečnější než její protivnice, ale zcela evidentně fúrie.

Její proměna byla tak nečekaná, že ostatní fúrie otřeseně couvly. V jednom okamžiku před nimi stála bezmocná kořist. Ta náhle zmizela, nahrazena bytostí, která sice nebyla přesně jako ony, ale dost jim podobná na to, aby se zarazily.

Vyrazila rychle kupředu, s kočičí pružností a vyzývavostí, se zježenou srstí a výhružnými zvuky, uši přiklopené k hlavě, zuby vyceněné a drápy vysunuté a hroící. Syčela a prskala v nekontrolovatelném vzteku. Kde byla její kořist? Ponořila se tak hluboko do své zamýšlené formy, že dokázala cítit chuť krve v ústech. Byla natolik vzdálená od své lidské podstaty, že chtěla rvát a trhat všechno - cokoli - co se jí dostalo na dosah. Vrněním sdělovala svou potřebu svému druhu, a ony syčely a prskaly v odpověď.

Plížila se v jejich středu, ztracená pro sebe samotnou, změněná v zabijáckého démona. Byla teď fúrií, částí smečky i s jejím šílenstvím. Kdyby bylo něco, na co by mohla zaútočit, udělala by to, s chutí by to roztrhala na kousky, aby uspokojila svou nově získanou potřebu. Ostatní fúrie se o ni otíraly, akceptující její přítomnost, její místo mezi sebou. Kroužily kolem ní a očichávaly ji, a značkovaly si ji, jak by to dělaly kočky. Odpovídala jim stejně, pohybujíc se jako ve snu. Měla neurčitý pocit, že je něco v nepořádku. Matně si pamatovala, že měla jiný život, který s tímto neměl nic společného. Ale její fúrie samotná by se tomuto životu nevzdala, nedovolila by mu vetřít se dovnitř, a tak cítila, že sklouzává stále dál a dál.

Často vrhala rychlé pohledy ke hrázi, na stvoření, která by mohla sežrat, kdyby se k nim dostala. Plížila se k nim z důvodu, který nedokázala identifikovat. Ostatní fúrie ji ignorovaly. Vracely se do svých doupat a mizely zpátky do země jako stíny ve slunečním světle. Vzrušení pominulo, šance zabíjet zmizela. Jedna po druhé mizely, a to, co se právě stalo, bylo už zapomenuto.

Plížila se dál, poháněna touhou, již nedokázala ani pochopit, ani jí odolat. Nejdříve ta touha zahrnovala všechna stvoření na hrázi, a pak jenom jedno z nich, vysokou, tmavou, ostnatou bytost, která právě sestupovala ze svého pódia do arény.

Uši se jí vztyčily v očekávání. Nová kořist. Jídlo. Sunula se kupředu, ale to stvoření neustoupilo ani necouvlo. Vycenila zuby a vysunula drápy. Za okamžik tu bytost dostane, a pak pozve své sestry na hostinu.

Ale ostnatá bytost náhle učinila určité gesto, a jejím tělem pronikla ostrá bolest a srazila ji k zemi. Pokusila se zvednout, ale bolest se vrátila, drsnější a delší, zbavující ji zbytku její síly. Ležela, lapajíc po dechu, a ta černá věc k ní přistoupila a shlížela na ni bezvýrazným pohledem.

„Poznáváš mě?“ zeptala se, a její modré oči byly studené.

Poznávala. Poznání se dostavilo vzápětí, jakmile si znovu uvědomila svou identitu.

„Ano, pane,“ zašeptala.

Lord Straken přikývl. „Při své zkoušce jsi uspěla skvěle. Dokázala jsi svou cenu. Jsem potěšen.“

Démon ji bez námahy zvedl a vynesl ji z arény vstříc hromovému řevu shromážděných diváků, potlesku a dupotu. A přece necítila sebemenší radost, pouze znechucení a děsivý vztek nad tím, co byla nucena udělat.

Přežila, což měla v úmyslu, ale zaplatila za to nezměrnou cenu. Stálo ji to víc, než si přála. Do arény vstoupila jako Ard Rhys, ale vyšla odtud jako něco jiného. Znovu se změnila v monstrum, kterým kdysi bývala. V aréně se znovu stala čarodějkou Ilsou, ve všem, s výjimkou svého srdce, a tato přeměna se nedala tak snadno zvrátit, pokud vůbec. Byla teď černá skrz naskrz, vinou změny, kterou na sobě provedla, vinou toho, že přijala identitu fúrie.

Způsobila si to sama, a ačkoli ji toto poznání zoufale mrzelo, nevěřila, že bude ještě někdy v

pořádku.

Kapitola 18.

„Kapitáne, volá vás.“

Pied Sanderling, kapitán elfské gardy, pozvedl hlavu od svých map, které studoval už od časného rána, a mlčky pohlédl na chlopeň vchodu do svého stanu. Očekával to, ale přesto doufal, že se tomu možná vyhne. Nechápal, jak se král mohl tak mýlit v něčem tak očividném. Ale král posuzoval věci odlišně, a možná právě proto byl králem, ačkoli Pied byl toho názoru, že být králem je v první řadě otázka narození.

Ne že by měl možnost o tom diskutovat. Byl královým prvním bratrancem, což hrálo důležitou roli při jeho postupu v gardě a jeho jmenování do hodnosti kapitána. Sanderlingové stáli po boku elesedilských panovníků tak dlouho, kam až paměť sahala. Nějaký Sanderling stál po boku Wren Elesedilové, když bojovala v Rhenském údolí a zahнала Federaci a její spojence zpátky na hluboký Jih. To bylo před sto padesáti lety.

„Piede, jste tam?“ naléhal Drumundoon nervózně.

Sanderling by byl mohl nakreslit mladou, starostlivou tvář svého pobočníka s krátkou černou brádkou, vysokým čelem a vlasy sčesanými dozadu. Drum už očekával to nejhorší, představuje si, jaké by to bylo, kdyby musel králi čelit sám, neschopen mu vysvětlit, co se stalo z jeho bratrance, kterému král tak důvěřoval. Ale to byl Drumundoon, který se vždycky díval na pohár, jako by byl poloprázdný, a který nikdy neviděl stříbrnou obrubu za každým temným mrakem. Kdyby nebyl tak schopný v organizaci a řízení, kdyby nebyl tak důvěryhodný a tak nemožně loajální...

Ale on samozřejmě byl.

„Minutku,“ zavolal na svého pobočníka, aby zmírnil jeho obavy.

Vstal, protáhl se a naposled pohlédl do map. Celý Prekkendorran ležel před ním v kartografickém zobrazení s pečlivě zakreslenými pozicemi obou armád, Federace i Svobodných. Udělat to zabralo někomu dost času, pomyslel si. Ale nebyla to zbytečná práce, protože žádná z obou armád se za dva roky nepohnula o víc než o pár stop.

Až doted', možná.

Sáhl po svých zbraních a začal si je připínat. Dlouhé nože na opasek, krátký meč přes rameno. Vzal si i svůj dlouhý luk, neobvyklou zbraň pro příslušníka gardy. Prvořadou povinností gardistů bylo bránit krále, což mnohem častěji vyžadovalo boj muže proti muži. Pied si ale oblíbil dlouhý luk, obratnou a spolehlivou zbraň. Jako většina příslušníků elfské armády, i on si odsloužil turnus v Prekkendorranu, v jeho případě jako řadový lučištník, a pak jako vůdce jednotky dálkového průzkumu, která strávila spoustu času hluboko na nepřátelském území. Obě tato přidělení s sebou nesla nutnost spolehnout se na dlouhý luk, a od té doby se bez něj nikdy necítil dobře. Právě díky jeho službě v Prekkendorranu si ho všimli a po jeho návratu ho přidělili ke gardě. Dlouhý luk byl jeho amuletem pro štěstí.

Kromě toho byl Sanderling malý a útle stavěný, a nikdy si neoblíbil boj muže proti muži se širokými meči. Dovednost a rychlost, to bylo to, na co spoléhal, a dlouhý luk byla zbraň využívající obojí.

Rozhlédl se, aby zjistil, jestli je potřeba udělat ještě něco. Dospěl k názoru, že ne, a tak přes sebe přehodil plášť a vyšel ven.

Drumundoon se postavil do pozoru, zvyk, který, jak se zdálo, nedokázal porušit, i když byli o samotě. Vysoký a vychrtlý se tyčil nad menším Sanderlingem. „Dobré jitro, kapitáne.“

„Dobré jitro, Drume.“ Vydali se elfským táborem ke královu stanu. Pied si uhladil kartáč pískových vlasů a zašilhal na bezmračnou oblohu „Takže se rozhodl.“ Zavrtěl hlavou. „Přál bych si, aby byl počkal.“

„Nevíte, jak se rozhodl,“ řekl Drumundoon s nadějí. „Možná se rozhodl se o to nepokoušet“

„Ne.“ Pied zavrtěl hlavou. „Učinil to rozhodnutí včera večer, když jsem ho opouštěl, a nezměnil je. Znáám ho. Při plánování dá na první dojem, a tento plán se mu líbil hned od začátku. Nezáleží mu na riziku. Nezáleží na důvěryhodnosti zdroje. Prostě je to smělý plán a vyhovuje jeho povaze. Stejně jako jeho otec žije jen pro to, aby prolomil patovou situaci a zahnal Federaci z výšin zpátky

na jih. Je tím posedlý.“ Znovu zavrtěl hlavou. „Nedokážu mu to vymluvit.“

„Musíte se pokusit.“

„Samozřejmě že musím. Proto mě předvolal, abych se o to pokusil. Líbí se mu, když v těchto sporech může zvítězit. Zapomíná přitom, že vítězí jen proto, že je král. Ale tak se věci mají, a já je nemůžu změnit.“

Prošli mlčky mezi stany jednotek gardy, obklopujících veliký králův stan, kde v poledním větru vesele vlály vlajky zářivých barev označujících území, která byla po měsíce, a v některých případech po celé roky obsazena. Elfí stopaři přicházeli a odcházeli, jak se střídala jejich služební období, ale tábory zůstávaly jako značky v krajině, podupané a rozbité, protože se o ni tak dlouho bojovalo. To zrušení a opuštěnost Pieda skličovaly. Jen holá země a skály, vše hnědé a šedé. Chyběla mu zeleň jeho domova v Západní zemi. Chyběla mu bujnost stromů, svěžest Zpívající řeky a zpěv ptáků. Chtěl to všechno zase mít. Chtěl to hned. Ale bude muset počkat. I když zde byl skoro dva měsíce, dobře věděl, že potrvá přinejmenším další dva, než král ztratí zájem a vrátí se zase domů.

Nicméně znal situaci - znal ji od chvíle, kdy přijal své pověření. Kapitán gardy byl pravou rukou krále, a kam šel král, tam šel i on. Tento král nesesedl doma. Tento král byl nepokojný.

„Poslal jsi Acrolace a Parna, aby zjistili, co se dá?“ zeptal se konečně.

Drumundoon přikývl. „Včera v noci. Nevrátili se. Můžete počkat, dokud se nevrátí?“

„Pravděpodobně ne.“ Nahrbil ramena, jakoby v obraně. „Přál bych si, aby to tak nespěchalo. Měl bych lepší pocit, kdybychom si trochu lépe promysleli možné následky. Vadí mi, že se do toho chceme vrhnout po hlavě.“

„Král,“ poukázal Drumundoon.

„Král, jistě. Jaké rady dostává? Kdyby s ním promluvil někdo jiný, možná by ho dokázal přivést k rozumu.“

„Nikdo jiný kromě vás tady není.“ Jeho pobočník se vesele usmál. „Jeho rádci, ministři a ostatní jsou všichni v Arborlonu, v bezpečné vzdálenosti odtud. To přece víte. Nechtějí se na jeho bláznovství podílet. Polovina z nich se nechce podílet vůbec na této válce. Byla to vždycky spíš válka Elesedilů než elfská válka. První byl králův otec, po smrti jeho dědy, a teď je to král. Všichni to viděli stejně - jako šanci uplatnit elfský vliv na další území, znovu získat elfskou kontrolu nad zbytkem Čtyřzemí, postavit elfský lid do čela vývoje a expanze.“

Pied Sanderling zabručel. „Na to máme druidy. Nechme je, ať svůj vliv rozšiřují oni.“

„Ti jednají s Federací. Teď nemají čas na Svobodné. Ne od zmizení Ard Rhys. Ne že by to na věci něco měnilo, alespoň dokud je králem Kellen Elesedil. Nenávidí Ard Rhys a její druidy. Obviňuje je, stejně jako to dělal jeho otec, ze všeho špatného, co se elfům stalo. Na toto téma s ním není řeč. On vidí naši budoucnost jako vůdce Svobodných, a tím to končí.“

Pied na něho vrhl rychlý pohled. „Ty mě nikdy nepřestaneš ohromovat. Tvůj politický úsudek je stejně bystrý jako...“ Odmlčel se.

„Jako váš, kapitáne,“ skočil mu do řeči druhý muž. „Nepředstírejte opak.“

Nu, ať máme jakýkoli politický úsudek, nedostane nás ze současných nesnází, uvažoval Pied. Můžeme situaci analyzovat, jak chceme, a stále ji nedokážeme změnit.

Před nimi se objevil králův stan. Kellen Elesedil nikdy necestoval nalehko, ale vždycky se spoustou zavazadel, která obsahovala mnohem víc věcí než jen šaty, které nosil. Vzal s sebou při této příležitosti i své syny, což Sanderling považoval za obzvlášť nebezpečné. Král chtěl, aby se co nejdříve poučili o realitách jeho úřadu - jak je viděl on. To znamenalo jít do Prekkendorranu, aby byli očitými svědky toho, jak probíhá válka s Federací - pokud se tento nemožný pat dal nazvat válkou. V patnácti a třinácti letech byli dost staří, aby to pochopili, trval na svém král navzdory námitkám své ženy a Pieda. Jediným skutečným překvapením byl fakt, že netrval na tom, aby přišly i Arling a děvčata.

Někdy, ve svých temnějších chvílích, si Pied myslel, že mají elfové za krále nesprávného Elesedila. Některý z ostatních by možná odvedl lepší práci - řekněme králova mladší sestra Khyber. Byla svěhlavá a nezávislá, a vždycky se proplížila za královými zády navštívit svého strýce v exilu, což bylo neustálým zdrojem potíží. Ale byla upřímná ve svých názorech, hlavně v tom, že

nejlepším ze všech byl Ahren Elessedil a nikdy neměl být obviňován za cokoli z toho, co se stalo po návratu Jerle Shannary.

Kellen si samozřejmě myslel opak, stejně jako jeho otec. Ani s jedním z nich nebyla v tomto směru žádná řeč. V jejich srdcích nebylo odpuštění za zradu, jakkoli mylný se ten úsudek ukázal.

„Co mu sakra můžu říct, Drume?“ zeptal se Pied tiše před stanem.

Drumundoon bezmocně zavrtěl hlavou. Na tuto otázku neměl žádnou odpověď. Pied zmobilizoval svou odvalu, povzdechl si při představě toho, co ho čeká, zasalutoval strážím u vchodu do stanu, kývl na Druma, ať na něho počká, a vstoupil dovnitř.

Kellen Elessedil vzhlédl od svých vlastních map. Jeho mladistvá tvář byla dychtivá a napjatá. Pied ten pohled znal. Znamenal, že se král o něčem rozhodl, a je celý netrpělivý to vykonat. Nemusel moc přemýšlet, aby věděl, co bude následovat.

„Dobře, jsi zde.“ Králova netrpělivost se odrazila v tónu jeho hlasu. „Došly zprávy průzkumníků. Uhodneš, co mi sdělují, bratrance?“

„Že byste měl zaútočit.“

Král se usmál. „Všichni tuláčtí žoldnéři se stáhli. Nastoupili do svých vzdušných lodí a odletěli. Teď jsou na cestě domů, na pobřeží, pryč z Prekkendorranu. Máme to potvrzeno. Nejde o žádný trik. Buď odešli, nebo byli propuštěni, ale každopádně jsou pryč. Nejlepší piloti, nejlepší plavidla, nejlepší ze všech, a jsou pryč. Federace je teď odkázána sama na sebe.“

Pied přikývl. „Máme tušení, proč k tomu došlo? Slyšeli jsme o nějaké roztržce mezi Federací a Tuláky? Myslím cokoli mimořádného. Tu a tam někteří z nich odcházejí, ale ne všichni najednou. Proč teď?“

„Jsi podezřivý?“

„Vy ne?“

Král se zasmál. „Ne, bratrance. Ty jsi dost podezřivý za nás za oba. Vždycky jsi byl. Je to únavné.“

Kellen Elessedil nepatřil k lidem, kteří sedí, když se mohou pohybovat, a odpočívají, když mohou pracovat. Byl to velký muž, vyšší než Pied, a širší v ramenou. Jeho svalnaté tělo bylo zocelené hodinami a hodinami cvičení - jeho oddanost tělesné dokonalosti byla legendární. V tomto ohledu se tak lišil od svého dědečka i otce, že bylo těžké uvěřit, že pocházeli ze stejné rodiny. Když si spolu jako děti hráli v Arborlonu, Kellen vždycky vynikal v každém sportu, v každé hře. Jediný způsob, jak ho porazit - jak Pied brzy zjistil - byl přechytračit ho.

Nic se nezměnilo.

„Součásti mé role jako vašeho ochránce je podezírat všechny a každého, že je něčím jiným, než na první pohled vypadá. Takže ano, to stažení Tuláků ve mně budí podezření. Mám podezření, že Federace, která teď zůstala tak očividně zranitelná, nás záměrně láká do svého doupěte jako pavouk mouchu.“

„Stále mají své armády, a velmi silné,“ poukázal král rychle. Odhodil si dozadu dlouhé tmavé vlasy a spojil ruce spletenými prsty. „Možná se domnívají, že to stačí, aby nás udrželi v šachu. Vědí, že nikdy nezahájíme frontální útok proti jejich liniím, protože kdybychom to udělali, rozsekali by nás na cucky.“ Na okamžik se odmlčel. „Právě proto je vzdušný útok tak dokonalý. Podívej se na příležitost, kterou nám poskytují. Jejich flotila je velká, ale těžkopádná. Kapitáni jejich vzdušných lodí se ani zdaleka nevyrovňají našim. Jeden rychlý útok, a všechny je zapálíme. Jen pomysli, co to bude znamenat!“

Pied zavrtěl hlavou. „Já vím, co to bude znamenat.“

„Úplnou a nerušenou nadvládu ve vzduchu,“ pokračoval král, natolik uchvácen svou vizí, že už svého bratrance ani neposlouchal. „Kontrolu nade vším, co létá. Jakmile ji budeme mít, na jejich pozemních silách už nebude záležet. Můžeme je ničit po libosti, z takové vzdálenosti, že nám oni nebudou moci způsobit žádnou škodu a nezbude jim než se krýt. Můžeme je zlomit, Piede! Já vím, že můžeme!“

Tvář mu zrudla rozčilením, a modré oči mu zářily dychtivostí. Pied ho tak viděl už předtím. Když spolu cvičili s kopími a meči boj muže proti muži. Takto se tvářil, když se domníval, že získal výhodu. Nikdy se však nenaučil rozeznat rozdíl mezi tím, když byl Pied skutečně v úzkých, a mezi

tím, kdy potíže jenom předstíral, aby vlákal Kellena do situace, kdy udělá chybu.

Ani v tom se nic nezměnilo.

Pied souhlasně přikývl, skrýváje svou frustraci. „Možná máte pravdu. Ale jen abychom se ujistili, poslal jsem dva ze svých gardistů do tábora Federace, aby se tam porozhlédli. Rád bych proto nejdříve počkal na jejich návrat.“

Král se zamračil. „A kdy se mají vrátit?“

„Dnes, řekl bych. Nejpozději zítra.“

Král zavrtěl hlavou. „Dnes, možná. Zítra, to ne. To je příliš dlouho. V té době už budou možná povolány zálohy, a jejich početní převaha bude příliš velká, než abychom mohli útok riskovat. Čas jednat je právě teď, dokud je flotila Federace oslabena, zatímco my máme zcela jasně převahu v počtu i ve zkušenostech. Čekání je nebezpečné.“

„Jednat ve spěchu je ještě nebezpečnější.“ Pied vstal, dívaje se na svého bratrance, jehož tvář potemněla hněvem. „Já vím, že chcete zaútočit hned, ale mně na tom celém něco nehraje. Je lépe počkat a riskovat, že ztratíme tuto příležitost, než se jí chopit a pak zjistit, že jsme se chytli do pastí.“

„Do jaké pasti, kapitáne?“ Tón hlasu jeho bratrance byl pojednou temný a obviňující. „Čeho přesně se obáváš?“

Pied zavrtěl hlavou. „Já vím, že na to nemám odpověď. Nevím dost o záměrech Federace. Proto chci počkat -“

„Ne.“

„- dokud nedostaneme zprávu -“

„Ne, bratranče! Ne! Tentokrát nebudeme čekat, váhat ani opětovně zvažovat to, co je každému jasné, až na tebe. Nikdo z mých ostatních rádců, velitelů v poli, tvůj názor nesdílí. Předpokládejme, že máš pravdu. Předpokládejme, že je to past. Jaké riziko tím podstupujeme? Máme mnohem lepší vzdušné lodě. Překonáváme nepřítele v rychlosti, a můžeme ho po libosti vymanévrovat. Ze země nám nemohou uškodit. Přinejhorším můžeme zjistit, že jsme se zmýlili ve velikosti jejich flotily, a budeme donuceni ustoupit. To se nám stalo už předtím, a nic nás to nestálo. Proč by to mělo být tentokrát jiné?“

Protože tě tentokrát přímo zvou, abys proti nim vystoupil, chtěl říct Pied, ale neudělal to. Věděl, že debata skončila, a o věci bylo rozhodnuto. Kellen Elesedil byl králem elfů, a král měl poslední slovo ve všem.

„Bratranče,“ řekl král konejšivým tónem, přistoupil k němu a položil mu ruku kolem ramen. „Byli jsme po dlouhou dobu přáteli. Vážím si tvého mínění, a proto jsem tě požádal, aby sis se mnou přišel promluvit dřív, než vydám rozkazy. Věděl jsem, co řekneš, ale chtěl jsem, abys to řekl. Chtěl jsem, abys mi kladl otázky, protože jsi často jediný, kdo to dělá. Král od svých rádců potřebuje upřímné a rozumné rady, a ve většině případů mi nedal nikdo lepší radu než ty.“

Trochu Pieda stiskl mohutnou paží. „Ale je také pravda, že král musí naslouchat svým instinktům. Nesmí kolísat, jakmile se jednou rozhodl. Ty to víš.“

Čekal na Piedovu reakci, takže bylo nezbytné nějak zareagovat. „Já vím, můj pane.“

„Vzal jsem na sebe závazek obrátit příboj této války jednou provždy, a to teď hned. Mám způsob, jak to udělat. Bylo by ode mě zbabělé se odvrátit od šance, jako je tato, jen kvůli neurčitému riziku. To by bylo neodpustitelné.“

„I to vím.“

„Půjdeš se mnou, až poletíme do bitvy?“ Král uvolnil své sevření a o krok ustoupil. „Nebudu tě o to žádat, jestli nechceš. Ani si tě nepřestanu vážit.“

Pied svažtil obočí. „Jsem kapitán gardy, můj pane. Kam půjdete vy, tam musím jít i já. To není otázka diskuse. Netvařte se, že je.“

Král na něho vrhl pronikavý, zvažující pohled. „Ne, bratranče, počítám, že není. Ne u někoho tak oddaného, jako jsi ty. A já bych to jinak nechtěl.“ Na okamžik se odmlčel. „Věnuji té záležitosti ještě několik hodin přemýšlení. V každém případě jsem naplánoval útok na pozdní odpoledne, takže se připlížíme za soumraku a vynoříme se ze stínů. Do té doby můžeš čekat na své průzkumníky. Jestli se vrátí včas, přines mi jakoukoli zprávu od nich, kterou budeš považovat za důležitou.“

Slibuji, že si ji vyslechnu. Ale jestli se nevrátí, uvidíme se na pláni hodinu před soumrakem.“

Pied zamířil k východu ze stanu. „Ještě jedna věc,“ zavolal za ním král. Pied se otočil. „Mám v úmyslu vzít Kirise a Wenclinga s sebou.“ Musel vidět zmatek v Piedových očích. „Na palubu vlajkové lodě, bratranče. Chci, aby se dívali.“

Pied vytřeštil oči. Kellen Elessedil mluvil o svých synech. O chlapcích, z nichž jednomu bylo patnáct, a druhému třináct. O tom, že je vezme do bitvy s nebezpečným nepřítelem. „Ne,“ řekl okamžitě, dřív, než to stačil uvážit.

Král vypadal klidně. „Potřebují vidět, jak vypadá bitva, pochopit, co se děje. Potřebují zažít tu zkušenost osobně, ne o ní jen slyšet. Jsou to budoucí králové, a tohle je součást jejich výcviku.“

„Jsou na to příliš mladí, můj pane. Budou jiné příležitosti, bezpečnější, méně riskantní.“

„Válka je vždycky riskantní, bratranče,“ řekl král, odvrhuje jeho argumenty.

Pied se zhluboka nadechl, představuje si, jak zareaguje Arling, jakmile zjistí, co Kellen udělal. „Při jakémkoli elfském výcviku je nebezpečím války vystavujeme postupně. Nevrháme je prostě na bojiště, pokud nejsme v zoufalé situaci. Zacvičujeme je pomalu. Myslím, že je to potřeba i v případě Kirise a Wenclinga. Nechte je nejdříve podniknout pár přeletů, u nichž nebude hrozit boj.“

Kellen Elessedil ho dlouho studoval, jako by uviděl něco, čeho si předtím nevšiml, a co ho vůbec nepotěšilo. Pak tiše řekl: „Budu o tom přemýšlet.“

Naznačil Piedovi gestem, aby odešel. To gesto král na Pieda nikdy předtím nepoužil. Ale teď nebyl čas na spekulace. Pied rychle odešel, šťastný, že unikl dříve, než Kellen vymyslí nějakou další šílenost. Protože on ji vymyslí, to Pied věděl.

Před stanem se k němu přidal Drumundoon, srovnal s ním krok a řekl: „Vyslechl vás?“

Pied přikývl. „Vyslechl. Ale pak mě ignoroval. Jestli mu nedodám nové důvody, aby ten nesmysl odvolal, začne útok za soumraku. A co je ještě horší, má v úmyslu vzít s sebou své syny.“

Drumundoon prudce vydechl. „Zbláznil se?“

„Arling by si to jistě myslela. Přál bych si, aby tady byla a promluvila si s ním. Možná by měla větší štěstí než já.“

Drumundoon zavrtěl hlavou. „O tom pochybuji. On neposlouchá ani ji. Ačkoli by možná měl, pokud jde o ty chlapce. Podstatné je, že vám je svěřila do péče. Do vaší péče. Byl jsem u toho. Slyšel jsem, co vám říkala. Jestli se něco stane jejím synům, bude mít vaši hlavu.“

Pied na něho pohlédl. Protože jsem ji kdysi miloval. Protože jsem si myslel, že mě taky miluje. O tomhle nevíš, Drume.

Vyšel do poledního horka, a snažil se o tom nepřemýšlet.

Kapitola 19.

Bylo pozdní odpoledne, a Acrolace a Parn se ještě stále nevrátili. Piedovi to dělalo starosti, ale už dávno se s pocitem viny spojeným s vysíláním svých gardistů jako zvěďů k nepříteli naučil žít. V každém případě bylo zřejmé, že se Acrolace a Parn nevrátí včas, aby pomohli odvrátit Kellena Elessedila od jeho špatně uváženého útoku. K útoku na flotilu Federace dojde, ať si ho přál nebo ne, a on bude muset prostě udělat, co může, aby uspěl. Takový byl někdy úděl vojáka, i když byl kapitánem gardy a královým bratrancem.

Oblékl se do své bojové výstroje, znovu si připevnil své zbraně, zavolal do svého stanu Drumundoona, a když se slunce začalo sklánět k obzoru a denní světlo slábnout, vydali se na letiště vzdušných lodí.

„Žádná zpráva, Drume?“

Pobočník zavrtěl hlavou. „Nic. Slyšel jsem, že Federace přisunuje masu vojáků do svých linií, ve snaze vykompenzovat oslabení po odletu Tuláků. Aspoň král tak vidí situaci. Jen se ujišťuje v tom, o čem je už stejně přesvědčen, takže je to pro něho ještě přitažlivější. Podporuje to jeho rozhodnutí. Má dojem, že tahle válka do týdne skončí.“

„Oslavuje vítězství dříve, než vůbec začne bojovat. To je pro něho typické.“ Pied zavrtěl hlavou. „Něco se děje, něco, o čem nevíme. Cítím to v kostech. Tenhle útok je chyba. Musím přijít na způsob, jak ho zastavit.“

Drumundoon sevřel rty. „Nevím to jistě, ale vyrozuměl jsem, že král o svých plánech ještě neinformoval naše spojence.“

Pied se náhle zastavil a vytřeštil na něho oči. „Cože?“

„Má je prý v úmyslu informovat těsně předtím, než vyrazí. Tak ho nebudou moci zastavit.“ Zvedl obočí. „Nechce riskovat, že se mu něco nebo někdo postaví do cesty. Ví, že není velitelem ani armády Svobodných, ani velitelem flotily vzdušných lodí. Ale je králem elfů, a elfové tvoří největší část vzdušných sil, což je, podle jeho mínění, dostatečný důvod, aby zaútočil o své vlastní vůli.“

Drumundoon se obezřetně rozhlédl kolem, aby se ujistil, že nikdo jiný neposlouchá. „Kapitáne, on nemá v úmyslu žádat o pomoc kohokoli. Chce, aby toto vítězství patřilo pouze elfům. Trpaslíci, trollové a Hraničáři ho mohou sdílet až po jeho dosažení, ale v zásadě ho dobudou pouze elfové. Tak se rozhodl, jak říkají.“

Pied vzplanul hněvem. Jak to, že mu to samotnému nedošlo? Po více než dva měsíce tábořil Kellen Elessedil se svými elfími stopaři v Prekkendorranu, takže mohl alespoň trochu pochopit skutečný stav. Ale Kellen Elessedil by nebyl celý, kdyby se někam nehnal. Bylo to poznat i z jeho netrpělivosti nad neschopností armády Svobodných dosáhnout jakékoli výrazné změny status quo. Permanentně toužící být ve středu dění, neustále toužící vidět, jak se konečně vyřeší záležitosti, které uvázly na tak dlouho v patové situaci, tlačil král při každé příležitosti na ostatní velitele. Válka trvala už desítky let, a elfové jí už měli k smrti plné zuby. Král považoval za svou morální povinnost ji ukončit, a nikdo ho nemohl obviňovat za jeho odhodlání to učinit. Špatné na jeho přístupu bylo, že trval na tom udělat to po svém, hledat a nacházet řešení, která nezbytně nezahrnovala jeho Svobodné spojence. Pochybená na jeho myšlení byla představa, že existuje jednoduché řešení, že odpověď spočívá v prostém vojenském úderu, a že najít tuto odpověď leží na něm.

Nu, teď už bylo příliš pozdě se mu to pokoušet vysvětlovat, nebo vůbec předpokládat, že ho bude ochoten vyslechnout. Pied si byl zatraceně jist, že nebude.

Znovu vykročil, cílevědoměji, se směsí rozčilení a zaujetí proudící mu v žilách. Král nebo ne, Kellen Elessedil překračoval své meze, a nejspíš na to doplatí všichni. Drumundoon mlčky srovnal krok se svým kapitánem. Ani jeden z nich nepromluvil. Už si toho řekli dost.

Pied si cestou prohlížel tábor a pečlivě si všímal všeho, co viděl. Tato část byla převážně elfská, v těch dalších na východ odtud byli Hraničáři z větších měst Truborohu, stejně jako trpaslíci a trollové. Většina z těch posledních byli žoldnéři. Formálním vůdcem této armády byl starý, ačkoli vysoce respektovaný Jižan jménem Droshen, ale skutečným vůdcem, mužem, který velel vojákům

na bojišti, byl trpaslík jménem Vaden Wick, před svým příchodem do Prekkendorranu veterán nesčetných tažení proti gnómským kmenům. Právě nyní byla koordinace různých spojeneckých sil na nízké úrovni, což bylo způsobeno nečinností armád na obou stranách konfliktu za posledních několik let, a rozkladem struktury a disciplíny následkem neustálých změn v hodnostech a velení. V této válce bojovala už třetí generace spojenců, a došlo už k těžkým ztrátám. Většina lidí předpokládala, že válka skončí jen tehdy, až se jí vůdcové konečně natolik unaví, že ji ukončí vzájemnou dohodou. Nikdo nevěřil, že může být vyhrána na bojišti. Po tak dlouhé době už ne. Ne po tolika neúspěšných pokusech.

Samozřejmě, s výjimkou těch několika málo, kteří smýšleli jako Kellen Elesedil.

Z toho, co dnes večer viděl, byl Pied na rozpacích. Zjevný nedostatek disciplíny byl znepokojující. Výrazy ve tvářích mužů a žen, sedících kolem svých ohňů, hrajících hazardní hry a popíjejících pivo, ho znepokojily ještě víc. Zračily se v nich nezájem a rezignace. To k němu mluvilo jasnou řečí. Nikdo už v tuto válku nevěřil. Viděl, že každý už má po krk bojů a umírání. Všichni si evidentně mysleli, že k tomu, aby to přečkali, stačí držet hlavu dole a zavřená ústa. Ti muži a ženy už jen čekali na konec. Čekali, až půjdou domů.

Rozhlédl se kolem. Nikdo necvičil. Nikdo nebrousil zbraně a neutahoval řemeny brnění. Chodili do služby a do stráže, a to stačilo. Když bylo potřeba něco víc, byl to problém někoho jiného.

Ještě horší to bylo v ostatních armádách, kde byla disciplína zjevně ještě nižší. Neznamenalo to, že by Hraničáři, trpaslíci a trollové nebyli stateční a schopní, ale zřetelně neměli žádný důvod si myslet, že tyto jejich přednosti budou podrobeny zkoušce. Armáda Federace seděla skoro dva roky na jednom místě a kromě vysílání zvědů a občasných pokusů o nájezd proti liniím Svobodných nedělala nic. Byli stejně neteční a bez zájmu o boj jako jejich nepřátelé. Přísun čerstvých sil na frontu Federace po odletu vzdušných lodí Tuláků elfům a jejich spojencům nijak nenaznačoval, že se postoj jejich nepřítelů změnil.

Pied pohlédl na Drumundoona a ukázal k táboru. „Nezdá se, že by toho měli moc na práci, co?“

Drum neřekl nic. Nebylo co říct. Byl stejného názoru jako jeho kapitán. Garda měla jiný přístup k disciplíně než kdokoli jiný, prostě proto, že to byla garda. Zbytek armády ji považoval za kuriozitu. Tvořila ji malá jednotka, pověřená jednoduchým úkolem - chránit krále. Ostatní byli přesvědčeni, že způsob, jakým se její příslušníci chovají, je z největší části výsledkem jejich podezření, že je král neustále sleduje.

Když se dostali na výšiny, Pied se na okamžik zastavil. Fronta vedla podél plošiny, táhnoucí se více než dvě míle na západ i na východ jako řada rovin, oddělených od sebe křivolakými průsmyky a roklemi. V současné době, a po většinu posledních dvaceti let, měli Svobodní obsazené dva vysoké útesy oddělené hlubokým a širokým průsmykem, táhnoucím se k severu na druhou stranu plošiny. Elfové měli obsazený menší útes na západě; směs Hraničářů, trpaslíků a trollů ten větší na východě. Umístěním lučištníků a prakovníků na obě strany soutěsky v místě, kde se zužovala, dokázali zabránit průniku nepřátel soutěskou. Federace měla jen dvě možnosti, zaútočit na spojence buď čelně, nebo z boků, a musela by to udělat z vysoce zranitelného postavení.

Na počátku války pronikla Federace hluboko do rovin, ale jakmile spojenci objevili tyto útesy, na nichž založili svou obranu, útok se vyčerpал a zastavil. Protože útočníkem byla Federace, mohli si spojenci dovolit nečinně sedět a čekat. Byl to útočník, kdo musel přijít za nimi, a nyní měli vybudovaná pevná obranná postavení, jež považovali za dostatečně silná, aby jejich průlom stál nepřítelů tisíce životů jeho vojáků. Obě strany se v zásadě shodovaly v tom, že je třeba najít jinou cestu, ale dosud se tak nestalo.

Pied studoval pozice Federace, umístěné na rovině ani ne půl míle odtud. Masa tmavých postav nakupená za opevněními podobnými jejich. Za ty dva měsíce, které strávil na frontě, se zpoza těch valů nevynořili. Největší vzrušení, které zažil, bylo následkem dvou spíš náhodných útoků vzdušných lodí na linie trpaslíků asi o míli dál podél fronty, které byly rychle odraženy.

Bylo na těch valech víc federačních vojáků než před týdnem? Strakatina černých a stříbrných uniforem za těmito valy se táhla dobrou míli do týlu, skupiny mužů sedících kolem ohňů a hromad zbraní. Nerozeznal žádný zjevný drill nebo výcvik, žádný náznak hrozícího útoku. Všechno vypadalo jako vždycky.

To však neznamenal, že tomu tak bylo.

Zavrtěl hlavou. Nelíbilo se mu nic, co viděl na obou stranách fronty. Po celý svůj život byl vojákem, a naučil se důvěřovat svým instinktům. Právě ty na něho teď křičely, že možnost katastrofy je enormní a na dosah ruky.

„Drume, já mu nemohu dovolit, aby to udělal,“ řekl tiše.

„Králi?“ Jeho pobočník zavrtěl hlavou. „Nemůžete ho zastavit, kapitáne. Už jste to zkusil, a on nebude poslouchat. Jestli mu nedokážete říct něco, co ještě neví, bude jen ještě odhodlanější.“

Pied mlčky pokračoval v chůzi. Musel existovat nějaký způsob, jak to šílenství zastavit, něco, co mohl říct nebo udělat, aby krále přiměl útok odložit. Vždycky dokázal Kellena přechytračit. Měl by to dokázat i teď.

Před nimi se objevilo letiště, umístěné v mělkém údolí uprostřed východního ležení. Letiště vřelo aktivitou, dokonce i při pohledu z dálky. Lodě byly připravovány ke vzletu, posádky se hemžily po palubách a šplhaly v lanoví, utahující lana a uvolňující plachty. Falkonety* už byly usazeny na svá místa, a v bednách mezi nimi ležely připravené střely. Dva tucty vzdušných lodí byly připraveny ke startu, větší část flotily, nejlepší z válečných lodí, které měla. Král byl natolik přesvědčený, že útok uspěje, že si ani neponechal nic v záloze pro případ, že by tomu tak nebylo.

Když Pied sestupoval z vyšší plošiny, uviděl krále u své vlajkové lodě Ellenroh, obklopeného v těsném kruhu veliteli svých vzdušných lodí. Hovořil s nimi, a zdálo se, že dost živě, ale veškerá živost vycházela z královny strany. Jeho kapitáni většinou jen poslouchali.

Pak Pied uviděl Kirise a Wenclinga, stojící po boku svého otce, a zval. Král se nakonec přece jen rozhodl vzít své syny s sebou. Navzdory Piedovým výhradám. Jeho synovci shlíželi k zemi, nepokoušejíce se k sobě přitáhnout pozornost, a vypadali sklíčeně a vykořeně. Pied tušil, že se jim myšlenka jejich účasti v bitvě nelíbí o nic víc než jemu.

Zhluboka se nadechl a vydal se přes letiště ke králi.

„Kapitáne,“ pozdravil ho král a pohlédl na něj. V situacích, jako byla tato, nikdy nepoužíval Piedovo jméno nebo odkaz na jejich blízký vztah. „Jsme připraveni k odletu. Od vašich zvědů žádná zpráva? Ne? Pak nemáme žádný další důvod k odkladu.“

„Můj pane, přál bych si, abyste to znovu uvážil,“ řekl Pied rychle. „Měl bych lepší pocit ohledně vašeho bezpečí, kdybychom počkali ještě aspoň jeden den. Moji zvědové by se měli vrátit“

„Mé bezpečí je s těmito muži v dobrých rukou,“ přerušil ho král ostře. „Myslel jsem, že jsme se o tom už dohodli. Nebylo vám snad něco z toho, co jsem řekl, jasné?“

V jeho hlasu zazníval zcela neklamně hněv. Nelíbilo se mu, že mu někdo oponoval před kapitány jeho vzdušných lodí a jeho syny, a zvláště ne, pokud šlo o nadcházející útok. Naznačoval tím Piedovi, že zašel až na krajní mez toho, co mu bylo povoleno, a že udělá zatraceně dobře, když se nebude pokoušet pokračovat.

Ale Pied neměl na vybranou. Ne, pokud si měl uchovat sebeúctu. „Můj pane, řekl jste to naprosto jasně. Vážím si vašich úvah. Ale byl jsem dlouho vojákem a naučil jsem se důvěřovat svým instinktům. A ty mi říkáš, že něco není v pořádku - v tom nevysvětlitelném odletu Tuláků a oslabení flotily Federace. Nemám ani dobrý pocit z mobilizace sil, hlášené podél celé fronty Federace. Já vím, že se to zdá být reakcí na odlet Tuláků. Ale já si myslím, že by mohlo jít o něco jiného. Kdybych směl navrhnout alternativní plán, můj pane, požádal bych vás, abyste nařídil provést průzkumný let, abychom se podívali -“

„Dost, kapitáne!“ utrl se král, přerušuje ho. Nastalo ohromené ticho. Král planul hněvem. „Víc než dost. Jste kapitán gardy. Omezte se na to, a rozhodování ponechte na mně!“

„Jako kapitán gardy jsem odpovědný za vaši bezpečnost, a musím udělat všechno, co je v mé moci, abych vás ochránil!“ odsekl Pied. „Nemůžu to dělat, když mě nenecháte!“

Ticho bylo tak mrazivé jako zima v Umrličích horách. Pied zahlédl šokované tváře králových synů - Kirise vysokého a tmavého jako jeho otec, a Wenclinga světlého a malého jako jeho matka. Takhle s jejich otcem nikdo nemluvil, určitě ne mimo rodinu, a už vůbec ne na veřejnosti. Pied tu hranici překročil, ale jeho svědomí mu nedovolilo ustoupit.

* *Falkonet* - malé, lehké, otočné dělo, používané na válečných lodích v 17. - 18. století. Upevňovalo se k zábradlí. (Pozn. překl.)

Kellen Elessedil se odvrátil. „Kapitáni,“ oslovil velitele vzdušných lodí, „připravte se ke vzletu. Všichni na palubu. Ujistěte se, že všichni vědí, co se od nich očekává.“

Pohybem ruky přivolal spojku stojící opodál. „Odneste zprávu, kterou jsem vám dal, velitelům Droshenovi a Wickovi. Jděte rychle, a řekněte jim, aby učinili veškerá opatření, která považují za nezbytná, pro případ nějakého protiútoků. Postarejte se, aby věděli, že já už jsem odletěl.“

Když všichni až na jeho syny odešli, otočil se zpátky k Piedovi. „Zneužil jste své pozice kapitána gardy. Proto se mnou nepůjdete. Už vám nedůvěřuji. Nechci, aby můj život nebo životy mé rodiny a vojáků byly ve vašich rukou. Jste zproštěn svých povinností. Za mou bezpečnost už nezodpovídáte. Snad jiní, schopnější pochopit povahu vašeho úřadu, mi budou sloužit lépe.“

Na okamžik se odmlčel, a pak pokračoval. „Jen to, že stále požíváte přízně mé manželky - což je laskavost, kterou by měla znovu uvážit - vám nedává právo oponovat mi tak, jak jste právě udělal - před mými syny a mými důstojníky.“

Otočil se ke svým synům, pokynul jim, aby ho následovali, a hněvivě zamířil k Ellenroh. Pied je omráčeně sledoval. Věděl, že by měl ještě něco říct. Měl by se ho znovu pokusit zastavit, nebo mu to vysvětlit nějak lépe. Ale nedokázal se přimět k pohybu.

Když se vzdušné lodě zvedly jako ohromní draví ptáci a zamířily na jih k liniím Federace, pořád ještě tam stál.

Drumundoon, který trpělivě čekal stranou, dokud se Piedova pozornost neodvrátí od odlétajících plavidel, k němu nyní přistoupil.

„Změní názor, kapitáne,“ řekl tiše. „Uvědomí si, že jednal ukvapeně.“

„Možná.“ Dívali se jeden na druhého, a chvíli panovalo trapné ticho. „Nevěděl jsem, co říct, Drume. Jen jsem tam stál a nechal ho odejít.“

Jeho pobočník přikývl a slabě se usmál. „Možná už nezbyla žádná slova, která by se říct dala.“

MLčky šli zpátky přes letiště a do elfského tábora. Tu a tam vrhl Pied starostlivý pohled směrem k federačním liniím, kde se s přicházejícím soumrakem rozsvěcovaly první pochodně. Ještě viděl elfské lodě, temné skvrny na obloze. Pátral po známkách nějaké aktivity na zemi, ale nic neviděl. Ačkoli to bylo těžko říct, na takovou vzdálenost a za šera.

Zabloudil v myšlenkách jinam. Vyrosl s Kellenem Elessedilem, a bylo jen málo mužů a žen, kteří ho znali lépe. Byl by měl dokázat najít účinnější přístup, jak ho varovat. Byl by se měl vyhnout tomu, aby ho rozhněval. Ale nějak se mu to vymklo z ruky, a on s tou skutečností stále ještě bojoval. Viděl v duchu tváře Kirise a Wenclinga, šokované a zděšené, jako kdyby viděli něco, co on neviděl, jako by znali tajemství, která on neměl znát. Snažil se nemyslet na to, co řekne Arling, jakmile zjistí, jak strašně ji zklamal. Pokud s ním bude vůbec chtít mluvit, opravil se. Možná ne. Možná ho propustí stejně rychle jako Kellen.

„Kapitáne,“ řekl náhle Drumundoon, dotýká se jeho ruky.

Běžel k nim nějaký muž, jeden z jeho gardistů. Jméno toho muže mu v této chvíli vypadlo z hlavy, ačkoli je znal stejně dobře jako své vlastní. Snažil se na ně vzpomenout, ale nepovedlo se mu to.

„Phaile,“ zašeptal Drum, jako by mu četl myšlenky.

Phaile k nim doběhl a zasalutoval. „Vrátila se Acrolace, kapitáne!“ zvolal, lapaje po dechu. „Je těžce zraněná! Říká, že máte hned přijít!“

Přešli do běhu, s Phailem v čele. Pied se nezdržoval vyptáváním. Potřeboval mluvit s Acrolace. Ale naléhavost výzvy ho děsila.

Doběhli ke skupině elfů stojící blízko okraje útesu, nedaleko od elfské obranné linie. Acrolace ležela na zemi, ve stříbrné a černé federační tunice, kterou si oblékla jako přestrojení. Tunika byla zakrvácená a potrháná. Levý rukáv měla roztržený od ramene až k loktu. Byla bledá ztrátou krve a ztuhlá bolestí. Když si k ní klekl, její zelené oči našly jeho, a její prsty mu sevřely zápěstí.

Naklonil se k ní, aby ji slyšel, nespouštěje z ní oči. „Co se stalo, Acrolace?“ zašeptal. „Kde je Parn?“

Zavrtěla hlavou. „Mrtvý.“ Těžce polkla. „Mají vzdušnou loď...“ Rozkašlala se, a ze rtů jí vybublala krev. „Těžce střezenu. Nikdo se nesmí přiblížit. Ale... my jsme se dostali dost blízko.“

Zmlkla. Zavřela oči, aby potlačila bolest nebo vzpomínku. Když je znovu otevřela, stiskl jí ruku.

„Co jste viděli?“ zeptal se tiše.

„Nějakou zbraň, namontovanou na palubě. Velkou. Něco nového.“

Namáhavě se nadechla.

„Čekají na nás, kapitáne. Vědí... že přicházíme. Slyšeli jsme je... jak to říkají.“

Dlouze, pomalu vydechla, a uvolnila stisk ruky. Nějakou zbraň, opakoval si v duchu.

„Je v bezvědomí,“ řekl jeden z léčitelů. „Je to pro ni tak lepší.“

Pied se rychle rozhlédl kolem, snaže se nepropadnout panice. „Phaile,“ řekl, když ho zpozoroval.

„Najdi velitele Fraxona. Řekni mu, že jsem řekl, že musíme očekávat útok Federace. Řekni mu, že bude masivní, s cílem prolomit naše linie. Řekni mu, že útok může přijít každou chvíli, a že musí mít své elfí stopaře v pohotovosti. Pospěš si!“

Vstal. „Drume, svolěj všechny jednotky gardy a rozmísti je na letišti. Musí je udržet za každou cenu. Za každou cenu, Drume. Dokud je neodvolám.“

Pobočník přikývl, s tváří stejně bledou jako Acrolace. „Kde budete vy? Co budete dělat?“

Pied už spěchal pryč, a hubená tvář mu sálala rozhodností. „Já půjdu za králem,“ zavolal přes rameno. „Tentokrát mě bude muset vyslechnout!“

Kapitola 20.

Pied Sanderling běžel elfským tábořem a odstrkával stranou každého, kdo mu přišel do cesty, ignoruje sérii hněvivých výkřiků a kleteb. V duchu už uvažoval, co musí udělat, a jak. Přitom si byl vědom toho, jak pošetilé pravděpodobně jeho úsilí bude. Sevřela ho strašlivá jistota. Přejde příliš pozdě. Nebude dost rychlý, ať se bude snažit sebevíc. Katastrofa, které se obával, přicházela, a ani všechna jeho neúspěšná varování nepostačí k tomu, aby ho přesvědčily o jeho nevině. Rychleji!

Na letiště doběhl zpocený a udýchaný. Cestou ke vzdušným lodím horečně pátral po někom, koho by znal, a kdo neodletěl s Kellenem Elesedilem. Nalezl pouze osamělého velitele falkonetového člunu, šedivého veterána jménem Markenstall. Sotva toho muže znal. Znal spíš jeho pověst než jeho. Statečný muž, spolehlivý v boji, schopný v pilotní kabině - to bude stačit.

„Kapitáne!“ zařval, spěchaje ke staršímu muži. „Je váš člun vyzbrojený a připravený?“ Vrhhl rychlý pohled na jméno vyřezané na zádi. Asahiel.

Markenstall na Pieda pohlédl se směsí překvapení a pochyb. Byl ošlehaný počasím, šedivý a zjizvený, mající za sebou evidentně už mnoho bojů.

„Odpovězte mi, kapitáne!“ zařval na něho Pied.

Starší muž začal ostře. „Připravený a vyzbrojený, jak může být kapitáne Sanderlingu,“ zabručel.

„Dobře. Startujeme.“

Markenstall zaváhal. „Kapitáne, nejsem oprávněn -“

„Dobře mě poslouchejte,“ přerušil ho Pied. „Král letí do pasti. Jedna z mých průzkumníků skoro přišla o život, aby mi tu zprávu donesla, další průzkumník leží mrtvý někde za našimi liniemi. Nedovolím, aby to bylo k ničemu! Není čas shánět oprávnění. Jestli chcete zachránit krále a ty, kteří letěli s ním, musíme odletět okamžitě!“

Vrhhl rychlý pohled na jih, kde se obloha zahalila tmavomodrým večerním oparem, v němž se vzdušné lodě ztratily z dohledu. Soumrak houstl, na západním obzoru matně zářilo zapadající slunce, a na severu se začaly objevovat první hvězdy. Na východě stoupal nad Anarem stříbrný srpek měsíce.

Pohlédl znovu na Markenstalla. „Kapitáne, prosím!“

Veterán ho chvíli studoval, pak přikývl. „Dobrá. Pojd'te na palubu.“ Otočil se ke dvěma lodníkům sedícím nedaleko. „Pone! Cresku! Pohněte zadkem a na palubu! Uvolněte lana a kotvy! Připravte ke vzletu!“

Oba členové posádky i šedivý kapitán měli s rychlými odlety zkušenosti, takže byl Asahiel ve vzduchu během několika minut a zamířil rychle na jih. Pied stál s Markenstalem v pilotní kabině, zatímco členové posádky obsluhovali falkonety po obou stranách, nabitě a s odjištěnými spouštěmi.

„Vadilo by vám, kdybych se zeptal, co zamýšlíte dělat s falkonetovým člunem a dvěma falkonety?“ zeptal se Markenstall, když přelétávali opuštěnou a zpustošenou frontu. V jeho hlasu zazněl nádech sarkasmu.

Pied zavrtěl hlavou. „Co budu moci.“

Linie Federace před nimi byly tak temné, že se nedaly rozlišit od okolní krajiny. Piedovi se zdálo, že slyší nějaký křik, zvuky náhlé aktivity, ale v šumění větru a hvízdání v lanoví si tím nemohl být jist.

Pak temnotu náhle prořal blesk, zářivý a pronikavý, horizontální rovná šňůra nad obzorem. Blesk zasáhl něco, co okamžitě explodovalo jako ohnivá koule. Hořící úlomky začaly padat k zemi. V té záři se na krátký okamžik objevil celý shluk vzdušných lodí s jasně se rýsujícími tmavými trupy a stěžni.

„Zatraceně!“ zasyčel Markenstall. „Co to bylo?“

Pied rychle opravil svůj původní závěr. To vůbec nebyl obyčejný blesk. Nikdy neviděl žádný tak nízko a tak přímý.

Pak se zablásklo znovu, a následovala další exploze, tato ještě silnější než první, a znovu se na okamžik objevily vzdušné lodě, rozprchávané nyní všemi směry a vyhýbající se ohnivým kouli jako vyděšená zvířata. Nocí otrásl hromový výbuch, jehož rázová vlna byla tak silná, že ji Pied

ucítil i na palubě falkonetového člunu.

Pochopil, o co jde. Byla to ta zbraň, kterou Acrolace a Parn objevili v táboře Federace. Past sklápěla, vzdušné lodě Kellena Elessedila byly ničeny jedna po druhé. Pied přiletěl příliš pozdě, aby je varoval. Bylo příliš pozdě na to, aby mohl cokoli udělat. Mohl jen přihlížet následkům králova neuváženého, ukvapeného chování.

„Rychleji, kapitáne,“ řekl, svíraje Markenstallovu chlupatou paži. „Musíme se pokusit pomoci.“

Měli však jen chatrnou naději. Za určité, velmi příhodné situace sice mohla malá vzdušná loď pomoci jiné, ale určitě ne za těchto okolností. Jeho loď byla pravděpodobně nejslabší lodí ve vzduchu. Ale musel se dostat blíž. Musel vědět, čemu elfové a jejich spojenci čelí. Kdyby se králi nepodařilo bezpečně uniknout, kdyby se nikdo z nich nedokázal vrátit...

Zahnal tu myšlenku, zlobě se sám na sebe, že jí vůbec dovolil vzkličít. Ale vyšlehl další blesk, a další vzdušná loď vzplanula. Plameny proměnily stěžně a lanoví v pochodně osvětlující celou noční oblohu. Poškozená loď přerušila útok, pokoušejíc se udržet ve vzduchu a ukrýt se. Ale když hoříte, neexistuje pro vás na noční obloze žádný úkryt. Druhý útok ji změnil v mohutnou ohnivou kouli. Chvilí hořela nesnesitelně jasnou září, pak se rozpadla a zmizela v temnotě.

„Zatraceně!“ zašeptal znovu Markenstall v šokované nevěře.

Už byli dost blízko, aby Pied rozeznal neurčité obrysy elfských vzdušných lodí, snažících se vyhnout veliké federační vzdušné lodi, která je pronásledovala. Její jméno, ozdobně vyvedené na přídi, bylo Dechtera. Ta strašná zbraň byla upevněna na její palubě. Právě když si jí Pied všiml, vytryskl z ní znovu blesk, sršící energií a silou, jako kopí zapalující všechno na své cestě. Tentokrát zasáhl dvě lodě, prořezáváje trup jedné a trhaje plachty druhé. Obě lodě ihned vzplanuly.

Protože se měsíc skryl za mraky, měly nyní elfské vzdušné lodě možná šanci uprchnout, kdyby se otočily a spěchaly do bezpečí vlastních linií.

Bylo to neuvěřitelné, ale neudělaly to, a místo toho zaútočily. Byla to jistá sebevražda, ale zároveň typický postoj krále Kellena Elessedila, odmítajícího vzdát bitvu, připraveného raději zamřít. Tady se mu jeho přání splní, pomyslel si Pied s hrůzou. Zbraň Federace pálila na elfské vzdušné lodě, kdykoli se přiblížily na dohled, a ony vybuchovaly jedna za druhou. Král se pokoušel vzdušnou loď Federace taranovat*, aby ji poškodil do té míry, že bude nucena přistát, nebo dokonce havaruje.

Chtěl zachránit aspoň něco z této pohromy, ale zdálo se, že nechápe, že je na to už příliš pozdě.

„Co to ve jménu všeho rozumného dělá?“ zašeptal nevěřícně Markenstall, uvědomuje si jasně pošetilost tohoto úsilí.

Páchá sebevraždu, pomyslel si Pied. Pokouší se taranovat větší loď v mylné víře, že když to udělá, podaří se mu možná ještě zachránit svou flotilu. Jenže se nikdy nedostane dost blízko. Už teď Dechtera vypálila sérii krátkých ostrých zášlehů, které elfskou vlajkovou loď na několika místech zapálily a srazily jí přední stěžně. Přesto Kellen pokračoval dál, a jeho falkonety zasypávaly palbou nepřátelské paluby. Ale ta zbraň ničící jeho flotilu byla chráněna těžkými kovovými štíty, které falkonety dokázaly sotva poškrábat. Další záblesk zapálil hlavní plachtu Ellenroh, a nyní se vzdušná loď těžce kymácela. Její plachty byly pryč, a jedna nebo více energetických trubic poškozené nebo vyřazené.

„Ne, Kellene,“ zašeptal Pied. „Přistaň s ní. Přistaň dřív, než -“

Nový zášleh z federační zbraně přešel elfskou vlajkovou loď od příde k zádi a zasáhl ji takovou silou, že ji postrčil vzad. Ellenroh se otřásla, a pak vybuchla v oslepující kouli ohně, který pohltit všechno a všechny na palubě.

Během několika sekund loď zmizela.

Pied na to omráčeně zíral, neschopen přijmout to, čeho byl právě svědkem. Král mrtev. Kiris a Wencling mrtvi. Největší válečná loď elfské flotily s posádkou nejlepších mužů a žen zničena.

„Kapitáne Sanderlingu,“ zasyčel mu do ucha Markenstall, a Pied sebou vylekaně trhl. „Co budeme dělat?“

**Taranovat - pojem z námořního boje. Znamená to úmyslně narazit přídíl, zpravidla pro ten účel vyztuženou, do nepřátelského plavidla, a tak je potopit nebo těžce poškodit. (Pozn. Překl.)*

Dechtera obrátila pozornost k tomu, co zbylo z elfské flotily - už jen k hrstce vzdušných lodí, z nichž tři další už klesaly k zemi. Pláně se hemžily federačními vojáky, přesunujícími se proti elfským liniím jako temná skvrna inkoustu rozlévající se po starém pergamentu. Jsou jich tisíce, odhadoval Pied. Pozoroval poškozené vzdušné lodě, které dopadly do masy útočících vojáků. Viděl, jak se ti muži rojí kolem jejich trupů a šplhají po lanoví. Pak se dívat přestal.

Vrátil se pohledem k flotile, na kterou znovu zaútočil federační stroj na zabíjení. Dechtera je sestřelovala jako lučištník střelující do hejna hus lapených v pasti. Správně by to dokázat neměla, vzhledem k tomu, že byla tak veliká a těžkopádná. Musela být napájena abnormálně velkým počtem krystalů. Kapacita její uskladněné energie musela být aspoň dvojnásobná než u kterékoli jiné lodi. Teď se některé elfské lodě konečně snášely k zemi ve snaze využít jako kryt nepřátelské vojáky, aby nemohly být ostřelovány shora. Tato taktika však nefungovala. Zbraň na palubě velké lodi byla příliš přesná, než aby její obsluhu odstrašila možnost, že by mohla minout. Likvidace všech elfských vzdušných lodí byla jen otázkou času.

Pied pohlédl na Markenstalla. „Musíme něco udělat, kapitáne.“

Starší muž přikývl, ale zůstal zticha.

„Dokážete se dostat za tu federační loď? Dokážete se k ní přiblížit zdola?“

Veterán na něho pozorně pohlédl. „Co zamýšlíte?“

„Vyřadit její řízení. Použít falkonety, abychom poškodili její kormidla a trysky zdola, kde proti tomu nemohou zasáhnout, aniž by přerušili svůj útok a přistáli.“ Na okamžik se odmlčel. „Jsme dost malí, takže si nás možná nevšimnou.“

Markenstall chvíli přemýšlel. „Možná. Ale jestli nás uvidí, nebudeme mít žádnou šanci. Falkonety jsou dobré jen na krátkou vzdálenost. Dál než na padesát yardů z nás bude leda dobrý cvičný terč.“

Pied rychle zkontroloval linii obzoru. Měsíc zůstával ukrytý za hustými mračky. Dechtera po jeho levici stále lovila elfskou kořist.

„Nemůžeme tady sedět na zadku a dovolit, aby ten masakr pokračoval,“ řekl Pied tiše.

Markenstall beze slova přestavil řízení a zamířil s Asahielem k nepřátelskému táboru, téměř se dotýkaje hlav postupujících vojáků Federace, kteří na ně stříleli z luků a praků. Proklouzli však nepoškozeni, a brzy se ocitli za svým cílem, stále se držíce nízko nad zemí, aby neodhalili svou siluetu proti obloze.

Náhle však začaly z federačního letiště stoupat další vzdušné lodě, čerstvé posily vyslané na podporu pozemního útoku na tábor Svobodných, a blížily se jako draví ptáci k falkonetovému člunu, který byl přímo v jejich dráze letu.

„Kapitáne!“ vykřikl Pied přiškrceným hlasem.

Markenstall přikývl. „Vidím je. Upozorněte muže u falkonetů.“

Pied vyběhl z pilotní kabiny a rozběhl se přes palubu k Ponovi a Creskovi, vleka za sebou své bezpečnostní popruhy. Upozornil oba muže na nové nebezpečí, přistihuje se, že si přeje, aby měli kromě falkonetů i nějakou jinou zbraň.

Za okamžik byl zpět vedle Markenstalla. Noc znovu potemněla, jak měsíc opět zmizel za mraky, a vzduch byl ostrý a chladný. Pied se proti své vůli roztřásl, proklínaje se za to, že ho nenapadlo vzít si teplejší oblečení.

Pohlédl na hejno stoupajících federačních vzdušných lodí. Nejméně půl tuctu jich postupovalo jejich směrem.

„Doháněj nás,“ oznámil Markenstall. „Nemyslím, že o nás už vědí, ale dost brzy nás objeví. Nemůžeme čekat, kapitáne Sanderlingu. Musíme riskovat.“

„Co tím myslíte?“

„Musíme nabrat rychlost i výšku, dostat se nad ten těžší vzduch, do větru a blíž k té lodi.“ Markenstall se na okamžik odmlčel. „Musíme je nechat, aby nás uviděli. I když to neuděláme, stejně nás objeví. Nemáme čas na triky a chytračení.“

Pied váhal. Věděl, že má Markenstall pravdu, ale přičila se mu myšlenka se odhalit, když měli tak málo zbraní. Jakmile budou zpozorováni, půjdou po nich ty druhé lodě jako kočky po myši. Budou mít tedy možnost pouze jediného útoku na svůj cíl.

„Tak dobře,“ řekl posléze. „Dělejte, co umíte. Ale snažte se dostat blízko k té velké lodi.“

„Rozumím,“ řekl Markenstall, a posunul ovládací páky trysek až dopředu.

Asahiel sebou trhl a vyrazil vpřed; myš byla na útěku. Stoupali rychle vzhůru, opouštějící relativní bezpečí temnoty. Současně se zpoza mraků znovu vynořil měsíc a zalil Prekkendorran bílým světlem, v němž bylo jasně vidět hordy útočníků, valící se k elfským obranným liniím. Už proudili do soutěsky mezi dvěma útesy, proráželi elfská opevnění a šplhali k letišti, odkud v horečném chvatu vzlétaly poslední elfské vzdušné lodě. Po celém bojišti hořely trosky zničených vzdušných lodí jako signální ohně pro postupující armádu, dodávající odvahu jejím vojákům. Pied uviděl trup Ellenroh, ohořelý, dýmající vrak uprostřed bitevního pole.

Měl jsi mě poslechnout, Kellene, pomyslel si Pied hořce. Zavřel oči. Měl jsem najít způsob, jak tě přimět mě poslouchat.

Už se blížili ke svému cíli. Dechtera byla přímo před nimi, její trup zakrýval velký kus oblohy. Byla to obrovská létající plošina, nadnášená čtyřmi sadami plováků, a se třemi stěžni. Diapsonové krystaly v energetických trubicích dodávaly lodi energii. Kovové štíty se otvíraly a zavíraly v náhlých zášlezích konvertované energie, jak loď manévrovala. Smrtící zbraň byla namontovaná na přední palubě. Zdálo se, že nikdo na palubě si blížícího se Asahielu ještě nevšiml. Oči všech byly upřené dopředu, na jinou elfskou loď, na niž právě zaútočili. Proud ohně jí pronikl skrz naskrz, a exploze byla tak silná, že malý falkonetový člun rozhoupala. Přes zábradlí zasažené vzdušné lodě se vrhala hořící těla a tříštila se o zem jako přízračné svatojánské mušky.

Pied se rychle rozhlédl. To, co spatřil, bylo děsivé a skličující. Ve vzduchu zbývaly jen tři elfské vzdušné lodě. Flotila byla zdecimována.

„Rychle, kapitáne!“ zasyčel na Markenstalla. „Než ztratíme další!“

Asahiel byl nyní přímo pod Dechterou, a Markenstall manévroval k jejímu levému boku, pryč od přibližujících se plavidel, která je teď už určitě zpozorovala, dávaje tak své posádce příležitost, aby zamířila falkonety tam, kde mohly způsobit největší škodu. I on věděl, že budou moci provést jen jediný útok. Velká loď plula ustáleným kursem pomalu vpřed. Už měla v dohledu nový cíl, a o nich ještě stále nevěděla. Budou mít dobrý výstřel na její spodní část. Muži u falkonetů otočili zbraně a trpělivě čekali, pozorně hledíce přes dlouhé hlavně.

Pied se ohlédl přes rameno. Jejich pronásledovatelé se blížili, a on už rozeznával horečné úsilí některých členů jejich posádek varovat muže na Dechtere.

„Palte!“ vykřikl Markenstall.

Oba falkonety vypálily současně, posílajíce krupobití kovových stěpin do spodní části federační lodě. Pied měl jen tolik času, aby zaregistroval, že se dvě z energetických trubic zcela rozpadly a hlavní kormidlo se zhroutilo, a pak Markenstall prudce strhl jejich člun stranou, pryč zpod poškozeného nepřítele - malý komár na útěku před obrovským ptákem. Vynořili se ze stínu válečné lodě na oblohu zalitou měsíčním světlem, a okamžitě byli zpozorováni. Falkonety na palubě nepřátelské lodě se ihned natočily jejich směrem, ale Markenstall klesl s člunem pod jejich palebný úhel, kopíruje znovu v malé výšce terén, i když tím riskoval, že bude zasažen střelami vystřelenými pěšáky.

Ale ještě nebylo po všem. Kolem hlavního stěžně zasyčela čára bílého ohně, zasáhla jednu z energetických trubic a odhodila Asahiel stranou.

„Připoutejte se!“ vykřikl Markenstall automaticky, chytaje se zábradlí, aby se udržel na nohou. Posunul ovládací páky trysek na doraz a uvedl člun do střemhlavého letu, při kterém se zvedal žaludek.

„Měli jsme také vystřelit na tu zbraň!“ obořil se Pied na veterána.

Kapitán ustálil jejich zraněné plavidlo ve výšce necelých padesáti stop a prchal pryč od smrtící zbraně Federace. Pied se ohlédl přes rameno. Dechtera se rýsovala proti měsícem ozářené obloze. Stále se pohybovala kupředu, ale viděl, že její kurs se nezměnil. Přinejmenším jeden, a možná oba výstřely z falkonetů splnily svůj úkol. Řízení bylo poškozené, a plavidlo se nedokázalo otočit.

Rychle vydechl. Velká loď zpomalovala. Ostatní federační lodě se k ní blížily, připravené nabídnout jí pomoc. Napadlo ho, že teď by byla pravá chvíle pro útok, který chtěl Kellen Elesedil zahájit, dokonalá příležitost zničit tu loď i zbraň, kterou nesla. Ale jádro elfské flotily bylo v

plamenech, a lodě z Truborohu byly ještě na zemi někde na východ odtud.

Shlédl dolů na rovinu, hemžící se federačními vojáky, a pak na elfské obranné linie. Vzpomněl si na tváře mužů a žen, které před nedávnem viděl, unavené a bez zájmu. Vzpomněl si na všeobecný nedostatek disciplíny. Nepovzbudilo ho to. Elfské letiště bylo dobyté, zbytek flotily uprchl na sever. Jestli jejich pozemní obrana vydrží přes noc, bude to zázrak. Nemožný zázrak, opravil se, bez pomoci Svobodných spojenců. A nakonec na tom stejně nezáleželo. Koncem týdne bude Dechtera opět ve vzduchu a poletí podporovat federační útok, se svou strašnou zbraní v pohotovosti. To, co způsobila elfským vzdušným lodím, nebylo ničím ve srovnání s tím, co by udělala elfské armádě.

Neunikly mu logické důsledky jeho úvah. Ve válce v Prekkendorranu dojde ke katastrofálnímu obratu, a on si nebyl jist, jestli se to dá nějak změnit.

Teď letěli nad obsazeným elfským letištěm a mířili na západ k obléhaným elfským liniím. „Kapitáne,“ zavolal na Markenstalla. Náhlý poryv větru však jeho slova odnesl. Veterán se otočil. „Mohl byste s ní letět k -“

Nedokončil. Středem vzdušné lodě pronikl bílý oheň a odhodil ji stranou takovou silou, že byl Pied vymrštěn z pilotní kabiny a katapultován přes zábradlí. Koutkem oka zahlédl stěžeň planoucí jako pochoděň. Oba falkonety i s obsluhou zmizely v explozi syčícího světla. Člun se divoce naklonil a začal padat.

„Markenstalle!“ zavolal slabě.

Neozvala se žádná odpověď. Jeho bezpečnostní lano bylo stále připojené ke kruhu v pilotní kabině, ale byl tak důkladně zapleten do lanoví, že se nemohl pohnout. Pokusil se vytáhnout, aby viděl, co se děje v pilotní kabině, ale neuspěl. Po tváři mu stékala krev, teplá a hustá. Myslel si, že se jim té federační válečné lodi a její strašné zbraní podařilo bezpečně uniknout. Mýlil se. Musela mít obrovský dostřel. Dokázala je zasáhnout i ze vzdálenosti jedné míle. Ani teď, když se to stalo, si to Pied nedokázal představit.

Cítil, jak se člun řítí děsivou rychlostí k zemi. Zavřel oči a čekal na náraz.

Kapitola 21.

Penderrinu Ohmsfordovi a jeho druhům trvalo skoro týden, než se proplekli bludištěm průsmyků a soutěsek pohoří Klu, třebaže už ani jednou nenarazili na podobnou mlhu jako při počátečním útěku z Taupo Rough. S Kermadecem ve vedení se ale už nemuseli dál spoléhat na schopnosti Pena nebo Cinnaminson.

Nespatřili ani žádného ze svých druidských pronásledovatelů, ačkoli, jak Tagwen rychle poukázal, když na to téma přišla řeč, to ještě neznamenalo, že ztratili jejich stopu. Už dřív se také domnívali, že jsou v bezpečí, a krutě se mýlili. Jestli druidové jednali na rozkaz Shadey a'Ru, bylo nepravděpodobné, že se tak snadno vzdají, trval na svém trpaslík. Ale bylo to použití elfeínů, co přivedlo ve Struskách na jejich stopu Galaphila a Tereka Molta, pomyslel si Pen. Pokud se budou moci vyhnout použití elfeínů, neměl by je tady Traunt Rowan najít. Koneckonců, argumentoval, kdyby ten druid a jeho kohorta mohli použít nějaké kouzlo, které by jim umožňovalo je najít, jistě by to už byli udělali. To, že se tu ještě neobjevili, naznačovalo, že je pronásledují naslepo.

Nicméně když se malá skupina prodírala horami, přistihl se Pen, že se často dívá na oblohu, aby se ujistil, že se nemýlí.

Bylo už pozdní odpoledne, a slunce klesalo ke štítům na západě, když se dostali na okraj skaliska tyčícího se nad nejširším a nejtemnějším údolím, jaké Pen kdy viděl. Bylo těžké přesně odhadnout, jak velké bylo; z této výšky neviděli žádný vztažný bod, podle něhož by mohli jeho velikost poměřit. Možná stovky čtverečních mil? Nebo ještě víc? Údolí se rozkládalo všemi směry, a vybíhaly z něho jako prsty obrovské ruky četné kaňony a průsmyky. Na východním konci, nejvzdálenějším od místa, kde stáli, prostě mizelo v mlze a soumraku. Hustý porost stromů a keřů budil dojem tmavého jezera.

Na místě jako toto by mohlo žít cokoli, pomyslel si Pen a proti své vůli se zachvěl.

„Inkrim,“ oznámil Kermadec klidným a nevzrušeným hlasem, dokonale v souladu s jeho netečnou trollskou tváří. „Někteří říkají, že je tak starý jako rasy, a že bytostí, které zde žijí, jsou ještě starší. Někteří říkají, že tady dole žijí tvorové, kteří jsou tak staří jako Bájní.“

„Stromy a bláto,“ zamumlal za Penem Atalan. „Nic, s čím jsme se nesetkali už předtím.“ „A křemylové.“

Atalan pohrdavě odfrkl. „Divoši.“

Penovi to připadalo jako zvláštní poznámka od někoho, kdo sám vypadal jako pochodující kmen stromu.

Kermadec si musel myslet totéž. Starostlivě na Atalana pohlédl. „Divoši pro nás, ale kdo jsme my, abychom soudili? Já bych je rozhodně tak rychle nezavrhoval. Křemylové žili v tomto údolí od zničení Starého světa. Je to domov jejich předků, a oni ho považují za posvátný. Zvláště Stridegate. Budou bojovat, aby ho uchránil i před cizinci. Jako pavoučí Gnomové v Tofferu, i oni uctívají stvoření, která s nimi sdílejí jejich bydliště. Symbiotický vztah, jakkoli jednostranný, ovlivňuje jejich postoj k vetřelcům, jako jsme my.“ Zavrtěl hlavou. „Tam dole je jich spousta, bratře.“

„Ne dost, aby nás zastavili, bratře,“ odvětil Atalan, vkládaje do posledního slova ostří, které nenechávalo nikoho na pochybách, co si o jejich příbuzenském vztahu myslí. „Jsme silnější, bez ohledu na to, jak málo nás je.“

V Kermadecových očích se objevil zákmit vzteku, a mezi ostatním skalními trolly to tiše zašumělo. „Tys tady dole nikdy nebyl,“ řekl Maturen mírně. „Já ano. Nejsou to jen stromy a bláto. Ani to nejsou jen křemylové. Je to temnota odlišného druhu. Příliš mnoho takových jako ty v té temnotě zmizelo. Když budeme neopatrni, mohli bychom skončit stejně.“

„Tak nebudeme neopatrni, ne?“ prohlásil Atalan. Přeskočil pohledem z bratra na Pena a Cinnaminson. „Ještě štěstí, že máme tyhle malé lidičky, aby nám pomohli. Slepou dívku, která vidí, a chlapce, který mluví s lišejníkem. Čeho bychom se měli bát?“

Protlačil se dopředu a vydal se dolů, nenamáhaje se ohlédnout, kdo ho následuje. Kermadec ho chvíli sledoval, pak pohlédl na zbytek skupiny a pokynul jim, aby také vyrazili.

Sestup do Inkrimu proběhl bez jakéhokoli incidentu. Cesta dolů nebyla příkrá, spíše úzká a

klikatá, a občas se i Pen, který patřil k těm nejmenším, musel přitisknout ke skalní stěně, aby prošel. Stále více se šelilo, a když sklesli až dolů, nastala už skoro tma. Les ožil bzukotem hmyzu, a začali se ozývat noční ptáci. Pen uslyšel i zvuky dalších zvířat. Některá z nich poznával, jiná ne.

Na konci stezky rozložili v malém borovém lesíku tábor. Přestože dosáhli dna údolí, byli stále několik tisíc stop nad mořem, v objetí štítů pohoří Klu. Vzduch byl čistý a studený, a nebe zářilo hvězdami a měsíčním světlem. Tak jako za minulých nocí, Kermadec nedovolil rozdělat oheň. „Zítřa,“ slíbil. To už budou tak hluboko na území křemylů, že oheň nepřitáhne pozornost druidů, nebo - pokud ano - nebude jim připadat neobvyklý. Samozřejmě, budou tím riskovat, že je objeví křemylové, ale toto riziko podstupovali už tím, že tady byli.

„Zříceniny Stridegate leží mnohem hlouběji v tomto údolí, Pene,“ řekl Kermadec chlapci po večeri, když spolu seděli sami na okraji tábořiště. Jeho rysy byly nevyzpytatelné, ale v jeho očích byl zájem. „Znamená to další dva dny pochodu, přinejmenším, a to za předpokladu, že budeme udržovat ostré tempo. Byl jsem tam při své předchozí návštěvě tohoto údolí. Pamatuji si, jak vypadají. Není to pohled, na který bys zapomněl.“

„A ten ostrov?“ zeptal se Pen dychtivě. „Ten, na kterém je Tanequil?“

Khyber, Cinnaminson a Tagwen zaslechli jejich rozhovor, a připojili se k nim. Posadili se v těsném kroužku, tiší a pozorní. Za nimi, mimo dohled ve ztemnělém lese, zaujali své postavení dva muži na hlídce. Zbytek skalních trollů se připravoval na noc; tmavé postavy přecházející sem a tam, slyšitelné chřestění zbraní. Atalan seděl nedaleko sám, shrbený a nehybný, zády ke svému bratrovi, a díval se do tmy lesa.

„Není to ostrov toho druhu, jaký si možná představujete. Není obklopený vodou, ale hlubokou roklí, zarostlou divokým vínem a stromy. Vede přes ni jeden most, pradávný kamenný oblouk, tisíce let starý. Je to jediná cesta na druhou stranu. Ale nikdo, koho znám, přes něj nikdy nepřešel.“

„Proč ne?“ zeptala se Khyber okamžitě.

Kermadec zavrtěl hlavou. „Nejsem pověřivý jako křemylové, ale znám povahu věcí, které žijí v Inkrimu a respektuji moc, jíž vládnou. Výstražný kámen, umístěný na bližší straně mostu, zakazuje jeho přechod. Když můžu, snažím se takovým věcem věnovat pozornost.“

Potřásl hlavou. „Slyšel jsem; že jiní to neudělali. Někteří se pokusili přejít. Existovaly pověsti o velikém pokladu. Několik jich ten kamenný oblouk použilo. Několik jich sestoupilo do rokle s úmyslem vyšplhat na druhé straně nahoru. Nikoho z nich už nikdo znovu neviděl.“

„Tak jak máme přejít?“ Khyber se ani nenamáhala skrýt podezření ve svém hlasu. „Čím se lišíme od těch, kteří to nedokázali?“

Kermadec pokrčil rameny. „Nevím, jestli se lišíme. Vím jen, že to musíme zjistit.“ Kývl směrem k Penovi. „Je to nutné, jestli máme zachránit Ard Rhys.“

Vstal a zamířil zpátky ke spícím trollům. Když míjel Atalana, sklonil se a dotkl se jeho ramene. Jeho bratr vzhlédl a něco řekl. Kermadec šel dál. Po chvíli Atalan vstal a následoval ho.

Khyber pohlédla se zdviženým obočím na Pena a Tagwena. „Nepamatuji se, že by nám elfeíny ukázaly nějaký most. Nevzpomínám si na žádné varování o tom, že ho nedokážeme přejít.“

„Neukazují ti vždycky všechno, že ne?“ zeptal se Pen.

„Jen mi připadá divné, že o tom teď slyšíme poprvé.“ Vypadala rozzlobeně. „Řekl ti o tom snad něco Král Stříbrné řeky?“

Zavrtěl hlavou. „Nic.“ Z toho mostu a varování nebyl o nic šťastnější než ona. „Řekl mi, abych našel Tanequil a požádal ho o větev, ze které bych vyrobil kouzelnou hůlku, pak vzal tu hůlku zpátky do Paranoru a použil ji k tomu, abych se dostal do Zapovězeného.“ Sevřel rty. „Nic o mostu, který nemá nikdo přejít“

„Co to ti trollové dělají?“ zeptala se náhle Cinnaminson, slepé oči upřené na ležení.

Zbývající tři se otočili, aby se podívali. Trollové byli shromážděni v kruhu, všichni, včetně Kermadeca a Atalana. Klečeli na jednom koleně, robustní hlavy schýlené, dlaně položené na zemi, a mumlali cosi, co znělo jako zaklínadlo. Tu a tam některý z nich zvedl na okamžik ruku, aby se dotkl špičkami prstů čela nebo rtů.

„Mluví k údolí,“ řekl Tagwen, potahuje se nepřítomně za plnovous. „Žádají je, aby je chránilo před temnými duchy, kteří v něm žijí. To je mezi trolly starý zvyk, hledat ochranu země, kterou

procházejí, a v níž možná budou muset bojovat.“

Pak se trollové, počínaje Kermadecem, jeden po druhém zvedli a obešli kruh. Každý troll se dotkl hlav všech ostatních, než se vrátil na své místo a znovu si klekl, aby se ho na oplátku dotkli ostatní.

„Teď zasvěcují své životy vzájemné podpoře a slibují si, že budou stát společně jako bratři, aby je duchové požehnali svou ochranou.“ Odkášlal si. „Já sám tomu nesmyslu nevěřím, ale zdá se, že jim pomáhá, aby se cítili lépe.“

Rituál pokračoval ještě několik minut. Pak se trollové zvedli a rozešli, hlídky na svá místa, a ostatní se uložili ke spánku. Jen Kermadec a Atalan zůstali, tam kde byli, a tiše spolu hovořili.

„Počítám, že spolu uzavřeli mír.“ Tagwen se protáhl a zívá. „Půjdu spát. Dobrou noc vám všem.“

Odešel, a za okamžik odešla i Khyber. Pen a Cinnaminson zůstali ve tmě sedět sami, dotýkající se rameny, a poslouchali zvuky lesa.

„Tohle údolí je plné duchů,“ řekla dívka náhle. „Cítím je všude kolem. Pozorují nás.“ Chvilku mlčela, a pak pokračovala: „Myslím, že na nás možná čekali. Nevím, proč by to dělali, ale počínají si velmi cílevědomě a uváženě.“

„Možná jsou tady proto, že je trollové právě volali.“ Pen na ni pohlédl. „Možná je jejich příchod odpovědí na to volání.“

Dívka přikývla „Možná jsou tady, aby nabídli ochranu. Necítím nepřátelství.“ Dotkla se jeho ruky. „Mám nápad, Pene. Využij své magie, aby ses jich zeptal. Dokážeš komunikovat s živými věcmi všech druhů. Duchové jsou živí. Zkus, jestli s tebou budou mluvit.“

Pohlédl do sametové tmy, do temného lesa Inkrimu, a uvažoval, jak to udělat. Většinou to začínalo tak, že objekt, s nímž se pokoušel komunikovat, vydal nějaký zvuk nebo udělal pohyb, který Pen dokázal interpretovat. Jestřáb mohl svým křikem odhalit svůj hlad nebo touhu po páření. Způsob letu malého ptáka mohl odhalit jeho snahu dostat se ke svému mláděti. Dotek větví stromu nebo vysoké trávy na tváři mu dokázal říct, jestli potřebují vodu. Pohyb větru mu prozradil bouři. Kdysi byl varován před vlkem, když viděl, jak se malá pozemní veverka vrhla mezi suché listy.

Tentokrát však nebylo nic vidět ani slyšet. Duchové neměli pokaždé hlas. Nenabývali vždycky tvar. Bude se muset pokusit o něco jiného.

Naklonil se dopředu a položil ruce na zem, pokoušeje se něco vyčíst z pocitu půdy. Ale po několika minutách trpělivého soustředění stále nedostal žádnou odpověď.

„Ne, Pene,“ zašeptala náhle Cinnaminson. Vzala ho za ruce a zvedla mu je. „Tohle jsou duchové vzduchu. Vztáhni k nim ruce.“

Učinil, jak řekla, zvedaje ruce s roztaženými prsty, jako by chtěl zachytit pocit větru. Chvilí je držel nehybně, pak jimi začal pomalu pohybovat, hledaje kontakt.

O chvilí později ho měl. Něco se dotklo jeho prstů, jen lehoučce a na okamžik, než to zmizelo. Pak mu něco jiného zavadilo o paži. Vyčetl v těch dotecích účel; objevil život. Byli stejně lehoučcí jako pavučina a pomíjiví jako ptačí píseň, ale byli staří, a proto i silní. Žili dlouhý život a mnoho viděli. Poznal to všechno z těch prostých dotyků, a šokovalo ho to.

Ale zmizeli stejně rychle, jako přišli, a nevrátili se. Když popsal Cinnaminson, co cítil, pokusil se po nich ještě několikrát sáhnout, ale už je nedokázal najít.

„Nejsou připraveni na to, abychom je poznali,“ řekla dívka. „Musíme být trpěliví. Odhalí se sami, až budou připraveni.“

Později, zabalený do své přikrývky, Pen dlouho přemýšlel o tom, jakou formu by to odhalení mohlo mít.

Vyrazili za úsvitu, když na zemi dosud ležely stíny a sluneční světlo na východě jen matně zářilo přes baldachýn stromů. Vzduch byl chladný a voněl bohatou a úrodnou půdou. Noční zvuky se vytratily, vystřídány ranními písněmi ptáků a tichým šuměním větru v listoví. Lesy zůstávaly tmavé a hluboké, stejně neproniknutelné pohledem jako půlnoční rybník, a vypadaly kterýmkoli směrem úplně stejně, jako hradba stromů a křovin proti vnějšímu světu.

Cestovali v zástupu, s Kermadecem v čele a Atalanem jako zadním zajištěním, a Pen a jeho druhové měli své místo uprostřed řady. Chlapec šel s Cinnaminson. Pozorně očima prozkoumával les, a smysly měl v pohotovosti. Pátral po životě ve stínech i na vrcholcích stromů, a dost často ho

nacházel. Inkrim bzučel aktivitou, a jeho životní formy překvapovaly na každém kroku. Ptáci byli často zvláštní, s nezvykle zbarveným peřím. Žila zde malá pozemní zvířata, která mu připomínala veverky, ale byla něčím jiným. Toto údolí a tvorové, kteří v něm žili, byli staří, říkal Kermadec, což naznačovalo, že pocházeli možná ještě ze světa, který existoval před Velkými válkami. Zdálo se, že tu nežije nic ze světa, který Pen znal.

Slunce stoupalo po obloze, ale na lesní půdu pronikalo jen málo jeho paprsků. Noční stíny přetrvávaly, a vzduch zůstal chladný a ostrý. Absence skutečného denního světla a letního tepla působila dojmem soumraku. Lesy si vytvořily vlastní klima, příznačně se hodící k tomuto údolí.

Tu a tam překřížili nějakou stezku. Úzké a špatně vyznačené pěšiny se divoce kroutily a náhle končily, a sotva něco naznačovalo, že by mohly odkudkoli kamkoli vést. Kermadec se jich držel, pokud mu to vyhovovalo, ale častěji volil cestu lesními průseky, které nabízely snadnější pochod a lepší výhled do okolí. Nezdálo se, že má zvláštní zájem o to, co by se před nimi mohlo skrývat, a netrávil ani mnoho času zkoumáním hlubokých stínů. Možná ho jeho výcvik a zkušenosti ujišťovaly o tom, že by jakékoli hrozící nebezpečí včas vycítil. Možná prostě přijal skutečnost, že na místě, jako je toto, prastarém a tajemném, můžete pro svou ochranu udělat sotva něco víc.

Ačkoli se Pen po celou dobu obezřetně rozhlížel, neviděl toho dne nic, co by se zdálo hrozné. I když se les občas jevil temný a výhružný, nic nebezpečného se nezhmotnilo.

Druhého dne se to změnilo.

Předchozího večera si poprvé po týdnu dopřáli oheň a teplé jídlo. Napili se silně aromatického piva z kožených měchů, které trollové nesli, a celou noc nerušeně spali. Odpočatí a občerstvení vyrazili opět za svítání. Den se velice podobal tomu prvnímu. Nebe bylo sice zamračenější a světlo bledší, ale lesy Inkrimu se zdály stejné. Pen nicméně vycítil určitý rozdíl téměř okamžitě, jemný rozdíl, který nejdříve postrádal svůj původ. Až po chvíli pochodu si uvědomil, že zvuky lesa jsou tišší, vítr mírnější a vzduch teplejší. Ale ani to se mu nezdálo být původcem problému, a trápila ho mučivá jistota, že mu něco důležitého uniká.

„Tobě se zdá všechno v pořádku?“ zeptal se konečně Cinnaminson.

„Taky je cítíš, že?“ odvětila okamžitě.

Podíval se na ni, a pak se rychle rozhlédl kolem, zkoumaje lesní stíny a zeleň stromů a trávy. „Je tam někdo?“

„V lese. Skrývají se. Pozorují. Víc než jeden.“

Pomalou vydechl. „Cítil jsem to, ale nevěděl jsem, o co jde. Jak dlouho tam jsou?“

„Od té doby, co jsme vyrazili. Museli nás objevit někdy během noci.“ Pročísala si prsty medově zbarvené vlasy. „Nejdřív jsem myslela, že jsou to ti duchové vzduchu, ti z minulé noci. Ale toto jsou stvoření z masa a krve. Sledují nás.“

Pen ji vzal za ruku a stiskl ji. Pak očima znovu prozkoumal stromy. „Počkej tady. Řeknu to Kermadecovi.“

Ale Kermadec to už věděl. „Křemylové,“ řekl tiše, naklání se k Penovi. „Není jich moc, ale dost na to, aby nás udrželi pod dohledem, aniž by se ukázali. Střídají se, po malých skupinách.“

Pen ucítil, jak se mu rozbušilo srdce. „Co chtějí?“

Maturen se rozhlédl kolem. „Chtějí vědět, co tady děláme. Zůstanou s námi, dokud se neujistí.“

Pen se vrátil a srovnal krok s Cinnaminsonem. „Říká, že o nich ví. Říká, že nás jen pozorují.“

Dívka se usmála. „Někdo pozoruje i je. Duchové vzduchu neodešli. Jsou stále tady.“

Blížilo se poledne, a mraky nad hlavou se nakupily a ztemněly. Brzy poté se rozpoutala vichřice a přinesla těžký déšť. Kermadec začal hledat úkryt, ale zde nebyly žádné jeskyně ani skalní převisy. Nakonec se uchýlili pod ochranu větví obrovské borovice, kde počkali, dokud liják nezeslábl v pouhé mrholení, a pak, promočení a zmrzlí, vyrazili na další pochod.

Toho večera se utábořili na závětrné straně jiné obrovské borovice, která se kdysi tyčila stovky stop vysoko, ale nyní, rozštípnutá bleskem, byla mrtvá jako loňské strniště. Její jehličí zmizelo, a zčernalé a holé větve připomínaly ohořelé kosti kostlivce. I okolní půda byla spálená a obnažená. Kermadec zdvojnásobil stráž, ale i tak Pen sotva spal. Po nebi se hnaly mraky, a netopýři létali noci jako duchové.

Svítání třetího dne bylo vlhké a šedivé, ale déšť se nevrátil. Skupina vyrazila opět za úsvitu,

zatímco je odněkud z lesa sledovali křemylové. Penovi se ještě stále nepodařilo je zahlédnout, i když to Kermadec dokázal. Pen byl unavený a popudlivý po špatně prospané noci, a byl nervózní z neustálé a neviditelné přítomnosti křemylů. Nálada se mu zvedla jen nepatrně, když ho Kermadec ujistil, že se blíží k cíli.

V průběhu dopoledne se vzhled Inkrimu výrazně změnil. Stromy začaly být masivní a pokroucené - les pravěkých obrů, kteří vytlačili všechno menší. Šedé světlo, filtrované mraky, se ještě víc rozptýlovalo v baldachýnu větví a listů. Les byl stinný a šedý, a vzduch zřídil. Ptačí zpěv a bzučení hmyzu se vytratily, a pozemní zvířata zmizela. Pen pocítil ospalost. Slyšel jen zvuk vlastního dechu, a bušení svého srdce.

„Už se mi tu přestává líbit,“ zašeptala mu Cinnaminson, a vzala ho za ruku.

Někdy kolem poledne Pen poprvé uviděl křemyly. Objevili se najednou, vystupující ze stínů, vyklouzávající zpoza stromů, zhmotňující se doslova odnikud. I když je nikdy předtím neviděl, okamžitě je poznal. Měli primitivní, nebezpečný vzhled. Fyzicky připomínali křížence mezi trolly a Gnómy. Těla měli drobná a šlachovitá jako Gnomové, ale kůži stejně silnou a podobnou kůře, a tváře stejně ploché a bezvýrazné jako trollové. Krátké svalnaté nohy a dlouhé paže jim dovolovaly se pohybovat bokem jako krabi, což jim usnadňovalo sledování jejich skupiny.

„Zůstaňte pohromadě,“ zavolal Kermadec přes rameno. „Neprovokujte je. Jenom nás pozorují.“

Z mlžného oparu se jich však vynořovalo stále víc, a postupně začali skupinu obkličovat. Pen si poprvé všiml povahy jejich zbraní, jednak krátkých oštěpů, a také podivně tvarovaných plochých předmětů hákovitého tvaru, na obou koncích zaostřených, které zřejmě sloužily k vrhání.

„Jak daleko ještě musíme jít?“ zavolal ze svého místa vzadu Atalan.

Kermadec se rychle ohlédl a zavrtěl hlavou. „Nejsem si jist. Možná ještě několik mil. Ten les se táhne až ke zříceninám města. Nezastavujte se.“

O chvíli později se přímo před nimi objevili další křemylové. Pen si uvědomil, že se k nim začali stahovat a přibližovat.

Rychle je letmo spočítal; cesta jim blokovalo víc než sto křemylů. Ploché, tmavé tváře měli bezvýrazné, ale to, jak drželi zbraně, a jejich dobře promyšlené postavení naznačovalo skutečnou povahu jejich úmyslů.

„Khyber Elesedilová!“ zavolal Kermadec. Pohybem ruky jí naznačil, aby vyšla dopředu. Zbytek jejich skupiny se za nimi těsně sevřel, protože vycítil, že se mění situace. „Dokážeš využít trochy druidské magie, abys je zatlačila zpátky?“ zeptal se Maturen.

Zamračila se. „Dokážu. Ale když to udělám -“ „Ano, mohlo by nás to prozradit druidům,“ přerušil ji. „Ale když to neuděláš, křemylové se nás pokusí zajmout. Dospěli k názoru, že máme v úmyslu vtrhnout do zřícenin, a to nechť jí dovolit. Je jich příliš mnoho na to, abychom s nimi mohli bojovat. Magie nám nabízí šanci k útěku, i když ji použiješ jen v omezené míře. Bojí se všeho, co nechápou.“

Vrhla na Pena pohled naznačující, že tohle všechno je jeho chyba. „Tak dobře,“ souhlasila. „Mohu je postrašit. A co se stane pak?“

Kermadec pokrčil rameny. „Pak poběžíme. Když se dokážeme dostat do těch zřícenin, nebudou nás do nich následovat. Jsou pro ně posvátné a zapovězené. Ponechají nás duchům.“

O kterých už víme, že existují, pomyslel si Pen. Ale chápal, že nic lepšího na výběr nemají.

„Připravte se,“ řekla Khyber, a rukama už začala kroužit v malých kruzích.

Za okamžik se vzduch naplnil vyjícími plamínky, které se rozléaly všemi směry, bouří zvuků a světla, která přinutila křemyly v hrůze uprchnout.

„Utíkejte!“ zařval Kermadec.

Trollové se rozběhli kupředu mezi stromy a stíny. Kermadec je vedl. Navzdory své velikosti se pohyboval hbitě jako jelen. Cinnaminson běžela s Penem. Svírala mu ruku a nechala se jím vést. Les byl dost řídký, takže to šlo, a on s ní srovnal krok, ale rychle zjistil, že je skoro tak rychlá jako on.

Za nimi s mohutným funěním těžce dusal Tagwen.

Ohnivý vír přetrvával ještě několik minut, než zeslábl a zůstal po něm jen kouř, který zvolna stoupal k nebi. Křemylům trvalo taky jen několik málo minut, než se znovu shromáždili a začali je

pronásledovat. Rozběhli se mezi stromy s ječením, které bylo cítit až v kostech. O chvíli později začaly vzduchem svištět jejich podivné vrhací zbraně, srážejíce malé větve a zasekávající se do kmenů. Kdyby se Pen a jeho přátelé zastavili na otevřeném místě, byli by rychle rozsekáni. Zasáhnout je mezi stromy nebylo tak snadné. Přesto se Pen přistihl, že běží rychleji.

Závod trval už míli, pak dvě. Trollové byli neúnavní, a Pena a jeho přátele poháněl strach, takže si před křemyly dokázali udržovat náskok. Když Tagwen klopýtl, jeden z trollů ho zvedl, strčil si ho pod paži a běžel dál. I tak se ale vzdálenost mezi lovci a kořistí rychle zkracovala. Když se Pen konečně odvážil rychle ohlédnout, zjistil, že jsou křemylové už těsně za Atalanem a dalšími dvěma trolly tvořícími zadní stráž. Vrhací zbraně křemylů se od trollů většinou odrážely, ale Pen přesto zahlédl krev, stékající jim po kožených vestách.

Pak jednoho z trollů, běžících s Atalanem, zasáhli do šíje, kde ho nechránila kazajka, a on upadl. Kermadecův bratr se okamžitě otočil, zavolal o pomoc, a vrhl se zpátky proti útočícím křemylům s takovou zuřivostí a divokostí, že zaváhali a rozprchli se. Khyber se také otočila a znovu použila své magie. Na křemyly dopadla nová sprška ohnivých šípů. Ustoupili a stáhli se mezi stromy.

Atalan se rychle sklonil nad padlým trollem. Po chvíli však opět vstal.

„Mrtvý,“ zavrčel. Pak, když uviděl Pena a Cinnaminson ztuhlé na místě a zírající na něho, zařval: „Utíkejte, vy blázni!“

Všichni se otočili a znovu se rozběhli. Byli už ale vyčerpaní a unavení. A také po nich šli další křemylové, kteří ignorovali i ohnivé šípy. Jejich divoký jakot jim trhal uši.

Pak jedna z vrhacích zbraní zasáhla Pena a srazila ho krvácejícího k zemi.

Stalo se to tak rychle, že si to ani nestačil uvědomit. Zachoval si aspoň tolik duchapřítomnosti, že v pádu pustil Cinnaminson, aby ji nestrhl s sebou. Jenže když se pokusil zvednout, zjistil, že ho nohy neposlouchají. Ležel bezmocně na zemi, a byl by zemřel, kdyby nebylo Atalana. Mohutný troll ho zvedl a přehodil si ho přes rameno.

„Nemůžeme tě teď ztratit, mužíčku,“ zasyčel na Pena, uháněje za ostatními, zatímco okolo nich svištěly střely. „Ne po všech těch potížích, které jsi nám způsobil.“

Nějak se mu podařilo prokličkovat mezi křemylskými projektily a dostihnout zbytek skupiny. Pen si i navzdory otřesu uvědomoval, kolik síly ho muselo stát, aby ho donesl až sem. Ale nezdálo se, že by byl skalní troll vyčerpaný. Byl jen rozzlobený.

Předními se objevili další křemylové. Kermadec zavolal na své trolly, a pět z nich se k němu připojilo v těsné formaci obrněných těl a těžkých kyjů a seker. Zbytek skupiny, včetně Atalana, zaujal postavení za nimi. Nebyl čas přemýšlet o tom, co dělají. Dřív než si Pen uvědomil, co mají v úmyslu, pronikli Trollové řadami křemylů, jako by byli z papíru.

Znovu za nimi vyletěly jejich vrhací zbraně, ale tentokrát nezpůsobily žádnou škodu. Snaha zabránit vetřelcům ve vstupu do zřícenin na celé čáře neuspěla. Vzhledem k tomu, že jim jejich víra zabránila v dalším pronásledování, shromáždili se křemylové na okraji lesa a začali vztekle ječet. Ale v okamžiku, kdy Kermadec a jeho trollové pronikli do zřícenin, jejich ječení utichlo.

V tichu, které následovalo, slyšel Pen Ohmsford jen bušení vlastního srdce.

Kapitola 22.

Pen ležel vedle oddechujícího Atalana, ale i tak dokázal zvednout hlavu natolik, aby se podíval po pronásledovateli. Sledovalo je doslova moře očí. Křemylové lemovali v hloučcích celý okraj lesa. To náhlé ticho bylo znervózňující. Vypadalo to, jako by čekali, že se něco stane, něco, o čem oni věděli, ale Pen a jeho přátelé nikoli. Pen se přes rameno podíval do zřícenin, ale neuviděl nic kromě trosek a plevelu. „Divoši,“ zamumlal Atalan.

Pen pustil z hlavy křemyly a podíval se dolů na nohy. Z ran způsobených křemylskou zbraní mu stále prýštila krev. Cinnaminson se posadila vedle něho a jemnými dotyky mu začala vyšetřovat lýtko. Znovu obdivoval, jak jasně dokáže vidět, co dělá, i když nemohla použít zraku. Slepě k němu vzhledla, jako kdyby poznala, na co myslí, a povzbudivě se na něj usmála.

„Nezdá se, že bys měl potrhane šlachy nebo zlomené kosti,“ řekla.

Za zdmi jejich úkrytu začali křemylové něco monotónně prozpěvovat. Slova byla nerozlišitelná, ale jejich účel jasný.

„Podívejte se na ně,“ zavrčel Atalan. „Bojí se cokoli udělat, takže tam budou jen stát jako zaražené kůly a doufat, že když přivolají své strážné duchy, stane se nám něco zlého. Pitomci.“

„Dělají to jediné, co umějí,“ řekla Cinnaminson tiše.

Skální troll na ni vrhl nepřátelský pohled. „Neomlouvej je, slepá dívka. Nezaslouží si to. Byli by tě zabili.“

„Ta slepá dívka něco ví o nutnosti omlouvat,“ odvětila, obracejíc k němu prázdný pohled. „Myslím, že slepá dívka vnímá divošství jinak než ty.“

Objevil se Kermadec a klekl si vedle nich. Beze slova vytáhl svůj lovecký nůž, rozřízl Penovi nohavice a útržky látky použil k očištění ran. „Vypereš si to později, až budeme hlouběji ve zříceninách a bezpečně mimo dosah křemylů.“

Pen přikývl. „Budu v pořádku.“

Kermadec odešel, a Pen pohlédl na Atalana. „Vděčím ti za svůj život,“ řekl.

Statný troll na něho překvapeně pohlédl. „Nedlužíš mi nic, mužičku,“ odsekl.

Se zabručení vstal a odešel.

Pen se za ním užasle díval. „Co je mu? Proč je tak nepřátelský?“

„Není si jist tím, co právě udělal,“ odpověděla Cinnaminson. „Neví, proč to udělal.“ Dotkla se jeho ramene. „Nemá to nic společného s tebou, Pene, ale s jeho bratrem a s ním. Myslím, že s tím souvisí skoro všechno.“

Pen o tom chvíli přemýšlel, sedě opřený zády o zeď a naslouchaje prozpěvování křemylů, a dospěl k závěru, že má nejspíš pravdu. Atalanovy vztahy s bratrem byly složité a znepokojující, a nemyslel si, že má smysl se je pokoušet pochopit, aniž by o tom věděl mnohem víc, než už věděl. Pohlédl na Khyber Elessedilovou, která seděla sama, hledíc do zřícenin, a pak na Tagwena sedícího s hlavou svěšenou mezi kolena, jako by mu bylo špatně od žaludku. Penovi se nelíbilo, že se čtyři cizinci stali tak závislími na trollech. Nevěděl přesně, proč ho to tak trápí, ale domníval se, že to hodně souvisí s jeho nejistotou ohledně Kermadeca a Atalana. Skální trollové byli i bez toho sami o sobě dost zvláštní. Jakýkoli konflikt mezi nimi jen zvyšoval jeho znepokojení, že jejich bezpečí může do značné míry záviset na tom, jak dobře spolu ti dva bratři dokážou vyjít. Věděl, jak moc si Tagwen váží Kermadeca, ale to byl jen jeden muž z několika dalších. Záviseli i na ostatních trollech, tedy i na Atalanovi.

Jak moc Atalanovi záleželo na tom, co se s nimi stane?

Byla to samozřejmě nefér otázka. Atalan mu právě zachránil život. Neměl žádný důvod, aby ho podezíral.

Nicméně ho podezíral.

Kermadec jim povolil krátký odpočinek, a pak k nim znovu promluvil. Klečeli za zdí na okraji zřícenin a naslouchali monotónnímu prozpěvování křemylů.

„Půjďme,“ řekl, ignoruje vytí a kvílení. „Chci, abychom do soumraku došli k tomu mostu. Utáboříme se tam, a ráno, až bude světlo, ho přejdeme. Nemyslím, že půjdou křemylové za námi.“

Bojí se duchů, a nebudou riskovat, že je rozhněvají, bez ohledu na to, jak strašně rádi by nás dostali. Budou spoléhat na to, že nás duchové potrestají za ně.“

Odmlčel se. „Nechci nicméně považovat cokoli za dané. Proto se odtud vytratíme tiše a tajně, jen po dvou nebo po třech.“

Při zmínce o duchách Pen pohlédl na Cinnaminson, ale dívka se dívala přímo před sebe.

„Mladý Penderrine,“ řekl Kermadec, a Pen vyskočil. „Ty a tvá dívka půjdete první. Jakmile vejde dovnitř, chci, aby ses dobře díval po čemkoli, co se pohybuje. Byl jsem tady jen jednou, před léty, a sotva jsem se dostal za tyto zdi. To, co vím, znám jen z doslechu. Víím o tom mostu a ostrově. Víím o věcech, které spí v té rokli. Ale mohou tam být i jiná nebezpečí, a já spoléhám na tebe s tvým zvláštním talentem, že nás před nimi varuješ.“

Pen přikývl. Zdálo se mu, že se Khyber ulevilo. Nejspíš se bála, že bude muset znovu riskovat použitím druidské magie. Když Kermadec instruoval Pena a Cinnaminson a obrátil pozornost ke svým trollům, Pen k elfské dívce přistoupil. „Dobrá práce, Khyber,“ řekl jí. „Provedla jsi to chytře. Zachránila jsi nás.“

Přikývla. „Za cenu, o které nechci uvažovat.“ „Myslíš, žeš nás prozradila? Myslíš, že jsme byli objeveni?“

Pokrčila rameny. „Nevím. Nepoužila jsem mnoho magie, a nebyla tak odlišná od toho, co už v tomto údolí existuje. Elementární magie, ve své nejčistší formě. Inkrim je druidům znám jako místo takové magie. Ahren mi o tom vyprávěl.“ Zaváhala. „Možná jsem nepřitáhla vůbec žádnou pozornost. Ale nemohu si být jista. Vlastně si nemohu být jista ničím.“

Zavrtěla hlavou. „Ahren by to věděl, kdyby tady byl.“

Pen se k ní naklonil. „Nemluv tak. Já vím, že ti chybí. Mně taky. Víím, že by to bylo snazší, kdyby byl ještě naživu.“ Sklopil oči, když se k němu s očima planoucíma hněvem otočila, ale mluvil dál. „Svěřil ti odpovědnost za to, co se nám všem stane. Věděl, co dělá. Už jsi nás zachránila dvakrát, Khyber. Víím, že jsme se vydali do rukou těchto trollů, ale nejvíc závisíme na tobě. To ty nás ve skutečnosti ochraňuješ.“

Znovu k ní vzlhl. Stále se na něho dívala, ale její hněv vyprchal. „Někdy mám pocit, že jsi starší, než vypadáš, Penderrine,“ řekla.

Kermadec jim pohybem ruky naznačil, že je čas jít. Pen se natáhl a stiskl Khyber ruku. „Všechno bude v pořádku.“

Maturen je odvedl od zbytku skupiny, a vedl je do zřícenin, opatrně se plíže přes otevřená místa a vyhledáváje kryt pobořených zdí a podrostu. Terén byl nerovný a nepřehledný, a trvalo nějaký čas si proktestit cestu plevelem a troskami. Pen bedlivě zkoumal okolí, pátraje po známkách nebezpečí, ale viděl jen hmyz, ptáky a malá zvířata. Místy vyrůstaly ze zřícenin řídké skupiny stromů, vrhající stíny na otevřená prostranství a vyznačující postup slunce k západu. Nezbyvalo už víc než pár hodin denního světla, a chlapec již pochopil, že Stridegate je mnohem větší, než předpokládal. Přistihl se, že přemýšlí o tom, jak staré to město je, a kdo v něm bydlel. Kdysi muselo být ohromné.

Nechal si své otázky pro sebe. Bude na ně vhodnější doba. Pohlédl na Cinnaminson a všiml si soustředění vepsaného v její tváři. Podíval se dozadu. Nespatřil nikoho z ostatních, a tak se opět soustředil na to, co leželo před nimi.

Šli dlouho, podle jeho odhadu víc než hodinu, a vzhled Stridegate se vůbec nezměnil. Občas měl dojem, že zahlédl nějaký pohyb, ale nikdy se mu nepodařilo odhalit jeho původce. Chtěl se na to zeptat Cinnaminson, ale pak dospěl k názoru, že kdyby si něčeho důležitého všimla, ozvala by se sama. Denní světlo začalo slábnout rychleji, stíny se prodlužovat a obloha temnět. Pen pocítil hlad, a uvažoval, jestli jim bude povoleno rozdělat oheň.

Ostatní je dohnali krátce poté, objevujíce se v malých skupinkách, dokud se celá jejich skupina znovu neshromáždila. Atalan, tvořící zadní voj, ohlásil, že nebyly zpozorovány žádné známky pronásledování ze strany křemylů. Zdálo se, že se spokojili s tím, že zůstanou vně zřícenin. Chystal se ještě něco říct, ale pak vrhl rychlý pohled na Cinnaminson a odvrátil se.

Pokračovali dál houstnoucím soumrakem a sledovali prodlužující se stíny. Vzduch se ochladil. Inkrim je v sobě uzavřel, a přece ještě mohli v dálce zahlédnout rozeklané štíty pohoří Klu, zahalené v plášti oparu a mraků. Pen cítil obrovitost těchto štítů, jejich neměnnost, jejich váhu a

stáří, a připadal si před nimi malý a zranitelný.

Pak se pojednou vzhled zřícenin náhle dramaticky změnil, a celá skupina se otřeseně zastavila. Došli ke vchodu ve zdi, která - ačkoli prastará a omšelá - se zachovala téměř celá. Ale za tou zdí zmizely veškeré známky plynoucích věků. Před nimi se rozprostíraly zahrady tak neuvěřitelné krásy, že se zdálo, že patří někam úplně jinam. Z kamenných stěn rašily záplavy květin. Horské fialky, vlčí boby, boží květy a krtičníky se před nimi rozprostíraly v omamné směsi barev. Dvacet stop vysoké rododendrony se tulily ke zdem spolu s kapradím a malými žlutými květy, které Pen nikdy neviděl. Všude rostly chomáče narůžovělého vřesu.

Byly tam i fontány, rybníky a potoky, jejichž voda se stříbřitě třpytila ve slábnoucím světle dne, cestičky vysypané šterkem, lemované lavičkami z leštěného kamene, svatyně pokryté podivnými malbami a vyložené vzácnými kovy, mramorové a žulové sloupy. Kam až oko dohlédlo, vypadala tato část Stridegate jako nedotčená časem.

„Jak je to možné?“ zašeptal vedle Pena Tagwen. „Kdo to mohl vytvořit?“

„No, křemýlové určitě ne,“ zašeptala Khyber.

Pen je nevnímal. Naslouchal něčemu jinému, něčemu, co ostatní nemohli slyšet. Byl to hlas, hluboký a zvučný. Nedokázal určit jeho zdroj, ale slyšel ho jasně. Mluvil k němu. Volal jeho jméno.

Kermadec a jeho trollové pročešávali zahrady, pátrající po skrytých nebezpečích, podezíraví vůči všemu, co viděli. Oprávněně, pomyslel si Pen, stále naslouchaje tomu hlasu.

„Něco tu žije,“ zašeptala Cinnaminson, zvedajíc hladkou tvář ke světlu. „Něco čeká.“

Pen pomalu zavrtěl hlavou. Hlas, který ho volal, utichl. Pak si začal uvědomovat něco jiného, možná totéž, co vzbudilo pozornost Cinnaminson. Bylo to blízko, ale měl dojem, že je to hluboko pod zemí. Cítil to prostřednictvím své magie. Četl to z květin, které rostly v zahradách, z jejich šumění a drobných pohybů. Šeptaly o tom. Odpovídaly tomu. I hmyz, ptáci a ostatní zvířata, ti všichni v sobě nesli vědomí o tom. Nedokázali to pojmenovat nebo popsat, jen vnímali jeho přítomnost.

Pen se zhluboka nadechl. „Já to také cítím,“ zašeptal.

Cinnaminson se už vydala do zahrad, a slepýma očima klouzala po všem, jako by viděla něco, co ostatní vidět nemohli. Pohybovala se rychle a cílevědomě. Minula Kermadeca, který se při jejím příchodu otočil, ale zastavit se ji nepokusil. Místo toho se k ní připojil, a pohybem ruky vybídl ostatní, aby je následovali.

Khyber si pospíšila za nimi. Pen však stál na místě a váhal.

„Něco tady není v pořádku,“ řekl vedle něho znepokojeně Tagwen. „Ty zahrady jsou krásné, ale něco s nimi není v pořádku.“

Pen to také cítil, ačkoli by to nedokázal vysvětlit. „Měli bychom raději jít.“

Vydali se za ostatními. Pen vrhal ostražitě pohledy napravo i nalevo, stále pátraje po tom hlasu, té přítomnosti, čemkoli, co by vysvětlilo jeho pocit. Ale nic se neobjevilo, a zahrady se rozkládaly kolem nich v hýřivém nadbytku zářivých barev a sladkých vůní. I v houstnoucím soumraku se chvějivě třpytily a zdály se tak cizí všemu, co se dosud událo, že to poutníkům připadalo, jako by vstoupili do snového světa.

Pen se v úžasu rozhlížel. Jak bylo tohle možné?

Dohnali zbytek skupiny, která ještě stále následovala Cinnaminson. Dívka kráčela kupředu, jako kdyby přesně věděla, kam jde. Pen měl dojem, že něčemu naslouchá. Náhle ho napadlo, jestli se nevrátili duchové vzduchu; jestli neodpovídá jejich hlasům.

Bylo to totéž, co cítil i on?

Skupina dorazila k širokým kamenným schodům, které vedly vzhůru a ztrácely se v mlžném oparu soumraku. Jakmile se Cinnaminson dostala ke schodům, začala po nich stoupat, a ostatním nezbylo než ji následovat, pokud chtěli vidět, kam jde. Pen začínal znovu něco cítit, nějaký pohyb nebo šepot. I když to dokázal snadno vycítit, nedokázal to identifikovat. Bylo v tom něco matoucího. Skoro se zdálo, že mu chybí potřebná schopnost, jejíž pomocí by tomu dokázal porozumět.

Na vrcholu schodů se jejich malá skupina zastavila, a Cinnaminson ukázala před sebe, těžce oddechujíc. Kermadec se na ni snažil promluvit, ale nereagovala. Když Pen viděl, co se děje, opustil

Tagwena a rozběhl se dopředu.

„Cinnaminson,“ řekl, když ji chytil za rameno a obrátil ji tváří k sobě.

Byla zrudlá vzrušením. „Musíme jít tam. Musíme je následovat,“ řekla.

Podíval se směrem, kterým ukazovala. Prastarý kamenný oblouk, omšelý časem a počasím, přemostoval hustě zarostlou rokli, obepínající zalesněný ostrov. Stromy na něm byly vysoké, rovné a nepokroucené, a tyčily se stovky stop vysoko. Na jejich kmenech rostl místy mech a jejich větve tvořily baldachýn, který zakrýval oblohu, ale lesní půda pod nimi byla čistá a holá, bez jakéhokoli podrostu.

Cinnaminson si opřela hlavu o Penovo rameno, jako by ji opustila všechna síla. „Tys je slyšel taky, Pene? Slyšel jsi jejich hlasy?“

Objal ji a začal ji hladit po vlasech. „Duchy vzduchu?“ zeptal se. „Ty co předtím?“

Přikývla. „Z okraje zahrad. Slyšel jsi je?“

„Cítil jsem je, ale mluvili jen s tebou.“ Ke mně mluvilo něco jiného.

„Ne. Nemluvili. Nepoužili slov. Ale poznala jsem, co chtějí. Chtějí, abychom je následovali. Abychom přešli na ostrov.“

Pen znovu pohlédl na úzký kamenný oblouk a zalesněný břeh za ním. Nitro lesa bylo temné a stinné. Bylo těžké říct, jak daleko se táhne.

„Je tam Tanequil?“ zeptal se tiše. „Jsme tu správně?“

Zaváhala, a pak zvedla hlavu, aby na něj slepě pohlédla. „Něco tam je. Něco čeká.“

Kermadec se dotkl Penova ramene, a když se Pen otočil, upozornil ho troll na plochý kámen, do něhož byly vytesané nějaké symboly, tak omšelé, že byly skoro nečitelné.

„Tohle je to varování, o kterém jsem mluvil,“ řekl Maturen. „Napsané v jazyce Gnómů. Velice staré. Říká cizincům, že to místo je zapovězené. Varuje, že přechod mostu znamená smrt.“ Podíval se na chlapce. „Nemůžeme riskovat, že půjdeš, dokud se o tom nepřesvědčíme. Jeden z nás bude muset jít první.“

„Ne!“ řekla Cinnaminson ostře a s široce rozšířenýma očima. „Nikdo nesmí přejít, s výjimkou mě a Pena. Vstup je povolen jen nám samotným. Duchové vzduchu na tom trvají!“

Atalan si slyšitelně odfrkl a zadíval se na les. Tagwen si začal hladit plnovous, jako vždycky, když byl znepokojený.

„To ti řekli?“ vyptával se Kermadec. „Ti duchové? Nemýlíš se?“

„Na tom nezáleží,“ přerušila ho Khyber. „Já s nimi půjdu také, ať si ti duchové říkají, co chtějí. Ahren na mě vložil odpovědnost za vykonání této cesty. Dal mi jedinou skutečnou zbraň, kterou máme. Elfeíny nás ochrání. A já ovládám druidskou magii. Ať nám tam hrozí cokoli, dokážu to udržet v šachu.“

„Ne,“ řekla znovu Cinnaminson. Přistoupila ke Khyber a objala ji. „Prosím, ne, Khyber. Nemůžeš jít s námi. Přála bych si, abys mohla. Ale ať je na druhé straně cokoli, je to jen pro samotného Pena.“

„A pro tebe, zdá se,“ řekla Khyber tiše.

„A pro mě.“ Cinnaminson uvolnila své objetí a odstoupila. V očích měla slzy. „Je mi to líto. Nechápu, proč si ti duchové vybrali mě. Ale jejich přání je jasné. Má tam jít Pen, a já s ním. Ty jít nemůžeš. Nesmíš.“

„To by mohla být nějaká past,“ poukázal Atalan podezřívavě. „Ty těm neviditelným hlasům přehnaně důvěřuješ, děvče. Jestli mají špatné úmysly, zemřete dřív, než se o nich dovíte.“

„Má pravdu,“ přisvědčila Khyber. „Jsi příliš důvěřivá.“

Cinnaminson zavrtěla hlavou. „Nejsou pro nás nebezpeční. Nechtějí nám uškodit. Cítila jsem, že nás vedou, už od chvíle, kdy jsme vstoupili do Stridegate. Je zde přítomno něco, co nás chce chránit, ne nám škodit.“

Obrátila se ke Kermadecovi. „Prosím. Čekali na nás. Něco od nás chtějí, ale neřeknou nám to, dokud nepřekročíme ten most.“ Zaváhala. „Co jiného můžeme dělat než to, co od nás očekávají? Pen sem přišel hledat Tanequil, a elfeíny ukázaly, že by měl být na tomto ostrově. Nemá tedy přejít ten most a zjistit, jestli tam opravdu je?“

Následovalo dlouhé ticho. Ostatní členové skupiny se neklidně dívali jeden na druhého. Zdálo

se, že i skalní trollové, kteří jejím jazykem příliš nemluvili, vycítili, co se děje. Už od svého střetnutí s křemyly chovali vůči všemu na tomto podivném místě podezření. Stridegate patřilo minulosti, do doby mrtvé a ztracené. Oni do té minulosti vnikli, a báli se udělat to, proč tu jsou, a zase odejít. Většina z nich se zadívala na Kermadeca, čekajíc na jeho rozhodnutí.

Cinnaminson se obrátila k Penovi. Slepé oči měla prázdné, ale tvář jí zářila očekáváním. „Ty rozumíš, že, Pene? Ty víš, co musíme udělat. Půjdeš se mnou?“

Hoch přikývl. „Půjdu.“ Podíval se na Kermadeca. „Tím, že pošleme někoho napřed, nic nezískáme. Byla by to zbytečná oběť. Musíme jít jen já a Cinnaminson.“

Bylo vidět, že je velký troll z té myšlenky nešťastný. Pohlédl na Tagwena, a pak na Khyber, potřásaje velkou hlavou. „Vůbec se mi to nelíbí, ale na druhou stranu mají pravdu. Nic se nedovíme, když je nenecháme, aby se o to pokusili. Pak bychom celou tu dlouhou cestu podnikli zbytečně.“

Atalan přistoupil k okraji rokle a podíval se dolů. „Je tak hluboká, že nevidím na dno. Možná tam žádné není.“ Pohlédl na ně. „Jestli z toho mostu spadneš, chlapče, stejně jsme tu cestu podnikli zbytečně.“

„Uvažte mu kolem pasu nějaké lano,“ navrhla náhle Khyber. „Uvažte ho oběma. To nemůže uškodit.“

Udělal to, a trollové zaujali postavení po obou stranách mostu, připraveni je vytáhnout, kdyby bylo zapotřebí. Pen se cítil trochu hloupě. Považoval celé to úsilí za zbytečné. Jestli si ti duchové vzduchu, nebo co na tom místě žilo, přáli jejich smrt, stejně je nedokážou zachránit.

Pohlédl na Cinnaminson, a přál si, aby se na tomhle nepodílela. Stačilo, že musel riskovat svůj život. Nechtěl riskovat i její. Neměla přece s touto záležitostí nic společného. Byla tady kvůli němu, a to bylo neodpuštělné.

„Pene,“ přistoupila k němu Khyber. „Až přejdete, budu stát na okraji té rokle. Jestli vám bude něco hrozit - cokoli - použiji druidskou magii a elfeíny, abych vám pomohla.“ Sevěřela rty. „Neztratím vás.“

Přikývl a usmál se. „Ještě jsi nás neztratila, Khyber.“

Cinnaminson ho vzala za ruku. Pen se rozhlédl po všech svých společnících. Trollové jeho pohled opětovali, ale jejich tváře zůstávaly neproniknutelné. Tagwen se potahoval za vousy, ale zmohl se na povzbuzující kývnutí. Khyber už stála na okraji rokle, svírajíc v ruce elfeíny, a tvářila se pozorně a ostražitě.

Pen se zhluboka nadechl a zvolna vydechl. Pak, ruku v ruce s Cinnaminson, vykročil k mostu.

Kapitola 23.

Jak se přibližovali k mostu, získával o něm Pen lepší představu, a to, co viděl, ho přimělo se na okamžik zastavit. Most byl úzký, méně než osm stop široký, a neměl žádné zábradlí chránící před pádem. Nemusíš přece jít blízko okraje, přesvědčoval sám sebe. Nemusíš se dívat dolů.

Ale nejvíc ho zneklidňovala samotná povaha mostní konstrukce. Most byl vybudován z masivních kamenných bloků, sestavených dohromady tak přesně, že spáry mezi nimi byly sotva viditelné. Bloky byly klínovitě tvarované, přičemž jejich úzká část směřovala dolů, a byly sestavené tak, že se váha každého z nich opírala o ostatní. Celek pak tvořil oblouk, klenoucí se přes rokli. Neměl žádné podpěry. Kamenné patky na obou koncích sloužily jako opory, udržující ostatní kameny přitisknuté k sobě na svém místě.

Ale každý z těch masivních bloků musel vážit tisíce liber. Jak byly vytvarovány, přepraveny a umístěny přes rokli bez jakýchkoli podpěr? Nemohly přece jen tak viset ve vzduchu, zatímco se připravovaly další. Pen si to nedokázal představit. Dokonce s použitím kladkostrojů a rumpálů by bylo nemožné udržet ty první kameny ve vzduchu, zatímco čekaly na osazení dalších. Byly příliš velké, příliš těžké, a příliš neskladné.

Všiml si i něčeho jiného, co stálo za uváženou. Kameny mostu nebyly tak staré jako ty v samotných zříceninách. Byly hladké a dosud nepoznamenané časem a počasím jako zdi, za nimiž se Pen a jeho druhové předtím skrývali. Stridegate bylo tisíce let staré. Most byl mnohem novější, postaven dlouho poté, co bylo město zničeno a jeho obyvatelé zemřeli.

V důsledku těchto úvah se zachvěl a měl chuť se otočit a jít zpět.

Postavit takový most by vyžadovalo přinejmenším jednoho obra. Vyžadovalo by to technologii, která už v jeho světě neexistovala.

Nebo nějakou velmi mocnou magii.

Žádná z těchto možností se mu nelíbila, protože dalece přesahovaly všechno, s čím se jejich skupina doposud setkala. Ve srovnání s tím se měnili v trpaslíky a z jejich chabé možnosti obrany se stávala pouhá hrstka oblázků. Ani Khyber s pomocí elfeínů by se nedokázala postavit něčemu, co vybudovalo to, co viděl před sebou.

Zastavil se necelých pět stop od mostu, a upřeně na něj hleděl. Cinnaminson, která vycítila jeho neklid a stísněnost, zašeptala: „Pene? Něco není v pořádku?“

Nevěděl, co odpovědět, jak jí to vysvětlit. Nebyl si jist, zda by se o to měl pokusit. Nemohl se obrátit, nemohl se vzdát. Musel jít dál, pokud měla mít Ard Rhys vůbec nějakou šanci na útěk ze Zapovězeného. Ti, kteří sem přišli s ním, potřebovali, aby překročil most, aby jejich úsilí ho sem dopravit mělo nějaký smysl. Všechny ostatní úvahy, jakkoli děsivé, musely jít stranou.

Byl jen chlapec, ale instinktivně věděl, co je třeba. „Nic,“ řekl, a chlácholivě jí stiskl ruku. „Neměj obavy.“

Znovu vykročil, veda ji na most, a všechny smysly měl v pohotovosti. Používal svůj zvláštní dar, aby objevil cokoli nečekaného. Odpovídal mu šepot, jakýsi tichý šelest a slabý sykot. Přicházel z neidentifikovatelných zdrojů, z neproniknutelné tmy, z prázdnoty. Slyšel ty zvuky, ale nedokázal v nich najít smysl. Nic.

Vrhl rychlý pohled přes okraj mostu do rokli. Zúžil oči. Pohybovalo se tam dole něco? Zpomalil a znovu zostrážitel.

- Přejdi -

Mluvil k němu celý chór hlasů, a všechny zněly stejně, všechny šeptaly v dokonalém souzvuku totéž. Zněly mu ozvěnou v mysli, jasné jako zvonění zvonu. Polekaně sebou trhl, - a pak rychle pohlédl na Cinnaminson.

„Duchové vzduchu,“ řekla tiše. „Taky je slyšíš?“

Přikývl, překvapen tím, že je může slyšet, a také že hovoří k němu.

- Přejdi -

Čarovné hlasy, měkké a ženské, přemlouvající ho, aby pokračoval, aby udělal to, proč sem přišel. „Kdo jste?“ zašeptal.

- Aeriadové. Duchové vzduchu -

„Co se děje?“ zavolala náhle Khyber, netělesný hlas odněkud zezadu. „Jste v pořádku?“
Zamával jí rukou, aniž by se podíval.

- Přejdi-

Šepot ho bez ustání pobízel, a tak poslechl, i když nevěděl přesně proč. Nechápal svou připravenost a ochotu dělat, co mu přikazovali. Věděl jen, že by to udělat měl. Pohyboval se opatrnými krůčky, stoupaje k vrcholu oblouku a dívaje se, jak se ostrov stále přibližuje.

„Odkud pocházíte?“ zašeptal. Ve skutečnosti odpověď neočekával, ale přesto byl zvědavý.

- Z našeho otce a matky. Ze sazenic rozesetých široko daleko. Z větru, deště a času -

Pen se nad těmito slovy překvapeně zamyslel. Neměl tušení, co znamenají, ale slovo sazenice vzbudilo jeho pozornost. „Jste děti Tanequilu? Je ten strom váš otec?“

- Náš otec a naše matka. Jeden žije ve světle, jeden sídlí ve tmě. Jeden má větve, jeden má kořeny. Čekají na vás -

Uprostřed mostu, na vrcholu oblouku, si náhle uvědomil, že dole v hlubinách rokle, kam nemohl dohlédnout, se něco hýbe. Jeho smysly ho varovaly, ale nedokázal tu výstrahu konkretizovat. Jen to věděl. Ztuhl, a ucítil, že Cinnaminson udělala totéž. Také si toho byla vědoma. Nebyl to šum trávy nebo šepot listů. Bylo to něco mnohem většího - jako hluk mohutného zvířete, prodírajícího se křovím, s tím rozdílem, že zazníval odevšud z rokle.

Zrcadlíci se v ostré záři zapadajícího slunce, bleskla mu před očima vidina. Obrysy monstrózního zjevení, nejasné a neurčité - nějaká věc s tykadly, drtivou silou a brutálními způsoby. Viděl v jejím sevření těla lidí i zvířat. Viděl je rozdrčené a krvácející. Sledoval jejich zápas a slyšel jejich výkřiky. Rychle se od této vidiny odvrátil, zavíraje oči, aby se jí zbavil.

- Přejdi -

Lana, která měli uvázaná okolo pasu, náhle spadla, jako kdyby je někdo odřízl nožem. Zezadu se ozvaly výkřiky jejich společníků, ale rychle zeslábly.

- Přejdi-

Hlasy aeriadů ho znovu volaly, pevné a naléhavé. Sevřel pevně ruku Cinnaminson, a rychle vyrazil kupředu. Do rokle se už ani nepodíval. Stíny houstly, a zdálo se, jako by se - houževnaté a lačné - snažily vystoupit z rokle, z temnoty do světla. Pen šel stále rychleji, pokoušeje se ignorovat jejich přítomnost i tu věc dole, ignorovat možnost, že se ho to pokouší najít.

A pak stanul na druhé straně, bezpečně pryč z mostu. Stál na pevné skále ostrova, mezi stromy a keři. Tu věc v rokli už necítil. Už neměl pocit, že si pro něho jde. Pomalu a zhluboka dýchal a uklidňoval se. Byl v pořádku. Byl v bezpečí.

Podíval se na Cinnaminson, jejíž bledá a ztrhaná tvář nesla neklamné známky strachu. Stiskl jí ruku. „Jsme na druhé straně.“

Přikývla, že rozumí, ale zůstala napjatá. - Pojd' -

Zdálo se, že aeriadové neměli čas nebo zájem o jejich strach. Pen a Cinnaminson se znovu vydali na cestu, míříce do lesa. Padla noc. Objevily se hvězdy a měsíc. Pomalu se jim podařilo se jejich světlu přizpůsobit. Stromy je mezi sebou uzavřely, obrovité kmeny omšelé vlivem počasí. Pen skoro cítil, že je pozorují, že čekají, co on a Cinnaminson udělají. Les byl hluboký a tichý, a byl živý. Pen šel lehce a opatrně. Půda byla měkká, pokrytá kobercem jehličí, a byla cítit humusem a tlením. Neslyšel zvuky nočních ptáků ani malých zvířat. Neviděl nic, co by se pohybovalo.

- Pojd' -

Aeriadové je šeptavě povzbuzovali v chůzi přes les, mezi mohutnými starými stromy, přes rokliny a hřebeny, a kolem příkrých srázů. Stezka byla křivolaká a tak těžko rozeznatelná, že ten, kdo tudy necestoval mnohokrát předtím, nemohl doufat, že ji najde. Pen by to nedokázal vysvětlit, ale měl zvláštní pocit, že možná ani nebylo možné cestovat po téže stezce dvakrát, že je možná pokaždé jiná. I navzdory skalám, půdě, potokům a stromům - samým pevným a hmatatelným věcem - působilo toto místo dojmem pomíjivosti a jakési vrtkavé proměnlivosti, která je přetvářela z pevného v tekuté, z fyzického terénu ve snovou krajinu v mysli. Pen měl pocit, že to není místo, kam byste mohli jít bez pozvání jeho tvůrce.

Bylo to místo, pomyslel si náhle, kde by se cítil jako doma Král Stříbrné řeky.

Pak zaslechl jakési bzučení. Nejdříve si myslel, že je to vítr vanoucí větvemi stromů a rozechvívajících listů, ale nezdálo se, že by nějaký foukal. Pak se bzučení změnilo ve zpěv. Povaha slov byla nerozlišitelná, ale zvuk byl jasný a zvoucí.

„Cinnaminson,“ zašeptal.

Usmívala se. „Aeriadové zpívají, Pene.“

Poslouchal je, ty zvláštní hlasy znějící ozvěnou. Zdálo se, že přicházejí zevnitř i zvenku jeho hlavy, stoupají a klesají v pravidelné kadenci, a stále znovu a znovu se opakují.

„Rozumíš jim?“ zeptal se tiše, naklání se k ní v obavě, že by jeho hlas mohl tuto píseň nějak zarazit a přerušit kouzlo.

Zavrtěla hlavou. „Není to krásné? Mám chuť zpívat s nimi.“

Pokračovali dál mezi stromy, stále hlouběji do lesa, daleko od rokle a tvorů, kteří ji obývali. Mezerami v baldachýnu korun stromů byla vidět hvězdná obloha. Nevěděl, jakou vzdálenost ušli, ale připadalo mu, že už mnohem větší, než by mělo být možné. Ten ostrov, i když velký, musel mít určitý průměr, určitě ne větší než čtvrt míle. I se všemi obchůzkami skalnatého terénu by nemohli cestovat tak daleko, aniž by se dostali na protější stranu.

Nicméně šli stále dál, a čas ubíhal. Noc byla tichá a teplá, a světlo měsíce a hvězd stále jasnější. Po nějaké době pustil Pen Cinnaminson ruku, protože se už o ni ani o sebe nebál, ochoten uvěřit, že našli bezpečný přístav před nebezpečími, která je tolik dní pronásledovala. Byl to závěr založený na pocitu, ne na racionálních důvodech. Ale cítil to stejně reálně jako půdu, po které šel, a stromy, jež míjel, a to stačilo.

Konečně, dlouho poté, co měsíc vystoupil na vrchol své noční pouti, a oni ušli mnohem větší vzdálenost, než mohl činit průměr ostrova, aeriadové, kteří po celou tu dobu zpívali, náhle ztichli.

- Počkejte -

Pen a Cinnaminson uposlechli. Vzali se znovu za ruce, nedívající se jeden na druhého, uklidňující gesto, které se pro ně stalo tak důvěrně známé a přirozené jako objetí v dětství. Pradávný les všude okolo nich ztichl. Ticho bylo hluboké a pronikavé - jakási přítomnost stejně reálná jako nebe a země.

Vtom mezi stromy před nimi zazářil náhlý, neočekávaný jas, jako by měsíc pronikl hustým baldachýnem lesa, aby osvětlil místo předtím skryté pohledu.

- Pojd'te -

Znovu se vydali kupředu, přitahováni neviditelnou přítomností aeriadů, důvěřující osudu a svým neviditelným průvodcům. Pen cítil zvláštní pocit klidu, takový mír v duši, jaký nepoznal od odletu z Patch Run. Věděl, že bude všechno v pořádku. Ať tam čekalo cokoli, všechno bude v pořádku.

Pak vyšli z lesa na světlinu, zalitou měsíčním světlem. Baldachýn stromů zůstal vzadu, otvíraje se nebesům, jakoby v úctě k pravěkému stromu, který stál uprostřed. Podle všech měřítek byl mohutný, jeho kmen byl silný a drsný, jeho větve pokroucené a do široka se rozpínající, a dodávající mu vzhled jako z jiného světa. Ve světle měsíce byl jasně vidět, zvláště podivné barvy jeho kůry a listů - černé a hnědé, překryté nejsytlejší zelení, ohraničené zářivě oranžovou. Pen ty barvy viděl jasně, dokonce i ve tmě. Viděl, jak se spolu mísily, vytvářejíce zvláštní vzor, který se třpytil na černém pozadí hvězdné oblohy.

Nalezl Tanequil.

Viděl ho jen jednou, v záblesku vize, kterou jim před týdnem zjevily elfeíny, když jejich kouzlo použil v elfském městě Emberenu Ahren Elesedil, aby se ujistil, že nalezení stromu je dosažitelný cíl. Žádná vize však nedokázala adekvátně zachytit to, co viděl před sebou, a majestátnost tohoto obra. Žádná vize mu nemohla zjevit, jaký to bude pocit stát před ním a připadat si jako trpaslík před jeho velikostí a věkem.

Trpaslík, pomyslel si náhle, i ve srovnání s jeho inteligencí.

Překvapeně zamrkal. Cítil, že ho Tanequil pozoruje. Cítil, že o něm uvažuje a rozhoduje se, co s ním udělá teď, když je tady. Byl to divoký, iracionální závěr, založený na pouhém pocitu. Nicméně byl o něm přesvědčen. Tanequil ho pozoroval.

„Pene, já teď musím jít,“ řekla náhle Cinnaminson, uvolňující svou ruku. „Aeriadové říkají, že musím jít.“

„Jít kam?“ Náhle dostal strach. Nebyl si jist, jestli o ni nebo o sebe, věděl jen, že od ní nechce být oddělen. „Proč musíš jít?“

„Abys mohl být sám. Abys mohl udělat to, proč jsi sem přišel.“ Rychle se na něj usmála. „Aeriadové mi ukážou, jak žijí. Přivedli mě sem, abych je mohla vidět. Nebude to trvat dlouho.“

Bezmocně na ni pohlédl. „Nechci, abys odešla.“

Její oči teď působily dojmem, jako by zkoumala prostor mezi nimi, jako by hledala cestu, jak se k němu dostat. „Tys přišel najít Tanequil, Pene. Musíš to udělat. Učinit něco dobrého. Najít, co potřebuješ, abys pomohl své tetě.“

Ještě chvíli váhala, a pak se obrátila. „Jdu,“ řekla do vzduchu - něčemu, co mohla slyšet jen ona. „Mnoho štěstí, Pene.“

Díval se za ní, jak mizí mezi stromy, malý stín, který se rychle rozplynul v proměnlivé směsi světla a tmy.

„Mnoho štěstí,“ opakoval ozvěnou, a osaměl.

Dlouho stál před Tanequilem nehybně, absolutně nejistý tím, jak by měl začít, co by měl udělat. Strom by mu dal jednu ze svých větví, kdyby našel způsob, jak ho o tom přesvědčit. Kouzelná hůlka by mu poskytla přístup do Zapovězeného, a umožnila by mu najít a zachránit svou uvězněnou tetu, a přivést ji zpátky domů, pokud se dokáže dostat do Paranoru a projít vchodem tvořeným tekutou nocí.

Kdyby. Pokud. Ta slova byla všude. Tyčila se všude nad ním jako neproniknutelný val.

Co by měl udělat?

Ještě chvíli čekal, napůl doufaje, že se s ním ten strom pokusí komunikovat sám, že převezme iniciativu a ukáže mu způsob, jak s ním hovořit. Ale když tam stál už dost dlouho, vzdal se naděje. Snaha o komunikaci bude muset vyjít od něho. On byl prosebník, on musel najít způsob, jak prolomit bariéru mezi nimi.

S aeriady komunikoval jen tím, že s nimi mluvil nahlas. Bude to fungovat i s Tanequilem?

„Jmenuji se Penderrin Ohmsford,“ řekl. „Rozumíš tomu, co říkám?“

Připadal si hloupě, když takhle mluvil, a jakmile svá slova vyslovil, už věděl, že odpověď nedostane. Tanequil byl jiný než aeriadové. Bude muset vymyslet něco jiného.

Přistoupil ke stromu a položil ruce na jeho kůru, zvolna jimi pohybuje po tvrdém, drsném povrchu. Byl překvapen teplem, které cítil, pulzujícím teplem, jež vyzařovalo ven a šířilo se i jeho tělem. Podržel ruce na místě a nechal do sebe to teplo vstupovat, a napadlo ho, že by to mohl být začátek spojení.

Ale nic víc se nestalo.

Oddálil ruce, dívaje se vzhůru do husté koruny větví. Oranžově žíhané listí se třpytilo ve světle měsíce, a jeho vlnění mu připomnělo záři zapadajícího slunce na hladině Duhového jezera. Pohyb byl doprovázen šelestivým zvukem, tichým a jemným, a on na něj zaměřil své smysly, vtahoval je do sebe a snažil se je přeměnit ve slova.

Ale nic nepocítil.

Trochu se od stromu vzdálil, protože doufal, že tak získá určitý odstup. Ale když Tanequil pomalu obcházel, začal o tom pochybovat. Strom se zdál ze všech stran stejný - starý a mohutný, spleťtá záhada, o které nějaký chlapec nemohl doufat, že ji rozluští. Byl to strom, a jako takovému mu do jisté míry rozuměl. Ale byl to strom tak nezměrný a obrovský - co do velikosti, tvaru, věku a neměnnosti, přirozené inteligence a porozumění - že mu vzdoroval. Uvědomoval si jeho moc a sílu, ale nedokázal se s ní dohodnout. Čím déle se o to snažil, tím jasnější mu bylo, že to nejde. Tanequil byl příliš vzdálený, příliš cizí, a příliš neproniknutelný pro kohokoli, kdo neovládal magii jako druid.

Pomyslel si, že na toto by se lépe hodila Khyber. Ted' si přál, aby jí byl dovolil s nimi jít.

Ale to bylo směšné. Khyber sem Král Stříbrné řeky neposlal. To on sám mohl najít způsob, jak s tím stromem komunikovat.

Sedl si, zkřížil nohy, opřel si bradu o ruce a díval se zadumaně na kmen stromu. Musely přece existovat prostředky, jak to udělat. Možná ještě nevěděl jaké, ale měl by je dokázat odhalit, pokud o tom bude přemýšlet dost dlouho. Ke komunikaci s živými tvory docházelo všemi možnými

neočekávanými způsoby. Za ta léta to zjistil, a věděl, že je to pravda. Takže existoval i způsob, jak komunikovat s Tanequilem. Existoval způsob, jak mu porozumět, a jak to zařídit, aby strom porozuměl jemu.

Jak stromy komunikují?

Neměl tušení. Nikdy neslyšel o nikom, kdo by to věděl. S výjimkou legendárního Ellcryse, když hovořil s takzvanými Vyvolenými z elfského národa. Ale Ellcrys byl vytvořen z člověka, ženy, která dobrovolně souhlasila s tím, že bude proměněna ve strom. Takže někde hluboko v Ellcrysově nitru byla pohřbená lidská přirozenost. Nebyl si jist, zda by se totéž dalo říct o Tanequilu. Neznal jeho historii, nic o tom, jak vznikl. Nemohl předpokládat, že v něm je cokoli lidského.

Musel tedy najít jiný způsob. Byl to strom, a tedy rostlina. Co věděl o rostlinách a jejich vztazích se světem? Žily a braly si svou obživu z půdy. Některé, jako Tanequil, byly velice staré, a protože se nemohly pohybovat, musely být velice trpělivé. Měly nekonečný čas k přemýšlení, a tak mohly uvažovat způsoby, které byly zcela neznámé lidem, kteří nikdy nezůstali na jednom místě dost dlouho, aby se dobrali podobného uvažování jako stromy.

Vzdychl, vzhlížeje do větví. Přikládal tomu stromu lidské charakteristiky. Měl by to vůbec dělat? Přemýšlel ten strom? Uvažoval? Dokázal pochopit takové pojmy a představy jako trpělivost? Dokázal něco víc než zakořenit a čerpat z půdy živiny po tisíce let, zatímco se svět kolem něho měnil?

Chvilí přemýšlel o způsobech, jak se dorozumíval s jinými živočichy a rostlinami. Ptákům a pozemním zvířatům rozuměl podle zvuků, které vydávali, podle způsobu, jakým se pohybovali nebo nepohybovali. Hmyz komunikoval dost podobným způsobem, ale nedokázal vyjadřovat myšlenky. Tráva a květiny měly omezené schopnosti komunikace, výhradně ve formě instinktivních reakcí na teplo a chlad, na vlhko a sucho. V pohoří Klu dokázal pouhým dotykem vyčíst reakci lišejníku na pohyb slunce.

Zarazil se. Fungoval by tady dotyk? Už se o to jednou pokusil, ale ta kůra byla jako brnění. Ten strom nezískával živiny kůrou. Ani jejím prostřednictvím neodpovídal. Dělal to všechno prostřednictvím svých kořenů. Zadíval se znovu na strom. Byl tohle ten způsob, jak s ním komunikovat - prostřednictvím jeho kořenů? Jak by to proboha dokázal, když ty kořeny byly pohřbené desítky - možná stovky - stop pod zemí? Vyhlídka na prokopávání se k nim se mu zdála směšná. Byl to určitě nesmysl.

Kdyby tady byla Cinnaminson, možná by mu nabídla jiný pohled. I ve své slepotě dokázala vše posuzovat jasněji než on. Stále ještě nevěděl, proč jí bylo nařízeno, aby ho nechala samotného, dokonce když aeriadové tak trvali na tom, aby sem přišla s ním. Když o tom přemýšlel, pociťoval frustraci a rozčilení.

Náhle si uvědomil, že je unavený. Už nechtěl přemýšlet. Už nechtěl dělat nic, jen si odpočinout. Už si ani nedokázal vzpomenout, jak dlouho to bylo od doby, kdy naposled spal.

Natáhl se na zemi pod prastarým stromem a zavřel oči. Potřeboval jen pár minut, jen tak dlouho, než se mu pročistí myšlenky, a pak se znovu pustí do práce.

Nad hlavou mu větve Tanequilu utvořily v měsíčním světle stříbřitě zelená nebesa. Měl zcela zřetelný dojem, že se čas zpomalil, že se jeho mírou stalo jeho dýchání. Napětí a frustrace ho opouštěly, až z nich nezbylo nic, jen těžká únava.

Zavřel oči a usnul.

Ve spánku měl sny. Zdálo se mu o domově a jeho rodičích. Byl zpátky v Patch Run, a jeho matka mu říkala, že magie není důležitá, že je to v jistých směrech břemeno. Jeho otec stál nedaleko, a používal Píseň přání, aby přiměl poupata květin rozkvést. Nebe všude kolem nich bylo zelené a vlhké, a vzduch voněl deštěm nasáklou půdou a listím. Někde v dálce se na obloze rýsovala silueta vzdušné lodě, a on si přál, aby byl na její palubě, bezpečně pryč.

Scéna se změnila, a on se skrýval v nějaké pevnosti, hluboko v jejích zdech, někde dole, kde světlo pochodní sotva dokázalo proniknout stíny a tmou. Krčil se za nějakou zdí a naslouchal zvukům znějícím z druhé strany. Věděl, co se za tou hradbou děje, ale nedokázal se přinutit, aby se podíval. Jeho teta, Ard Rhys, byla vězněm stvoření tak strašných, že i pohled na ně byl smrtící. Dělalí jí věci, které bylo lepší si nepředstavovat, a jež ji měly změnit, měly transformovat její mysl

a udělat z ní něco, čím nechtěla být. Volala zoufale jeho jméno, prosila ho o pomoc. Byla na tom temném místě úplně sama, a on byl jediný, kdo ji mohl přivést zpátky do světla.

Jenže se nemohl pohnout.

Mohl tu jen sedět a naslouchat...

Opět se probudil. Otevřel oči a uviděl přes hustou korunu Tanequilu růžovou záři vycházejícího slunce. Zadíval se na oblohu, na větve a na to světlo, bojuje se slzami a s pocitem zoufalství. Nehybně ležel, čekaje, až tyto podivné pocity pominou, čekaje, až nad sebou znovu získá kontrolu.

Něco se dotklo jeho kůže na rukou, jemně jako peříčko, jakési malé prstíky, ruce víly nebo nožičky hmyzu. Pohybovaly se mu po hřbetech rukou a po zápěstích, krouživě, jako by ho chtěly uklidnit. To se jim podařilo. Slzy mu uschly, a bušení jeho srdce se utišilo. Začal zhluboka dýchat.

Aniž by pohnul rukama nebo zápěstím, zvedl se opatrně na loktech.

Všude kolem něho pučely ze země drobné kořínky, některé z nich tak tenké, že si nezahlasyly s chlupy na jeho ruce. Vyrážejíce z půdy, vytvořily postupně jakési lůžko. Byly všude, ačkoli je cítil pouze tam, kde měl obnaženou kůži. Větve Tanequilu před ním se mírně kývaly, a jejich listí se chvělo, zatímco ho lůžko vytvořené kořeny přijímalo do svého náručí. Fascinovaně sledoval vlnění listí a kývání stromu, jako by jím byl hypnotizován.

Znovu si lehl na záda a zavřel oči. Ty dotyky trvaly, a on podlehl jejich hypnotickému opakování. Pokusil se je nějak uchopit svými smysly, obejmout je a učinit je součástí sebe samotného.

Pak, hluboko uvnitř svého vědomí, tam, kde bušilo jeho srdce a pulzoval jeho život, uslyšel hluboký, tichý šepot. - Penderrine -

Kapitola 24.

Jediné vyslovené slovo. Jeho jméno. - Penderrine - Jen nebylo vysloveno tak, jak mluví lidé. Vyšlo z dotyků kořenů toho stromu na jeho kůži.

- Penderrine -

Tanequil s ním mluvil. Mýlil se v tom, jak si představoval komunikaci se stromem. Bylo to jinak. Tanequil nebyl ochoten zahájit s ním kontakt, pouze mu k sobě otevřel cestu. Bude s ním mluvit, pokud se tak rozhodne. Své podmínky mu Pen vnucovat nemohl.

Pen ležel na zemi a čekal, co se bude dít dál. Ale už se neozval žádný další šepot, a uvědomil si, že ustal i jemný dotek kořenů. Posadil se a pohlédl na zem. Byly pryč, všechny. Okolo něho byla jen řídká tráva a holá zem, jíž nepronikaly na povrch žádné kořeny.

Chvíli mu trvalo, než akceptoval fakt, že se tato situace nezmění. Vstal a zadíval se na strom, pokoušeje se rozhodnout, co má dělat dál. Proč s ním ten strom přerušil kontakt? Nenapadalo ho žádné vysvětlení. Aby umožnil komunikaci, otevřel se tomu stromu, dotkl se ho svými smysly, použil kouzlo, které dostal do vínku už při narození. Co víc ještě mohl udělat?

Obešel strom, přivíraje oči v záři vycházejícího slunce. Les byl tichý a klidný, jako rozlehlý sál, v němž by byl slyšet i sebeslabší zvuk. Bylo to posvátné místo, a on byl prosebník, který sem přišel hledat uzdravení a životní směr. Uklidnil se a otevřel mysl vnějšímu světu ve snaze dosáhnout nového spojení.

Nic se nestalo.

Po chvíli se znovu posadil, zaujímaje novou pozici na opačné straně stromu, zády ke slunci. Pozoroval, jak si jeho světlo hraje ve větvích a listí, a osvětluje stále nové části stromu, jak slunce stoupá na oblohu nad horami. Pokoušel se se stromem mluvit, pokoušel se ho dotknout svým kouzlem, svými myšlenkami, dokonce i dotýkáním se země v naději, že by mohl znovu přitáhnout výhonky kořenů. Dělal všechno myslitelné, co by mohlo vědomí toho stromu stimulovat.

Nic neúčinkovalo.

Zmocnil se ho pocit frustrace. Co dělal předtím, a nedělal teď? Proč ten strom nepokračoval v jejich rozhovoru? Napadlo ho, že je to možná jen otázka trpělivosti. Stromy jí měly nekonečnou zásobu, a rozhovory s nimi možná vyžadují mnohem víc času.

Tento závěr se mu nelíbil. Pomyslel si, že musí existovat nějaký lepší, rozumnější způsob. Vrátil se k tomu, jak to všechno začalo, jak spal, a zdálo se mu o domově, o Ard Rhys...

Zarazil se. O Ard Rhys v nebezpečí, ohroženou, protože jí nedokázal pomoci, protože nedokázal jednat. A pak se probudil, zpocený strachem, s kořeny Tanequilu natahujícími se k němu. Možná reagovaly na ten strach, na jeho potřebu něco udělat, aby své tetě pomohl.

Znovu si lehl na zem, zavřel oči a snažil se v duchu vyvolat obrazy své tety v nebezpečí, i když to pro něj bylo bolestné, protože to vyvolávalo nové představy, nový strach...

Téměř okamžitě ucítil znovu ty lehoučké, uklidňující dotyky. Zůstal v klidu, otevíraje se tomuto pocitu, ale současně udržoval v popředí svých myšlenek své obavy o tetu, tu jiskru, o níž doufal, že ze stromu vykřeše něco dalšího.

Ty dotyky ho zcela pohltily. Ukolébaný a uklidněný zarískoval, a vyslovil v mysli jediné slovo.

- Tanequile -

- Penderrine. Co ode mě žádáš? -

Ta odpověď chlapce tak překvapila, že mu chvíli trvalo, než byl ze sebe schopen vypravit:

- Kouzelnou hůlku, abych se dostal ke své tetě, abych ji mohl zachránit ze Zapovězeného -

- Kouzelnou hůlku, vytvořenou z mého těla, z mých údů. Co mi dáš výměnou? -

Pen zaváhal, překvapen touto otázkou. Nepomyslel na to, že by měl Tanequilu něco dávat. Král Stříbrné řeky se o ničem takovém nezmiňoval. Možná nešlo o nějaký dar, ale o zcela jiný druh výměny.

- Co žádáš? -

- To, co ty žádáš ode mě. Část tebe samotného -

Pen se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, snaže se zůstat soustředěný na svou tetu, na

Zapovězený, na cestu, kterou musel vykonat.

- Kterou část mě samotného? -

Jakmile to zformuloval, dotyky ustaly, výhonky kořenů se stáhly, a spojení mezi nimi bylo znovu přerušeno. Pen chvíli ležel, soustřeďuje své myšlenky na tetu a očekává další slova, ale žádná nepřišla. Zůstal sám, a v jeho mysli zněla ozvěnou slova, která strom řekl, a ticho, které je vystřídal.

Soustředěný na samotný přechod mostu a na to, co ho na druhé straně očekává, vůbec nepomyslel na to, aby si s sebou vzal něco k jídlu, proto teď vstal a začal něco hledat. Prohledal okolní les, nevzdaluje se příliš od Tanequilu, ale ačkoli hledal všude, nenašel nic kromě malého pramínku vody, který vyvěral ze skály. Napil se z něho. Voda chutnala kovem a zemí.

Právě se chystal vrátit k Tanequilu, aby se znovu pokusil o komunikaci s ním, když se z lesa neočekávaně vynořila Cinnaminson, zrudlá vzrušením.

„Penderrine,“ vydechla, „to bylo neuvěřitelné!“

„Kdes byla?“ zeptal se, bera ji za ramena. „Měl jsem o tebe strach.“

Objala ho, jako by byla pryč celé týdny a ne jen pár hodin. Když se zasmála, cítil na uchu její teplý dech. „Chyběla jsem ti?“

Přikývl, poněkud zmatený jejím zvláštním vzrušením. „Jsi v pořádku?“

Odstoupila od něho, aby mu mohla slepýma očima pohlédnout do tváře. Když natáhla ruku, aby se dotkla jeho líce, v jejím úsměvu se zračil dětský úžas. „Pene, všechno jsem viděla. Aeriadové mi to ukázali. Nevím, jak to dokázali, ale nechali mě, abych to všechno viděla. Nabyli tvaru a poletovali všude kolem mě, jako malí duhový motýli, třpytící se tak jasně, že vypadali jako střípky slunce. Bylo to tak úžasné! Pak se změnili, aby vypadali jako já - jako dívky, ne starší, než jsem já! Tančili jsme a hráli si! Smáli jsme se tak, že jsem se sotva udržela na nohou! Víš, jak je to dlouho, kdy jsem se naposled smála?“

Díval se na ni, otřesený tou proměnou. Vždycky byla otevřená a upřímná, ale teď se chovala způsobem, jaký u ní nikdy nepozoroval. Jako by se podruhé narodila, znovuzrozená svým setkáním s aeriady. Překvapilo ho, když se přistihl, že jakýmsi neurčitým způsobem žálí.

„Zjistila jsi, co ve skutečnosti jsou? Odkud pocházejí?“

Přikývla. „Řekli mi to. Nazývají sami sebe duchy vzduchu - aeriady - ale jsou mnohem víc. Říkají si také sazenice. Považují se za stvoření z Tanequilu, za jeho děti.“ Zarazila se. „Za jejich děti,“ opravila se. „Téhle části nerozumím, ale oni považují Tanequil za matku i otce. Ten strom je pro ně žena i muž současně, schopen být podle potřeby jedním či druhým, nebo obojím.“ Zavrtěla hlavou. „Pořád se učím.“

Pen uvažoval o hlasu Tanequilu, který slyšel ve své mysli. Ten hlas byl mužský, ne ženský. Kde tedy sídlila mateřská část toho stromu?

„Máš hlad?“ zeptala se pojednou.

Přikývl. „Strašný. Hledal jsem něco k jídlu.“

Vzala ho za ruku. „Pojď se mnou.“

Vedla ho mezi stromy, jako by se jí zázrakem vrátil zrak. Zdálo se, že vidí ještě lépe než předtím, jako by se její zvláštní dar ještě prohloubil, snad díky kouzlu tohoto místa a jeho stvořením.

Dovedla ho k houštině bobulemi obsypaných keřů nedaleko malého jezírka, napájeného čistým potůčkem. Bobule byly velké a sladké, a on se do nich hladově pustil. Pak se napil studené, čisté vody z jezírka, nemající tu kovovou příchuť jako voda, již pil předtím.

Když dojedli a posadili se, zlenivělí jídlem, pitím a teplem slunce pronikajícího mezi větvemi, Pen se zeptal: „Jak jsi tohle místo našla? Ukázali ti ho aeriadové?“

Přikývla. „Zdá se, že vědí, co potřebujeme, Pene. Věděli, že hledáš Tanequil, a dovedli tě k němu. Věděli, že se musím znovu začít smát, a přiměli mě k tomu. A věděli, že jim potřebuji porozumět - a umožnili mi to. Aspoň částečně.“ Na okamžik se odmlčela, dívajíc se do prázdna. „Jsou tak úžasní. Prála bych si, abych ti to dokázala vysvětlit lépe. Jsou svobodní takovým způsobem, jakým jsem já nikdy nebyla. Mohou létat, kam se jim zamane, mohou být, čímkoli chtějí, mohou dělat, co se jim zachce. Jsou jako sestry, ačkoli si nemyslím, že jimi ve skutečnosti jsou. Zdá se, že pocházejí z různých míst, z různých dob.“

„Ale jejich hlasy znějí stejně,“ poukázal.

„Stali se jedním, stali se částí celku. Jsou odlišní, každý z nich, ale zároveň stejní.“

Chvíli nad tím žasl, uvažuje o tom, jak taková rodina může fungovat, jak může být soudržnější než třeba stádo dobytka. Nakonec se dobral k představě hejna ryb, plovoucího pohromadě a současně měnícího směr.

„Co od tebe chtějí?“ zeptal se konečně.

„Nemyslím, že něco chtějí, Pene.“

„Tak proč o tebe mají takový zájem? Proč tě sem přivedli? Proč s tebou tak moc chtějí hovořit o sobě?“

Zasmála se, jako by odpověď měla být každému zřejmá. „Myslím, že jen potřebují někoho, s kým by mohli mluvit. Myslím, že věděli, že je budu poslouchat, protože mě zajímají.“

Natáhla se k němu a stiskla mu ruku. „Pověz mi o Tanequilu. Co jsi zjistil?“

Když se k němu naklonila, spadly jí přes tvář uvolněné prameny vlasů. Zvedla ruku a odhrnula si je stranou.

„Chyběla jsi mi, Cinnaminson,“ řekl. „Nemám rád, když jsi pryč.“

Usmála se. „Tys mi taky chyběl.“ Tvář se jí rozjasnila. „A teď mi řekni o Tanequilu. Mluvil jsi s ním?“

„Jo, mluvil jsem s ním,“ řekl. „Chvíli mi to sice trvalo, ale nakonec jsem k němu cestu našel.“

Popsal jí podrobně všechno, co se přihodilo: jak se celou noc pokoušel o další kontakt, jak se strom stáhl, dokud nevyčítal jeho touhu pomoci své tetě. Nedokázal to vysvětlit, protože to sám vůbec nechápal. Ale bylo jasné, že strom věděl, proč a pro co přišel.

„Ale největší starosti mi dělá to poslední, co řekl,“ skončil. „Řekl mi, že jestli chci část z něho - nějakou větev, ze které bych zhotovil kouzelnou hůlku - musím mu dát na oplátku část sebe. Když jsem se ho zeptal, kterou část chce, přestal se mnou mluvit.“

Cinnaminson se nad tím na chvíli zamyslela. „Možná tě jen zkoušel,“ řekla posléze. „Nebo možná mluvil o něčem jiném. Možná chce takovou část z tebe, která je spíš emocionální nebo duchovní. Nemůže přece mluvit o noze nebo paži.“

Pen si tím nebyl tak jist. Celá tato záležitost byla tak podivná, že nemohl vyloučit vůbec nic.

Podíval se na ten strom. „Měl bych se k němu vrátit a pokusit se na to přijít. Už to trvá déle, než jsem si představoval.“

„Trvá to tak dlouho, jak to musí trvat,“ opravila ho mírně. „Nebud' netrpělivý. Nenechej se frustrovat.“

Přikývl, a pozorně na ni pohlédl. „Co budeš dělat ty? Vrátiš se zpátky k aeriadům?“

„Jenom na chvíli. Já už vím, že nemohu být s tebou. Když chceš mluvit s Tanequilem, musíš být sám. Večer tě vyhledám.“

Naklonila se k němu a políbila ho na tvář a pak na ústa.

Vrátil se k Tanequilu. Mezitím nastalo poledne. Nebe bylo neskutečně modré. Stromy se chvěly v mírném vánku, a vzduch byl provoněn sladkou vůní listí a trávy vrcholícího léta. Byl to den, kdy jste měli pocit, že je možné cokoli. Sedl si na místo, kde seděl předešlé noci, když s ním strom poprvé mluvil. Chvíli strom pozoroval, pak si lehl na záda a zavřel oči. Dopřál si chvíli oddechu, a pak obrátil myšlenky ke své tetě, k Ard Rhys a jejímu uvěznění v Zapovězeném, i se strachem, který takové myšlenky bezděčně vyvolávaly. A čekal.

- Penderrine -

- Tanequile -

- Musíš mít to, pro co jsi přišel. Musíš si vzít, co potřebuješ-

- A dát ti část sebe? Kterou část? -

- Musíš to udělat -

Nemohl si pomoci: - Budu zmrzačený? -

- Budeš zlepšen -

- Bude mi chybět část sebe? -

- Část tebe bude nalezena -

Nedokázal v tom, co mu strom říkal, najít žádný smysl. Nedokázal se rozhodnout. Nedokázal

jasně odhadnout následky.

- Bojíš se? -

- Ano-

- Strach o sebe sama nemá ve tvém konání místo. Jestli chceš zachránit svou tetu, musíš se bát o ni. Kouzelná hůlka se rodí ze strachu o bezpečí někoho jiného. Kouzelná hůlka reaguje na nezištnou potřebu. Přeješ si zachránit svou tetu? -

Těžce polkl. - Ano -

- Pak není žádná oběť příliš velká, i kdyby to byl tvůj vlastní život -

- Je toto požadováno? -

- Na tom, co je požadováno, by nemělo záležet. Chceš pokračovat? -

Zhluboka se nadechl. Chtěl? Jak velké riziko podstupoval? Situace se nevyvíjela tak, jak očekával. Král Stříbrné řeky mu řekl, že musí Tanequil přesvědčit o své věci. Ale zdálo se, že Tanequil nemá zájem být přesvědčován o čemkoli. Zdálo se, že své rozhodnutí už učinil, a záleželo jen na tom, jak daleko je Pen ochoten zajít, aby bylo toto rozhodnutí vykonáno.

Bylo to jako být chycen v pasti v nějaké jeskyni, a muset najít svou cestu temnotou, v níž se mohlo skrývat cokoli.

- Přeješ si, abych ti dal to, pro co jsi přišel, Penderrine? -Zavřel oči. - Ano -

- Pak vstaň a pojď ke mně. Přístup ke mně a polož ruce na mé tělo -

Otevřel oči a uviděl, že se ty malé kořeny opět stáhly. Vstal a přistoupil ke stromu, a opatrně přitiskl dlaně k jeho masivní, drsné kůře.

- Vyšplhej na mě -

Našel v kůře záchytné body a začal šplhat. Bylo to snazší, než očekával. Kůra byla silná a nelámala se. Vyžadovalo to trochu úsilí, ale pak se dostal ke spodním větvím, a odtud už mohl pokračovat jako po žebříku. Nebyl si jist, jak vysoko má vylézt, a tak stále hledal nějaké znamení, kde se má zastavit. Ale dostal se až vysoko do koruny, než k němu strom opět promluvil.

-Stůj-

Přestal šplhat a rozhlédl se. Stál v rozsoše větví, kde byly v kmene hluboké trhliny, vytvářející šterbiny, v nichž by mohli hnízdit ptáci nebo žít malá zvířata. Trhliny byly staré a rány zacelené a pokryté novou kůrou.

- Podívej se nahoru -Vzhlédl do koruny.

- Natáhni se -

Zvedl ruku a dotkl se větve, která vyrůstala z kmene v délce nějakých šesti stop. Oproti jiným se zdála příliš malá a rovná, a chyběly jí ratolesti i listy. Vyzařovalo z ní teplo, náhlé a neočekávané, a Pen překvapeně ucukl.

- Drž ji -

Pen větev opatrně sevřel, a ucítil, jak mu teplo proudí do prstů a paže. Ta větev vibrovala a bzučela jakýmsi zvláštním, truchlivým zvukem.

Pak se celý strom otřásl a větev se hned u kmene ulomila. Na všechny strany se rozlétly třísky a úlomky kůry. Pen se přihrčil a zavřel oči, stále svíraje větev. Ozvalo se hluboké, protestující zasténání, a větev zůstala Penovi v ruce. Chlapec užasle pozoroval, jak z místa, kde se větev odlomila, prýští čerstvá míza. Byla červená a lepkavá, a vypadala jako krev. Stékala po kůře v hustých stružkách. Kapala mu z větve na paži.

Prohlížel si ji, levou rukou objímaje strom. Prsty našel jednu ze starých trhlín, když vtom strom znovu zasténal, hluboce a výhrůžně, a trhlina se kolem prstů uzavřela. Pen vykřikl a ucukl, cíť přitom, jak se mu odtrhávají svaly a kosti. Zareagoval okamžitě, ale i tak byl příliš pomalý. Když se podíval na svou ruku, uviděl, že dva prostřední prsty byly za prvním článkem odděleny. Po ruce mu stékala krev. Obnažené kosti se bíle leskly.

Stále svíraje oddělenou větev Tanequilu, zřítíl se Pen do vidlice větví. Zraněnou ruku si tiskl k hrudi, a krev mu barvila šaty. Ztuhlý bolestí a šokem se okamžik nedokázal pohnout. Když si pak uvědomil nebezpečí vykrvácení, utrl rukáv své tuniky a pahýly prstů si jím ovázal.

- Část z tebe za část ze mě -

Pen zničeně přikývl. Nepotřeboval to připomínat. K tomu stačila ta bolest.

- Vezmi mou větev do ruky -

Tiskna ovázané prsty k hrudníku, vzal pravou rukou větev Tanequilu z klína, kam před okamžikem spadla. K jeho překvapení byla stále teplá a pulzující, jako by si dosud udržela život, i když byla oddělena od kmene.

- Dřevo této větve pochází z hloubky mého nitra, kde se vytváří můj život. Větev musí proniknout na povrch a být silou oddělena. Taková oběť je nezbytná, jestli ti má kouzelná hůlka přinést užitek, který požaduješ. Ale oplátkou musíš něco dát, má-li mít tato oběť cenu. Kus svého těla. Kus svého srdce. Pamatuji na to -

Pen zavřel oči a zvolna vydechl. Ztráta prstů výměnou za větev Tanequilu. Bylo naprosto nepravděpodobné, že na to zapomene.

- Slez ze mě. Mou větev si vezmi s sebou -

Pen slezl opatrně ze stromu, chránil si přitom zraněnou ruku, jak to nejlépe šlo. Byl to dlouhý, obtížný sestup, a z výšky deseti stop sklouzl a spadl. Nová bolest ho přinutila vykřiknout. Prsty ho bolely, byl slabý a chtělo se mu zvracet.

- Odstup ode mě a sedni si -

Ustoupil od stromu a sedl si na místo, kde seděl předtím. Těžce dosedl a sklonil hlavu k zemi, cíť, jak se s ním všechno točí. Pohlédl na drobné kořínky Tanequilu, které se opět vynořily a začaly se dotýkat jeho šatů a bot. Vyhrnul si kalhoty, aby mu mohly ke kůži, aby s ním strom mohl navázat kontakt. Natáhl ruku, aby se jich dotkl.

- Rozvaž si prsty. Vezmi mízu z konce mé větve a přilož si ji na své rány -

Pen chvíli váhal, pak si sundal zakrvácený obvaz. Pahýly prstů byly rudé a zanícené, a stále z nich tekla krev. Zdravou rukou opatrně přiložil na rány mízu. Začaly se uzavírat téměř okamžitě, krvácení ustalo a svaly se zahojily. Bolest zeslábla. Nevěřicně zíral na své prsty.

- Vezmi si z opasku nůž -

Poslechl, opět vyděšený, co od něho bude požadováno nyní.

- Zavři oči - Udělal to.

- Musíš teď vyrobit kouzelnou hůlku, dokud je život dřeva ještě silný -

Čekal. Nemohl začít vyřezávat, dokud nebude vidět jak to udělat. Strom mu musí povolit otevřít oči. Ale žádný takový příkaz nepřišel. Místo toho se změnila povaha dotyků kořínků, a komunikace, dosud v podobě slov, přicházela nyní v podobě obrazů. Viděl v duchu jasně, co má udělat.

Pak se stalo něco podivného. Ucítil na své ruce další ruku, která ji vedla, a jeho ruka se také začala pohybovat. Měl by být vyděšen, že udělá chybu, ale ty obrazy byly tak jasné a jeho cit pro to tak silný, že ani jednou nezaváhal. Na čase nezáleželo. Zdálo se, jako by se zastavil.

Pracoval po celý zbytek dne a dlouho do noci. Nejedl ani nepil. Nehnul se z místa, kde seděl. Byl naprosto soustředěn, reaguje na klidné příkazy stromu. Nic ho nerozptylovalo, ani dotyk křídel hmyzu, ani tichý šepot vánku. Připadal si jako v jiném světě, jiném čase, jiném životě.

Když skončil, byla noc. Na nebi zářily hvězdy a měsíc. Obrazy zmizely, kořeny se stáhly, a on seděl v tichu sám. Otevřel oči a podíval se do klína.

V jeho rukou ležela kouzelná hůlka, šest stop dlouhá, šedočerná stejně jako kmen Tanequilu, lesknoucí se a hladká, jak by to bylo sotva možné u čerstvé opracovaného dřeva. Její povrch nesl složitý vzorec run, podivných značek, které Pen nepoznával a nedokázal je interpretovat. Když byly otočené ke světlu měsíce, zářily jako osvětlené vnitřním ohněm. Pen stále cítil neklamné teplo, vyzařující ze dřeva, pevnou životní sílu Tanequilu.

Chlapec přesunul brnicí nohy. V ústech měl tak sucho, že je stěží dokázal otevřít. Několik minut shromažďoval síly, pak vstal a začal se belhat k jezírku, které mu předtím ukázala Cinnaminson. Kouzelnou hůlku nesl s sebou; věděl, že ji od nynějška bude nosit všude. Do nohou se mu pomalu vrátil cit a křeče zmizely. Cestou naslouchal, zda nezaslechne nějaké známky života, ale nic neslyšel. Byl stále sám.

Uvažoval, co se stalo Cinnaminson. Řekla mu, že se k němu večer vrátí. Slíbila to.

Našel jezírko a klekl si, aby se napil. Voda byla chladná a sladká, a jemu se vrátilo něco z jeho sil. Když utišil žízeň, vstal a znovu se rozhlédl kolem.

Kde byla Cinnaminson?

Znepokojeně vydechl. Nelíbilo se mu, že byla ještě pryč. Nikdy se mu nelíbilo, když byla pryč. Ztratit ji bylo horší než ztratit své prsty...

Zastavil se, vzpomínaje si náhle na pocit té druhé ruky, vedoucí ho při vyřezávání kouzelné hůlky, dovolující mu, aby pracoval naslepo, spoléhaje jen na ten dotyk.

Kus tvého těla. Kus tvého srdce.

Náhle ho zaplavila strašlivá jistota, tak nesnesitelná a traumatizující, že pro ni nedokázal najít hlas, ale jen šepot v tichu svého nitra. Myslel si, že pochopil. Ale nepochopil. Předpokládal, že ztráta prstů bude dostatečnou kompenzací. Nebyla.

Bylo od něj vyžadováno něco víc.

Cinnaminson.

Kapitola 25.

Shadea a'Ru stála u okna své ložnice a hleděla z věží Paranoru na zalesněnou krajinu dole. Slunce stoupalo, měkká zlatá záře na východě, v níž se rýsovaly rozeklané zuby Dračích štítů, a která slibovala teplý, ospalý letní den.

Sevřela rty do úzké, hněvivé linky. Pro ni to tak dobrý den nebude. A pro některé jiné ještě méně.

Pohlédla na zprávu, kterou držela v ruce. Idioti! Nepřítomně si uhladila vlasy a napřímila ramena. Chybělo jí každodenní cvičení z doby, kdy byla vojáčkem v armádě Federace. Chyběla jí ta disciplína a rutina. Nikdy by nevěřila, že si to bude myslet, ale po týdnech zápasu jako Ard Rhys Třetí rady druidů byla připravena to všechno opustit kvůli šanci vrátit se zpátky do doby, kdy bylo vše mnohem méně komplikované.

Opět sklouzla pohledem na zprávu. Přišla v noci, když spala, a našla ji, když vstávala. Vyňala ji z pouzdra na ptačí noze, a tvář jí okamžitě potemněla vztekem.

CHLAPEC A JEHO SPOLEČNÍCI UPRCHLI Z TAUPU ROUGH. SLEDOVALI JSME JE DO KLU.

A tam ztratili, samozřejmě, ačkoli si dal pisatel pozor na to, aby to neřekl.

Podívala se znovu na zprávu, stále rozzuřená jejím obsahem a jeho neschopným odesílatelem. Od Traunta Rowana čekala víc. Čekala víc i od Pysona Wence.

Zaskřípala zuby. Proč bylo pro každého tak těžké najít a zadržet toho chlapce? Tereka Molta stálo to úsilí život. Aphasia Wye stálo její úctu, o níž si myslela, že ji nemůže nic oslabit. Co ji to bude stát tentokrát? Životy dalších dvou z jejích spojenců, mužů, jejichž podporu si sotva mohla dovolit ztratit, i když se ukazovali méně schopnými, než považovala za možné? Její úcta k nim ale zmizela už dávno, a tak nehrozilo, že ji ztratí teď.

Zmačkala zprávu do malé kuličky, kouzlem ji zapálila a rozprášila popel z okna. Dívala se, jak popel odnáší vítr, a přála si, aby její hněv a zklamání mohly odplynout stejně snadno.

Co bude muset udělat, aby tuto záležitost ukončila?

Na chvíli, jen na okamžik, uvažovala o myšlence přerušit celý hon úplně. Vyžadoval mnohem víc času a úsilí, než jí bylo milé, a nevedl k žádným výsledkům. Chlapcovy rodiče měla bezpečně zavřené ve svých žalářích. Nemohla by na něho prostě počkat, až si pro ně přijde? Určitě to udělá, jakmile zjistí, kde jsou, a to bude dosti snadné mu sdělit.

Její frustrace vyústila v bolest hlavy. Začala si masírovat spánky. Ve skutečnosti chlapce ignorovat nemohla, protože věděla skoro jistě, co má v úmyslu. Snaží se najít cestu ke své tetě. Nevěděla, jak to plánuje udělat, a byla přesvědčena, že je to nad jeho síly, i nad síly kohokoli jiného, ale nemohla riskovat, že se mylí. Kdyby našel cestu do Zapovězeného, kdyby objevil nějakou uličku, o níž nevěděla, pak mu musela zabránit ji použít. Protože kdyby dokázal nemožné a skutečně se dostal ke Grianne Ohmsfordové, mohl by najít i způsob, jak ji přivést zpátky.

Kdyby se to stalo, Shadea věděla, že by to byl její konec. Skončili by všichni, všichni ti, kdo se na jejím spiknutí podíleli.

Pravděpodobnost, že k tomu dojde, byla velmi malá, ale zároveň neměla v úmyslu Ohmsfordovy jakkoli podceňovat. Historie jejich rodu hovořila sama za sebe. Přežili nemožné situace už předtím, několik jejich generací. Byli obdařeni magií i štěstím, a tato kombinace je už nescílněkrát zachránila.

Nemohla si dovolit připustit, aby se to stalo znovu.

Takže nechá vše při starém. Nechá Traunta Rowana a Pysona Wence, aby chlapce dál pronásledovali. Možná ho ještě stále stopoval i Aphasius Wye, i když o něm už dlouho neslyšela. U něho člověk nikdy nevěděl. Byl nevypočitatelný.

Popel spálené zprávy odletěl. Vdechovala ranní vzduch, uklidňovala se a ujišťovala, že bude všechno v pořádku. Za pár dní odjede do Arishaigu, aby se setkala se Senem Dunsidanem. Premiér potřeboval její podporu svého útoku na Svobodné, o níž se již předtím tiše dohodli. Federace

potřebovala podporu druidů, pokud měla uspět ve svých plánech na prolomení patové situace v Prekkendorranu a postup do Truborohu. Premiér potřeboval vědět, že se ho Shadea jako hlava druidského řádu nepokusí zastavit. Ona se naopak potřebovala ujistit, že ji bude nadále podporovat jako Ard Rhys.

Měla ale o jeho podporu menší zájem než na začátku. Jakmile dostala do postele Geranda Ceru a učinila z něho svého manžela, začala usilovat i o podporu jeho stoupenců. Pomocí slibů a hrozeb je získávala jednoho po druhém. I když se Cera stále považoval za vůdce své vlastní frakce, ona ho v té pozici už dávno nahradila.

Podívala se na zvalenou postel, a zamračila se. Už tu hru hrála dost dlouho a dovolila mu víc než dost. Bylo na čase to ukončit. Byl čas ho vyhodit ze své postele i ze svého života.

Svlékla noční košili a převlékla se do druidského oděvu.

Ještě dnes se situace vyhrotí, a ona musela vědět, kdo bude pak stát při ní. Raději takové věci neponechávala na náhodě.

V černém oděvu, s řetězem svého úřadu kolem krku, zamířila ke dveřím ložnice, když se náhle rozletěly a dovnitř vtrhl Gerand Cera s tváří potměnou hněvem.

„Byli jsme zrazeni, Shadeo,“ oznámil bez úvodu a vrhl se do jednoho z polstrovaných křesel. „Spojencem, o kterém jsi byla tak přesvědčena, že by se toho neodvážil.“

Pohlédla na něho. „Senem Dunsidanem?“

Po hubené tváři mu přelétl posměšný úšklebek. „Senem Dunsidanem. Minulou noc provedli elfové útok vzdušnými loděmi proti jeho armádě. Ten útok neuspěl, protože o něm síly Federace předem věděly a čekaly na něj. Federálové vynalezli nějakou zbraň, která vytváří světelný paprsek takové síly, že dokáže spálit vzdušnou loď rovnou ve vzduchu. Zničili celou elfskou flotilu ještě předtím, než byla loď, která tu zbraň nesla, poškozena a musela přistát.“

Naklonil se kupředu. „Ale to byl jen začátek. Během bitvy vzdušných lodí armáda Federace zaútočila na elfské obranné linie a prolomila je. Elfové byli z Prekkendorranu vyhnáni. Možná ještě stále utíkají. Jejich spojenci se pokoušejí udržet, ale jsou obklíčeni. Nedávám jim velkou naději.“

Znechuceně zavrtěl hlavou. „Tak mi řekni, Shadeo. Co si myslíš o svém vzácném premiérovi teď?“ Upřel na ni ostrý pohled. „Nevěděla jsi o tom útoku předem, že ne? Nelíbilo by se mi, kdybys mi takové věci tajila.“

Ovšemže o tom nevěděla vůbec nic. Ta zpráva ji překvapila stejně jako jeho. Ale nebyl důvod, aby mu to říkala. Lépe když si bude myslet, že je o krok před ním.

„Jednou jsme se o tom bavili. Nemyslela jsem si, že má v úmyslu jednat tak rychle.“

„Bylo by od tebe bývalo hezké, kdybys mi to řekla.“

Pokrčila rameny. „Oba si některé věci necháváme pro sebe, Gerande. Nepředstírej, že tomu tak není. Jak jsem řekla, nemyslela jsem, že to udělá tak brzy. Očividně se mu naskytla nějaká příležitost, kterou si nemohl dovolit nechat uniknout. Těžko mu to můžeme vyčítat.“

Gerand Cera se zamračil. „Nelíbí se mi, že jednal bez našeho souhlasu. Každému to bude připadat, že se už nestará o to, jestli stojíme s ním nebo proti němu. Bude to vypadat, že naši podporu považuje za irelevantní.“

Přesně tak, pomyslela si. Sen Dunsidan bude povolán, aby složil účty, ihned, jakmile bude schopna konfrontace s ním. Možná že právě tato chvíle byla vhodná k ukončení jejich vztahu takovým způsobem, který nenechá nikoho na pochybách, kdo ve Čtyřzemí představuje skutečnou moc.

„Ta zbraň,“ řekla, měníc téma. „Nepřipadá mi jako něco, o čem jsem kdy slyšela. Zdá se, jako by využívala nějaké formy magie.“

Gerand Cera zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Premiér neovládá magii.“

„Možná získal pomoc někoho, kdo ji ovládá.“ Pohlédla mu upřeně do očí. „Jednoho z nás.“

Pohrdavě odfrkl. „Koho? Kdo by chtěl pomáhat Senu Dunsidanovi, když ví, že bys to považovala za -“ Zarazil se. „Ty myslíš Iridii?“

„Víme, kde je? Zjistili jsme, kam odtud odešla?“

Cera zvolna zavrtěl hlavou. „Ne. Ale ona by se nás zradit neodvážila. Ví, co by se stalo, kdyby to udělala.“

Nepatrně svraстила čelo při vyřknutí slova nás, při jeho představě, že je stále ještě součástí rozhodovacího procesu, když byl ve skutečnosti sotva víc než další překážkou. Odvrátila se, aby zakryla své znechucení, a přešla k oknu. Tam se na chvíli zastavila a přemýšlela.

„Co zamýšlíš dělat?“ zeptal se, přistupuje k ní, aby jí položil ruce na ramena.

Cítila sílu těch rukou. Když ji otočily tváří k němu, byly vlastnické a velitelské. Naznačovaly velmi jasně, kdo má hlavní slovo. Souhlasně se usmála, a on se k ní sklonil a políbil ji na ústa. Vrátila mu polibek, a odstoupila od něho.

„Zamýšlím vypít ranní šálek čaje, a pak si jít promluvit s těmi z řádu, kdo na vše v naší nepřítomnosti dohlédnou.“

Podíval se na ni. „V naší nepřítomnosti? My někam jedeme?“

„Promluvit si se Senem Dunsidanem, samozřejmě.“

Neřekla mu nic o svých plánech navštívit Arishaig. Důvod byl prostý. Neměla v úmyslu ho brát s sebou. To stále platilo, ale bylo nejlepší ho nechat, aby si myslel, že to zamýšlí.

„Střetnout se s ním? V jeho domově, v jeho vlastním městě, obklopeným svými vlastními lidmi?“ Gerand Cera se nad tou vyhlídkou zamyslel. „Smělý plán, Shadeo. Myslíš, že to bude bezpečné?“

Pokrčila rameny, nalévajíc do šálků čaj. Do jeho šálku vhodila malou pilulku, kterou si na tuto chvíli schovávala, a sledovala, jak se okamžitě rozpouští. „Jsme druidové, Gerande. Nemůžeme si dovolit se starat o své bezpečí. Nemůžeme si dovolit ukázat strach.“

Podala mu jeho čaj, a s uspokojením pozorovala, jak ho pije.

„Sedni si se mnou na postel.“ Vzala ho za ruku a dovedla ho tam. Přitáhla ho k sobě. „Možná nemusíme jít dolů hned teď. Ten čaj mě hřeje po celém těle. Potřebovala bych se ochladit.“

Usmála se, a znovu se napila. „Pojď, Gerande. Dopij ten čaj. Nenechávej mě čekat.“

Napil se a natáhl se po ní. Jeho chutě byly tak patetické, tak předvídatelné. Hravě se mu vymkla. Když droga začala působit, ještě stále se usmíval. Pak jeho ostré rysy prošly náhlou změnou. Jeho tvář byla pojednou ochablá a prázdná, a klesl na lůžko.

To bylo rychlé, pomyslela si. Naklonila se nad ním, dívajíc se, jak mu oči divoce přejíždějí sem a tam, jak se pokoušel pochopit, co se s ním děje. Dala mu pod hlavu polštář a zvedla mu nohy na postel.

„Je to pohodlné, Gerande? Je lépe při tom odpočívat.“ Sklonila se nad ním. Věděla, že už po ní nemůže sáhnout; že se už vůbec nemůže hýbat. Srdce a plíce mu stále pracovaly, ale nepříliš účinně. Měl sílu sotva jako dítě.

„Dala jsem ti drogu,“ vysvětlila, sedajíc si vedle něho. „Vysává sílu z tvých svalů a zanechává tě paralyzovaného. Trvá to jen chvíli, a nezachová se žádná stopa po její přítomnosti. Na rozdíl například od jedu, který jsem měla v úmyslu použít, ale pak jsem se rozhodla jinak. Koneckonců, nemohu si dovolit, aby mě považovali za vražedkyni.“

Naklonila se k němu blíž. „Předpokládám, že chápeš, co se stane. Tvé oči mi říkají, že to víš. Teď už mě nemiluješ. Nenávidíš mě. Láska je taková. Trvá jen tak dlouho, dokud si to obě strany přejí, a pak se stává břemenem. I proto si nepovoluji milovat kohokoli příliš mnoho. Této lekci ses měl naučit už dávno. Překvapuje mě, žeš to neudělal. Teď se to musíš naučit tím tvrdým způsobem.“

Upřeně na ni hleděl, a ona v jeho očích četla nenávist. V kontrastu k tomu zůstávala jeho tvář prázdná, bez jakéhokoli výrazu, a zdálo se, jako by ty oči patřily někomu jinému. A přece byly ty oči ve skutečnosti vším, co z něho zbývalo. Všechno ostatní bylo paralyzováno drogou.

Sklonila se a lehce ho políbila na čelo. „Zkus o mně nesmýšlet příliš drsně, Gerande. Ty bys na mém místě udělal totéž.“

Pak mu vyndala zpod hlavy polštář, přitiskla mu ho pevně na obličej a držela ho svou nemalou silou tak dlouho, dokud nepřestal dýchat.

Když se zavřely dveře cely a petlice zapadly, Beka Ohmsforda pohltila temnota. Sedl si a čekal, až se jí jeho oči přizpůsobí. Pode dveřmi pronikal slabý proužek světla, poskytující mu právě tak dostatečné osvětlení, aby se mohl rozhlédnout po cele. Byla malá, a tak mu její průzkum nezabral mnoho času. Nenašel zde nic, co by mu mohlo pomoci. Stěny a podlaha byly vytesané ve skalním

podloží, a jediný východ odtud byl dveřmi. Bylo zde jen lůžko pokryté slámou, a vědro. Neviděl žádné nástroje, které by mohl použít ke kopání nebo páčení, ani žádné praskliny ve zdech. Stejně tak neviděl nic, co by mu mohlo posloužit jako zbraň.

Sedl si na lůžko a dlouho přemýšlel o své situaci. Pro klid Shadeiny duše stál nepochybně za dveřmi strážný, aby zabránil jakémukoli pokusu o útěk. V chodbě a na schodech budou další. Slova putovala rychleji, než by to byl dokázal on, kdyby se pokusil osvobodit. Nemohl znát všechny podrobnosti, ale musel předpokládat, že strážní disponují nějakou možností komunikace.

Čas ubíhal. Občas se dveře otevřely, a nějaký Gnóm vsunul dovnitř podnos s jídlem. Protože už přivykl tmě, Beka Ohmsforda přitom náhlá záře pochodní vždycky oslepila. Musel to při svých plánech vzít v úvahu. Jídlo bylo docela slušné. Shadea se ho zjevně neměla v úmyslu zbavit vyhladověním, což ale vůbec neznamenal, že se ho nezbaví jiným způsobem.

Čekal ještě další tři jídla, sleduje, jak dlouho trvalo Gnómovi uvolnit petlici, otevřít dveře cely, vsunout dovnitř podnos, zavřít dveře a znovu zasunout petlici. Bylo mu jasné, že jakýkoli pokus o útěk bude muset přijít v této chvíli. Nebylo by možné utéct tak, že by dveře nějak prorazil, i kdyby měl čím. Hluk, který by to způsobilo, by okamžitě upozornil Gnómy, čímž by ztratil jakoukoli naději na překvapení.

I tak zbývala otázka, co by našel na druhé straně. Přinejmenším jednoho Gnóma, ale kolik dalších mu bude tvořit společnost? Kdyby byl Shadeou, trval by alespoň na dvou, možná i větším množstvím, kteří by zde byli pokaždé, když budou dveře cely otevřené. To by ovšem vyloučilo šanci, že by přemohl jednoho strážného, aniž by vyvolal poplach ostatních. Začal se usazovat tak, aby spatřil alespoň něco z chodby venku, a po dalších dvou jídlech se pokusil do chodby nahlédnout. Ale bylo nemožné zahlédnout něco víc než nepatrný kousek. Jednou zachytil nějaký pohyb, stín vržený pochodní, který naznačoval přítomnost dalšího muže. Došlo mu, že bude muset do chodby prorazit, aniž by věděl, na kolik Gnómů tam narazí.

Jak by to mohl udělat a současně zajistit, aby nespustili poplach?

Lámal si s tím s rostoucím zoufalstvím hlavu. Potřeboval najít řešení rychle, protože čas utíkal, a s ním i jeho šance osvobodit Rue a varovat Penderrina. Navzdory tomu, co se Shadea dověděla o Taupo Rough, musel předpokládat, že je jeho syn stále na svobodě. To se ale mohlo rychle změnit.

Nakonec dospěl k názoru, že musí při útoku použít Píseň přání, která ochromí každého v doslechu a poskytne mu šanci vyběhnout po schodech a střetnout se s kýmkoli, koho přehlédl. Neměl k tomu moc velkou chuť. Ale sedět v cele a čekat na nevyhnutelné bylo šílenství. Nelíbila se mu představa, že vystaví Rue riziku, ale věděl, že by si to přála, pokud jim to mělo poskytnout šanci, jakkoli malou, dostat se k Penovi.

Rozhodl se pro ještě jeden pohled, využívaje příštího jídla jako zkoušky, aby určil, kde přesně by měl stát, aby se dostal dveřmi ke strážným. Trpělivě čekal, využívaje času k opakování a opětovnému promýšlení toho, co udělá.

Když se dveře otevřely, stál hned u nich, sleduje pohyby Gnóma, který si klekl, aby vsunul dovnitř podnos s jídlem.

Počítal sekundy, které uběhly od otevření dveří do jejich opětného zavření. Bylo to dvanáct sekund. Bude muset jednat rychle. Bude muset přivolat svou Píseň přání a držet ji v sobě, dokud se dveře neotevrou. Pak bude muset vyrazit ze dveří a co nejrychleji nasměrovat své kouzlo do chodby.

Seděl ve tmě a přemýšlel o tom, jak mizivá je šance, že jeho plán vyjde. Nevymyslel by lepší? Neexistovalo něco jiného, co by mohl udělat?

Právě dojedl, když pode dveřmi proklouzl kousek papíru. Chvíli se na něj díval, pak se natáhl, aby ho zvedl. Naklonil se ke dveřím, kde bylo právě dost světla na to, aby přečetl napsaná slova:

POMOC PŘICHÁZÍ.

Bek to písmo poznal okamžitě. Psala to stejná ruka jako zprávu, kterou Pen a Rue dostali při svém příletu do Paranoru, a jež je varovala, aby nikomu nevěřili.

Nikdy nezjistil identitu pisatele, a po pravdě řečeno na tu zprávu už skoro zapomněl.

Leže na podlaze naproti škvíře pode dveřmi, znovu si zprávu přečetl. Mohl jí věřit? Mohl věřit, že by ten pisatel byl schopen najít způsob, jak ho osvobodit? Jak dlouho si mohl dovolit čekat, aby to zjistil?

Hleděl slepě do tmy svého vězení, hledaje odpovědi.

Kapitola 26.

Nejdříve uslyšel hlasy, tiché a naléhavé, spojené v jeden, bzučící a pak zpívající, nerozlišitelná slova, ale jejich zvuk byl jasný, ostrý a nutkavý. - Penderrine - zašeptala Cinnaminson z toho souzvuku. - Vrátila jsem se -Ale nebyl to její hlas, a on věděl, že kdyby se podíval, nebyla by to ona. Nebyl by to vůbec nikdo.

- Řekla jsem, že se vrátím. Slíbila jsem to -Ležel tam, kde před úsvitem usnul, vyčerpaný jejím hledáním, když si uvědomil, kde může být, a co možná udělala. Naplněný obavami se prodíral dávnověkým lesem jako šílenec, volaje její jméno, dokud nebyl příliš unavený na to, aby pokračoval. Pak, s bolavým srdcem a zbavený naděje, odpadl. To nemohla být pravda, říkal si neustále. Jeho podezření bylo živeno únavou a otřesem ze ztráty prstů. Bylo v jeho mysli, zrozené ze špatného porozumění slovům Tanequilu, z obav vzniklých z temné připomínky stromu, že dar kouzelné hůlky vyžaduje stejný dar od něho.

Z těla. Ze srdce.

- Penderrine, probud' se. Otevři oči -

On však držel oči zavřené, zahalený v konejšivé temnotě, neschopen připustit, že se zhroutil i poslední zbytek jeho naděje. Pohnul zraněnou rukou a zjistil zdravými prsty, že se pahýly zahojily a už nebolí. Nebylo to tak zlé, pomyslel si, ztratit části dvou prstů. Ne za to, co dostal oplátkou. Ne za to, co to znamenalo pro jeho úsilí nalézt svou tetu. Ne za to, co to znamenalo pro budoucnost Čtyřzemí. To nebylo tak zlé.

Ale ztráta Cinnaminson byla.

„Proč jsi to udělala?“ zeptal se konečně, a tak tiše, že sotva slyšel vlastní slova.

Odpovědělo mu ticho, dlouhé a prázdné. Hlasy ztichly, a ticho vyplnilo zvuky lesa.

„Proč, Cinnaminson?“

Stále žádná odpověď. Naplněn náhle strachem, že ji ztratil úplně, zvedl hlavu a rozhlédl se kolem. Byl sám, natažený v trávě, kde usnul. Vedle něho ležela kouzelná hůlka, pokrytá tajemnými runami.

„Cinnaminson?“ zvolal.

- Byla to pro mě šance stát se něčím, čím bych jinak být nemohla - mluvila k němu ze vzduchu. - Osvobodila jsem se od svého těla, Pene. Od své slepoty. Jsem svobodná tak, jak bych jinak nikdy nemohla být. Mohu letět kamkoliv. Mohu vidět, co jsem nikdy předtím neviděla. Už nejsem sama. Nalezla jsem rodinu. Mám sestry. Mám matku a otce -

Nevěděl, co říct. Její hlas zněl tak šťastně. Nenáviděl se za to, jak reagoval, ale nedokázal to změnit.

„Rozhodla ses pro to ty sama?“ zeptal se, a jeho slova zněla i jemu uboze a žalostně.

- Samozřejmě, Penderrine. Myslel sis, že jsem se jedním z nich stala z donucení? Byla to čistě má volba ztratit tělo -

„Ale věděla jsi, že bych jinak nezískal větev Tanequilu, že?“

- Věděla jsem, že bylo správné to udělat. Stejně jako ty, když jsi souhlasil, že půjdeš najít ten strom a hledat pomoc při osvobození své tety -

„Ale tys to věděla,“ trval na svém v zoufalé snaze z ní vymáčknout aspoň malý ústupek. „Věděla jsi, že mi tvá proměna v aeriada pomůže. Věděla jsi, že musíš dát Tanequilu sebe samotnou, aby mi poskytl svou větev.“

Chvilíčku váhala. - Věděla jsem to -

Pohybovala se všude kolem něho, část éteru, netělesný hlas, podporovaný hlasy jejích sester, její nové rodiny, jejího nového života. Pokusil se ji ve zvuku jejího hlasu vidět, ale nedokázal to. Přetrvaly v něm silné vzpomínky na ni, ale jeho úsilí zformovat její obraz ze samotného hlasu bylo nedostačující. Nechtěl ji zpátky v této podobě; chtěl ji zpátky jako živou, dýchající lidskou bytost, a její obrazy, které dokázal vykouzlit, ji takhle nedokázaly zachytit.

Znovu si unaveně lehl. „Kdy ses rozhodla to udělat?“ Hlas se mu zlomil zoufalstvím. „Proč jsi mi to neřekla? Proč sis o tom se mnou nepromluvila?“

Zpěv stoupal a klesal jako mořské vlny. - Co bych ti byla řekla? Že tě tolik miluji, že si nedokážu představit život bez tebe, ale že jsem dost stará, abych chápala, že milovat někoho tak moc vždycky neznamená začít s ním žít? Že by láska neměla být nikdy sobecká? -

„Kdybys mě tolik milovala...“

- Miluji tě tolik, Penderrine. Nic se nezměnilo. Stále tě miluji. Ale ty jsi sem byl vyslán z jiného důvodu, příliš důležitého, než abys ho kvůli něčemu obětoval - i kvůli mně. To vím. Věděla jsem to od chvíle, kdy jsem k sobě poprvé uslyšela promluvit aeriady. Říkali mi, čeho je zapotřebí - ne přímo, ne tolika slovy, ale svým zpěvem, zvukem svých hlasů. Poznala jsem -

Zavrtěl hlavou. „Nemyslím, že to bez tebe zvládnou. Nedokážu ani jasně přemýšlet. Stěží se dokážu hýbat.“

Její hlas zazvonil v teplém vánku letního dne tichým smíchem. - Och, Pene, to přejde! Budeš zase pokračovat ve svém poslání! Najdeš svou tetu a přivedeš ji zpět domů. Já jsem už jen blednoucí vzpomínkou -

Díval se před sebe, do místa, odkud k němu mluvila, pokoušeje se přijmout to, co mu říkala, ale stále se mu to nedařilo.

Hlasy zpívaly a šuměly dál. - Nebud' smutný, Penderrine -šeptala. - Já nejsem smutná. Jsem šťastná. Slyšíš to přece z mého hlasu, ne? Rozhodla jsem se. Aeriadové mě žádali, abych se k nim připojila a pomohla tak tobě i sobě. Zatímco jsi spal, odešla jsem s nimi z povrchu země do Dolního světa, ze světa slunce a vzduchu Otce Tanequilu do temnoty a zemního světa Matky Tanequilu. Její kořeny sahají hluboko, aby krmily její děti, dávaly jim život a umožňovaly jim volnost a svobodu, kterou ona nikdy nemůže mít. Pochopila jsem pravdu, čím ona je. Čím jsou oni oba. Spojení v jedno - Otec, údy, Matka, kořeny. Jeden žije nad zemí, ale ten druhý musí navěky žít pod ní. Je sama. Potřebuje společnost. Byla jsem darem pro ni od Otce Tanequilu. Ale ne proti své vůli. Možná to věděl, když mě k ní poslal. Možná znal nás oba lépe, než se známe my sami. Jsou to velmi staří duchové, Pene. Byli tady, když se tento svět zrodil, když byl svět ještě mladý, a právě vznikli Bájní. Jsme v jejich očích děti -

„My jsme lidé!“ odsekl. „A oni nemohou vědět, co je pro nás správné! Nevědí o nás nic, protože nejsou jako my! Nechápeš? Zmanipulovali nás! Podvedli!“

Po Penových hněvivých slovech následovalo dlouhé mlčení. - Ne, Pene. Udělali jsme, co jsme považovali za nejlepší. Oba dva. Já toho nelituji. Nebudu. Máme životy, jaké jsme si vybrali, ať už nás k té volbě dotlačil osud nebo Tanequil, nebo něco ještě většího -

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Mýlila se; věděl, že se mýlí. Ale nemohl s tím nic udělat. Ta možnost už byla pryč. Bude s tím muset žít, ačkoli si to nedokázal představit.

„Bolelo to?“ zeptal se tiše. „Tvá přeměna? Způsobili ti bolest?“

- Žádnou, Pene -

„Ale co tvé tělo? Nebylo...?“

Nedokázal tu myšlenku dokončit, neschopen unést představu, jak se mění v prach, jak se rozpadá.

Ozval se smích, jemný a uklidňující. - V jejích rukou jsem byla v bezpečí. Spím s Matkou Tanequilem, Pene, hluboko uvnitř země, v temnotě a tichu, kde má své kořeny. Krmí mě, takže mohu žít. Kdybych měla zemřít, přestala bych existovat, i jako aeriad-

Je dole v té rokli, pomyslel si náhle. Konečně začínal chápat. Tanequil byl muž i žena současně, matka a otec pro aeriady, kmen s větvemi na jednom konci a kořeny na druhém. Cinnaminson byla v držení matky, ve stinných hlubinách, které překročili po mostě.

Avšak byla dosud celá, říkala mu. Stále živá v lidské podobě.

„Cinnaminson,“ řekl, a v mysli mu náhle vyklíčil nápad nabývající pevné obrysy. „Musím tě ještě před odchodem znovu vidět. Musím se s tebou rozloučit. Nestačí mi jen slyšet tvůj hlas. Nepůsobí na mě reálně. Můžeš mě vzít tam, kde spíš?“

Následovala dlouhá pauza. - Nemůžeš mě mít zpátky, Pene. Matka Tanequil mě jít nenechá. Ani když prosíš -

Až příliš dobře pochopila jeho úmysly, ale on si svůj názor už udělal. Děsilo ho, co by mohl najít, kdyby to provedl, napůl přesvědčený, že se už změnila v prach a kosti, a že to, že vnímá sebe

samotnou jako celistvou lidskou bytost, je jen úskokem toho stromu. Ale nemohl odejít, aniž by poznal pravdu, bez ohledu na to jak zničující. Jestli existovala cesta, jak ji osvobodit, jak ji vzít s sebou...

„Neudělám nic, jen se ujistím, že jsi v bezpečí,“ lhal. „Jen tě musím naposledy vidět.“

- To je chyba - řekl její hlas. -Neměl bys to ode mě žádat -Zhluboka se nadechl. „Ale já o to přesto žádám.“ Chvilí čekal. „Prosím, Cinnaminson.“

Hlasy aeriadů chvilí bzučely a šuměly. Pen se přinutil už nic neříkat a čekat.

- Bojím se o tebe, Pene - řekla konečně. „Já se o sebe taky bojím,“ připustil. Následovala další pauza, a bzukot a šum ztichly.

- Pojď tedy se mnou, když musíš. Jestli sis zapamatoval mé varování -

Tiše vydechl. Nebylo pravděpodobné, že by na ně zapomněl.

Na opačné straně rokle u okraje kamenného mostu stála Khyber Elessedilová a naslouchala šumění větru. Stála tam už skoro hodinu, využívajíc svých nepříliš vybroušených druidských smyslů, aby pátrala v protějším lese po nějakých známkách po Penovi a Cinnaminson. Nepokoušela se o to poprvé, ale výsledek byl stále stejný. Zrovna tak dobře by mohla pátrat po námořníkovi ztraceném v moři.

Jednou rukou svírala elfeíny. Domnívala se, že by jí mohly do jisté míry pomoci, ale byly jí k ničemu, stejně jako její druidské schopnosti.

Zklamaně se odvrátila. Nenáviděla to, cítit se tak bezmocná. Už od té chvíle, kdy bezpečnostní lana, uvázaná k Penovi a Cinnaminson, odpadla jako odříznutá neviditelnou čepelí, dobře věděla, že osud svých přátel už nemá ve svých rukou. Nejednou uvažovala o tom, že se pokusí přejít na druhou stranu sama - a nebála se to zkusit, navzdory varování na kameni -ale nechtěla udělat nic, co by ohrozilo Penovo úsilí zajistit kouzelnou hůlku.

Ohlédla se zpátky do zahrad, svého omamně barevného vězení. Chycena do pasti vši tou krásou a neschopna ji vychutnat, protože se soustředila na Pena a ten ostrov, a na druidy, kteří ho stopovali, měla chuť začít bezmocně ječet. Neexistovalo ale nic, co by mohla dělat.

Nic než čekat.

Vrátila se k místu, kde seděl Kermadec, vyprávějící si s Tagwenem příběhy ze starých časů, kdy byla Grianne Ohmsfordová na pozici Aid Rhys nová, a oni právě nastoupili do jejích služeb.

„Myslíte, že by tady mohla být ještě nějaká jiná cesta na druhou stranu?“ zeptala se náhle, klekajíc si k nim. „Další most, nebo nějaká úžina, kterou bychom dokázali překlenout?“ Ostře vydechla. „Myslím, že už nedokážu ani minutu nečinně stát.“

Kermadec na ni nevzrušeně pohlédl. „Mohly by tady být. Jestli se chceš podívat, můžeš. Mohu s tebou poslat Atalana nebo Bareka.“

Zavrtěla hlavou. „To zvládnou sama. Musím prostě něco dělat, a ne tady jen trčet.“

Tagwen se zamračil, ale neřekl nic.

„Neztratíš se, děvče, že ne?“ zeptal se Maturen. „Nechtěl bych tě pak jít hledat.“

„Dokážu cestu najít.“

„Jestli něco objevíš, vrátíš se k nám a řekneš nám to?“ zeptal se Tagwen náhle.

„Ano, ano!“ odsekla. „Neudělám nic ukvapeného a hloupého!“ Zhluboka se nadechla, aby potlačila své rozčilení. „Chci se jen podívat, jestli se ta rokle táhne kolem celého ostrova, nebo jestli jsou tu jiná místa, kde se dá přejít. Nepokusím se o nic na vlastní pěst.“

Nevěděla, jestli jí věřili nebo ne, ale pokud ano, neměli by být tak důvěřiví. Měla v úmyslu se pokusit o přechod, pokud vhodné místo najde.

Vstala a věnovala jim zářivý úsměv. „Neočekávám, že budu pryč dlouho. Pravděpodobně se nedostanu o moc dál, než kam můžeme odsud dohlédnout, ale budu se cítit lépe, když se o to pokusím.“

Upřeně se na ni dívali, ale nikdo z nich neodpověděl. Rychle vstala a vydala se k jihu, kde se zahrady otevíraly k řídnoucím lesům a řadě kopců. Mohla vidět rokli vinoucí se směrem do těch kopců; na obzoru se nakonec ztrácela. Popravdě řečeno, nedělala si velké naděje, že uspěje. V první řadě doufala, že se tímto průzkumem zabaví při čekání.

Byla tak zaujata snahou vzdálit se od ostatních, že si vůbec nevšimla jakéhosi tmavého stínu,

vyčkávajícího přímo před ní. Úplně přehlédla, jak proklouzl kolem ní a zamířil k mostu.

Pen Ohmsford poslouchal hluboký, vibrující šum aeriadů, vedoucích ho lesem zpátky k rokli. Podle svého stínu určoval směr, kterým ho vedli. Snažil se v té směsi hlasů aeriadů zaslechnout Cinnaminson, ale nedokázal rozeznat žádný zřetelný rozdíl. Začala se přizpůsobovat jejich řádu, a on se nedokázal ubránit myšlence, že pokud se k ní nedostane brzy, ztratí definitivně možnost ji oddělit od ostatních, i kdyby bylo její tělo stále nedotčené.

Pomyšlení na její tělo, odpočívající pod zemí v kolébce kořenů Tanequilu, ho přimělo k úvaze o stavu těl ostatních aeriadů. Protože aby jejich duchové přežívali ve formě aeriadů, musela být i jejich těla udržována vcelku. Ale jak toho bylo dosaženo? Cítil se stále méně a méně jist tím, co objeví, a začínal si myslet, že jeho žádost byla chyba.

Přesto šel dál, přitahován tím šuměním a příslibem, oběma rukama svíraje lesklou kouzelnou hůlku, jedinou zbraň, kterou měl, s výjimkou svého dlouhého nože. Kouzelná hůlka byla magický talisman, určený k použití při proniknutí do Zapovězeného. Ale pocházela ze dřeva toho stromu. Nemohla by být použita i k proniknutí spleť kořenů Tanequilu? Dala by se využít k osvobození Cinnaminson?

Bylo to toužebné přání, lákavá myšlenka, která však nic neslibovala. Nic nenaznačovalo, že mu kouzelná hůlka bude v tomto případě k užitku, ale byla vším, na co mohl spoléhat, a tak i tváří v tvář zjevné nepravděpodobnosti stále doufal, že mu pomůže.

Čas ubíhal. Světlo pod klenbou stromů sláblo, a on ztrácel orientaci. Ale hlasy, které ho vedly, zůstávaly silné, a tak vytrvával. Jeho odhodlání nepolevilo. Znovu a znovu pomýšlel na to Cinnaminson zavolat, aby se ujistil, že tam stále je, ale nechtěl dát takto najevo svou slabost.

Terén začal klesat, a skrze stromy před sebou uviděl rokli. Zatímco zpěv aeriadů nabyl na intenzitě, Pen naopak cítil stále méně naděje. V těch hlasech rozeznal nezaměnitelnou radost a očekávání. Sevřel pevněji kouzelnou hůlku a následoval zpěv na úzkou stezku dolů. Stěnu zakrývaly stromy a keře, a stezka nebyla viditelná odnikud kromě místa, kde stál. Pomalu sestupoval, drže se těsně u stěny rokle, aby nesklouzl. Jediný pohled dolů mu odhalil, že kdyby k tomu došlo, padal by dlouho.

Jak sestupoval hlouběji, světlo čím dál více sláblo, až se vše zahalilo do šera. V padající temnotě se měkce rozzářily světlé skvrny organismů žijících na rostlinách. Rokle působila dojmem zvířecího žaludku, a z její tmavé vlhké půdy pučely rozeklané skály připomínající zuby.

Byl jsem blázen, že jsem sem šel, pomyslel si.

Ale přece pokračoval, nechtěje si připustit, že by nebezpečí, kterému čelil, mohlo být příliš veliké, nebo následky jeho úsilí příliš strašlivé. Vedla by ho Cinnaminson do zkázy, i ve své nově přijaté podobě? Nemohl se přinutit, aby tomu uvěřil. Ne, rozhodl se, když zvážil tuto možnost. Postará se o jeho bezpečí. Vezme ho k Matce Tanequilu. Udělá, o co ji žádal, a poskytne mu šanci ji osvobodit.

Pak stezka skončila, a on stanul na dně rokle. Před ním se rozprostírala rozsáhlá spleť kořenů. Ty nejmenší z nich byly nejbližší, některé z nich sotva silnější než pramen lidských vlasů. Ty největší byly dále vzadu, sotva viditelné v houstnoucí temnotě. Mnohé z nich byly silnější než jeho trup. Ležely v pokroucených hromadách, napůl vyčnívající ze země.

Pen zůstal stát, protože si nebyl jist, co má dělat dál. Aeriadové kolem něho se také zastavili. Rozhlédl se po nějaké pomoci, ale žádnou neviděl. Musel něco udělat sám, ale neměl tušení co.

„Cinnaminson?“ zavolal tiše.

Kořeny před ním se pohnuly, a on v jejich skřípotu uslyšel zvuk své vlastní smrti. Svíjely se a rozvíjely jako hadi v očekávání toho, jak se kolem něho ovinou a budou ho svírat, až v jeho těle nezbude žádný dech. Cítil, že se začíná trást, a ještě pevněji sevřel kouzelnou hůlku.

„Cinnaminson!“ zavolal znovu, tentokrát hlasitěji.

Jakoby v reakci na jeho výkřik se kořeny stromů rozdělily tam, kde byla jejich stěna nejhustší, a on uviděl v tenkém proužku slunečního světla a slabé fosforeskující záři těla tuctů mladých dívek. Obalovaly je tisíce tenkých kořenů, jejichž konce se dotýkaly obnažené kůže tam, kde oděv shnil a odpadl. Měly zavřené oči a ústa, a vypadaly jako v hlubokém spánku, uzavřené ve snech, které si mohl jenom představovat. Musely dýchat, ale on byl příliš daleko, aby si tím mohl být jist. Pak

uviděl Cinnaminson. Ležela na okraji tohoto prostoru, kde výhonky ještě nebyly tak husté, a její tělo jimi ještě nebylo z větší části spoutané. Spala stejně jako ostatní, a s největší pravděpodobností snila i jejich sny.

Nepřestáváje horečně přemýšlet, co by měl udělat, k ní prostě vykročil, poháněn svým odhodláním dostat se k ní dost blízko, aby se jí mohl dotknout, probudit ji, a pak ji osvobodit. Nevěděl, jak a jestli to dokáže. Věděl jen, že se musí pokusit.

- Pene, ne - zvolala Cinnaminson; její hlas se náhle oddělil od hlasů ostatních aeriadů.

Kořeny se začaly pohybovat, a jejich praskot a skřípot byl tak hrozivý, že Pen ztuhl uprostřed kroku a zvedl kouzelnou hůlku jako štít. Před ním se znovu zformovala kořenová stěna, bráníc mu tak dostat se blíž a sdělujíc mu zcela jasně, že se dopustil přestupku. Tenké výhonky nejbližších kořenů se dotkly holé kůže na jeho rukou. V mysli uslyšel varovné zasyčení.

- Nechod' blíž - Znělo to jako hadí sykot. - Vrat' se zpátky, odkud jsi přišel -

- Prosím, Pene - uslyšel šepot Cinnaminson. - Prosím, jdi pryč. Nech mě, kde jsem -

Chtěl to varování ignorovat, jít k ní, uchopit to, co na ní ještě zůstalo reálného a hmotného, a osvobodit ji od této noční můry. Tanequil jí poskytl svět bez hranic nespoutaného ducha, aeriada, ale také se na ní živil. To bylo zřejmé z toho, co viděl. Uvědomovala si to? Chápala, co se s ní děje?

Ale i když kladl tyto otázky, cítil, že na tom nezáleželo. Podstatné bylo, že se cítila spokojená. Byla zajatcem stromu, otrokyní kořenů, které tvořily jeho ženskou část, a ty ji nehodlaly z jakéhokoli důvodu propustit. Kdyby se pokusil si ji vzít, byl by zabit. Pak by nikdo nevěděl, co se jí přihodilo, a nikdo by ji nikdy nepřišel osvobodit.

S pocitem zmaru a bezmoci zavřel oči. Měl by něco udělat, ale nebylo co. Znovu ji ztratil.

- Šťastnou cestu, Penderrine - uslyšel ji říkat.

Její hlas se ztratil v hlasech ostatních aeriadů. Pak hlasy utichly, a ona byla pryč. Cinnaminson.

V náhlém tichu se díval před sebe. I kořeny utichly a znehybněly. Musel by jejich nehybnou stěnu před sebou nějak prolomit. K tomu ale neměl prostředky. Pohlédl zadumaně na kouzelnou hůlku. Ale účelem talismanu bylo pomoci mu získat přístup ke Grianne Ohmsfordové, ne k Cinnaminson. Kouzelná hůlka mohla prorazit cestu do Zapovězeného, ne stěnu z kořenů Tanequilu.

Sevřelo se mu hrdlo, když si uvědomil, že už opravdu neexistuje žádná jiná možnost. Bude se muset vzdát nadějí na její osvobození. Bude ji muset zanechat tam, kde je. Bude muset vzít kouzelnou hůlku a odcestovat do Paranoi. Bude se muset pokusit projít do Zapovězeného a zachránit Ard Rhys. Cinnaminson se odevzdala Tanequilu, aby to mohl dokázat. Jaký by měla její oběť smysl, kdyby nevyužil výhody, kterou mu poskytl?

Ale znamenalo to riskovat, že možná nebude mít nikdy šanci se pro ni vrátit.

Zavřel oči a zhluboka se nadechl. „Sbohem,“ řekl tiše do tmy.

Pak se otočil, vrátil se ke stezce, po které sem přišel, a začal stoupat vzhůru.

Kapitola 27.

Probudilo ho jemné zatřesení ruky, a Drumundoonův známý hlas zašeptal: „Kapitáne, přicházejí.“ Armáda Federace. Připravující se zaútočit. Pied Sanderling procítl do slabé jitrní záře na východním obzoru. Přeletí pohledem kopce a rokliny, které je obklopovaly, čekaje, až mu přestane hučet v hlavě. Bolel ho každý sval a kloub, ale nemohl si dost dobře stěžovat. Měl štěstí, že byl vůbec naživu.

Znovu zavřel oči, a vybavoval si včerejší večer. Připomněl si výbuch, který otrásl Asahielem a smetl falkonety a posádku. Poté pád plavidla k zemi, zatímco on visel na bezpečnostním laně a marně volal na Markenstalla. Náraz vzdušné lodě, když dopadla do háje konifer se širokými korunami, lámajíc jejich větve. Na jedné z nich zůstal viset. Nějakým zázrakem byl celý. Žádné zlomené kosti nebo utržené údy, a žádné tržné rány dost hluboké, aby vykrvácel, zatímco čekal, až ho najdou.

A našli, skoro ihned. Elfská garda, ustupující z letiště, sledovala pád jeho lodě z oblohy. Jeho vojáci ho okamžitě poznali a odřízli, a pak ho prosili, aby neumíral a vydržel, dokud mu nebudou moci poskytnout pomoc. Byl tehdy napůl v deliriu, popálený a otřesený, bojující s démony, kteří mu v jeho horečnatých představách létali nad hlavou a pronásledovali ho jako jestřáb myš, jež hledá úkryt tam, kde žádný není.

Po nějaké době, někdy během dlouhého nočního ústupu ke kopcům severně od Prekkendorranu, přišel k sobě, a na první pohled si všiml zbědovaného stavu své udatné gardy. Poslušní jeho rozkazů, opuštění pravidelnými jednotkami elfské armády, stáli sami proti hordám federačních vojáků útočících na letiště. Garda se pokusila udržet své postavení - beznadějný úkol, který se nakonec nepodařilo splnit. Během noci ho pak nějak našel Drumundoon, zůstal s ním a všechno mu vypověděl. Dověděl se od něj také, že elfský sektor Prekkendorranu byl ztracen, a že jejich spojencům, Svobodným, obklíčeným ze tří stran, teď hrozí, že budou převálcováni. Ještě stále se bojovalo, směs Hraničářů, trpaslíků a žoldnéřů pod velením charismatického trpaslíka Vadena Wicka. Ale elfové, otřesení a zlomení smrtí svého krále a rychlostí své porážky, opustili bitevní pole.

„Potřebujeme vás, kapitáne,“ zasyčel na něho Drum, nakláněje se k němu tak těsně, aby ho mohl slyšet jenom Pied. „Zoufale vás potřebujeme.“

Pied zcela nechápal, proč to jeho pobočník říká. Už nebylo nic, co by mohl udělat. Byl kapitánem gardy zbaveným velení, pokárán a ponížen svým králem způsobem, který neponechával žádné pochyby o jeho budoucnosti. Nic to nemohlo změnit, zvláště když byl Kellen Elesedil mrtvý a elfská armáda rozprášená do všech čtyř světových stran.

Ale v tom to právě vězí, řekl Drum. Kellen Elesedil byl mrtvý, a stejně tak všichni svědci Piedova propuštění. K celému tomu incidentu tedy možná nikdy nedošlo, a po pravdě řečeno bude nejlepší, když si přesně to budou všichni myslet. Podívejte se, jak se věci mají. Stow Fraxon, který velel pravidelné elfské armádě, je mrtev, zabit při federačním útoku někdy během noci. Všichni velitelé vzdušných lodí jsou mrtví. Většina ostatních velitelů byla rozprášena, nebo se ztratili. Z celé elfské armády umístěné v Prekkendorranu zbyla jen garda, a velel jí stále jen Pied Sanderling.

„Ze všech stran k nám přicházejí elfí stopaři, kapitáne,“ šeptal Drum. „Myslí si, že jste jejich jediná naděje, jediný velitel jediné jednotky, která se ještě drží. Zamyslete se nad tím. Když se nemohou spolehnout na vás, na koho se mohou spolehnout? Stále velíte, bez ohledu na to, co Kellen Elesedil možná řekl. Kromě toho, mrtvý král nás z té kaše, do které nás dostal, nezachrání. To může udělat jen živý kapitán gardy.“

Pied posléze usnul, příliš unavený na diskusi o této záležitosti. Když se probudil, bylo poledne, a garda byla hluboko ve spleti kopců severně od rovin, sbírajíc cestou rozprášené a zbloudilé vojáky, kteří se odtrhli od jednotek, a spojujíc se s ostatními jednotkami, které chtěly vytrvat a znovu se pustit do boje navzdory tomu, co se stalo minulé noci. Většina z nich byla v šoku, ale rychle se rozšířila zpráva, že Pied Sanderling vedl úspěšný protiútok proti Federaci a poškodil vzdušnou loď a zbraň, která zničila jejich flotilu. Zatímco ostatní prchali, kapitán gardy vytrval. Jestli měli elfové

nějakou nadějí, spočívala v něm.

Pied ty řeči zaslechl, i když se vedly jen šepem, a pohledy, vrhané směrem k němu, byly jen kradmé. Drum nepřeháněl - všichni na něho spoléhali. O čtyřicet hodin dříve byl možná propuštěným kapitánem gardy, ale teď se vrátil zpátky do sedla, ať se mu to líbilo nebo ne. Mohl to odmítnout, ale čemu by to prospělo? Elfská armáda potřebovala sebedůvěru a odhodlání, a on věděl lépe než většina ostatních, jak jí je dodat, a byl pro to v příhodné pozici. Vyhnout se této odpovědnosti by bylo horším porušením důvěry než cokoli, co si Kellen Elesedil dokázal kdy představit.

Takže svolal své nižší velitele a poručíky, a vymyslel plán, který by jim poskytl šanci zastavit postup Federace. V těchto kopcích tvořili elfové méně viditelný cíl než v rovinách nebo na obloze. Tady mohli být pohyblivější a úskočnější, protože terén lépe vyhovoval jejich stylu boje. Federální armáda proti nim postupovala s úmyslem rozdrtit jakýkoli poslední odpor, na který se zmohou, a pak odbočit a obklíčit jejich spojence, Svobodné. Zabránit tomuto plánu Federace by mohlo docela dobře určit výsledek celé války.

Když byl plán hotový a armáda přeskupená, přesvědčil Drum Pieda, aby se šel znovu vyspat. Byl ještě stále potlučený ze svého pádu z nebe, stále dost vyčerpaný, aby potřeboval dostatek odpočinku. Nic, co by mohl udělat teď, nebylo důležitější než to, co udělá, až je objeví Federace.

Když se Pied probudil, pohlédl na Drumundoona. „Nějaké známky po jejich vzdušných lodích?“ Zvedl se na jednom loktu a zasténal. Bolesti o sobě daly znovu vědět, stejně jako vzdálenost, kterou musel urazit, než se mu dostalo odborné pomoci. „Co ta velká loď, která nese jejich zbraň?“

„Vůbec žádné vzdušné lodě v dohledu,“ odpověděl pobočník, natahuje se, aby mu pomohl vstát. Pak mu podal drátěnou vestu, kterou Pied v bitvě vždycky nosil.

Pied na ni nevěřícně pohlédl. „Jak jsi ji pro všechno na světě našel?“

„Nikdy jsem se od ní neodloučil, kapitáne,“ vysvětlil mu druhý muž s kyselým úsměvem. „Věděl jsem, že ji po návratu budete potřebovat.“

To, že věřil, že se Pied vrátí, vypovídalo o jeho neskonale víře ve svého velitele. Pied si natáhl vestu, připnul si kožené chrániče stehů a paží, které se Drumovi také nějak podařilo zachránit, připnul si krátký meč a dlouhý nůž, a přes záda si zavěsil luk a šípy.

Zavrtěl hlavou. „Ty mě nikdy nepřestaneš udivovat, Drume.“ Protáhl se, upravil si své brnění a zbraně, a přikývl. „V pořádku. Veď mě.“

Procházeli táborem, vítání pozdravy a máváním elfích stopařů a gardy. Jejich počet se oproti včerejšku zdvojnásobil, v některých případech dokonce ztrojnásobil, rozbité a rozprášené jednotky se znovu zformovaly, a to všechno přes noc. Den byl jasný a obloha bez mraků, ale slunce se ještě skrývalo za kopci. Až se nad ně vyhoupne, oslepí ty, kteří k němu krácejí.

V souladu s tím umístil Pied svou obrannou linii na nízkém návrší, takže budou elfové bojovat zády k slunci, a nepřítel bude muset postupovat po širokém, táhlém svahu, obklopeném z obou stran vysokými kopci. Svah vedl z deset kilometrů dlouhé průrvy, která se klikatila mezi dvěma plošinami Prekkendorranu - přirozený průchod, který připadal těm, jež pochodovali na sever, jako začátek otvírající se krajiny za ním. Ale ten vzhled byl klamný; když vstoupili na svah, bylo zřejmé, že aby dosáhli otevřeného terénu, musí se nejdříve proplést sérií úzkých soutěsek.

Pied doufal, že ten, kdo vede pronásledující síly Federace, si toho není vědom. Bylo to pravděpodobné, vzhledem k tomu, že za posledních padesát let nepronikly žádné síly Federace tak daleko na sever. Vzdušné lodě zkoumající Prekkendorran by si toho byly všimnout mohly, ale průzkum tak daleko na severu byl patrně považován za nedůležitý, nebo - pokud byl proveden - se na něj dávno zapomnělo, nebo se jeho výsledky ztratily-

Rozmístil své lučištníky na postranních výšinách, a svou gardu a vojáky pravidelných jednotek na svahu ve dvou řadách, rozdělených do série trojúhelníků, které mohly postupně útočit nebo ustupovat. Počítal s tím, že střídavé elfské protiúderů zpomalí očekávaný frontální útok větších sil Federace. Počítal, že se jim podaří zatlačit levé křídlo útočníků do jejich hlavních sil ve středu, a že výsledný zmatek a oslňující slunce dovolí elfům způsobit útočníkům dostatečné škody, aby je to přimělo k ústupu. Federace, jak věřil, se bude spoléhat na to, že její početní převaha a brutální síla prolomí elfskou obranu. Bude se domnívat, že jsou elfové demoralizováni po debaklu z předešlé

nocí, a že bude stačit jen málo, aby se jejich poslední odpor zhroutil.

Po pravdě řečeno, Pied si nebyl zcela jist, jestli se přesně to nestane. Věřil, že se elfové znovu sebrali, ale také si vzpomínal na to, co viděl přede dvěma dny, kdy usoudil, že jsou špatně připravení a uboze motivovaní. Musel doufat, že se situace změnila, že jim jejich porážka v Prekkendorranu dodala novou odvalu, spíš než by je sklíčila.

Ale to pozná až v žáru bitvy. Pak budou kostky vrženy.

Sen Dunsidan si hrdě vykračoval po obvodu střežené loděnice, kde se po celé Dechteře hemžili federační dělníci ve snaze ji dostat zpátky na oblohu. Utrpěla škody na svém kormidelním mechanismu a několika energetických trubicích, a on ji nechtěl znovu posílat do vzduchu, dokud si nebude jist, že nehrozí nebezpečí, že bude nucena přistát za liniemi Svobodných, kde by se jeho nepřátelům mohla dostat do rukou jeho vzácná zbraň. Ani nechtěl riskovat možnost jejího dalšího poškození, pokud existoval způsob, jak ji před ním ochránit. Takže tu netrpělivě ztrácel svůj čas, zatímco jeho inženýři pracovali na opravách a zdokonaleních. Všichni si byli vědomi, co by se stalo, kdyby ve svém úsilí neuspěli.

Občas si přál, aby byl dostatečně kvalifikovaný a znalý, aby dokázal všechny své problémy vyřešit sám, protože věděl, že by tak byly vyřešeny rychle a účinně. Nenáviděl, když se musel spoléhat na jiné, nenáviděl čekání, než zjistí, jestli uspěli nebo neuspěli, a nenáviděl skutečnost, že členové Sjedenocené rady, stejně jako veřejnost, přisuzovali jejich neúspěchy jemu, a jejich úspěchy zase komukoli jinému.

Nicméně, jaký smysl by mělo být premiérem, kdybyste nemohli delegovat úkoly a vyžadovat služby od těch, které vedete?

Zastavil se, a zahleděl se na sever. Koneckonců ho mohlo těšit, čeho bylo pod jeho vedením dosaženo. Past, kterou nastražil, aby chytil do léčky elfské válečné lodě, byla ještě úspěšnější, než považoval za možné. Za jedinou noc zničil převážnou část nepřátelské flotily a také zabil krále a jeho syny. To druhé bylo výsledkem neuvěřitelně šťastné náhody, protože elfové tak zůstali nejen bez flotily, ale i bez svého titulárního vůdce a jeho vybraných nástupců. Nedokázal si představit, co přimělo Kellena Elesedila provést něco tak šíleně odvážného a bláznivého, ale byl za tento neočekávaný dar vděčný. Tak jako před ním jeho otec, i Kellen Elesedil měl ve zvyku jednat zbrkle. Fakt, že k tomu došlo právě v takovou šťastnou chvíli, byl pro Sena Dunsidana známkou toho, že se jeho štěstěna chystala obrátit.

Ale k tomu by nedošlo, kdyby se mu to nepodařilo dokončit. Kdyby se mu nepodařilo zničit to, co zbývalo z elfské armády, aby tak mohl obklíčit a zničit jejich spojence. Kdyby se mu nepodařilo dostat Dechteru zpátky do vzduchu.

Zachytil pohled Etana Oreka, pobíhajícího po plošině, kde byla umístěna zbraň, kterou vynalezl, kontrolujícího její upevnění a funkčnost, aby se přesvědčil, že je všechno v pořádku. Přivezl toho malého inženýra na bojiště s sebou, když letěl s Dechterou z loděnic v Arishaigu, protože dospěl k názoru, že by měl být nablízku pro případ, že by s tou zbraní nebylo něco v pořádku, jakmile by se začala používat.

Byla to zbytečná obava, jak se ukázalo, ale jak to měl vědět? Prototyp fungoval přesně tak, jak se od něj očekávalo - ve skutečnosti lépe, když vzal v úvahu zkázu, kterou způsobil elfům. Naopak Dechteru nedokázala splnit do důsledku svůj cíl. Nicméně, na tom zpoždění příliš nezáleželo. Federační armáda pronikla do linií Svobodných, ovládla západní plošinu a vtrhla do kopců na severu, v nichž se ukryly zbytky elfích stopařů. Svobodní stále drželi východní plošinu, ale byli obklíčeni ze tří stran. Navíc byli zmateni a váhali s protiútokem. Když viděli zničení elfské flotily, báli se o svou vlastní. A to by taky měli, pomyslel si. Protože jakmile bude Dechteru opět schopna letu, bude jednoduché spálit plavidla spojenců na popel ještě na zemi, a zničit obranné linie Svobodných, aby jimi mohla projít armáda Federace.

Už se toho nemohl dočkat. Chtěl, aby to už bylo hotovo. Chtěl mít své vítězství v ruce.

Pozor, Sene Dunsidane, potlačil silou vlnu adrenalinu, vyvolávající toto euforické očekávání. Nepřeháněj to. Nespěchej do vlastní zkázy.

Byl politikem už příliš dlouho, aby se dokázal vyvarovat zbrklého a ukvapeného jednání. Takové chyby ponechával méně zkušeným mužům a ženám. Přežít znamenalo vyvarovat se předčasných

oslav a neopatrného optimismu. Přežít znamenalo nepovažovat nikdy nic za dané a samozřejmé, nikdy nepřijímat nic jen podle toho, jak se to jeví na první pohled.

„Jste hluboce zamyšlen, premiére?“

Při zvuku hlasu Iridie Eleri se prudce otočil, překvapen tím, že stojí těsně za ním. Vyděsilo ho, že se dokázala dostat tak blízko, aniž by zaregistroval její příchod. Zlobilo ho, že tohle dělala opakovaně od doby, kdy přijal její nabídku, že se stane jeho soukromým poradcem - jako kdyby ji jejich dohoda k takové dotěrnosti opravňovala. A co bylo ze všeho nejhorší, připomínalo mu to způsob, který používala čarodějka Ilsa, aby se zhmotnila v jeho ložnici, kteroužto vzpomínku by nejraději zapomněl.

„To je moje věc, Iridie,“ odvětil. „Nejsem zamyšlen ani hluboce, ani mělce, jen ryze prakticky. Přišla jste mi navrhnout něco konkrétního, nebo jen hledáte nové způsoby, jak mi způsobit infarkt?“

Jestli ji jeho rozčilení urazilo, nedala to na sobě znát. „Mohu vám nabídnout způsob, jak tuto válku ukončit mnohem rychleji, než by jinak skončila.“

Zadíval se na ni, ohromen nejen tou možností. Ve svitu měsíce byla tak bledá, že se zdála skoro průsvitná. Kůži měla bílou jako smrt, a temné oči s ní ostře kontrastovaly. Byla oblečená v černém plášti s kápí. Její tvář, hledící ze stínu kápě, působila dojmem nějakého ducha či přízraku.

Nebylo to poprvé, kdy měl tento pocit. V poslední době působila Iridia tak mrazivým dojmem onoho světa, že měl občas potíže věřit, že je stále ještě člověkem.

Zamračil se na ni. „Ukončím ji dost rychle sám, jakmile se Dechtera opět vznese. Má zbraň spálí na popel vše, co zbývá z flotily Svobodných. Už pronásleduji zbytky elfské armády, a během týdne je najdeme. Neměla byste se raději starat o Shadeu a její druidy než o válečné záležitosti? Není to úkol, který vám byl přidělen?“

Byla pichlavá poznámka, vyvolaná stejně tak jeho znechucením nad jejím nežádoucím vměšováním, jako jeho zděšením nad její neznalostí složitostí bojové taktiky. Ale zdálo se, že s ní jeho slova nehnula. V jejím výrazu se nezračily žádné pocity.

„Mým úkolem je chránit vás před sebou samotným, premiére. Svobodní ztratili své lodě v Prekkendorranu, ale mohou dostat jiné. Jejich armáda je možná rozprášená a v momentálním zmatku, ale přeskupí se. Tuhle válku nevyhrajete jedním vítězstvím, což byste měl vědět, aniž bych vám to musela říkat.“

Mluvila tak pohrdavě a přezíravě, že proti své vůli zrudl. Jednala s ním jako s dítětem.

„Tato válka trvala padesát let,“ pokračovala, zdánlivě nevnímajíc jeho reakci. „Nebude ukončena v Prekkendorranu. Nebude vyhrána na žádném jižním bojišti. Bude vyhrána v Západní zemi. Bude vyhrána, až zlomíte ducha elfů, protože elfové tvoří páteř boje Svobodných. Zlomte jejich ducha, a ti, kdo bojují po jejich boku, se rychle vzdají.“

Zamračil se. „Byl bych si myslel, že to dokázala už ztráta jejich flotily a smrt jejich krále. Vy zřejmě nesouhlasíte. Máte na mysli něco jiného, nějaký přesvědčivější způsob, jak je dostat na kolena?“

„Mnohem přesvědčivější.“

Cítil, že mu dochází trpělivost, jak marně čekal, až bude Iridia pokračovat. „Mám hádat, co to je, nebo mě toho problému ušetříte a prostě mi to řeknete?“

Odvrátila se od něho a zahleděla se na temnou a výhružnou siluetu Dechtery, rýsující se v měsíčním světle, a na dělníky pokračující v jejích opravách. Dívala se tím směrem, ale on měl pocit, že se dívá na něco úplně jiného, na něco před ním skrytého. Znovu z ní měl ten zvláštní pocit, dojem, že vůbec není tím, čím se jeví.

„Vy nemáte odpor k zabíjení, že ne, premiére?“ zeptala se náhle.

Něco ve způsobu, jakým tu otázku položila, ho přimělo, aby pochopil, že má v úmyslu ho chytit do pastí jeho vlastních slov. Za svůj život si pro takovou taktiku vyvinul šestý smysl, a ten ho nejednou uchránil od katastrofy.

„Bojíte se mi odpovědět?“ tlačila na něho.

„Vy víte, že se zabíjení nebojím.“

„Vím, že věříte, že výsledek ospravedlňuje prostředky. Vím, že věříte, že splnění vašich cílů vás opravňuje použít jakékoli kroky, které to vyžaduje. Vím, že jste byl původcem smrti vašeho

předchůdce i těch, kteří by byli nastoupili po něm. Víím, že jste se podílel na krvavých hrách všeho druhu.“

„Tak řekněte, co máte na srdci, a přestaňte si se mnou hrát. Začíná mi docházet trpělivost.“

Její bezkrevná tvář se vynořila ze stínu kápě, a její tmavé oči se zabodly do jeho. „Tak dobře poslouchajte. Zbytečným zabíjením vojáků v Prekkendorranu ztrácíte čas. Pro ty, kteří je tam poslali, to nic neznamenaá. Jestli chcete zlomit ducha elfů, jestli chcete ukončit jejich odpor, musíte zabít ty, které ti vojáci chrání. Musíte zabít jejich ženy a děti. Musíte zabít jejich staré a nemocné. Musíte přenést válku z bojiště do jejich domovů.“

Její hlas přímo syčel. „Máte zbraň, se kterou to dokážete, premiére. Leťte s Dechterou do Arborlonu a použijte ji. Spalte jejich vzácné město a jeho obyvatele na popel. Vyvolejte v nich takový strach, že budou žebrotit o vaši milost.“

Řekla to nevzrušeně, ale její slova ho ohromila. Probíhalo jím střídavě horko a chlad. Představa takového divošství ho nejdříve vyděsila, ale pak vzrušila. Stejně ho už všichni považovali za monstrum, takže nemělo velký smysl předstírat, že jím není. Ani v nejmenším ho nezajímalo zachování životů těch, kteří stáli proti němu, a elfové mu byli trnem v patě už dvacet let. Proč neredukovat jejich počet natolik, aby ho do smrti znovu neohrožovali?

„Ale vy sama jste elfka,“ řekl. „Proč mi navrhuje zabíjet své vlastní lidi?“

Vydala zvuk, který byl možná míněn jako smích. „Já nejsem elfka, ale druidka, tak jako jste vy premiér a ne nějaký Jižan. To moc, kterou vládne, řídí naši loajalitu, Sene Dunsidane, ne to, kde jsme se náhodou narodili.“

Měla samozřejmě pravdu. Jeho národnost a rasa pro něho neznamenal nic ve srovnání s příležitostmi, které slibovaly postup.

„Pak jako druidka,“ řekl ostře, „musíte vědět, že tohle Shadea neschválí. Bude tady za dva dny. Už teď je vyplašená, že jsem zaútočil na Svobodné, aniž bych se s ní nejdřív poradil. Jakmile zjistí můj nový úmysl, zarazí to. Druidové se aspoň navenek musí zdát nestranní. Možná podporuje Federaci v jejích nárocích na Pohraničí, ale nikdy neschválí genocidu.“

„Tak jí nic neříkejte. Nechte ji reagovat, až bude po všem, až poté, co otevřeně deklaruje svou podporu Federaci. Bude ji pak někdo poslouchat, bez ohledu na to, jak hlasitě bude protestovat?“

„V kterémžto případě se přiřene za mnou, a ne proto, aby mi pogratalovala.“

Iridiina bledá tvář se opět odvrátila. „Když to udělá, poradím si s ní.“

Pochyboval o tom, protože za dobu, co Iridii znal, si nikdy ani na okamžik nepomyslel, že by mohla být soupeřkou pro Shadeu a'Ru. Ale možná se situace změnila. Mluvila velmi sebejistě, a to ocelové odhodlání, které přinesla do jejich spojení, mu poskytovalo určitý důvod pro to, aby ji považoval za mocnější než dřív.

„Jak jste se rozhodl, premiére?“ tlačila ho dál ke zdi.

Byl si jist jen jednou věcí. Pokud se rozhodne pro Iridiin návrh, otázky etiky jsou bezvýznamné. Pokud by neuspěl, budou otázky etiky nejmenším z jeho problémů. A pokud uspěje, budou se takové otázky šeptat jen v soukromí, protože z něho se stane nejmocnější člověk ve Čtyřzemí. Ani druidové se neodvážejí protivit jeho autoritě.

Mělo by to být snadné rozhodnutí. Kde byly v sázce moc a vliv, nikdy se svou volbou neváhal. A přece nyní váhal. Měl pocit, že na tom něco není v pořádku, snad nějaký možný následek, který nevzal v úvahu, nebo možnost, kterou přehlédl. Ale ať to bylo cokoli, existovalo to. Cítil to někde hluboko v nitru, a takové věci nedokázal ignorovat.

„Premiéře?“

Věnoval svým pochybám ještě dalších pár sekund, a pak je vyhnal z hlavy. Nikdy nic nezískáte, když neriskujete, a riziko vždycky vyvolává pochyby. Znal sám sebe dost dobře, aby akceptoval to, co je třeba. Když si nemusel dělat starosti s Grianne Ohmsfordovou, mohl si dovolit riskovat podstatně víc. Ztráta několika tisíc životů mu nedělala vrásky. Takový důvod ho nemohl odstrašit. V sázce bylo víc než jen nějaké životy.

„Poletíme do Arborlonu,“ řekl.

Když se slunce vynořilo nad okrajem kopců a začalo stoupat vzhůru, obloha se jasně rozzářila. Elfové už byli ve svých postaveních, většinou ukryti za pahorky, skalami a ve stínech soutěsek a

průsmyků. Jejich řady byly zformované a zbraně měli v pohotovosti. Už mohli slyšet hluk armády Federace pochodující do útoku, dupot bot a bušení oštěpů a mečů o štíty, rytmické a znervózňující. Na obnažených čepelích se třpytily odlesky slunce.

Pied, stojící se svou gardou, přelétl pohledem své řady, jestli nezachytí nějaký pohyb, a žádný nespatriil. Elfové zmizeli tak, jak to dovedou jen elfové. Nikdo z federačních vojáků je nepozoruje, dokud nebude příliš pozdě. Přál si, aby měl k dispozici jízdu, která by napadla křídla federační armády. Budou to ale muset udělat pěšáci. Přál si také, aby měl katapulty a vrhače ohně, ale budou je muset nahradit luky a praky. Nepřítel bude mít početní převahu, možná pět ku jedné. Piedovi chyběly praktické zkušenosti s velením na bojišti; koneckonců byl kapitánem Královské gardy, a ne velitelem elfské armády. Byl zde momentálně důstojníkem s nejvyšší hodností, ale nikdy se nezúčastnil bitvy takových rozměrů.

Všechno je někdy poprvé, říkalo staré přísloví. Jen si přál, aby nebylo v sázce tolik.

Znovu se rozhlédl po připravených řadách, a všiml si Drumundoona, stojícího skoro vedle něho, vysokého a šlachovitého; napadlo ho, že vypadá v bojové výstroji nepatříčně.

Drum neměl bojovat v první linii. Měl plnit své úkoly za ní. A přece se v jeho mladé tváři zračilo odhodlání, a když zachytil Piedův pohled, mrkl na něho.

Dost dobrý důvod mu věřit, pomyslel si Pied. Dost dobrý důvod věřit jim všem.

Sevřel pevněji svůj meč, a přikrčil se hlouběji do stínu.

Kapitola 28.

Grianne Ohmsfordová ležela s tváří přitisknutou ke kamenné podlaze cely. Oči měla zavřené. Pokoušela se uniknout, i když nebylo kam. Světlo pochodní z chodby se vtíralo do tmy, v níž se chtěla skrýt. Tiché hlasy a šoupání bot ji odtamtud vyhánělo. Voda kapala a země v hloubce duněla - připomínky toho, kde byla. Jako hladoví predátoři se z černých děr, kam se je pokoušela zahnat, vynořovaly vzpomínky a vyvolávaly u ní husí kůži.

Ale bylo to mňoukavé vytí fúrií, které spustilo směsici hrůzy a šilenství, z níž nebylo úniku, jež ji srazila na kolena a našla si ji bez ohledu na to, jak hluboko do svého nitra se stáhla. Krčila se před ní, stahovala se do klubíčka, snažila se co nejvíce zmenšit nebo úplně zmizet. Ale nic z toho nepomáhalo. Použila své magie, aby se stala jednou z nich, a už to nemohla změnit zpátky. Vyla s nimi. Syčela a prskala s nimi. Vysunula drápy a vycenila zuby. Vztyčila se, aby je pozdravila, reagujíc na jejich výzvu - reakce, která se jí hnusila, ale nemohla jí zabránit.

Tiskla si tak silně oči, že ji to bolelo. Byla by se rozplakala, kdyby měla nějaké slzy. Celým jejím světem se stala cela o rozměrech šestkrát deset stop, ale stejně tak dobře by to mohla být rakev.

Z arény ji dopravili zpátky do její cely, stejným způsobem, jak ji do arény přivezli, tedy v kleci a v řetězech, obklopenou skřety a vlčími démony, pod velením Hobstulla. Zpátky do tmy a vlhka. Čas se zastavil, a její vědomí sebe samotné a svého místa ve světě se vytratilo. Byla zajaté zvíře. Byla nadosmrti odstraněna ze své role jako Ard Rhys, a druidové a Paranor se stali jen marnou vzpomínkou. Pokoušela se znovu získat svou identitu, ale ty záblesky vzpomínek ji jen ještě více mátlly. Bylo snadnější se ztratit v roli, kterou přijala, než se snažit sledovat vlákna, který by ji mohla vyvést ven. Bylo snazší přijmout podobu primitivního tvora, jímž se stala, než ji odhodit.

Při jejím návratu ji svlékli a vykoupali, a ona se tomu nebránila. Stála tam nahá, a bylo jí to jedno. Byla ponořena tak hluboko do svého nitra, že necítila nic z toho, co jí dělali. Z úst se jí vydraly kočičí zvuky a vytáhla drápy, ale neviděla způsob, jak své věznitele zahnat. Vlastně je vůbec neviděla. Ani nevěděla, že tam jsou.

Jsem ztracena, pomyslela si v jednom okamžiku. Jsem zničena, a způsobila jsem si to sama.

Čas ubíhal, ale zdálo se, že se nic nezměnilo. Strážní přicházeli a odcházeli, světlo temnělo a pak zase sílilo, jak pochodně dohořívaly a byly nahrazovány novými, nosili jí jídlo a netknuté ho odnášeli, a démoni, kteří ji obtěžovali a strašili, byli stále blíže. Chtěla zlomit jejich kouzlo, zbavit se jich, ale nedokázala k tomu sebrat dostatek vůle.

Jednou usnula. Nevěděla, jak dlouho spala, jen to, že spala, a že když sny nabyly podoby jejích vzpomínek, s křikem se probudila.

Temný pán se znovu neobjevil. Ani Hobstull. Nevěděla, co mají v úmyslu, ale čím déle byla sama, tím víc byla přesvědčena, že o ni ztratili veškerý zájem. K čemu jim také byl někdo jako ona, nějaká žena, která byla ochotna přijmout podobu netvora? Neexistovalo místo, ani ve světě démonů, pro něco, co postrádalo jakékoli morální těžiště nebo smysl existence. Viděla se tak, jak ji viděli oni - jako narušené a konfliktní stvoření, jako chameleóna, který nedokázal odlišit skutečnost od fantazie, schopen být tím či oním, ale neschopen rozeznat rozdíl.

Cítila, že ztrácí zdravý rozum. Dělo se tak postupně, jen po malých krůčcích, ale nebylo o tom pochyb. Každý den cítila, že přestává být Ard Rhys a stává se fúrií. Bylo stále snazší přijmout to druhé a odhodit to první. Bylo stále přitažlivější vidět sebe samotnou jako nečlověka. Když nebyla o nic lepší než jedna z fúrií, stal se její život méně komplikovaný. Zdálo se, že její šilenství ustupuje, a vnitřní konflikt se ztrácí. Jako fúrie si nemusela dělat starosti s tím, kde je, nebo jak se tam dostala. Nemusela se starat o stále se zvětšující rozdíly mezi různými světy a životy. Pro ni jako pro fúrii byl svět jednoduchý a uhlazený, a bylo v něm místo jen pro zabíjení a jídlo, a vábení žít se svým kočičím kmenem.

Začala vidět sebe samotnou jako uvězněné zvíře. Začala vydávat kočičí zvuky, začala nacházet úlevu v tichém mňoukání. Roztáhla prsty a nahrabila hřbet. Kousla se do tváře a ochutnala vlastní krev.

Ale nevstala, ani nejedla. Nehýbala se z místa, kde ležela. Odmítala vyjít z temného útulku svých

bludů. Ve svém nitru zůstávala v bezpečí a chráněná.

Pak, jako z nějakého snu, uslyšela, že ji někdo volá. Nejdřív si myslela, že si to jenom představuje. Nikdo by ji nevolal, nikdo tady ani kdekoli jinde. Nikdo by nechtěl mít nic společného s někým tak strašlivým, jako byla ona.

Ale uslyšela ten hlas znovu, tlumený a naléhavý. Slyšela, jak vyslovuje její jméno. Překvapením se probírala ze své dobrovolné letargie, aby mu naslouchala, a uslyšela ho opět.

„Grianne ze stromů! Slyšíš mě? Proč vydáváš ty kočičí zvuky? Sníš? Probud' se!“

Mysl se jí zaostřila a schopnost soustředění se jí začala vracet, dokud nedokázala rozlišit slova a rozeznat hlas. Poznala, kdo ji volá, pamatovala si ten hlas z jiného času a místa. Cítila se přitahována tou důvěrnou známostí, jako by se vracela z dlouhé cesty k někomu, koho zanechala doma.

„Probud' se, strakenko! Přestaň se svíjet! Co je s tebou? Slyšíš mě?“

Dech se jí zrychlil, a část její netečnosti ji opustila. Zнала ten hlas. Zнала ho dobře. Něco v něm jí dodávalo novou energii a naději. Pokusila se promluvit, ale místo toho vydala jen nějaké nesrozumitelné zvuky.

„Co děláš, ty malá mréco? Ztrácel jsem zbytečně čas, když jsem sem přišel? Nedokážeš mluvit? Podívej se na mě!“

Udělala to. Poprvé za celé dny otevřela oči. Prolomila krustu zaschlých slz, které jí slepily víčka, a zašilhala v nezvyklém jasu. Pak se pomalu zvedla na jednom loktu a pohlédla do světla, které do její cely proudilo z chodby.

K mřížím se tiskl skřetí strážný a díval se na ni. Jeho stín, kolísající ve světle pochodní, ji zahaloval jako rubáš. Zmatené na něj pohlédla, a zároveň znovu ucítila letargii a beznaděj. Tohle nebyl nikdo. Byla oklamána. Znovu sklonila hlavu, a začaly se jí zavírat oči.

„Ne! Co děláš? Strakenko! To jsem já!“

Zvedla oči a uviděla, jak skřet odhazuje dozadu kápi svého pláště a odhaluje svou tvář. Pronikla pohledem mlhou vyčerpání a nejistoty, rozeznala obrysy a snažila se v tom, co viděla, najít nějaký smysl.

„Weka Dart,“ zašeptala.

Zírala na něho, neschopna zcela uvěřit tomu, že je skutečně tady. Nikdy na malého Ulk Boga nezapomněla. Jakmile ji opustil a ona padla do rukou lorda Strakena, neočekávala, že ho ještě někdy znovu uvidí. To, že teď stál tady, bylo skoro nepochopitelné.

„Měla jsi mě poslechnout!“ zasyčel rozzlobeně. „Neříkal jsem ti to snad? Nevaroval jsem tě dostatečně, abys nepokračovala beze mě?“

Ostré rysy měl tak stažené, že mu dodávaly vzhled nějakého pomateného zvířete. Když se neúspěšně pokusil o úsměv, zaleskly se jeho ostré zuby.

Mysl se jí trochu vyjasnila, a podařilo se jí potlačit nutkání mňoukat a prskat. „Jak jsi mě našel?“

Podíval se na ni jako na blázna. „Ty pořád nic nevíš, co? Jaký druh strakena jsi?“

Zavrtěla hlavou. „Ten nejhorší.“

„Určitě tak vypadáš,“ zasmál se Weka Dart. „Našel jsem tě proto, že si všímám světa kolem sebe, což jsi ty, zdá se, opomněla. Ale toto není tvůj svět, že? Ani náhodou. Takže ses možná nedopustila ničeho horšího než špatného odhadu.“

Říkal ještě něco, ale ona mu vůbec nerozuměla. „Zavedl tě sem tedy dobrý odhad?“

Ulk Bog si odplivl. „Nevím, co to bylo. Na svých cestách jsem slyšel, co se ti stalo, a připouštím, že jsem si nejdřív pomyslel, že bude nejlepší tě ponechat tvému osudu. Ale pak zasáhla šance a inspirace, a tak jsem tady.“

„Šance a inspirace?“

„Cestou do plošin Huka jsem šel přes Pashanon. Tam se ke mně donesly zprávy o tvém zajetí. Takové věci se v této zemi snadno rozkřiknou, a tak jsem měl oči a uši otevřené. Bylo poměrně snadné zjistit, co se s tebou stalo. Jediný problém byl se rozhodnout, co bych s tím měl dělat.“

Odfrkl si. „Připouštím, že jsem to chtěl nejdříve nechat plavat. Koneckonců, odmítlas mě. Co na tom záleželo, co se s tebou stalo? Byla jsi ke mně hrubá. Urazilas mě. Nakonec jsi ignorovala mou dobrou radu, a dostala ses do neštěstí. Nic jsem ti nedlužil. Nikdo by mě nemohl z ničeho vinit,

kdybych se tě rozhodl ponechat tvému osudu.

Ale pak jsem to všechno znovu uvážil. Koneckonců to nebyla tvá vina, že jsi byla v této zemi cizí a chyběl ti dobrý úsudek a zdravý rozum. Litoval jsem tě. Cítil jsem vůči tobě závazek. Všechno jsem si promyslel, a rozhodl se. Půjdu tě hledat. Uvidím, jak se ti daří. Když na mě budeš hodná, rozhodnu se, jestli si zasloužíš druhou šanci.“

I když byla zmatená a zesláblá, rychle rozeznala, že lže. Bylo jí to zřejmé ze způsobu, jakým mluvil, viděla to v rychlých pohybech jeho očí a těla. O něco mu šlo, jako vždycky, ale neměla tušení, o co.

„Jak ses dostal sem dolů?“ zeptala se.

Nenuceně pokrčil rameny. „Mám své cesty.“

„Cesty, které ti dovolují projít kolem vlčích démonů a skřetů sloužících lordu Strakenovi?“

Jen zafuněl. „Ani mně nechybí jisté dovednosti.“

Posadila se, a poprvé po několika dnech si uvědomila, jak je ztuhlá. Prohlédla si své tělo, modřiny a škrábance na rukou a nohou. Byla lépe oblečená než předtím, kdy ji vzali do arény. Rozhlédla se kolem. I její cela byla čistější.

Odhadovala snad špatně úmysly lorda Strakena? Co to mělo všechno znamenat?

Pohlédla pevně na Weku Dartu. „Jestli mi nepřestaneš lhát a neřekneš mi pravdu,“ řekla tiše, „mohla bych na tebe použít své strakenské kouzlo, Ulk Bogu.“

Ušklíbl se, odhaluje své ostré zuby. „To by mohlo být poněkud obtížné, když nosíš ovládací límec.“

Zdálo se, že svou chybu postřehl téměř okamžitě. Z očí se mu vytratil samolibý výraz a ústa se mu stáhla jako pokáranému dítěti. „Ovládací límce mi nejsou neznámé,“ řekl rychle. „Viděl jsem je už předtím.“

Po pravdě řečeno si na ten límec nevzpomněla, dokud jí ho nepřipomněl, ale on to nevěděl, a ona mu to neměla v úmyslu říct. Chovala se tiše a klidně, a neustále ho provrtávala pohledem.

„Nevím, co jsi nebo co chceš, Weko Dart,“ řekla konečně, „ale od chvíle, kdy jsme se setkali, jsi mi neřekl jediné pravdivé slovo. Všechno to pro tebe byla nějaká hra, hra, jejíž pravidla zřejmě znáš, zatímco já ne. Jestli víš, co je ovládací límec, pak víš příliš mnoho, než abys byl jen prostým venkovským stvořením cestujícím do nové části země. Jestli víš, jak obejít strážce lorda Strakena, máš dovednosti a znalosti, které naznačují, že jsi něco víc, než předstíráš. Už tě mám dost. Buď mi řekni pravdu, nebo mě tu nech hnít.“

Když začal mluvit, zvedla ukazováček. „Dej si pozor. Jestli se mi chystáš znovu lhát, dvakrát si to rozmysli. Změnila jsem se, ale pravdu od lži poznat stále dokážu. Nechceš to přece vyzkoušet.“

Ulk Bog se na ni zadíval, a jeho ostražitě oči ji nejistě studovaly.

Pak zavrtěl hlavou. „Nevím, kolik bych ti toho měl říct,“ řekl konečně.

Vzdychla. „Proč mi neřekneš všechno? Jaký v tom může být rozdíl?“

„Větší, než si myslíš. Dost velký rozdíl, abych to musel uvážit. Pokud jde o mě nebo o mou historku, nemýlíš se. Ale jsi v silnější pozici, než si myslíš. Máš něco, co potřebuji. Výměnou mohu nabídnout jen pravdu - a možná cestu odtud. Ale obávám se, že mě pak odmítneš. Obávám se, že mě budeš nenávidět.“

Poprvé od chvíle, kdy se setkali, mluvil s takovou jistotou, že mu téměř věřila. Důležité bylo, že řekl, že by jí možná dokázal pomoci uprchnout. Pro to by udělala cokoli, uzavřela by jakoukoli dohodu, souhlasila by s jakýmkoli podmínkami. Věděla, že kdyby zůstala zde, byla by ztracena.

Ale to mu říct nemohla. Nemohla dovolit, aby poznal její zoufalství. Bylo by příliš nebezpečné se mu natolik otevřít. Získal by nad ní výhodu stejně rychle jako Tael Riverine.

Zhluboka se nadechla „Poslouchej mě. Přišel jsi sem obchodovat. Mé slovo platí, Weko Dart. Plním své sliby. Tak ti teď jeden dám. Když mi o sobě řekneš pravdu, rozhodnu se, jestli ti mohu odpustit tvé lži. Pak se ty můžeš rozhodnout, jestli má pro tebe stále cenu se snažit získat to, co požaduješ za mou svobodu.“

Vstala, a doklopýtala k němu. „Tak co bude, malý Ulk Bogu? Dohoda nebo rozloučení? Už je mi to jedno.“

Znovu se na ni zahleděl, zkoumaje její tvář. Viděla na něm zátkmit strachu a pochyb, ale také

naději.

Přikývl. „Tak dobře, Grianne mnoha slibů. Řeknu ti to, i když si myslím, že všichni strakenové lžou.“ Znovu si odplivl a zavrtěl hlavou. „Vím, kdo jsi a odkud jsi přišla. Věděl jsem to už od samého začátku. Vím to, protože jsem byl chytač Taela Riverina ještě před Hobstullem. Byl bych jím stále, kdyby byl lord Straken nedospěl k názoru, že jsem pozbyl svých dovedností. Mýlil se, ale se Strakenem se nedá přít. Takže mě vyměnil. Ale předtím mě ponížil takovým způsobem, že o tom nebudu nikdy mluvit, takže se mě na to neptej.“

Těžce polkl. „Přijal mě sem, když mě vyhnali od mého kmene za to, že jsem snědl své mládě. Jeho to nezajímalo. Zajímalo ho jen to, jak mu mohu prospět. Zjistil, co umím, a nabídl mi místo svého chytače v Kraal Reach. Věděl, že to přijmu. Musel jsem, protože jsem ve světě Jarka Ruus nemohl přežít sám a bez ochrany. Dal mi všechno, co jsem potřeboval, ale když mě vyhnal, vzal si zase všechno zpátky. Proto jsem přísahal, že si na oplátku vezmu všechno od něho.“

Do jeho hlasu se vloudil vztek. „Plány dopravit tě sem existovaly už nějakou dobu. Tael Riverine tě chtěl vyměnit za svého tvaroměniče, Morice. Dost snadné, s jeho mocí. Rozhodl jsem se jeho plány zmařit tím, že se k tobě dostanu jako první, což jsem udělal. Měl jsem v úmyslu mu tě sebrat, ukrást mu tě rovnou pod nosem. Měl jsem v úmyslu přivést do nesnází Hobstulla a ukázat lordu Strakenovi, že s ním udělal chybu! Potom bych předvedl tebe a znovu bych získal své právoplatné místo!“

Těžce dýchal a oči se mu stáhly do úzkých štěrbin, snaže se vyčíst její reakci. Žádnou mu však nedopřála. Poslouchala ho s nehybnou tváří. Její dvacet let zasutý a pohřbený talent čarodějky Ily se znovu vynořil na povrch. Je tak snadné ho znovu přivolat, pomyslela si. Bylo by tak snadné vrátit se k tomu, čím jsem byla.

„Když jsi se mnou odmítla jít, můj plán zkrachoval,“ pokračoval Weka Dart. „Totálně zkrachoval. Vyzkoušel jsem všechno. Ale tys chtěla jít tak tvrdohlavě svou vlastní cestou. A já jsem tě nemohl přemluvit, aniž bych se prozradil!“ Zavrtěl hlavou. „Tak jsem tě nechal jít. Říkal jsem si: jestli si přeje tohle, má to mít! Uvidíme, jak si pomůže bez tebe! Odejdi od Strakena, a nic není ztraceno! Nechtěl jsem riskovat život tím, že bych tě následoval, protože jsem věděl, co se stane. Hobstull tě hledal, a bylo jen otázkou času, kdy tě najde. Nevěděl jsem přesně, kde se objevíš, jen to, že se objevíš. Ale věděl jsem to! Věděl jsem to, protože jsem to dokázal vždycky vycítit. Vždycky jsem byl lepší chytač!“

„Weko Darte,“ řekla.

Zarazil se.

„Podívej se na mě.“

Odmítl, odvraceje se jinam.

„Podívej se na mě. Řekni mi, co vidíš v mých očích.“

Nakonec se otočil natolik, že na ni mohl vrhnout rychlý pohled přes rameno. Pak se znovu zadíval jinam.

„Nezlobím se na tebe,“ řekla „Udělal jsi totéž, co bych udělala já na tvém místě. Ve skutečnosti jsem kdysi, když jsem byla jinou osobou žijící jiný život, způsobila jiným lidem mnohem horší věci.“

Znovu se na ni ohlédl.

„Nechovám k tobě nenávist,“ řekla mu.

„Měla bys.“ Jeho zuby o sebe cvakly, jak prudce sevřel čelisti.

„Jiní si mou nenávist zasluhují víc.“ Naznačila mu pohybem ruky, aby se vrátil. „Řekni mi i ten zbytek.“

Chvilí zůstal stát na místě, pak vzdychl a vrátil se k ní. „Ty ke mně necítíš nenávist? Až budeš volná, nepokusíš se mě zabít?“

Zavrtěla hlavou. „Necítím k tobě nenávist. Nezabiju tě, i když k tomu budu mít příležitost. Teď mi řekni zbytek. Znáš plány lorda Strakena?“

Ulk Bog přikývl. „Byl jsem tady v Kraal Reach, když je vypracovával.“ Pozorně na ni pohlédl. „Ty stále nevíš, co zamýšlí? Nevidělas, jak se na tebe dívá?“

Zamrazilo ji až v kostech. Jeho slova v ní vyvolala představu, při níž jí tuhla krev. „Řekni mi to.“

„Zkoušel tě, aby zjistil, jestli jsi vhodná nádoba, která by mohla nosit jeho děti. Chce se s tebou spojit.“

Poprvé pocítila skutečný strach. Ten démon byl její prokletí. Nedovedla si představit horší osud než být matkou jeho dětí, matkou démonů, která zplodí zrůdy. O této možnosti nikdy neuvažovala. Nikdy si nevšimla, že by o ni měl lord Straken jakýkoli zájem, kromě toho, že ji věznil a udržoval naživu, dokud ten jeho tvor, ten Moric, neudělá to, proč byl vyslán do jejího světa.

„Proto mě sem dopravili?“ dokázala se zeptat, zoufale se snažíc udržet klidný a pevný hlas.

Weka Dart zavrtěl hlavou, a pronikavé oči se mu zatřpytily. „Ne. Muselo ho to napadnout, až když ses stala jeho vězněm. Má mnohem velkolepější plány než toto.“

„V jakém směru?“

Ulk Bog se naklonil blíž. „Už nějaký čas hledal způsob, jak dostat Morice do tvého světa. Ale aby k tomu mohlo dojít, musel najít někoho ve vašem světě, kdo mu bude ochoten pomoci. Našel takové lidi a použil je jako svůj nástroj. Ať to byl kdokoli, neměl nejmenší tušení, co lord Straken zamýšlí, jen měl zájem tě odstranit. Tvůj zrádce věděl, že tě použitím toho kouzla vyhostí do světa Jarka Ruus. To, a nic víc. Zrádci neměli tušení o výměně, ani o způsobu, jak to kouzlo ve skutečnosti funguje, ani o tom obchodě, pro který bylo nezbytné tě sem dopravit. Lord Straken si dal dobrý pozor, aby to tajemství zůstalo skryté.“

To jistě, pomyslela si. Ale pochybovala, že by je to bylo zastavilo, pokud byli natolik zoufalí, že ji poslali do Zapovězeného.

„Ale proč jsem sem byla dopravena, když ne proto, abych se stala družkou Taela Riverina?“

„Ty nic nechápeš, strakenko!“ utrl se na ni Weka Dart. „Na tobě nikomu vůbec nesejde! Důležité bylo poslat Morice do tvého světa!“

Zavrtěla hlavou. „Proč?“

„Aby mohl zničit bariéru, která nás udržuje mimo! Aby mohl osvobodit svět Jarka Ruus!“

Ted' pochopila. Moric byl vyslán, aby dokončil úkol, který se před více než pěti sty lety nepodařilo splnit Dagdovi Morovi - prolomit stěny vězení, za nimiž byli uzavřeni temní Bájní ještě před úsvitem člověka.

Horečně uvažovala. Aby toho dosáhl, bude muset zničit Ellcrys, magický elfský strom, který byl stvořen, aby střežil Zapovězený. Jak by to dokázal, když byl ten strom vždycky pečlivě hlídán?

A co je důležitější, jak by mohla zabránit, aby k tomu došlo?

„Dokáže ten Moric tu bariéru nějak zničit?“ zeptala se Weky Darta.

Zavrtěl hlavou. „Měl na něco přijít, jakmile pronikne do vašeho světa. Je velmi talentovaný a chytrý. Už to jistě vyřešil.“

Ignorovala strach, který ji zachvátil při pomyslení, že by Ulk Bog mohl mít pravdu. „A ty mě odtud můžeš nějak dostat?“ zeptala se rychle.

Vtom se na vrcholu schodiště otevřely nějaké dveře, a s bouchnutím se zavřely. Na schodech se ozvaly sestupující kroky.

„K zemi!“ zasyčel na ni, a střelhbitě zmizel.

Lehla si na podlahu, zaujímajíc stejnou polohu, v jaké ji našel. Srdce jí bušilo, svaly měla napjaté. Nehýbej se, říkala si. Nedělej nic.

Kroky se přiblížily k její cele, a tam se zastavily. V cele se usadilo ticho jako ranní mlha.

Se zavřenýma očima a uvolněným tělem čekala.

Kapitola 29.

Výstup z rokle se stal pro Pena Ohmsforda nekonečnou, mučivou dřinou. Sklícen výčitkami svědomí a zoufalstvím dokázal stěží klást jednu nohu před druhou. Stále myslel na to, že by se měl vrátit, že by se měl ještě pokusit osvobodit Cinnaminson, znovu ji poprosit, najít nějaké další argumenty. Ale věděl, že je zbytečné o tom vůbec přemýšlet. Nic by se nezměnilo, dokud nebude mít k dispozici lepší prostředky. A přece na to nedokázal přestat myslet. Nemohl se zbavit pocitu, že selhal.

Stoupal mlhavou tmou, raze si cestu po úzké stezce, shýbaje se před šlahouny divoké révy a ostružin, a myšlenky mu těkaly sem a tam. Svíral runami pokrytou rukojeť kouzelné hůlky jako ujištění, že alespoň něco se mu ze všech těch neúspěchů podařilo. Vinil se ze ztracených životů a nadějí odvátných jako suché listí v silném větru. Měl to všechno zvládnout lépe, říkal si neustále, i když nedokázal přijít na to, co víc mohl udělat, nebo co by byl mohl změnit. Teď při zpětném pohledu, s patřičným odstupem, ho určité možnosti napadaly, ale po bitvě je generálem každý.

Vědět to mu nijak neulehčovalo, ale přimělo ho to hledat ještě usilovněji důvod věřit, že neuspěl.

Trochu útěchy čerpal ze skutečnosti, že se vůbec dostal do Stridegate, že se setkal s Tanequilem a našel způsob, jak s ním komunikovat, že získal větev, kterou potřeboval, a vyrobil z ní kouzelnou hůlku. Dostal se tedy mnohem dál, než vůbec doufal. Nikdy se o tom nezmínil, ale vždycky si někde v hloubi duše myslel, že to, čím ho Král Stříbrné řeky pověřil, je nemožné. Vždycky se domníval, že byl špatná volba, chlapec s malými zkušenostmi a znalostmi, chlapec, od něhož se žádalo, aby udělal něco, oč by se většina dospělých mužů ani nepokusila. Nevěděl, co ho přesvědčilo, aby se o to pokusil. Pravděpodobně to bylo očekávání jeho společníků, a možná také jeho vlastní potřeba si dokázat, co v něm je.

Tyto a další stejně trýznivé myšlenky mu vířily hlavou, pronikající jeho vědomím jako červi, hledající vysvětlení, které by je uspokojilo. Pokoušel se je zahnat, ale příliš se mu to nedařilo. Zbytek pokračoval, nacházeje čerstvou potravu v jeho pochybách, obavách a frustraci.

V jednom místě se zastavil, aby si odpočinul, opíraje se zády o stěnu rokle. Cítil, jak chlad a vlhkost půdy pronikají jeho oděvem a vstupují mu do těla, ale byl příliš unavený, aby se o to staral. Sklonil hlavu a nezvučně se rozplakal. Nemohl si pomoci. Nebyl žádný hrdina a dobrodruh. Byl jen chlapec, který se chtěl vrátit domů.

Ale věděl, že k tomu jen tak nedojde, a tak přestal plakat, vstal a vyrazil dál vzhůru po strmé stezce. Obloha začínala blednout, neklamný signál blížícího se soumraku. Potřeboval se dostat k okraji rokle a přejít most dřív, než padne tma. Nenapadlo ho, že by s tím mohl mít potíže; Tanequil ho nechá projít bez problémů. Už si od něho vzal, co chtěl.

Svah se rozšířil. Cesta houštím byla teď obtížnější, a světlo stále sláblo. Pokračoval dál s očima upřenýma před sebe, odolávaje nutkání se ohlédnout. Věděl, že kdyby to udělal, stejně by nic neviděl. Cinnaminson už byla od něho příliš daleko, třebaže vzpomínky na ni zůstávaly stále živé.

Měl žízeň a hlad. Nejedl nic už... pokusil se vzpomenout si, a nepodařilo se mu to. Víc než den, pomyslel si. Mnohem víc. V žaludku mu kručelo a z výstupu se mu točila hlava.

Ve skrytu hájku mladých stromů si znovu odpočinul, aby se zbavil závratí, a tehdy si uvědomil, že není sám. Všechno se to seběhlo najednou. Před nebezpečím ho varovala směsice věcí - věcí, které nepřicházely ani tak zvnějšku jako spíš z jeho nitra, z pocitu, že svět kolem něho není zcela v pořádku. Naslouchal tichu, všímal si, jak se při průchodu mraků mění světlo, vnímal vítr mezi stromy. Byl to tedy soubor těchto běžných pozorování, co ho znervóznilo. V jeho blízkosti se pohybovalo něco, co tam předtím nebylo. Něco, co znal.

Nebo někdo.

Cítil mrazení v zádech, zatímco čekal a snažil se rozhodnout, co by měl dělat. Instinkty mu sdělovaly, že je ve velkém nebezpečí, ale ještě nevěděl, v jakém. Kdyby se pohnul, mohl by se prozradit. Pokud zůstane, kde je, bude možná stejně objeven.

Konečně, neschopen vymyslet něco jiného, vyrazil kupředu, velice pomalu, vždy jen po pár krocích. Pak se vždycky zastavil a znovu čekal se zatajeným dechem. Jestli ho něco pronásledovalo,

bylo to pravděpodobně hlouběji v lese. Nejlepší tedy bude plížit se podél okraje rokle, dokud se nedostane k mostu a nebude ho moci přejít.

Náhle ho napadlo, že možná cítí někoho ze své vlastní skupiny, možná Khyber, která byla jistě netrpělivá z jeho zpoždění. Ale nemyslel si, že by u něho Khyber vyvolala takovou reakci; její přítomností by nebyl tak znepokojený. Samotná reakce byla v každém případě překvapující, vzhledem k povaze jeho magie. Aby měl podobné pocity, obvykle k tomu potřeboval kontakt se zvířaty, ptáky nebo rostlinami. A přece jeho reakci nevyvolalo nic z toho, ale něco zcela jiného.

Pohni se, řekl si, nezvučně tvaruje slova rty. Vykročil kupředu, zahýbaje zpátky k rokli. Mezi stromy ji sotva viděl.

Hlouběji v lese a dál od rokle se něco pohnulo. Zahlédl to koutkem oka, a okamžitě ztuhl. Listí a tráva se chvěly, a vzduch se uklidnil. Soumrak zahaloval všechno šedým pláštěm, v němž i stíny vypadaly jako živé.

Náhle si uvědomil, že se jeho silueta rýsuje proti horizontu, a chtěl ihned zalehnout, ale takový pohyb by ho okamžitě prozradil. Zůstal proto stát jako socha tam, kde byl, a čekal.

Mezi stromy zpozoroval další pohyb. Tentokrát ho viděl jasně, nějakou skrývající se postavu v plášti. Plížila se mezi stromy jako zvíře, přikrčená a pohybující se po všech čtyřech.

Pavoukovitá.

Poznal ji. Byl to ten tvor, co ho pronásledoval, když uprchl z přístavu Anatcheray, aby překročil Lazareen. Byla to ta příšera, která zabila Gara Hatche a jeho posádku, a zajala Cinnaminson.

Celou cestu ho stopovala.

Sevřelo ho u srdce. Nyní se od něho vzdalovala, což znamenalo, že ještě přesně nevěděla, kde je. Ale brzy ho najde, a pak jí bude muset čelit. Nebude mít na vybranou. To věděl s mrazivou jistotou. Mohl by se pokusit se rozběhnout, dosáhnout mostu a přejít ho tam, kde čekali jeho druhové, ale to nikdy nedokáže. Útěk ho nezachrání. Před tímhle ne.

Sevřel kouzelnou hůlku, a znovu ho napadlo, zdali disponuje nějakým kouzlem, které by ho mohlo zachránit.

Pak ho napadlo, jestli by ho mohlo zachránit vůbec něco.

Khyber Elessedilová šla už skoro dvě hodiny, sledujíc skrze stromy temnou linii rokle a neúspěšně hledajíc nějakou cestu přes ni. Občas se rokle zužovala, ale nikdy ne dost, aby se dala přeskočit nebo překonat po poraženém stromu. Rokle se stále stejně klikatila a ztrácela se na horizontu. Khyber se zastavila, aby uvažila, zdali má pokračovat.

Pohlédla na západ, kde slunce klesalo k rozeklaným štítům pohoří Klu. Už zbývala jen hodina či dvě denního světla. Podrážděně vzdychla. Nechtěla se vzdát, ale ani nechtěla, aby ji tma zastihla samotnou tady venku. Znovu pohlédla dopředu, pak se zdráhavě otočila a vydala se na zpáteční cestu. Nedalo se nic dělat. Zítra, jestli se Pen a Cinnaminson neobjeví, se vypraví opačným směrem, na sever.

Nebo možná prostě přejde most a najde je, navzdory svému slibu čekat.

Čeho je moc, toho je příliš.

Prodírala se trávou mezi stromy, něco si mumlajíc a uvažujíc o tom, že možná neudělali nejlépe, když akceptovali poněkud pochybné rozhodnutí Krále Stříbrné řeky svěřit záchranu Ard Rhys Penovi. Ne že by pochybovala o Penově odvaze, ale byl to jen chlapec, dokonce mladší než ona, a naprosto postrádající potřebné dovednosti a magii. Že byl po tom všem, co se jim přihodilo, ještě vůbec naživu, byl zázrak. A přitom kolik lidí z jejich skupiny zemřelo, včetně těch nejtalentovanějších a nejzkušenějších ze všech.

Ale takové úvahy jí k ničemu nebyly - určitým způsobem naznačovaly, že Ahren Elessedil zemřel bezdůvodně - a tak tuto otázku raději odložila stranou. Nemohla přenášet své pochyby a obavy na bedra ostatních. Musela najít jiný způsob, jak se s nimi vypořádat.

Připadalo jí zvláštní, jak se její život změnil od doby, co opustila Emberen. Tam bylo její hlavní starostí, jak a kdy se přiznat Ahrenu Elessedilovi ke krádeži elfeínů, aby si je nevzal zpátky dřív, než se je ona naučí používat. Teď, když si je mohla nechat, jak dlouho chtěla, netoužila po ničem víc, než aby je mohla vrátit.

Vztekle nakopla nějaký drn. Bude muset zůstat do konce, přinejmenším do té doby, než se Pen

vrátí do Paranoru a pronikne do Zapovězeného, aby našel svou tetu. A ani pak se nebude moci vrátit domů, dokud se Pen zase bezpečně neobjeví. Možná by měla jít s ním. Koneckonců to, že ona jít nemůže, tvrdil pouze Král Stříbrné řeky, a existoval pádný důvod pochybovat o všem, co jim to stvoření řeklo. Vždyť to byl Bájný.

Slunce sklouzlo mezi štíty, zbarvujíc obzor do odstínů rudé a přenechávajíc bezednou mísu temné oblohy přicházející noci. Naposled vrhla rychlý pohled napravo i nalevo, využívajíc svých druidských dovedností, aby se ujistila, že ji nestopuje nic nepřátelského. Křemylové se mohli rozhodnout, že obejdou hradby, aby se k nim dostali ze stran.

Právě díky svým zbystřeným smyslům a použití magie objevila Pena. Stalo se to neočekávaně, když už se blížila k mostu. Zachytila závan jeho přítomnosti, a okamžitě zpomalila, rozhlížejíc se všude kolem. Nebylo ho hned vidět, ale poznala, že je mezi stromy na protější straně rokle. Pohyboval se pomalu a opatrně, skoro jako by se před něčím skrýval.

Když se vynořil na okraji rokle, její dojem se potvrdil. Celý příkrčený postupoval řídkým lesem a často se zastavoval, pohlížeje zpátky do hlubší části lesa. Pokaždé přitom naklonil hlavu, jako by něčemu naslouchal.

Napadlo ji, že na něho zavolá, ale bála se, že by ho tak mohla prozradit tomu, čemu se snaží vyhnout, proto jen čekala a pozorovala ho. Všimla si tmavé hůlky, kterou nesl. To bylo něco nového. Byla to ta kouzelná hůlka? Pocítila příval očekávání. Musela to být ona. Nalezl tedy to, pro co sem přišel, a nyní mířil zpátky.

Náhle se podivila, kde je Cinnaminson. Pen by ji nikdy neopustil, i kdyby k tomu měl dobrý důvod. Možná se od ní pokoušel odvést svého pronásledovatele. To znělo pravděpodobně. Jak Pen postupoval po okraji rokle, Khyber šla po druhé straně souběžně s ním, kryjíc se nízkými keři a zákrsy. Uvědomovala si, že tma houstne, a vidí ho čím dál hůře. Po měsíci nebylo ani stopy, a na zatažené obloze se objevilo jen málo hvězd. Brzy ho neuvidí vůbec.

Pak se mezi stromy za chlapcem objevila černá silueta postavy v plášti a kápi, kterou okamžitě poznala. Byla to ta zrůda z Anatcherae. Celou cestu je stopovala, a teď byla za Penem, a on byl sám. Zjezily se jí vlasy a na okamžik pocítila nával paniky. Chtěla se mu rozběhnout na pomoc.

Ale nemohla se k němu dostat. Nikdo nemohl.

Prsty divoce hledala elfeíny, ale když je sevřela, zaváhala. Neměla přece jistotu, že bude jejich kouzlo proti té bytosti účinkovat. A nebyl čas to zkoušet. Potřebovala něco jiného, něco spolehlivějšího.

Horečně se snažila vymyslet nějaké řešení, zatímco se ta černá věc plížila stále blíže k jejímu příteli.

Pen se ještě stále pokoušel rozhodnout, co dělat, stále ochromen strachem a nerozhodností, když vtom uslyšel ty hlasy. Nejdříve si myslel, že ho šálí sluch, že snad ztráta Cinnaminson nějak postihla jeho mysl. Naklonil hlavu, pokoušeje se pochopit, proč by vítr zněl tak, jak zněl, a proč by se to stalo právě teď.

- Následuj -

Chór hlasů zněl tiše ze tmy, než odtančil pryč jako slábnoucí ozvěna. Aeriadové, o tom nebylo pochyb. Ne samotná Cinnaminson, ale celý sbor, směs identických hlasů.

Zahleděl se do prázdného prostoru, váhající a zmatený.

- Následuj. Ta věc přichází -

Pochopil. Mluvili o té černé věci vzadu mezi stromy, o tvorovi, který ho pronásledoval. Snažili se mu pomoci, aby jí unikl.

Poslechl a dal se do pohybu. Napadlo ho, že k němu nějakým způsobem možná dosáhla ze svého vězení sama Cinnaminson. Tiše spěchal mezi stromy, vrhaje rychlé pohledy do míst, kde svého pronásledovatele viděl naposledy. Cítil jeho přítomnost. Cítil, že ho stopuje. Objevil jeho stopu a sledoval ho, ale ještě si neuvědomoval, jak blízko Pen je. Jakmile narazí na jeho nejnovější stopy, ty, které vedou z rokle, dostihne ho během pár sekund.

Náhle ho napadlo, jak daleko je od mostu.

Podíval se po něm ve slábnoucím světle, ale nedokázal ho najít. Když ho ty hlasy vyzvaly, aby pokračoval, byl právě na okraji rokle. Pohlédl do tmy, ale nic neviděl. Hlasy šeptaly stále

naléhavěji. Nezpomaluj, říkaly. Neváhej.

Sevřel kouzelnou hůlku oběma rukama, a příkrčeně se rozběhl. Jestli se k mostu nedostane rychle, bude ztracen ve tmě. Jakou šanci pak bude mít proti svému pronásledovateli?

Pocítil náhlý nápor paniky. Po páteři mu stékal pot a prosakoval jeho tunikou.

- Následuj -

Poslechl, soustřeďuje svou pozornost na zvuk těch hlasů a následuje je směrem, který mu ukazovaly. Musel jim důvěřovat. Musel věřit, že to je Cinnaminson, kdo ho vede, ovládající hlas mezi mnohými. Stále ho střežila. Stále ho chránila.

Za sebou uslyšel pohyb, náhlý šelest, a otočil se, aby se podíval. Mezi stromy se pomalu pohyboval stín, po všech čtyřech, s hlavou blízko u země. Stopující zvíře. Pohybovalo se směrem, kde se krčil. Ještě ho nevidělo, ale cítilo jeho přítomnost a uvědomovalo si, že je blízko. Ztuhl, když viděl, jak se plíží trávou, mizí a zase se objevuje. Sevřelo se mu hrdlo a vyschlo mu v ústech. Ještě nikdy neměl takový strach.

- Následuj -

Mechanicky znovu vyrazil vpřed, uvažuje nad tím, co se stane, jestli ho jeho pronásledovatel dostihne. V duchu viděl před sebou Banditovo tělo bez života, natažené na travnatém prostranství v horách nedaleko Taupo Rough. Viděl před sebou vysušená těla Gara Hatche a jeho posádky, visící v lanové Rejnočka. Cítil chvění Cinnaminson, když mu říkala, co vytrpěla v zajetí. Naskakovala mu husí kůže, když si představoval, co by se stalo jemu, kdyby byl chycen.

- Rychle -

Rozběhl se ještě rychleji. Jeho jedinou šancí bylo dostat se k mostu a ke svým druhům. Kermadec byl pro to monstrum určitě rovnocenným protivníkem. A Khyber by mohla jistě povolát kouzlo elfeínů, aby tu zrůdu zastavila.

Prosím, prosím, někdo musí být schopen pomoci!

Pak uslyšel hluk, který vydával jeho pronásledovatel, prodírající se mezi stromy. Ohlédl se, a uviděl jeho siluetu ženoucí se k němu, třpyt jeho podivné zbraně, lesknoucí se v temnotě v malých záblescích stříbrného ohně. Pen couvl k okraji rokle, zvedaje kouzelnou hůlku, aby se bránil, ubohou zbraň, použitou ve chvíli beznaděje.

- Stůj. Nehýbej se. Důvěřuj nám -

Co jiného měl na vybranou? Už neměl kam jít. Bezmocně čekal, hůlku zvednutou, tělo napjaté. Už nedokázal jasně uvažovat, jen sledoval, jak se jeho pronásledovatel blíží. Už viděl jeho plášť a kápi. Viděl, jak jsou potrhané a zčernalé od krve, výsledek nedávného střetnutí s bažinným kocourem. Vypadal rozedraně a divoce, jako cosi z onoho světa. Blížil se k němu se zuřivým ječením, zvukem tak děsivým a mrazivým, že se chlapec málem znovu rozběhl navzdory varování svých ochránců.

- Stůj. Buď silný - Pomozte mi, pomyslel si. Pak se na něho zrůda vrhla.

Na druhé straně rokle Khyber Elessedilová sledovala, jak se Pen náhle zastavil a obrátil se čelem ke svému pronásledovateli, když si uvědomil, že byl objeven. Pak se lovec v černém plášti vyřítit z krytu stromů a rozběhl se k chlapci. Šokovalo ji jeho rozedrané vzezření, jeho potrhaný plášť špinavý od bláta, který za ním vlál v dlouhých černých cárech. Bylo jasné, že zažil špatné časy, než se sem dostal, ale teď byl zde a začal jednat. I když byla Khyber daleko, rozeznala záblesk jeho nože, když zaútočil.

Mohla udělat jedinou věc, a měla na to jen okamžik. Zvedla ruce, a do špiček jejích prstů pronikl náhlý proud druidské magie. Umím tak málo, pomyslela si. Potřebovala víc času, potřebovala lepší přípravu, potřebovala Ahrena Elessedila, aby jednal za ni, potřebovala toho tolik, a nic z toho nedostane, dokonce ani druhou šanci, když neuspěje napoprvé.

Rozkročila se, aby se pevně zapřela o zemi, a napřáhla paže.

Pen měl pocit, jako by ho udeřila ruka obra. Síla té rány ho srazila k zemi právě v okamžiku, kdy se na něj útočník vrhl. Jeho nůž prosvístěl místem, které Pen právě uvolnil. Hřbet ruky toho obra ale zasáhl i útočníka a odmrští ho ve slyšitelném poryvu větru, který zvedl prach a suché listí a rozvál je do všech stran. Černě oděná postava letěla k temnému chřtánu rokle, divoce mávaje rukama a nohama. Kápě jí spadla, a Pen spatřil poprvé tvář svého pronásledovatele - zjev, který byl sotva

lidský a odrážel v sobě nezměrné šílenství.

Z pokřivených úst se vydralo zavřískání, nikoliv jako projev strachu nebo úzkosti, ale zuřivosti a slibu strašlivé odvety. Pen se vyškrábal zpátky na všechny čtyři. Abnormálně dlouhé údy útočníka se zachycovaly kořenů vyrůstajících na okraji rokle, prsty se horečně zarývaly do země. Podařilo se mu se zachytit, a teď tam visel, pokoušeje se dostat nahoru, šílené oči upřené na Pena.

Pak se ale z rokle vyplazil hlínou obalený kořen a ovinul se pevně kolem nohy visícího a kývajícího se tvora. Ten se zkroutil a snažil se nohu uvolnit. Následovalo však další trhnutí, a Penův pronásledovatel padal do hlubin a do temnoty. Dopadl se slyšitelným žuchnutím, a pak ožily i ostatní kořeny Matky Tanequilu. Pen uslyšel zvuky trhaného masa, praskajících kostí a krve vytékající z rozervaných údů.

Z hlubin rokle se ozvalo poslední zaječení.

A pak už bylo jen ticho.

Kapitola 30.

Pen seděl u okraje rokle, s tlukoucím srdcem a těžce oddechuje. Shlížel dolů do té prázdnoty, napůl očekávaje, že se tvor v kápi znovu vynoří, i když věděl, že tentokrát je skutečně mrtvý a už se nikdy nevrátí. Omráčený náhlostí jeho smrti, ne si zcela jist, že může věřit tomu, co viděl, přesto čekal.

Když konečně vzhlédl, uviděl Khyber. Stála na druhé straně rokle s napřaženými rukama a napjatým tělem. Její postoj a šokovaný výraz ve tváři mu prozradily, že ona byla součástí toho, co se právě stalo. To její druidská magie ho odhodila stranou. Použila ji, stejně jako před týdnem na palubě Rejnočka v Anatcherae, aby srazila jejich pronásledovatele z paluby vzdušné lodě do vod Lazareenu. V obou případech Penovi zachránila život.

Chvilí se na ni díval, nevěřícně a s vděčností, pak zvedl ruku a slabě jí zamával. Napřímila se a zamávala mu také. Chvilí stáli na místě, dívající se přes rokli jeden na druhého. Náhle pocítil, jak je mu blízko, natolik, že na ni chtěl zavolat a říct jí to. Ale šero mezi nimi tvořilo oponu, a jemu se zdálo, že by noc jeho slova odnesla a pohltila.

Znovu mu zamávala, pak ukázala směrem ke zříceninám a vykročila do tmy.

Díval se, jak jde, potom sebral své síly, vstal a vykročil k okraji propasti. Nechtěl se dívat dolů, ale stejně to udělal. Díval se do té černoty, říká si, že je všechno v pořádku, že se už nemusí bát, že ta věc, která ho tak dlouho pronásledovala, je skutečně mrtvá. Dlouho stál na místě, čekaje, až špatné vzpomínky a znepokojivé pocity ztratí své ostří.

Když se upokojil, dlouze a uvážlivě vydechl a odvrátil se. Napadlo ho, jestli i Cinnaminson je smířená s tím, co se stalo, a spí klidně v pažích Matky Tanequilu. Doufal, že ano.

Znovu vykročil podél okraje rokle, opatrně našlapuje v prohlubující se noci. Nad hlavou se mu hnaly potrhané cáry mraků, jimiž prosvítaly hvězdy jako stříbrný prach. Neměl tušení, kolik je hodin. Hledal měsíc v naději, že čas určí podle jeho polohy, ale nenašel ho. Nemohl si vzpomenout, jestli přibýval nebo ubýval, jestli byl úplněk nebo nov. Nemohl si ani vzpomenout, kdy ho viděl naposled. Byl unavený. Byl příliš unavený, aby přemýšlel.

Pak ho napadlo, jestli aeriadové věděli, že je Khyber na druhé straně rokle a je připravena jednat, aby ho zachránila. Zajímalo by ho, jestli to skutečně zařídila Cinnaminson, a pokud ano, jestli požádala i Tanequil, aby mu pomohl. Pak ho napadlo, že aby se ten tvor v černém plášti dostal na ostrov, musel ho Tanequil v první řadě nechat přejít přes most, a tím ho vlákat do vlastní ztráty.

Shlédl na kouzelnou hůlku. Tím, že se Tanequil vzdal svého údu výměnou za Penovy prsty a Cinnaminson, spojil se s ním ten strom způsobem, který ještě plně nechápal? Zdálo se zřejmé, že je v bezpečí, přinejmenším dokud je na této straně mostu. Nebylo náhodou, že byl této noci zachráněn. Khyber ho neobjevila jen tak. Aeriadové ho nevedli k okraji rokle, aniž by věděli, že Matka Tanequil čeká.

Jak daleko dosahuje ochrana toho stromu?

Zastavil se a pohlédl zpátky do tmy ostrovního lesa. Chtěl se dozvědět o tolik víc, než věděl. Chtěl se k tomu stromu vrátit, aby požádal o odpovědi na své otázky. Ale to nemělo smysl. Jeho cesta ležela před ním, na druhé straně rokle, ve světě druidů a Paranoru.

A pak v Zapovězeném.

Znovu vykročil. Most už nebyl daleko. V dálce viděl záři, ohně rozdělané ve zříceninách Stridegate. Kermadec a jeho trollové čekali. Khyber už bude zpátky. Náhle je hrozně chtěl všechny vidět. Už ho unavovalo být sám. Potřeboval jejich přátelství, potreboval jistotu, kterou mu jejich početná společnost zajišťovala.

Prošel mladým hájkem u mostu a náhle se zastavil.

Nad zříceninami visely zakotvené tři ohromné vzdušné lodě. Jejich masivní černé trupy matně odrážely světlo ohňů hořících všude po celých zahradách Kermadec a jeho skalní trollové seděli beze zbraní a obklopeni Gnómy. Masivní hlavy měli schýlené, mohutné paže sevřené kolem kolen. Uprostřed nich se krčil Tagwen.

Přímo naproti Penovi, na druhé straně mostu, stála jediná postava v černém plášti a kápi. Když se

Pen objevil, postava se k němu otočila.

Pen pocítil beznaděj, a jeho euforie se vytratila.

Druidové je znovu našli.